

MONA KASTEN

Un nou început

MONA KASTEN

Un nou început

seria again #1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

Capitolul 1

White

Uitându-mă la plăcuța cu nume de lângă sonerie, las capul într-o parte și ezit să întind degetul. Îmi strâng mâna pumn. Din nou, drama ultimelor zile îmi inundă mintea.

Săptămâni întregi de certuri cu părinții... Două mii șapte sute de kilometri... Douăzeci și patru de ore de condus... Lăsasem totul în trecut. Cu două nopți în urmă, ajunseseam aproape picând de somn într-un hotel amărât din Woodshill. În primele ore, m-am luptat cu impulsul de a mă întoarce. După aceea, totul a fost clar.

Pentru că reușisem: *eram aici*.

De fapt, lucrurile nu fuseseră conform așteptărilor mele. Desigur că aruncasem o privire de la distanță asupra noului oraș; parcă deja cunoșteam munții din Oregon, pădurile nemărginite și chiar campusul universității — grație internetului. Ieri, avusese loc festivitatea de început de an pentru boboci, iar după aceea m-am dus să văd niște apartamente pe care le găsisem pe internet. S-a dovedit a fi o pierdere de timp, deoarece toate erau niște dărăpănături. Dar nimic din toate acestea nu mai avea importanță, pentru că eram, în sfârșit, în Oregon.

Libertate!

Acesta era singurul gând care mă susținuse în ultimele luni. Acum puteam să îmi încep propria viață, să fac lucrurile așa cum mi le doream. Ultimii nouăsprezece ani fuseseră al naibii de sufocați. Deseori, m-am simțit

ca o pasăre eliberată din colivie doar câteva minute pe zi pentru a face câteva cascadorii. Dacă se poate numi cascatorie să afișez o figură simpatică la petreceri, să zâmbesc amabil și să conversez pe ici, pe colo cu câte un necunoscut; pentru asta eram... o artistă desăvârșită. Sau o pasăre încarcerată.

Pentru părinții mei, aparența era totul. Părul meu era elegant coafat și purtam haine cu cele mai fine croiuri. Puteam să afișez la comandă un zâmbet fermecător. Trebuia să fiu fiica perfectă – sau măcar să par.

De aceea, primul lucru pe care l-am făcut ca studentă, în afară de împachetarea câtorva cutii, a fost să intru în cel mai apropiat salon de înfrumusețare pentru o schimbare drastică a culorii părului. Fără șuvițe lungi și blonde: șuvițe castanii îmi încadrau acum obraji. Pentru prima dată, îmi purtam părul natural ondulat. Mama nu ar fi fost de acord cu asta. Ura că îl moștenisem pe tata.

De ani buni, mă târâse o dată la patru săptămâni într-unul dintre acele saloane de elită în care erai privit pieziș de îndată ce linia părului avea cu o jumătate de centimetru mai mult. Insista să-mi vopsesc părul într-o nuanță de ombre auriu, pentru a-mi pune în valoare culoarea neobișnuită a ochilor – un amestec de gri cu verde. Fetișcană fiind, mă trezeam diminețile mai devreme și trebuia să mă străduiesc să-mi întind părul cu placa, pentru ca buclele mele naturale să fie netede și să-mi încadreze mătăsos fața. Tot acest târâboi se terminase pentru totdeauna. Niciodată nu-mi va mai controla cineva afurisita de culoare și textura părului – și cu atât mai puțin, mama!

De fiecare dată când părul meu tuns scurt îmi gâdila obraji, îmi aminteam că îmi este, în sfârșit, permis să fiu eu însămi. Acesta a fost primul meu pas spre libertate și, chiar dacă sună caraghios, mă simțeam ca o persoană complet nouă.

Din păcate, noua mea frizură nu mi-a purtat noroc în găsirea unui apartament. Spre deosebire de majoritatea

bobocilor, eu nu am aplicat pentru un loc în cămin — doream să locuiesc singură. Nu îmi surâdea ideea să mă trezesc într-o bună zi cu mama în camera mea, și s-o văd cum analizează disprețuitor fiecare colțișor. Astfel, am început să caut un apartament în zona campusului — acolo, cel puțin așa speram eu, nu avea să mă găsească prea curând. Asta nu a făcut decât să complice și mai mult treaba, așa cum se întâmplase pe parcursul ultimei zile și jumătate.

Găsisem doar câteva camere ce se eliberau abia în ziua în care trebuia să îmi părăsesc patul din hostel și mi se părea că fiecare dintre locuințele rămase era groaznică. La primul apartament: potențialul meu coleg de cameră era interesat mai mult de mărimea cupei mele de la sutien, decât de obiceiurile mele proaste. Dezgustător! Numai gândul la perversul acela îmi ridică părul în cap. Apoi, mai era tânăra mamă care dorea nu doar o colegă de cameră, ci și o bonă cu care să locuiască. Nici asta nu era mai bună! În apartamentul numărul șase, am dat de un cuplu care, practic, începuse să se încalce de față cu mine. Și toate celelalte locuințe erau ori murdare, ori năpădite de mușegai. Habar n-am de ce, dar îmi imaginasem căutarea unei cazări ca fiind mult mai ușoară.

Probabil, de aceea îmi venea atât de greu să apăs ultima sonerie pe ziua de azi. Literele de pe plăcuța cu nume s-au aprins și mă ardeau pe retină.

White

Acum e acum! Nu mai găsisem alte oferte de locuințe aproape de campus. Dacă nu mă mutam în săptămâna următoare, locuiam afară, pe străzi. Fiind început de semestru, era totul rezervat. În plus, prețurile crescuseră într-un ritm alert. Cele șapte nopți petrecute în camera cu douăsprezece paturi mă costaseră o mică avere. Chiar dacă în cont aveam o sumă de bani frumoasă, aceasta nu fusese, până la urmă, alocată unei camere amărâte, cu unsprezece colocatari și dușuri la comun.

Aveam nevoie de locul ăsta. Dacă nu luam apartamentul, trebuia să îmi găsesc o bancă undeva în parc, ca să am unde să stau la început de semestru, sau să îmi fac o căsuță în propria-mi mașină. Orice s-ar fi întâmplat, sub nicio formă, nu mă mai întorceam în Denver. Niciodată! Voi începe de aici, oricare ar fi prețul. Chiar dacă trebuia să dorm câteva nopți sub cerul liber, tot era mai bine! Orice, dar să nu mă întorc în Denver.

Am tras aer adânc în piept și am apăsat soneria. În timp ce așteptam, am lăsat aerul cald al dimineții să îmi inunde plămâni. Abia dacă observam presiunea crescândă din piept.

Un, doi, trei, patru, cinci...

Inspiră. Expiră. Respiră. Număram în tăcere și țineam ochii închiși.

În cele din urmă, se auzi sunetul specific al soneriei ce îmi permitea accesul. Am inspirat din nou, înainte să împing ușa.

Domnul K.White – pe atunci nu îi știam prenumele – a menționat în e-mailul său că apartamentul este la etajul doi, pe stânga.

Înainte să pun piciorul pe prima treaptă, am auzit o ușă de sus deschizându-se și, după aceea, un murmur înăbușit, care devenea tot mai clar pe măsură ce urcam.

O voce de femeie a șoptit:

– Ai numărul meu. Cineva își drese glasul:

– Tu știi că eu nu...

– Nimic serios, știi, știi. Mi-ai explicat foarte clar.

După care a urmat un sunet suspect. Se sărutau pe hol? Am ascultat mai atent. Fără să-mi dau seama, pașii de deasupra se apropiau de mine pe scări. Nici nu băgasem de seamă că mă oprisem, apoi, în timp ce urcam treaptă cu treaptă, îmi admiram unghiile de la picioare date cu oja albastră și sandalele argintii. Făceau parte din

cele câteva haine scumpe aduse cu mine. Mă atașasem de anumite lucruri mai mult decât voiam să recunosc.

Un oftat moale răsună chiar deasupra mea și am ridicat capul. După ce a trecut de mine, am examinat-o pe fata care, cu siguranță, ieșise din apartamentul pe care urma să îl văd. Nu părea să mă fi observat în timp ce plutea în jos cu un zâmbet fericit și visător. Judecând după roșeața obrajilor și părul ciufulit, fusese ocupată cu altceva înainte.

O, Doamne!

Încruntându-mă, am urcat ultimele trepte. Domnul White era pe nicăieri. Am mers ezitând pe coridor și privind în ambele părți. În stânga mea, o ușă era întredeschisă. Acea trebuia să fie!

Am împins ușa și m-am oprit șovăitor în pragul ei.

Holul de la intrare era îngrijit, puteam să văd niște jachete atârdate pe un cuier. Erau acolo diferite tipuri de teniși, câțiva bocanci de lucru și câțiva pentru mers pe munte, toți aliniați ordonat. Mi-am ridicat sprâncenele în mod apreciativ: colecția de încălțăminte trăda o varietate de interese. Mi-am luat avânt să trec pragul și am intrat în holul îngust. Am răsuflat ușurată la vederea podelei laminate. În sfârșit, fără covor! Mi-am scos cu greu pantofii și i-am așezat frumos lângă ceilalți.

– Scuze, frate! strigă o voce gravă din camera care avea deschidere direct în hol. Încerc de o veșnicie să scap de ea fără să par un nesimțit! Dar unii oameni, pur și simplu, nu înțeleg când le faci o aluzie.

Uau! Părea a fi un băiat pe cinste.

Vocea a devenit mai clară:

– Știu că vizionarea a fost planificată în ultimul minut, dar mă bucur că a ieșit până la urmă.

L-am auzit apropiindu-se, pașii lui răsunând pe podeaua laminată.

– Iar dacă ai prietenă, e în regulă, atât timp cât...

Domnul White a apărut subit în pragul ușii. Ce să zic, nu doar lui i-a picat fața când m-a văzut. Și eu am rămas fără cuvinte.

Primul lucru pe care l-am observat la el a fost partea de sus: abdomenul gol, sculptat și încordat. După aceea, tatuajele. Am înclinat capul și am privit tușul de pe pielea lui bronzată.

Mama mia!

Și-a dres vocea făcându-mă să îmi revin din transă.

– Tu ce naiba cauți aici?

Mă holbam la el complet interzisă. Nu era cu mult mai mare decât mine, poate cu un an sau doi. Avea ochii calzi, de culoarea caramelului, pomeții proeminenți și părul brunet, mai lung pe mijloc și mai scurt în părți.

În final, îmi revenise vocea:

– Am venit să văd apartamentul. Am discutat pe e-mail. Cuvintele mele au țâșnit mult prea rapid.

Domnul White – încă îl numeam așa, chiar dacă știam că era complet stupid – își înclină capul și mă privi sceptic:

– A! Harper... a murmurat ușor. După aceea păru că ceva îi trece prin minte. Și-a plimbat ochii pe trupul meu preț de o secundă, apoi fața i s-a întunecat și a dat din cap încet:

– Nu!

Cum adică, nu? Confuză, i-am întors privirea critică. Eram pe cale să răspund, dar a repetat:

– Nu!

– Cum adică, nu? mi-am încrucișat brațele la piept. Nu așa ne-am înțeles prin e-mail?

– Trebuie să fi fost o neînțelegere, tu, cu siguranță. Tu nu te muți aici, spuse el și se întoarse, dispărând cine

știe pe unde. Tot ce știam e că nici măcar nu văzusem nenorocitul de apartament.

– Dă-ți seama și singură, zise el peste umăr.

Am rămas cu gura căscată și fără cuvinte.

Băiatul ăsta dispăruse. Mă lăsase singură în hol fără să îmi dea măcar o șansă. Nu am reușit să spun nici măcar un cuvânt din discursul pe care îl pregătisem pentru vizită. În ultimele patruzeci și opt de ore dădusem peste multe faze de rahat, dar asta... Asta era prea de tot!

Simțeam că-mi plesnește capul, iar din gât mi-a ieșit un scâncet de frustrare. Am alergat împleticindu-mă după domnul White.

– Hei! am strigat dând năvală în ceea ce părea a fi o sufragerie primitoare și bine luminată. Afurisitul se opri din mers și se întoarse cu fața spre mine. Sprâncenele i se încruntaseră de nervi în timp ce eu urlam la el. Nu mă poți da afară fără măcar să îmi arăți apartamentul!

Ceva ca un șoc îi străfulgeră ochii calzi și cafenii, care oricum nu se prea potriveau cu atitudinea lui rece.

– Să-ți arăt că pot? Își încrucișă mâinile și am putut să observ mai multe simboluri pe brațele lui. În urechi îmi răsunau ca un ecou sunetele de indignare pe care le scotea mama uneori când ceva i se părea oribil.

– Ei bine, nu poți. Am vorbit pe e-mail, la naiba! M-ai invitat să vizitez apartamentul, așa că ar trebui să am voie să văd măcar camera și să îmi dai cel puțin o șansă ca să te conving că pot fi o colegă de apartament bună! Mă străduiam să nu mârâi la el.

Afurisitul ridică o sprânceană și se uită la mine cu stupeoare.

– Așa cum am spus, trebuie să fie o neînțelegere, am crezut că ești un tip, dar, cu siguranță, nu ești. Din nou, m-a privit enervant de sus până jos. Caut un coleg de cameră, nu o *colegă* de cameră, a accentuat el.

În momentul acela, nervii mei au explodat. Celelalte apartamente pe care le vizionasem nu-mi plăcuseră deloc, dar acesta era chiar bun.

– Ai cea mai mică idee prin ce am trecut în ultimele două zile? am izbucnit eu, iar pulsul mi s-a accelerat. Într-un loc, un tip stătea în bucătărie în chiloți – *în niște chiloți murdari* – și m-a întrebat ce mărime port la sutien. În trei dintre apartamente mi s-a spus că favorurile sexuale fac parte din chirie; în altul, că trebuie să fiu dădacă; și, de două ori, abia dacă mi-am putut opri potențialii colegi de apartament să nu și-o pună de față cu mine!

Deși aproape că urlam, dar nu îmi trecea prin cap să îmi cobor vocea. În momentul acela avalanșa de cuvinte aluneca cu toată viteza. Dacă aș fi știut unde era bucătăria, aș fi țâșnit, aș fi apucat o tigaie și l-aș fi pocnit pe acest arogant nenorocit – exact cum am văzut în *Rapunzel*.

– Am văzut camere pline de mușegai. Am fost în apartamente atât de înțesate de murdărie, încât nu puteai să vezi podeaua. Câteodată, nici nu îmi dădeam seama dacă stau pe un covor sau pe altceva, la care nici nu vreau să mă gândesc. Am fost în apartamente care miroseau atât de tare a iarbă, încât mă puteam droga doar dacă respiram.

Am făcut încă un pas spre el îndreptându-mi umerii.

– Începutul vieții mele în Woodshill a fost de rahat, așa că nu îmi spune să dispar. Vreau să văd nenorocita aia de cameră!

Expresia de neîncredere de pe fața lui s-a transformat într-una de indiferență totală, de parcă își pierdea prețiosul timp cu mine.

– Țsta este exact motivul pentru care nu vreau o față aici, a spus el calm. Nu am nevoie de smiorcăieli interminabile și de chestii sensibile de fete.

Acum adrenalina mă stăpânea în așa hal, încât tremuram. Poate că nu a fost o idee prea bună să îmi vărs

nervii pe băiatul ăsta. Dar, câteodată, nu mă puteam opri până când nu dădeam totul afară.

– Ai terminat sau mai am de suportat multe din astea? Dacă răspunsul este da, atunci aş prefera să mă îmbrac adecvat pentru această ocazie, a continuat cu voce neutră. Indiferența lui mă făcea să mă enervez și mai tare.

– Bine, am rostit printre dinți, întorcându-mă cu spatele în căutarea sandalelor – ca să mă împiedic de o lampă pusă pe podea. Am înjurat. Tare. Mai ales când am auzit chicoteala lui în spatele meu. A sunat foarte masculin, ceea ce, probabil, mi-ar fi plăcut la orice alt băiat. Dar, cu siguranță, nu la acest arogant, nesimțit și insensibil. Ieșind din sufragerie, am putut să aud un telefon sunând: melodia era un cântec de la formația Fall Out Boy. Surprinzător, afurisitul avea gusturi bune la muzică.

Lacrimile îmi umpleau ochii în timp ce îmi puneam sandalele. Nu voiam să mă întorc în Denver, la o viață care era atât de falsă și de previzibilă – ca plasticul.

Întreaga mea personalitate a fost o mascaradă pe care mama o manipulase în funcție de propriile dorințe. Am realizat asta abia acum trei ani, când am văzut cât de departe era în stare să meargă. În acea zi, încrederea mea în ea a fost spartă în mii și mii de bucățele. Credeam că mama mă va proteja întotdeauna. În schimb, m-a încărcat cu tot mai multe minciuni, până când abia am mai putut rezista sub greutatea lor. După aceea, nimic nu a mai fost la fel.

Am înghițit în sec și am încercat să-mi alung gândurile negative.

În acel moment, mâinile îmi tremurau de frustrare. De data asta, aveam nevoie de mai mult timp pentru a-mi închide curelușa sandalelor. Am auzit vocea înăbușită a afurisitului în timp ce vorbea cu cineva la telefon. După câteva secunde, a înjurat tare.

I-am auzit picioarele desculțe pe podea venind spre holul de la intrare. Doamne, de ce trebuia să port acele sandale? Era mai bine să-mi luat ceva mai ușor de încălțat.

– Hei! vocea lui răsună în spatele meu.

Mi-am lăsat sandaia dreaptă descheiată și m-am ridicat încet.

– Ce-i? am răcnit eu uitându-mă la el.

Își pusese un tricou bleumarin strâmt care i se întindea pe tot bustul. Încrucisându-și mâinile la piept, se încruntă la mine:

– Celălalt potențial coleg de apartament tocmai m-a lăsat baltă, a spus arătând spre smartphone-ul din mâna lui.

– Aha, și? am spus nepăsătoare, căutând în geantă după cheile de la mașină.

A răsuflet exasperat și a bătut cu piciorul în podea de mai multe ori, încât nu am avut de ales decât să îmi ridic privirea.

– Vor fi niște reguli, a început după un moment de ezitare, plimbându-și privirea ca și cum m-ar fi scanat.

– Reguli?! Pentru ce, dacă pot să întreb? Nu mai puteam suporta. Mă resemnasem cu gândul de a mă întoarce la hostel și de a-mi plânge de milă până când aveam să îmi revin, astfel încât să pot căuta noi anunțuri de apartamente. Nu aveam nevoie de prostiile dobitocului ăstuia.

– Pentru tine, dacă vrei camera, vor fi niște reguli pe care va trebui să le respecti. A făcut un gest de invitație cu mâna și s-a întors spre sufragerie. De parcă l-aș urma chiar așa de ușor.

– N-am nevoie de camera ta afurisită! am urlat la el. M-am aplecat și, în sfârșit, am reușit să-mi închei cealaltă sanda.

Și-a scos capul din cameră și și-a trecut mâna prin păr:

— Ascultă, am nevoie de bani și m-am săturat să tot prezint apartamentul. Oamenii mă tot lasă baltă.

— Mă întreb oare de ce, am murmurat.

Îmi ignoră răspunsul sarcastic.

— Iar tu ai nevoie de un loc în care să stai, așa că încetează să te mai plângi și hai să vezi camera.

Am deschis gura pentru a riposta, dar afurisitul era deja în sufragerie, fără să se obosească să aștepte răspunsul meu.

Ce îmi doream cu adevărat era să ies din apartament ca o vijelie și să-i trântesc ușa în față. În schimb, m-am oprit.

Ca să fiu sinceră, chiar și holul de la intrare era deja mai drăguț decât toate apartamentele pe care le văzusem și preferam să îmi încep semestrul aici, decât pe o bancă, în parc. N-avea ce rău să-mi facă dacă aruncam o privire. Nu conta cât de prost era tipul — renunțasem la mândrie de atâtea ori azi, iar acum nu avea să se mai întâmple.

— În regulă!

Nu m-am mai obosit să-mi scot sandalele și m-am dus direct în sufragerie. Acum, că mă calmasem, am putut să apreciez cât de drăguț era amenajat. O canapea uriașă în formă de U, cu multe perne pe ea, stătea în mijlocul camerei. Pe diagonală, era un geam foarte mare, în spatele căruia am zărit un balcon. Pe dreapta era o bucătărie deschisă cu un blat mare.

— Deja cunoști sufrageria; acolo, în spate, este bucătăria; aici este baia, continuă afurisitul, conducându-mă prin sufragerie. Arată spre o ușă pe jumătate deschisă și am putut să zăresc o parte din gresia albastru-deschis și o cadă mare, înainte de a ajunge la ultima ușă.

— Asta este. Nu e foarte mare, dar tot e mai bine decât o cameră de cămin.

A apăsat pe clanță.

Mi-am ținut respirația și am intrat.

Camera era mică. Însă îndeajuns de mare pentru lucrurile strict necesare. Pereții colorați în crem și geamurile care lăsau ultimele raze ale zilei să pătrundă înăuntru compensau acest aspect. În mod clar, nimeni nu mai locuia aici — era complet gol, cu excepția unui birou, a unui scaun de birou alb, a unui raft de cărți mic și a unui pat. La vederea saltelei, am strâmbat din nas. Nu voiam să știu ce se întâmplase pe aici.

— Nu te îngrijora, Ethan va veni să își ia patul, a spus nesimțitul arătând cu capul spre obiectul din discuție. Poți păstra biroul și rafturile, dacă dorești.

Am încuviințat, luându-mi ochii de la pat. Podeaua camerei era din lemn masiv. Ochii mei s-au repezit pentru a examina fiecare colț, să văd dacă există și cea mai mică urmă de umezeală sau de mucegai. Totul părea a fi în regulă.

Aș putea învăța aici. Iar după ce patul va dispărea, îmi voi putea lua o canapea extensibilă, pentru a economisi spațiu. Deja mă puteam gândi la așternuturile minunate cu care urma să o acopăr. Și ghirlandele de lumini! Camera aceasta va avea ghirlande de lumini!

Mama le-a urât dintotdeauna. Spunea că arată ieftin, pentru că, în opinia ei, nu se potriveau cu restul mobilierului pe care îl alegea cu mare grijă. Pe lângă asta, mereu mă atenționa că eram prea mare pentru treburi atât de copilăroase, iar, atunci când am adus în secret o ghirlandă cu lumini, cumpărată cu banii mei de buzunar, menajera noastră a aruncat-o de îndată ce a găsit-o.

O, da — aici voi avea ghirlande de lumini! Și voi umple camera cu lucruri pe care înainte nu aveam voie să le am, deoarece nu se ridicau la standardele mamei mele.

Exact așa cum nici acest băiat nu se ridică la standardele ei — îmi trecu prin gând. Probabil ar face infarct dacă l-ar vedea. Sau ar vomita. Gândul acesta aproape că m-a făcut să râd.

– Îl iau, am spus. M-am întors spre el și am ezitat un moment, observându-i privirea meditativă. Apoi mi-am aplecat privirea spre simbolurile tatuate pe antebrațe și... da, mama, cu siguranță, ar leșina. În afară de faptul că aveam un acoperiș deasupra capului, gândul că mama nu l-ar agreea pe afurisit făcea apartamentul mult mai plăcut.

– Încă nu știi regulile, mă avertiză el cu o sclipire de amuzament în privire.

– Spune-le! am zis și am întors privirea din nou către cameră. Nu m-am simțit în felul acesta în niciuna dintre camerele vizitate până acum. În mod instinctiv, știam că aici e locul meu și că aici mă voi simți bine, indiferent de reguli.

Domnul Nu - voi - locui - niciodată - cu - o - femeie se îndreptă încet spre birou. Se sprijini de el, cu mâinile încă încrucișate. Între timp, atitudinea mea nu mai părea atât de ofensivă, ci mai degrabă defensivă.

– Prima regulă, și ridică un deget: nu mă deranja cu chestiile tale de fete! Nu dau doi bani pe viața ta personală. Așa că nu îți impune prezența asupra mea. Nu vom avea nicio seară a fetelor în sufrageria mea. Eu aleg canalele TV și să nu vii să mi te plângi de problemele tale!

– Mă pot obișnui cu asta, am răspuns rece.

– A doua regulă, continuă el nepăsător, îți ții gura închisă dacă agăț pe cineva! Nu am nevoie de nimeni care să îmi zică ce să fac la mine în casă!

– Nu dau doi bani pe cea cu care umbli! am ripostat eu, privind ușa cu un pic de îngrijorare. Într-adevăr, camera lui era în celălalt capăt al apartamentului, dar cine știe cât de gălăgios putea să devină? M-am încruntat. Sper să nu bag de seamă dacă o face cu cineva.

– Iar în ultimul rând...

S-a îndepărtat de birou și s-a aplecat peste mine. Era cu câțiva centimetri mai înalt, a trebuit să îmi mijesc ochii pentru a răspunde privirii lui încruntate...

– Nu îmi pasă cât de bine arată picioarele tale în pantalonii ăia scurți.

Dintr-odată, îmi ardeau obrazii, dar nu am clipit. Și eu puteam să intru în joc.

– Nu e nicio șansă ca noi doi să ne cuplăm, vocea lui întunecată m-a învăluit, iar respirația lui mi-a atins tâmpile. Așa că nu îți face speranțe!

Am simțit furnicături în stomac, și nu erau de la foame. Mirosea bine – o combinație de ierburi aromate și mentă. Fiind distrasă de apropierea lui subită, mi-a luat câteva secunde ca să procesez ceea ce tocmai spusese.

– Îmi pare rău să îți rănesc egoul! m-am recules eu pentru a riposta, dar am depășit etapa cu *băieți răi* de câțiva ani.

Ceea ce era adevărat. Nu intenționam să am de-a face cu vreun băiat în viitorul apropiat.

Nu se aștepta la asta. I se citea uimirea pe chip. Își frecă fața și făcu un pas în spate.

– În acest caz, bine ai venit în *Casa de White*! A întins mâna. Eu sunt Kaden.

Pentru o secundă, nu am procesat ce a zis. După aceea, am deschis larg ochii și am sărit entuziasmată:

– Asta înseamnă că mă pot muta?

Kaden a tresărit:

– Deja încalci prima regulă.

Mi-am înfrânat entuziasmul și am coborât tonul vocii:

– Scuze, eu sunt Allie!

Îmi venea tot mai ușor să spun noul meu nume: Allie. Probabil, pentru că așa m-am prezentat la vizita tuturor apartamentelor de până acum.

Am dat mâna ca să facem cunoștință: mâna lui Kaden era aspră și caldă. M-a luat prin surprindere senzația. M-a lovit direct în piept.

Și, cu siguranță, nu am fost pregătită pentru fiorii care m-au trecut în momentul în care Kaden a început să traseze delicat cu degetul mare cercuri în palma mea.

Mi-am smucit mâna din strânsoare și i-am aruncat o privire încruntată.

– Ce naiba a fost asta?

– Voiam doar să verific dacă ai înțeles regula numărul trei. Rânjind increzut, și-a băgat mâinile în buzunare.

Băiatul arăta bine, dar nu exagerat. Așa-zisele lui reguli erau o glumă. Mi-am masat mâna de câteva ori ca să scap de senzația de gădilare. Doamne, de ce trebuia să aibă mâini atât de calde?

– Deci, când pot să mă mut?

Kaden a dat din umeri și s-a întors către ușă.

– Imediat ce plătești chiria și garanția! Camera e a ta.

M-am abținut și nu am dansat de bucurie până în momentul în care a ieșit din încăpere.

Capitolul 2

— Arată. Atât. De. Bine! Ochii rotunzi ai lui Dawn s-au dilatat în momentul în care a văzut ghirlandele de becuțe în formă de steluță din coșul nostru uriaș de cumpărături. În momentul acela, am ajuns la raionul cu așternuturi și păături, dar toate modelele florale și stridente care mă atacau din toate părțile m-au făcut să-mi ridic nasul. Am analizat unul dintre materialele colorate pentru ultima dată, apoi m-am îndreptat către noua mea prietenă.

Am cunoscut-o pe Dawn la festivitatea de deschidere. Amândouă ajunsesem mult prea devreme, așa că ne-am luat cu vorba în timp ce așteptam — am avut noroc amândouă — cred eu; altă explicație nu găsesc. Dawn era nouă aici, la fel ca mine. Dar ea nu s-a mutat ca să scape de familia ei, ci de fostul ei iubit. Fuseseră împreună șase ani și o înșelase. A trebuit să fugă departe de el. Și astfel ne aflam acum împreună la Target, adunând cumpărături pentru camerele noastre. Drumul de o oră spre Portland ne-a ajutat pe amândouă. În plus, era o modalitate bună de a cunoaște împrejurimile din Woodshill un pic mai bine.

— Ia-o pe cea cu flori! a spus ea în timp ce dispărea în raionul următor. Sau pe cea roz!

Părul ei roșcat se vedea de după un raft cu veioze, un moment mai târziu. Probabil se ridicase pe vârfuri, părea că își întinsese gâtul destul de mult. Din nou am privit ce alesesem. Imprimeurile florale nu erau neapărat genul meu. Deși îmi plăcea acest stil mai feminin, am preferat întodeauna modele mai simple. Am continuat să

merg prin raion. La capătul raftului, am găsit o pătură de culoare crem, croșetată, cu franjuri – se potrivea perfect cu draperiile bej, pe care deja le împachetasem în coș.

– Ce zici de asta? am strigat ridicând pătura ca să o vadă. Dawn apăru de după colț, cărând o lampă de citit, cu abajur trandafiriu.

– Simplă și drăguță. Se potrivește de minune cu celelalte lucruri, a spus ea ținând lampa în sus.

– Dar de asta ce zici?

Chiar de la distanță, puteam cu ușurință să observ sclipiciul decorativ.

– Arată de parcă le-ai luat de la raionul pentru copii.

Dawn zâmbi și puse lampa în coșul nostru.

– Bingo! Kaden și-ar pierde mințile dacă aș veni acasă cu așa ceva. Dar, pe de altă parte, nu era deloc treaba lui cum îmi amenajam eu camera.

Săptămâna dinainte a trebuit să o petrec în întregime în hostel până când Kaden a putut, în final, să îmi dea o cheie de la apartament. Se pare că fostul chiriaș a avut nevoie de mai mult timp decât s-ar fi gândit ca să își ridice patul. Dar astăzi, în sfârșit, a sosit ziua: mă mutam în noua mea cameră! Kaden părea neîncrezător de dimineată, când mi-a înmănat cheia,. De parcă deja își regreta decizia. Dar asta era problema lui, nu a mea.

Imediat după aceea, eu și Dawn ne-am apucat să facem cumpărăturile pentru prima mea mobilă. Pusesem câțiva bani deoparte încă din liceu; de fiecare dată, strângeam banii din meditații sau pe cei primiți cadou de la rude. Micile mele economii erau suficiente încât să acopere cu ușurință tot ceea ce se afla în coșul de cumpărături. Mai aveam și contul de economii deschis de mama, dar de acela nu mă atingeam decât în cazuri urgente... Sau pentru a plăti strictul necesare, cum era taxa de școlarizare. Până la urmă, nu degeaba adunasem

bani în acest cont în ultimii ani. Mă dezgusta motivul pentru care mi-a dat mama bani, în primul rând. Chiar credea că pot să fiu mituită și că banii mă vor face să uit tot ceea ce s-a întâmplat? Dar, chiar dacă nu puteam fi cumpărată, puteam, totuși, să găsesc un soi de răzbunare folosind banii mamei mele.

Am inspirat adânc, golindu-mi mintea de gânduri rele. Înapoi la cumpărături!

— Ai nevoie de o masă nouă? întrebă Dawn în timp ce împingeam cărucioarele spre următorul raion. S-a oprit în fața unui model extensibil și l-a examinat cu o privire gânditoare. A căutat cu mâna pe sub blat și l-a clătinat până când un mecanism s-a declanșat și masa a început să se plieze brusc. Dawn a scos un scâncet și, pentru o clipă, părea că își pierde echilibrul, dar apoi și-a revenit și privirea i-a alunecat asupra isprăvii sale.

— Nu, tipul care a stat acolo înaintea mea a lăsat în urmă masa și rafturile. Kaden mi-a spus că dacă nu îmi plac lucrurile n-am decât să le arunc. Mi-am dat ochii peste cap. Mulțumesc lui Dumnezeu că și-a luat patul de acolo. Arăta dezgustător.

Dawn a ridicat o sprânceană:

— Tipu' ăsta sună încântător.

— N-ar fi ăsta cel mai potrivit cuvânt pentru a-l descrie, am răspuns eu.

O, Doamne, sper că lucrurile vor ieși bine. Nu voiam să fiu nevoită să renunț la cameră în viitorul apropiat. Căutarea nesfârșită a unui apartament aproape că m-a traumatizat. Am început să-i înțeleg pe toți cei care erau nevoiți să treacă printr-un maraton similar și frustrant de vizite.

Aș fi chiriașa perfectă. Cel puțin, ăsta era planul meu.

Kaden nu va găsi niciun motiv pentru a mă da afară din nou.

– Îmi doresc să nu îmi fi luat cameră la cămin, suspină Dawn, odihnindu-și mâinile pe măsuța joasă din spate, ce se potrivea cu înălțimea ei. Dawn era micuță și destul de drăguță în general. Și avea curbe feminine, spre deosebire de mine.

– Atunci... am fi putut lua un apartament împreună, continuă ea resemnată.

– Da, păcat! am încuviințat eu împingând căruciorul înainte. Era aproape plin. Diverse perne, păturica, un covoraș pufos, ghirlanda cu becuțe și câteva lucrăsoare decorative, toate zburdau la un loc.

– Colega mea de cameră e o stricată, continuă Dawn. Sunt acolo doar de două săptămâni și deja a adus trei tipi. Pentru fiecare pe care îl aduce, mă scoate afară! Mă gândeam să rămân acolo, în semn de protest. Dar și aia e dezgustător – tu ai vrea să stai să te uiți la persoana cu care îți împarți camera cum face sex?

Pentru o secundă am tresărit. Fraza mi-a băgat în cap tot felul de imagini, pe care nu ar trebui să le am acolo. Într-adevăr, Kaden nu era într-o formă rea, trebuia să recunosc asta. Dar brațele bine lucrate indicau faptul că făcea sport. Și mai avea și dungile alea negre care îi traversau bicepsul, și scrisul ăla... Aberam. Mi-am scos din cap imaginea trupului bronzat și transpirat.

– Nu, nu aș vrea asta. Dar cu noi e un pic mai diferit, am răspuns într-un final.

Poate că ezitarea mea era prea evidentă. Dawn se holbă la mine întrebător, după care un rânjet i se lărgi pe față, adâncindu-i gropițele din obraji.

– Serios?! Un pic diferit?! continuă ea să mă tachineze, mișcându-și sprâncenele.

I-am răspuns în același mod, ridicând o sprânceană:

– Da, pentru că nu locuiesc în aceeași cameră cu el și nu trebuie să ne apropiem la modul personal.

Într-o secundă, Dawn a luat o pernă din coșul de cumpărături și a început să mă lovească cu ea. Evitam loviturile răsând.

– Nu e amuzant! a aruncat perna înapoi în coșul de cumpărături și și-a îngropat fața în mâini suspinând. Chiar deloc! În special, pentru că se pare că nu are nicio problemă să găsească un băiat nou. Adică, suntem în Woodhill! Cine s-ar fi gândit că sunt atât de mulți băieți arătoși într-un oraș atât de mic?

A trebuit să-i dau dreptate: în perioada asta, la început de semestru, puteai găsi câte un băiat drăguț de vârsta noastră la fiecare colț de stradă – avantajele unui oraș universitar. Băieți drăguți cât vezi cu ochii!

– Ce zici de ideea asta? am sugerat punând mâna pe umerii ei.

A aruncat o privire printre degete: ochii ei căprui scăpărau:

– Te ascult.

– Poți să vii la mine dacă ai probleme cu colega de cameră. Poate că nu e cea mai bună soluție, știi ce reguli a pus colegul meu grozav, am spus eu făcând o față exasperată, iar Dawn a râs zgomotos. I-am povestit totul despre prima mea vizită, fără să omit vreun detaliu. Și ei i se părea că regulile stabilite de Kaden sunt absurde. Dar ne putem adăposti în camera mea, măcar până trece furtuna.

Între timp, ajunsesem la raionul cu lumânări și rame de tablouri. Fără să mă gândesc, m-am întins după două lumânări imense care răspândeau miros de vanilie și de cocos - alte lucruri pe care nu le-am avut niciodată în casă. Mama considera că miros ieftin. Dar mie mi se părea ca mirosul e divin și deja mă entuziasma imaginea colțișorului de rai pe care urma să mi-l creez în cameră.

– Ești prea bună, Allie Harper! a spus Dawn. M-a bătut pe umăr și m-a privit în ochi.

– Mulțumesc!

M-am înroșit și mi-am ferit privirea. Nimeni nu mi-a mai spus asemenea cuvinte. Întotdeauna am fost: *îngâmfata, fata bogată de vizavi, târfa*. Așa că nu prea știam cum să reacționez la cuvintele calde.

Dawn s-a încruntat. Părea să îmi fi sesizat disconfortul și a schimbat subiectul cu unul neutru.

– Cele de acolo, de sus, sunt chiar faine, te bagi? spuse ea, arătând cu degetul spre un raft pe care se aflau rame albe și frumos ornate. Ridicându-mă pe vârfuri, am reușit să ajung la raftul de sus.

– Sunt drăguțe, am spus eu, cu mintea în altă parte
– dar nu am ce poze să pun în ele.

Abia după ce cuvintele mi-au ieșit pe gură, mi-am dat seama cât de patetic sună. Dumnezeuule, sper ca Dawn nu mă considera acum o ratată. În ciuda tuturor, fusese decizia mea să nu aduc niciun suvenir din Denver. Durerea pe care o purtam în mine era suficient de grea; cu siguranță, nu aveam nevoie de poze care să îmi aducă aminte de trecut.

– Aiurea, facem noi una! spuse Dawn, luând telefonul. S-a așezat în fața mea, astfel încât să privesc peste umărul ei și a îndreptat camera spre noi.

– Aici?! Acum?! vocea mea era cu o octavă mai înaltă ca de obicei. Simțeam privirile oamenilor din spatele nostru ațintite asupra mea.

– Da, de ce nu? răspunse Dawn nepăsătoare, afișând un zâmbet larg spre cameră. Și acum: spune sexyyy!

Am zâmbit forțat. Ochii mei gri-verzui de pe ecranul telefonului păreau încetoșați.

– Dă-i naibii! mă împunse Dawn cu cotul în coaste, în timp ce un client se holba la noi. Acum, spune-o atât de tare, să te audă toată lumea din magazin: sexyyy! Haide, Allie!

Se părea că nu am de ales și, scuturând din cap, am zâmbit și am strigat:

– SEXYYY!

De data aceasta, zâmbetul a fost real.

Rama foto a fost prima decorațiune din cameră. La întoarcere, ne-am oprit să printăm poza. Iar acum, eu și Dawn zâmbeam din fotografia de pe pervazul din camera mea. Ca să fiu sinceră, nu arătam prea bine în poză – amândouă aveam tricoul cu *Woodhill University* și părul prins într-un coc dezordonat, cu șuvițele ieșite. Chiar trebuia să mă obișnuiesc cu părul scurt. Dar, chiar și așa, poza îmi plăcea.

Dawn a făcut la fel, așa că poza noastră din Target era și în camera ei. Părea începutul unei prietenii minunate.

Dawn mă făcea să simt că un astfel de lucru chiar ar fi posibil: prietenie de dragul prieteniei, nu cu scopul de a obține ceva de la cealaltă persoană. Fără presiunea de a fi mereu mai bun decât celălalt.

Trebuie să recunosc, eram mândră de noi. Am cumpărat rafturi și o comodă mai mare, care se potrivea perfect în spatele ușii. Din moment ce uitasem să măsoar camera, asta chiar era noroc chior. Terminasem deja de asamblat comoda și al doilea set de rafturi albe. Acum tot ce mai trebuia să fac era să asamblez canapeaua extensibilă, ceea ce părea mai complicat. Erau găuri lipsă dedesubt, iar unele părți nu se potriveau cu partea extensibilă. Una dintre ele era mai lungă, ceea ce, probabil, era un defect din fabrică. Ar fi trebuit să o returnez imediat, dar nu aveam chef să car iar chestia asta două etaje și să o duc cu mașina înapoi, în Portland. În plus, nici eu, nici Dawn nu aveam unelte, iar fără o bormașină ar fi fost imposibil să terminăm de asamblat.

Frustrată, m-am prăbușit pe podea. Fruntea îmi era plină de transpirație și mă durea fiecare mușchi. Eram într-o formă bună de la pilates, dar nici chiar așa, încât să mut mobila.

– Este imposibil!

– Nu-mi dau seama ce am făcut greșit aici, adăugă Dawn cu un creion în gură. Nu prea înțelegeam ce spunea. Imediat, l-a scos și l-a pus după ureche.

– Se pare că va trebui să dorm pe asta, am spus eu, scoțând sacul de dormit și așezându-l în poală, în timp ce mângâiam puful moale și colorat de parcă era un animal de casă – de preferat, o pisică.

– Vorbești prostii! O scoatem noi la capăt, mârâi Dawn ca un Chihuahua. M-a făcut să chicotesc.

În acel moment, am auzit ușa de la apartament trântindu-se și voci înăbușite îndreptându-se spre noi, dinspre hol. O, minunat! Colegul meu era acasă!

Dawn a făcut ochii mari:

– Ar trebui să îl întrebăm dacă are o bormașină? se îndreptă ea, ca o veveriță. Am chicotit din nou la această imagine.

– Cauți motiv să-l vezi.

– Și ce dacă? recunosc ea ridicându-se brusc. Își scutură tricoul plin de așchii și-și verifică părul strâns într-un coc dezordonat. Cum arăt? întrebă făcând o piruetă.

– Cred că amândouă arătăm de parcă ar trebui să facem duș.

Ne-am furișat aproape de ușă și am tras cu urechea. Cealaltă voce era tot de bărbat. Asta era bine, însemna că de data asta Kaden nu și-o mai punea cu vreo tipă.

– Crezi că încalc regulile dacă îi cer o bormașină? am șoptit, de parcă ne putea auzi.

– Doamne, nu-l lăsa pe dobitocul ăla să te intimideze în halul ăsta! ripostă Dawn, dându-se la o parte din dreptul ușii.

Mi-am aranjat gulerul: bineînțeles că nu voiam să fiu intimidată, dar camera asta era importantă pentru

mine. Nu doream să îl calc pe nervi pe afurisitul ăsta, mai ales în prima zi de locuit sub același acoperiș.

Dar, înainte să mai gândesc ceva în sensul ăsta, Dawn a deschis ușa și a intrat fulgerător în sufragerie.

– Dawn! am șuierat, grăbindu-mă după ea.

Kaden era în bucătărie și tocmai scotea o bere din frigider. Chiar și din spate, de fapt, mai ales din spate, te lăsa fără aer. Purta blugi de un albastru-închis care îi încadrau perfect fundul și un tricou asortat verde-închis care i se întindea pe piept și care m-a făcut să îmi îndrept privirea spre spatele lui musculos. Lângă Kaden, sprijinit de barul din bucătărie, stătea un băiat cu părul negru. Era înalt și destul de slab, avea o cămașă largă, în carouri, cu mânecile suflecate până la cot.

– Hei, tu trebuie să fii colegul ciudat! Dawn s-a oprit în fața băiatului cu părul negru, care s-a întors surprins spre ea. Privirea lui întrebătoare era foarte prietenoasă, față de cea a lui Kaden. – În primul rând, vreau să îți spun că, după părerea mea, regulile tale sunt de rahat, adică, uită-te la tine și uită-te la ea – Dawn arătă spre mine cu mâna murdară – iar în momentul acela îmi doream ori să intru în pământ de rușine, ori să dispar de-a binelea. Oricum, una din două. Și, sincer, continuă ea, nu cred că are vreo intenție să aibă de-a face cu tine. În plus, e groaznic că ai atâtea prejudecăți despre femei, să le pui pe toate în aceeași oală! De unde știi tu cum ne petrecem noi timpul liber? Adică, poate suntem pasionate de wrestling și de fotbal, n-ai de unde să știi.

Kaden a închis ușa de la frigider și s-a întors încet. Se uita la Dawn cu o sprânceană ridicată, amuzat, în timp ce ea îl mustra pe prietenul lui. Aproape că zâmbea.

Aproape.

M-am strecurat încet în spatele lui Dawn și mi-am pus mâinile pe umerii ei. M-am aplecat spre ea și i-am șoptit:

– Nu e el.

A împietrit:

– Cum adică nu e el?!

Am arătat spre Kaden:

– El e Kaden, colegul meu de apartament. Kaden, ea e prietena mea, Dawn.

În acel moment, băiatul celălalt a zâmbit larg. Avea gropițe adânci în obraji. S-a întors spre Kaden.

– Frate, cum se poate să fii nesimțit cu aceste domnișoare?

Kaden a ridicat din umeri și a desfăcut o bere. A împins-o cu viteză pe bar, direct în mâinile prietenului său, și a deschis alta pe care a dus-o la gură. Apoi și-a șters buzele cu mâna și m-a privit de sus până jos. Părea că ceva îl deranja, s-a încruntat și s-a întors, îndreptându-se spre canapea. Nici măcar nu s-a uitat la Dawn, a ignorat-o complet.

Oarecum încântat, prietenul lui s-a apropiat să dea mâna cu Dawn, apoi cu mine.

– Eu sunt Spencer, încântat de cunoștință!

– Bună, eu sunt Allie! am răspuns.

– Am auzit de tine, murmură el, aruncând o privire subtilă spre Kaden. Și-a scuturat un pic capul, iar zâmbetul i s-a lărgit și mai mult. Iar tu ești Dawn? Mare iubitoare de wrestling și pasionată de fotbal?

– Scuze, nu am vrut să fac o impresie proastă! Vocea ei se transformase într-una de mieluşel și nu m-am abținut să nu râd.

– O, nu, deloc, crede-mă. Spencer a făcut cu ochiul și, pentru prima dată, am observat că avea ochii albaștri și luminoși.

În timp ce ei vorbeau, mi-am amintit motivul real pentru care ne-am aventurat în afara camerei mele. Dacă

doream să am parte de un somn liniștit în seara aia, trebuia să îmi asamblez canapeaua.

– Hei! am spus, în timp ce loveam ușurel canapeaua cu piciorul. Kaden s-a uitat la mine peste umăr, încruntat. Ai cumva o bormașină?

– La ce-ți trebuie o bormașină? a întrebat el curios, dar critic.

Aș fi vrut să răspund cu *Nu e treaba ta*, dar m-am răzgândit în ultima secundă. La urma urmei, voiam să-i cer o favoare:

– Din nu știu ce motiv, canapeaua mea are prea puține găuri, am spus, încercând să afișez cel mai prietenos ton pe care-l aveam. Trebuie să mai dau niște găuri.

Kaden a dat scurt din cap și s-a întors cu spatele:

– N-am bormașină.

Mi-a trebuit o secundă ca să înțeleg ce-a zis:

– Atunci, ca ce chestie mai întrebi de ce am nevoie de una?

– Voiam să văd dacă ai nevoie de ea cu adevărat sau dacă ești tu prea prostuță și nu pricepi instrucțiunile, spuse el ridicând nepăsător din umeri. După care a luat telecomanda de pe masa de cafea și a deschis televizorul.

Am simțit cum mă enervez și cum îmi venea să-i zic vreo două, dar m-am abținut.

– Vrei să zici că ai bormașină, dar nu vrei să mi-o împrumuți? l-am întrebat calmă. Mă înnebunea să văd cum stă acolo cu berea lui nenorocită în mână, senin și complet lipsit de griji, de parcă n-avea nicio problemă pe această lume.

Nici nu s-a obosit să își ia privirea de la televizor:

– Te-ai prins!

Am scos un sunet de frustrare și m-am întors. Cu pumnii încheștați, am dat buzna în camera mea, am

apucat manualul de instrucțiuni de pe podea și m-am dus în sufragerie. Am ocolit canapeaua și m-am proptit în fața lui Kaden blocându-i vederea spre televizor. Am privit cu satisfacție cum indiferența lui se transformă treptat în furie. A făcut ochii mici și a dat să zică ceva, dar nu l-am lăsat să vorbească.

— Poftim! i-am împins manualul sub nas. Poate prea sub nas, pentru că s-a ferit. Punctul 13b! Am apăsat întăriturile, am montat prima parte și le-am înșurubat pe toate pe partea dreaptă. Aici, am zis punând degetul pe imagine, ar fi trebuit să fie deja perforate. Dar nu sunt, deci ar fi frumos din partea ta dacă mi-ai împrumuta nenorocita aia de bormașină.

Acum, dintr-odată, era liniște totală în apartament. Dawn și Spencer s-au oprit din discuție și se uitau la mine.

— Frate, nu fi nesimțit! a spus Spencer într-un final.

— Da, frate, nu fi nesimțit! — spuse și Dawn. În mod normal, aș fi râs, dar, practic, fierbeam de furie. Buzele încleștate ale lui Kaden îmi confirmau că nici lui nu i se părea amuzantă situația.

M-a privit din nou în acel mod insuportabil de suspicios:

— Te joci cu focul! — mormăi el și se ridică atât de brusc încât m-am împiedicat de măsuța de cafea. Am căscat ochii, în timp ce mă dezechilibram, dădeam din mâini cu disperare și încercam să îmi găsesc echilibrul, dar Kaden m-a prins la timp în brațe. M-am blocat și m-am uitat la mâinile lui pe care le simțeam răcoroase și plăcute pe pielea mea transpirată. Probabil, de la berea pe care o ținuse. Mi-am plimbat privirea pe degetele lui, pe brațele puternice, până înapoi pe fața lui. Pentru prima dată, am remarcat câteva fire de barbă sub buza inferioară și o gropiță în bărbie, care abia se observa, printre firele de păr. Kaden părea să mă studieze la fel cum îl studiam și eu. Probabil putea observa cei câțiva pistrui de pe nasul meu, fiind atât de aproape. I-am simțit pieptul strivit de al meu, îi simțeam inima bătând.

A clipit, și momentul s-a dus.

La fel de rapid, mi-a dat drumul și a țâșnit afară din sufragerie.

Abia am reușit să îmi recapăt suflul, sperând că Dawn și Spencer nu observă asta. Când m-am întors spre ei, priveau amândoi atenți spre hol, de unde se auzea un zângănit.

Kaden a apărut în ușă:

– Ține! – a mormăit el, ridicând o cutie verde cu scule.

– Uau, te pricepi, nu glumă!

– Ai fi putut să ne dai o mână de ajutor, în loc să fii așa de nesuferit, spuse Dawn cu un zâmbet dulce. Când voia, putea fi un mic drăcușor.

Îmi plăcea latura aceasta a ei, dar, la naiba, dacă nu începea să fie mai drăguță cu Kaden, urma să o strâng de gât. Disprețuiam atitudinea nepoliticoasă a lui Kaden la fel de mult ca ea și aș fi vrut să-i pot arunca replici acide, una câte una. Trebuia! Trebuia trezit la realitate! Dar, oricât de insuportabil mi se părea, tot urma să-mi petrec următoarele luni în preajma lui.

La început, am zis să nu mă ambalez dacă nu e cazul, mai ales după un timp atât de scurt. Nu eram în măsură să-l judec nici pe el și nici situația noastră.

– Pot să fac și singură asta, am insistat și m-am apropiat să iau cutia din mâinile lui Kaden. Era mult mai grea decât mă așteptam și mai aveam puțin și o scăpam pe jos, dacă n-o prindeam rapid și cu cealaltă mână. Era evident că băiatul nu putea să aibă o cutie cu scule ușurică, dar avea și niște accesorii de care, probabil, nimeni nu avea vreodată nevoie.

– Te ajut eu, spuse Spencer sărind în picioare. Unde e obiectul care te-a supărat?

Am ignorat privirea frustrată a lui Kaden și m-am dus după Spencer, în camera mea. Ușa era deschisă, dar,

înainte să intre, a aruncat o privire politicoasă în spate, iar eu am aprobat din cap.

– Uau, lucrurile chiar s-au schimbat de când a plecat Ethan!

Spencer a cercetat lumânărelele, ghirlandele de becuțe, a aruncat o privire după ușă, la comoda cu sertare și rafturi pe care deja îmi așezasem câteva dintre lucruri. Sticlutele mele cu parfum erau aliniat frumos una lângă cealaltă, lângă niște dosare, unde păstram tot felul de hârtii. Pantofii mei erau așezați ordonat în comoda, luminițele erau deasupra biroului, prinse provizoriu în niște cuie.

– Miroase de parcă cineva a mâncat o tonă de înghețată de vanilie și apoi a vomitat-o în mijlocul camerei. Kaden era fix în spatele meu.

M-am întors.

A strâmbat din nas în timp ce îmi cerceta camera, apoi m-a dat la o parte și s-a aplecat în fața pieselor de canapea.

– Lipsesc unele găuri, i-am explicat. Deja am încercat să întoarcem părțile, dar nici așa nu a funcționat, așa că mă gândeam să dam niște găuri în partea asta, am spus eu, lăsând jos cutia și arătând cu degetul în spatele lui Kaden, la partea defectă. Cred că se vor potrivi apoi, dar, totuși, o bucată e prea lungă.

– Poate o putem tăia cu fierăstrăul, propuse Dawn.

Am dat din cap:

– Nu cred că va funcționa, bucată de lemn va crăpa și se va rupe în două. Chestia asta trebuie să mă susțină când dorm. Nu pot să fac nimic în patul ăsta, la cum arată acum!

Kaden mă privi de jos. Ochii i-au strălucit pe sub genele groase:

– Ei, asta chiar ar fi păcat!

Am dat ochii peste cap. Spencer a chicotit și l-am săgetat și pe el cu o privire usturătoare. Probabil trebuia să mă obișnuiesc cu genul ăsta de umor, dacă aveam să fiu în permanență înconjurată de tipi.

– N-aș vrea să fiu eu motivul pentru care lui Allie să-i fie frică să facă anumite lucruri pe acest pat, a adăugat Spencer oftând și ducând dramatic o mână la piept. Ar trebui să facem ceva în privința asta, frate.

Pentru prima oară, l-am văzut pe Kaden White zâmbind. Un zâmbet real, nu unul sarcastic. Era drăguț – sincer. Nu zâmbea doar cu gura, iar ochii lui caramel s-au subțiat brusc răutăcios:

– Ai dreptate, nu am vrea să fie vina noastră.

Zicând asta, a tras cutia cu unelte spre el, a scos balamalele și a luat bormașina.

– Doamne, sunt terminată, am gemut afundându-mă în canapeaua din sufragerie. Dawn se prăbuși lângă mine, punându-și capul pe umărul meu.

– Și eu. Nu mai sunt în stare să mă mișc. Și-a ridicat capul un pic și l-a pus la loc. Vezi?

– Ei, ce păcat! a spus Spencer lungindu-se pe cealaltă parte a canapelei în formă de U. Cred că am auzit ceva despre Kaden... că ar fi invitat aici câteva persoane diseară.

Oh! Acum începusem să mă îngrijorez... ce ar fi putut însemna asta pentru mine? Ce se înțelegea prin *câțiva*? Trebuia să mă închid în camera mea? Când eram în Denver, *invit câțiva prieteni* era codul pentru *fac chef*.

– Stai liniștită, nu cred că plănuiește să facă o orgie, spuse Spencer făcându-mi cu ochiul. Am observat că făcea asta surprinzător de des. De ce era atât de dornic să schimbe starea de spirit în apartamentul nostru, era un mister pentru mine. În unele momente, amabilitatea lui părea puțin forțată. Totuși, îmi plăcea de el.

– De fapt, sunt atât de obosită, încât aş putea să mă retrag, am spus eu, cât se poate de serioasă. Dar tu?

– O, eu m-aş trânti direct în el, răspunse Spencer cu un surâs. Eu şi Dawn l-am privit cu sprâncenele ridicate. Şi-a ridicat mâinile în defensivă:

– Hei, scuze! Nu m-am putut abţine.

Am dat ochii peste cap, zâmbindu-i înapoi.

Dawn a căscat răsunător.

– Din păcate, trebuie să plec, vreau să îl sun pe tata în seara asta.

– Nicio problemă! Vrei să te duc acasă?

– Nu îţi face griji, stau la zece minute de mers lejer de aici. Fă curăţenie şi culcă-te liniştită. S-a ridicat şi şi-a întins mâinile deasupra capului. Aaau, o să fac o febră musculară cruntă.

– Ştiu ce zici, i-am spus, şi mi-am frecat umerii, care mă dureau îngrozitor. Bine că avem liber mâine. Altfel, ne duceam la cursuri ca nişte roboţi.

Dawn a râs şi am mers împreună spre hol. Am îmbrăţişat-o când am ajuns în pragul uşii.

– Mulţumesc, nu aş fi reuşit fără tine!

– O, ba da, te-ai fi descurcat, eşti o femeie puternică şi independentă! – a insistat Dawn, şi am simţit nevoia să zâmbesc din nou. Dă-mi un mesaj luni, a adăugat. Poate bem o cafea înainte de cursuri.

Dawn avea aceeaşi specializare principală ca a mea, dar alte opţionale. Deja eram nerăbdătoare să aflu ce cursuri aveam împreună. Măcar nu trebuia să cutreier campusul acela imens mereu de una singură.

– Desigur, te sun. Recomandarea mea rămâne valabilă: dacă te scoate din sărite colega ta, poţi veni liniştită aici.

– Aşa voi face, zise Dawn. La revedere, băieţi! strigă ea către sufragerie, înainte să dispară pe scări.

Am auzit pe cineva mormăind, trebuie să fi fost Spencer, nu avea cum să fie Kaden. Dawn mi-a aruncat o privire de *nu te lăsa afectată*, după care a închis ușa în urma ei.

Am rămas singură.

M-am întors în camera mea, mi-am adunat trusa de machiaj și m-am îndreptat spre baie. Pentru prima dată, am privit-o cu atenție. Era foarte luminată, probabil de la gresie și de la geamul mic de deasupra toaletei. Am vrut să încui ușa cu cheia, am rămas șocată.

Ce naiba?

Am deschis ușa și am aruncat un ochi în sufragerie. Spencer era singur pe canapea și se juca pe ceva ce semăna cu ultimul Playstation apărut pe piață.

– Kaden! am strigat eu. Niciun răspuns.

– Cred că e în camera lui, răspunse Spencer fără să-și ridice privirea. A arătat spre singura ușă închisă din tot apartamentul.

Am ezitat puțin, dar apoi am traversat sufrageria și am bătut insistent în ușă. Niciun răspuns. Am bătut din nou. Am așteptat un moment, dar, neprimind răspuns, am apăsât pe clanță.

– Hei, pe bune că nu există încuietoare la ușa de la baie? am întrebat uitându-mă prin cameră. Am zărit rafturi pline de reviste vechi, un birou imens, două monitoare cu niște programe de grafică și pereți colorați într-o nuanță de cappuccino. Un cadru de pat mare, din abanos pe care atârnav câteva cămăși, iar lângă, o noptieră pe care erau împrăștiate o grămadă de pixuri. Înainte să apuc să văd mai multe detalii din camera lui, Kaden a apărut brusc în fața mea.

– Una e să mă pui să îți assemblez nenorocita aia de mobilă, a mârâit el, dar, să dai buzna în camera mea în timp ce lucrez e deja prea de tot.

Iritată, m-am încruntat la el. Ochii lui închiși la culoare ardeau.

– Scuze, voiam doar să...

– M-am prins deja: ești imposibil de ignorat. Și-a frecat fruntea. Ascultă, îmi ajunge pe ziua de azi.

– Ție îți ajunge?! am întrebat eu nevenindu-mi a crede ce aud.

Îmi petrecusem toată ziua asamblând mobilă și aranjându-mi camera. Eram extenuată și tot ce îmi doream era să fac un duș, în spatele unei uși închise, fără teama că dă buzna Kaden și-și varsă nervii pe mine.

Mi-am pus mâinile în șold.

– Hai, pe bune! am început să mă iau de el. În primul rând, nu te-am pus eu să îmi assemblezi mobila. Ai dat trei găuri într-o tablă de lemn, mare scofală! Eu și Dawn am făcut restul. În al doilea rând, am vrut doar să îți cer cheile de la baie, Kaden. Îmi spui tu mie să nu te deranjez cu prostiile mele de femei, dar tu, cu schimbările astea de dispoziție ale tale, ești mai rău ca o femeie la ciclu!

Kaden nici măcar nu a clipit.

– Nu am schimbări de dispoziție, draga mea, eu sunt mereu un nesuferit. M-a prins de umeri. Strânsoarea lui fermă mi-a făcut pielea de găină și m-am blestemat pentru cât de mult avea nevoie trupul meu de un masaj. Apoi Kaden m-a împins afară din camera lui.

– Acum dispari.

Și mi-a trântit ușa în nas.

Capitolul 3

Până la urmă, dușul nu a fost relaxant deloc. Aș fi vrut să pot face o baie dar, din moment ce nu exista încuietoare la ușă, iar Kaden era atât de imprevizibil, n-am avut curaj să risc. În schimb, am făcut un duș rapid, apoi m-am furișat în camera mea.

M-am rezemat de ușa rece din lemn și, pentru prima dată de când am ajuns în Woodshill, am inspirat adânc, până am simțit aerul străbătându-mi tot corpul.

M-a cuprins un sentiment de liniște și am deschis ochii.

Era exact așa cum îmi imaginasem. Pe canapeaua extensibilă erau o pătură pufoasă și o mulțime de perne de mărimi și forme diferite. Ghirlandele de luminițe atârnau deasupra biroului și în jurul dulăpioarelor pe care lucrurile mele stăteau frumos aranjate. Pixurile și caietele erau organizate pe birou. Pe pervaz, din interiorul ramei albe, zâmbeam alături de Dawn. În dreapta ramei, se afla un ceas deșteptător alb cu același model. Draperiile erau despărțite doar un pic, lăsând să intre ultimele raze ale soarelui. Privind la toate lucrurile din jur, nu m-am mai putut abține.

Un suspin mi-a scăpat printre buze. Mi-am dus imediat mâna la gură, în speranța că nu m-a auzit nimeni. Lacrimile mi se adunaseră în colțul ochilor care mă ardeau, și n-am fost în stare nici măcar să ajung în pat. M-am ghemuit lângă ușă și mi-am cuprins genunchii cu brațele.

Reușisem! Eram aici, în Woodshill — la mai mult de două mii de kilometri de părinții mei. Făcusem în săptămâna asta mai multe lucruri pentru mine decât în toată existența mea de până acum. Totul era atât de copleșitor, încât nu mă mai puteam abține. Lacrimi calde au început să îmi străbată obraji.

Eram total acaparată, bulversată. De trei ani visam la momentul acesta, zi și noapte — să găsesc, în sfârșit, un loc care să-mi ofere liniște.

Încet, mi-am ridicat capul și am analizat din nou camera. De acum înainte voi prelua controlul. Niciodată nu voi mai lăsa pe nimeni să decidă pentru mine. Nu voi mai rămâne niciodată acolo unde nu vreau să fiu. De acum încolo, îmi voi scrie propria poveste, în noua mea casă. Dincolo de lacrimi, un zâmbet se năștea pe fața mea.

Habar n-aveam ce înseamnă *ceva lume*, cert e că erau foarte gălăgioși. Nu intenționeam să las asta să-mi strice seara. M-am îmbrăcat comod cu un top din dantelă, cu bretele subțiri — din setul meu de pijama preferat — și cu o pereche de pantaloni scurți gri, din catifea. Din punctul meu de vedere, Kaden n-avea decât să petreacă toată noaptea. Eu eram fericită că nu mai trebuia să dorm la hostel. M-am îndreptat spre canapeaua extensibilă și, după mai multe încercări, am reușit cu greu să o deschid. M-am afundat în paradisul meu de perne moi. Acum puteam să văd serialele pe care le pierdusem în ultimele zile. Eram dependentă de seriale și mă uitam ore în șir la tot ce apucam sau la tot ce găseam pe Netflix. În special, filme cu supereroi. Depindea și de starea mea.

În seara asta, era, cu siguranță, rândul serialelor cu supereroi. Mi-am deschis laptopul și m-am așezat pe pat. Apoi am scotocit prin ultima cutie nedespachetată, căutând căștile preferate — imense, dar comode. Echipată pentru relaxarea de seară, m-am cuibărit sub pătură și m-am uitat la cum urma să fie salvată lumea.

Nu știu câte episoade au trecut, dar, la un moment dat, am ațipit. Nu era de mirare, stătusem în picioare toată ziua.

Cu căștile încă pe urechi, m-a trezit o bătaie înăbușită în ușa. O dâră de lumină mi-a desenat pe față și am clipit cu ochi grei și somnoroși. Cineva a întredeschis ușa de la cameră și s-a lovit de comoda din spatele ei.

– Scuze! spuse acel oricine-ar-fi-fost, închizând ușa din nou.

Dezorientată, mi-am dat la o parte căștile, descâlcindu-mi părul din cablul înnodat.

– Kaden, frate! Am o mireasă grozavă în camera mea. Am auzit vocea strigând în tot apartamentul. Tipul vorbea bolborosind. Probabil, băuse un pic cam mult. Dintr-odată, ușa se deschise din nou. Mi-am ridicat pătura până la bărbie privindu-l pe băiatul care stătea în mijlocul camerei mele, zâmbindu-mi. Arăta ca un surfer.

– Bună! Eu sunt Ethan. Asta a fost camera mea și era o zonă interzisă fetelor. Adică, până când am întâlnit-o pe prietena mea. Exact acolo stătea și patul meu, acolo eu și Monica obișnuiam să...

– Dragule, se auzi o voce precaută din spatele lui, nu cred că îi pasă ce obișnuiam noi să facem în camera asta. Las-o-n pace pe biata fată!

O femeie tânără apăru în pragul ușii. L-a tras pe Ethan de mână scoțându-l din cameră și l-a împins încet spre sufragerie. Apoi s-a întors spre mine. Era machiată strident și avea șuvițe colorate în păr. Fiind pe jumătate adormită, nu distingeam bine culorile.

– Scuze! eu sunt Monica, iar el e Ethan. Am vrut doar să te salutăm.

– Ăăă... Bună! am spus și m-am frecat la ochi.

Doamne, Dumnezeule, cât de târziu putea fi?

— Bună! a repetat Monica privind becuțele care luminau deasupra biroului meu. E chiar drăguț aici. Ethan se lua de mine și dacă mă dădeam cu deodorant în cameră. Dar toate astea — arată ea cu degetul spre decorul meu — sunt cu adevărat drăguțe.

— Mulțumesc! Nu știam ce altceva să spun. Din cealaltă parte a apartamentului, muzica răsuna până în camera mea. Am auzit câteva urale, pahare ciocnind și conversații zgomotoase.

— Și, chiar ești fată? a întrebat Monica surprinsă.

M-am uitat la ea confuză.

— Da, eu așa zic, am răspuns lăsând pătura în jos câțiva centimetri. Monica nu a ratat asta. A mijit ochii spre topul meu de dantelă. O, da! Clar! Un zâmbet larg îi apăru pe față. Uau, probabil, Kaden te consideră foarte în regulă, dacă te lasă să stai aici.

— Hmm, am îngăimat eu, lăsând picioarele să-mi alunece ușurel de pe canapea. Nu sunt sigură de asta. A spus că are nevoie de bani și că ceilalți clienți l-au lăsat baltă.

— Crede-mă, sigur crede că ești ok. De obicei, dacă afară femeile din apartament. Înainte ca Ethan să se mute aici, Kaden a închiriat camera unei fete și, ca un idiot ce e, nu și-a putut ține mâinile departe de ea. Ea s-a îndrăgostit de el, iar el... — a făcut un gest ca și cum și-ar fi smuls inima din piept — i-a frânt inima. După ce cea-care-nu-trebuie-menționată-sub-nicio-formă s-a mutat, femeile au fost complet interzise în apartamentul ăsta. Spre sfârșit, situația era total scăpată de sub control. Cred că ea i-a pus până și cremă depilatoare în gelul de duș. Poți să ți-l imaginezi pe Kaden fără niciun fir de păr pe mâini și pe picioare?

Am pufnit în râs. Monica, la fel.

— Aceeași reacție am avut și eu! Hohote îmi ieșeau pe gură de fiecare dată când Kaden mă scotea de aici. În ultimele luni, toate fetele care își pierduseră camera de

cămin deveniseră intruse. Nici măcar micul dejun nu-l puteam mânca. Să fii fericită dacă îți va da măcar o cafea. A ridicat din umeri și s-a întors să cheme pe cineva din sufragerie, apoi s-a uitat din nou spre mine. Dacă vrei, poți să ni te alături, nu mușcăm.

M-am uitat la mine, ezitând. Eram în pijamale, nemachiată — nu chiar pregătită de-o petrecere. Mai ales că nu mai ieșisem din casă fără machiaj de când aveam unsprezece ani. Mama insista mereu că e important să te aranjezi. Machiajul făcea parte din rutină. Mi se părea absurd ca, în fiecare dimineață, să îmi pun pe față fond de ten, cât mai discret, să-mi aranjez genele cu rimel și să-mi pictez fața. La început, abia dacă puteam să mă descurc. Între timp, am ajuns să fac asta zilnic, timp de opt ani de zile. Ideea de a ieși fără machiaj nici măcar nu intra în discuție.

— Cel puțin, majoritatea dintre noi nu mușcă, a continuat Monica. Cu Kaden, nu se știe niciodată. El poate fi un nesuferit, dar o să te obișnuiești. A făcut semn spre sufragerie: haide, berea e din partea mea.

Era rândul meu să zâmbesc. Naturalețea ei era la fel de contagioasă ca cea a lui Dawn.

— Două secunde, să mă schimb.

A ridicat o sprânceană și a coborât privirea spre decolteul meu, pentru un moment îndelungat.

— Mda, dacă nu ziceai tu, ziceam eu! Nu aș vrea să-iasă ochii din orbite lui Ethan.

A râs la propria glumă, ceea ce m-a făcut să zâmbesc și mai mult. Apoi a ieșit și a închis ușa în urma ei.

M-am ridicat și am început să cotrobăiesc prin dulap după o pereche de pantaloni, comozi și nu prea strâmți. Am ales o pereche clasică de blugi, am lăsat topul dantelat și am aruncat peste el un pulover cu nasturi.

Apoi m-am privit în oglinda mică de pe birou. Ochii mei arătau obosiți. Pentru o clipă, m-am gândit să-mi pun

măcar anticearcăn, dar nu. Ce-ar zice ei despre mine dacă aş face asta?

Că ești aceeași nesuferită superficială care ai fost dintotdeauna și care crede că i se cuvine totul — se auzi o voce critică din capul meu. Am alungat-o.

În schimb, mi-am analizat noua frizură. Mi-am plimbat degetele prin păr, m-am dus la ușă și am numărat până la trei. Dacă mă enerva cineva, aveam să mă întorc în pat. Cu un zâmbet hotărât, am ieșit din cameră. În apartament era un haos atât de mare, încât nu am putut să-l cuprind cu privirea din prima. Erau o mulțime de oameni adunați în bucătărie, iar balconul era la fel de plin cu unii care fumau și vorbeau tare. Doar ce i-am văzut, și m-a apucat claustrofobia. Muzica tuna din niște boxe de pe barul din bucătărie, pahare, doze și sticle cu băuturi alcoolice erau împrăștiate peste tot. N-aveam idee cum, dar reușisem să dorm în toată această debandadă.

În mod automat, l-am căutat cu privirea pe Kaden și i-am reperat părul șaten, aranjat în sus, ascuns după capul unei blonde așezate în poalele lui. Ea îi șoptea ceva în ureche, părul ei curgea ca o cascadă pe pieptul lui. Nu părea ca atențiile ei să-l facă prea fericit. Oricum, mă îndoiam că ceva ar putea să-l facă pe Kaden fericit, la cât de rece era mereu.

— Hei, aici erai! strigă Monica luându-mă de mână.

Surprinsă, am lăsat-o să mă conducă în bucătărie.

— Vrei o bere?

— Nu, mulțumesc! am spus eu. Observându-i dezamăgirea, am adăugat: eu nu-s cu berea.

— A, hai să vedem ce avem aici. Cred că Spencer a adus câteva sticle de vin scump de la tatăl lui.

— Un vin ar fi minunat, am spus.

Țâșnind către un dulăpior, a scos un pahar de vin în care a turnat până a dat pe dinafară și mi l-a întins.

I-am mulțumit și am luat o gură de vin. Puteam să spun pe loc ce vin era, chiar și vechimea, mulțumită tatălui meu. În ultimii ani, începusem să simt că toată lumea era mândră de mine doar când vorbeam cu prietenii despre afaceri cu vinuri de colecție. Chiar dacă, teoretic, tata încălca legea, deoarece eu încă nu aveam douăzeci și unu de ani. În fine, mă pricepeam destul de bine la vinuri.

– Allie, încă ești trează?

Era vocea lui Spencer. M-am întors spre el. Stătea pe un scaun înalt de la bar și îmi făcea cu mâna.

– Da, cred că da, am mormăit în paharul meu. M-am uitat la Monica: a râs, m-a luat de mână și m-a tras spre Spencer. Imediat i-a dat raportul despre modul impresionant în care Ethan a dat buzna în camera mea, iar Spencer a râs atât de tare, încât i-a țâșnit apa pe nas.

– Deci, Allie, ce te aduce în Woodhill? întrebă Monica într-un final, după ce l-am salvat pe Spencer de la înec.

M-am sprijinit de bar.

– Am vrut să văd ceva diferit.

Era răspunsul standard. Îl repetasem până la perfecțiune, până și ridicarea de umeri care îl însoțea.

– Și eu, la fel, adăugă Monica, întinzând sticla de bere spre mine. Am ciocnit și am mai luat o gură de vin. Începeam să mă dezgheț. Nu era rău deloc – eram o fată normală, la o petrecere normală, vorbind cu niște oameni normali. Nimeni de aici nu mă cunoștea. Puteam să las o altă impresie. Poate chiar meritase să mă ridic din pat.

– Eu sunt aici doar pentru că nu am fost acceptat în Portland, suspină Spencer.

Monica a vrut să îi tragă un pumn, dar el s-a ferit zâmbind.

– Woodhill nu a fost prima mea opțiune, asta e tot ce vreau să zic, adăugă el, dându-i ei un motiv de care să se lege.

– Asta-i bună! Monica părea rănită. Avem atât de multe de văzut aici! Zona este minunată și sunt foarte multe atracții turistice de vizitat. În primul rând, există cabaretul, Muzeul de Arte și Arheologie, centrul orașului cu minunatul campus în curtea căruia e statuia lui Shakespeare...

Atracțiile din Woodshill păreau a fi subiectul preferat al Monicăi, așa că eu și Spencer ne-am rezumat la a o aproba.

– Chiar îmi place aici, am spus. Peisajul e unul dintre motivele principale pentru care am ales Woodshill. Am respirat atât de mult aer proaspăt de când sunt aici, încât cred că m-am detoxificat complet.

Monica zâmbi sincer:

– Cred că toată lumea care vine din marile orașe resimte acest aspect.

Ethan apăru din spate și o cuprinse cu brațele.

– Iar vorbește despre cum Woodshill este cel mai bun oraș în care să studiezi?

– Încearcă s-o convingă pe Allie, arătă Spencer spre mine, cu toate că ea locuiește deja aici.

– Hei, tu ești fata din camera mea! spuse Ethan întorcându-se spre mine. Adică, normal, nu mai e camera mea. Acum e propriul tău regat, cu tot ce e în el. Mulțumesc că ai păstrat toate lucrurile acelea, ne-ai salvat de bătaia de cap cu mutatul, răspunse el afundându-și fața în gâtul Monicăi. Ea începu să chicotească.

Un cuplu adorabil. El, cu aspect de surfer, ea, cu părul ei strălucitor, colorat și cu unghiile vopsite cu negru. Faptul că erau atât de diferiți îi făcea să pară un cuplu adorabil.

– Asta simt când mă uit la ei, spuse încetșor Spencer, privind cu subînțeles. Avea ochii de un albastru incredibil. Pare totul drăguț la început, dar mereu ajungi la certuri și la nervi, adăugă el.

– Apropo, să știi că te aud! spuse Monica, acoperită de Ethan, care nu-i lăsa în pace nici gura, nici mâinile. Părul ciufulit îi acoperea toată fața.

– Scuze, dar ai o minte cam murdară! E o realitate, spuse Spencer strâmbând din nas.

– Murdară?! Îți arăt eu murdar! Monica sări din scaun și se repezi la Spencer.

Ethan se dezechilibra și se aplecă în față, încercând în zadar să se sprijine de bar. Din reflex, l-am apucat de braț și l-am ținut strâns să nu cadă.

– Cred că ar trebui să bei niște apă. Ce zici, Ethan? am întrebat amuzată.

El zâmbi și dădu din cap îndepărtându-și șuvițele de pe față.

Monica și Spencer încă se ciondăneau lângă noi, într-o chestie ce părea un amestec de karate, box și gâdileli însoțite de tot felul de grimase. În timp ce mă învârteam cu scaunul ca să iau un pahar cu apă pentru Ethan, am zărit cu coada ochiului cum Monica și Spencer se ciondănesc în continuare. Privirea mea a ajuns dincolo de ei, spre canapea.

Am înghețat.

Ochii întunecați ai lui Kaden mă fixau.

Fata aceea nu mai stătea în brațele lui, ci lângă el. Își pusese mâna pe umerii ei, iar ea îi șoptea ceva în ureche. Acum știam de unde mi se părea atât de cunoscută – era fata pe care o întâlnisem în ziua când venisem să văd apartamentul. M-am gândit la regulile lui Kaden. Să mă holbez la el în timp ce încerca să agațe pe cineva era unul dintre lucrurile complet interzise. Mi-am luat privirea de pe el și m-am concentrat pe paharul de apă pentru Ethan.

Când am pus paharul pe bar, în fața lui, Monica și Spencer s-au oprit în sfârșit din lupta lor. Erau amândoi ciufuliți și a trebuit să o ajut pe Monica să-și aranjeze părul.

– Îmi plac șuvițele tale, i-am spus. Eu nu cred că aș avea vreodată curajul.

– Câteodată aș vrea să fiu mai puțin curajoasă, răspunse ea cu o privire resemnată. Nu prea gândesc lucrurile în profunzime, când vine vorba de schimbări. Sunt prea impulsivă și nu mă pot decide – de exemplu, nu pot să aleg o culoare de păr, așa că le iau pe toate care-mi plac pe moment.

– Mie-mi place. Cea mai mare schimbare pe care am făcut-o e asta, am arătat spre părul meu scurt.

Monica s-a încruntat.

– Cum arătai înainte?

M-am gândit pentru o clipă dacă să îi arăt o poză, dar mi-am amintit că le ștersesem pe toate din telefon.

– Părul meu era blond ca mierea, am răspuns. Și îmi venea până la brâu.

Monica făcu ochii mari:

– Dar nu arăți ca o blondă!

– O, și ce blondă! Arătam cam ca... Ochii mei se plimbară prin cameră, până când au dat de compania lui Kaden. Era ca al ei, un pic mai închis.

Monica s-a întors să se uite.

– Arătai ca Sawyer!/? exclamă ea surprinsă și foarte vocală.

Fata de lângă Kaden se întoarse și se uită la Monica. După care miji ochii, ca niște linii, și se ridică în picioare.

– Vai, nu! murmură Monica, făcându-se mică-mică.

În timp ce Sawyer venea spre noi, am profitat de ocazie ca să o studiez. Era foarte frumoasă și avea un corp minunat, forme pline și un decolteu care stârnea invidia oricărei femei. Părul cădea în valuri și un pic dezordonat, ceea ce se potrivea de minune cu machiajul negru și cu fusta neagră, scurtă. Dacă stăteam să mă gândesc mai

bine, stilul ei rock părea mai potrivit pe scenă, lângă de Hayley Williams, decât la petrecerea asta.

– Cineva mi-a rostit numele, spuse Sawyer în loc de salut.

Se uită spre Monica, zâmbind rigid.

Kaden, care se ridicase și el, o ajunse din doi pași și părea că simte tensiunea din aer. O prinse de talie, trăgând-o mai aproape de el. Dar gestul nu avut efectul dorit. Dimpotrivă, în loc să se calmeze, Sawyer se desprinse dintr-o smucitură și își încrucișă mâinile la piept.

– E ceva ce vrei să-mi spui, Monica?

– Nu... doar, că Allie... Monica se întoarse spre mine, lipsită de apărare.

– Spuneam că, până nu demult, semănam...

Sawyer se întoarse spre mine aruncându-mi o privire dură:

– Nu vorbeam cu tine!

Vocea ei era rece ca gheața și am clipit, confuză.

Kaden se aplecă spre ea, iar buzele lui îi atinseră urechea în timp ce murmură:

– Totul e în regulă, Sawyer! Nu face vreo scenă. Dar până și această tentativă a lui de a o calma a eșuat.

– Lasă-mă în pace! Vorbeau despre mine! șuieră Sawyer dându-se la o parte de lângă Kaden. Apoi se întoarse spre Monica. Nu e prima dată când mă vorbește de rău.

– Astea sunt povești vechi, Sawyer, interveni Spencer.

– Taci din gură, Spencer! izbucni ea. Arăta de parcă mai avea puțin, scotea ghearele și se năpustea la unul dintre noi. Am ridicat mâinile într-un gest de calmare.

– Tot ce am zis a fost că obișnuiam să am părul cam ca al tău. Serios, ai un păr minunat și nu știu ce istorie aveți voi două, dar nu am spus nimic rău spre tine. Pe bune!

Uau! Vinul mi se urcase la cap. Cuvintele astea par că au țâșnit din mine.

– Spune asta cuiva care te crede. Data viitoare, când vrei să mă bârfești, spune-mi în față! E destul de josnic așa.

– E, hai, a ripostat Monica, dar Sawyer o întrerupse.

– Dacă mai vorbești despre mine, nu promit că voi mai fi drăguță.

Se apropie amenințător de Monica. În acel moment, instinctul meu protectiv s-a activat. Chiar îmi plăcea de Monica și nu voiam să văd cum fata asta se leagă de ea fără motiv.

– Ascultă, am început eu, aici nu e cel mai potrivit loc pentru a discuta chestii de genul ăsta.

O liniște ciudată se lăsă în cameră. Ceilalți oaspeți priveau curioși. Cineva a dat muzica mai încet.

Mi-am dres vocea:

– Probabil am băut cu toții un pic prea mult. Cu siguranță, vinul își face efectul. Nu cred că ăsta e genul de conversație care poate fi purtată sub influența alcoolului. Mai bine să fim treji, nu? Într-un loc neutru. Fără spectatori. Am încercat să zâmbesc.

– Cred că ar fi mai bine să te întorci acasă acum. Vocea rece a lui Kaden o luă prin surprindere pe Sawyer.

– Îți bați cumva joc de mine? urlă ea confuză, îndreptându-se spre el. Arată cu degetul, mai întâi spre mine, apoi spre Monica. Prietenii tăi de rahat mă atacă în prezența ta, iar tu mă dai afară? Ești cel mai mare nesimțit!

Kaden a deschis gura ca să răspundă, dar, înainte să rostească el vreun cuvânt, am intervenit iar:

– Doar pentru că sentimentele tale au fost rănite nu înseamnă că trebuie să insulti pe toată lumea. Nu era nimic în neregulă până să vii tu și să începi toate astea, ceea ce nu e deloc ok.

Sawyer se făcu atât de roșie, încât am crezut că mă pleznește. Chiar în momentul acela, Kaden o prinse de mijloc și o trase afară din sufragerie, în hol, închizând ușa în urma lor. Se făcu liniște. Părea că toată lumea își ținea respirația.

Apoi cineva dădu drumul iar la muzică, iar petrecerea continuă de parcă nu se întâmplase nimic. Monica își puse mâinile peste ale mele și-și lăsă capul pe umărul meu:

– Scuze, Allie! oftă ea. N-am vrut să se întâmple asta.

Am bătut-o pe mână.

– Nu-ți face grijă! Mă descurc cu puțină dramă. În plus, face parte din experiența facultății.

Puteam să auzim frânturi din conversația de pe hol. Eu și Monica am tresărit când Kaden a ridicat vocea. Va fi atât de nervos pe mine, a spus ea, îngrijorată.

Spencer dădu din cap:

– Nu-ți face grijă! Știi cum e Sawyer. Cred că orgoliul ei nu și-a revenit niciodată de când Ethan...

Monica și-a smuls mâinile dintr-ale mele și și-a acoperit urechile.

Spencer zâmbi.

– Sawyer și-a făcut de cap cu Ethan la o petrecere, în primul semestru. După ce el s-a cuplat cu Monica, Sawyer a fost destul de supărată. Bănuiesc că voia ceva mai mult.

Am dat din cap. Dacă Sawyer nu s-ar fi comportat ca o idioată, probabil că mi-ar fi fost milă de ea.

Am tresărit când ușa de la intrare s-a trântit. Kaden reveni în sufragerie călcând apăsat. Ochiul nostru s-au întâlnit și un fior rece mă trecu pe spate. Arăta nervos. Foarte nervos! Fața lui era încruntată și avea tot corpul încordat. Mă gândeam din nou la regulile lui stupide și mă blestemam că mă implicasem.

– Sunt obosită, am spus celor din jur și le-am urat noapte bună.

M-am strecurat în camera mea și, ușurată, m-am prăbușit cu spatele la ușă.

Tare de tot! Prima mea petrecere în Woodshill și, din cauza gurii mele, gazda a trebuit să o dea afară din apartament pe iubita lui.

Eram un dezastru pe două picioare.

Capitolul 4

Nu prea am reușit să mă odihnesc. M-am trezit cu o senzație neplăcută. Trebuie să fi fost foarte devreme. Abia dacă mi se deschideau pleoapele. Am mormăit și mi-am tras pătura peste cap.

Apoi am înghețat când ceva a foșnit în camera mea. Încet, am coborât pătura un pic și mi-am concentrat ochii pe lumina care strălucea pe patul meu.

Kaden stătea acolo. Ca să fiu mai explicită, se făcuse confortabil în scaunul meu, cu picioarele pe birou. Se uita la mine impasibil, de parcă să mă privească dormind era cel mai firesc lucru din lume.

– Bună dimineața, soare! Vocea lui mustea de ironie. Petrecerea se terminase de doar câteva ore și, cu siguranță, dormise mai puțin decât mine. Cum putea să stea aici și să aibă atâta energie?

– Cafea! am mârâit eu în pernă. Fără cafea, Allie nu vorbește.

Privirea lui amuzată m-a surprins. Nu mai văzusem expresia aceea pe fața lui. Arăta mereu de parcă i se înecau corăbiile. Sau de parcă mânca numai lămâi. Acum părea, pur și simplu, amuzat. După noaptea trecută mă așteptam la orice, mai puțin la asta.

– Cine s-ar fi gândit că nu ești o persoană matinală?

– Ți-aș fi spus asta, dacă ai fi ținut un interviu normal cu mine, am murmurat eu. M-am ridicat, chinându-mă să țin pătura peste sâni. Știam cât de provocatoare puteau fi aceste maiouri dantelate, chiar și cu bustul meu mic.

– Este cafea în bucătărie. Ți-am lăsat și ție.

Am clipit surprinsă. Țsta era un vis sau chiar era drăguț cu mine? Ceva nu avea sens. Însă dorința de a savura elixirul vieții era mai puternică decât cea de a încerca să înțeleg intențiile ascunse ale lui Kaden.

Mi-am aranjat topul, m-am ridicat din pat și m-am uitat în jur după puloverul meu.

– Ia! Kaden îmi aruncă o grămăjoară gri direct între ochi. Acum încearcă să te trezești.

– De ce? am mormăit eu. Înainte să ies din cameră, m-am întors din nou spre el. Își încrucișase mâinile după cap și mă analiza din cap până în picioare.

– Vom face ceva diferit astăzi. Vocea lui întunecată avea un substrat ascuns pe care n-am reușit să-l deslușesc.

Am intrat în bucătărie. Apartamentul fusese deja aranjat. Nu mai era nicio urmă din haosul de aseară. În schimb, în aer plutea un miros de produse de curățenie amestecat cu aroma divină de cafea proaspăt măcinată.

Din fericire, spre deosebire de Monica, care ieri se ridicase pe vârfuri ca să ia paharul de vin, eu ajungeam fără efort la dulăpioarele înalte de pe perete. M-am orientat spre cea mai mare cană pe care am găsit-o și am umplut-o. Am deschis frigiderul după lapte, dar mi-am amintit că aveam ceva mult mai bun într-un sertar din biroul meu. Cu cana în mână, am mers în camera mea și, ignorându-mi colegul care se legăna liniștit pe scaunul de la birou, m-am aplecat pe lângă el, spre sertar. Cu coada ochiului, l-am observat pe Kaden încruntându-se.

– Stai liniștit, am mormăit eu. Nu trebuie să speli tu hainele... Aleluia! Cu un zâmbet triumfător, mi-am luat tubul de frișcă din sertar, l-am desigilat și mi-am turnat în cafea o porție zdravănă. O aromă mentolată s-a răspândit în jur.

– Tu tocmai ți-ai pus frișcă cu aromă de mentă în cafea?! spuse Kaden făcând o grimasă.

S-a aplecat și mi-a luat tubul din mână.

– Asta chiar e dezgustător!

– Habar n-ai! am răspuns eu luând o înghițitură mare. Am suspinat de plăcere. Are gust de prăjitură cu mentă. Vrei să încerci?

S-a strâmbat în timp ce citea eticheta de pe tub.

– Nu, mersi! spuse el hotărât, punând tubul cât mai departe posibil pe birou.

Am ridicat din umeri și m-am întors la cafeaua mea:

– Țsta e alt lucru pe care ți l-aș fi spus, dacă mi-ai fi dat ocazia.

– Mai ai și alte obiceiuri ciudate, de care ar trebui să știi? În timp ce-mi studia expresia, își puse coatele pe genunchi și se aplecă în față.

Acum, că eram cât de cât trează, am băgat de seamă ce plăcut mirosea Kaden. Gelul lui de duș aromat se îmbina cu mirosul lumânării de vanilie mentolată din camera mea. Divin!

Părul lui era încă umed și nepieptănat, și am simțit o dorință stranie de a-mi trece degetele prin el.

– În afară de niște gusturi ciudate, arată el mai întâi spre lumânări, apoi spre cafea.

Am stat pe gânduri o clipă, apoi m-am așezat la birou, lângă el.

– Îmi place Taylor Swift; îi știu majoritatea cântecelor pe de rost și îmi place să le cânt sub duș. Am o pasiune pentru serialele TV de orice fel. De când am ajuns în Woodshill, supraviețuiesc doar cu fast-food. Nu aveam voie să mănânc așa ceva acasă. A, și mi-ar plăcea foarte mult să am o pisică. Dar nu te îngrijora – am adăugat eu repede, deoarece Kaden deschisese deja gura ca să protesteze – normal că n-o să-mi iau una atât timp cât am colegi de apartament. Ce altceva...? A, da! Dacă mă uit la un film trist, încep să plâng, de obicei. Nici măcar eu nu observ. Probabil pentru că sunt superempatică.

M-am oprit când am văzut expresia lui Kaden. Se uita la mine cu buzele întredeschise și puteam să îi văd gândurile învălmășindu-i-se în cap.

– Vorbesc prea repede? am întrebat pe un ton de remușcare. Speram să nu-l fi copleșit cu toate tabieturile mele și să vrea să scape de mine cât mai repede.

– Nu, e în regulă! Kaden își frecă fața.

– Cum s-a terminat petrecerea? am întrebat ca să schimb subiectul.

Se lăsă pe spate și își încrucișă mâinile la piept. Ochii mei au căzut pe tatuajele lui. Erau frumoase, nu arătau ieftin, ca majoritatea tatuajelor pe care le-am văzut. Erau câteva cuvinte cu un scris foarte fain, nu le puteam descifra din poziția în care eram, dar cred că erau scrise în engleză. Erau și câteva inele de cerneală care îi înconjurau bicepsul. Unele erau mai late, altele mai subțiri.

– După spectacolul tău, atmosfera s-a răcit un pic.

– O, nu! am strigat luându-mi ochii de la tatuajele lui. Îmi pare atât de rău! Am pus cafeaua jos și mi-am trecut o mână prin păr. Chiar nu am vrut să îi rănesc sentimentele iubitei tale. Doar că nu mi-a plăcut cum i-a vorbit Monicăi.

Mi-am ținut respirația în timp ce ochii lui Kaden îmi măsurau tot corpul. Și-a scuturat rapid capul și și-a ridicat bărbia ca să mă privească din nou în ochi.

– Nu e iubita mea. Și nici mie nu mi-a plăcut.

– De aceea spun că-mi pare rău. Am avut o săptămână atât de lungă și mi-am pierdut controlul și mai era și vinul și... M-am oprit și am clipit. Hă?

– Nici mie nu mi-a plăcut cum i-a vorbit Monicăi, a spus el. Pentru o clipă a părut îngândurat, apoi și-a încrucișat iar brațele după cap. Sincer să fiu, nu mi-a plăcut nimic din ceea ce a ieșit din gura ei. Mai degrabă, îmi plăcea ce făcea cu gura ei.

M-am înecat cu cafeaua.

– Iiih, Kaden!

A rânjit. Un rânjit viclean, sigur pe sine. Îmi doream să pot să îi torn cafeaua în cap.

– Ce? De vreme ce suntem colegi de apartament, ar trebui să putem discuta deschis și sincer despre lucrurile de genul ăsta. Așa făceam mereu cu Ethan.

M-am strâmbat.

– Nu, mersi! Nu-i nevoie. Acum, îmi permiți? Trebuie să-mi curăț urechile.

– Ai niște fantezii tare ciudate.

– Tu ai făcut să sune așa, am spus. Zâmbetul lui s-a mutat în celălalt colț al gurii.

– Nu se pot face doar obscenități cu gura. Poți, de exemplu, să te săruți inocent. Dar e bine de știut cât de inocent gândești.

– Nu există treburi indecente în capul meu, am spus prea rapid, și roșeața din obrajii mei m-a speriat. Știi ceva? Trebuie să mă spăl pe dinți, am spus în timp ce mă îndreptam spre toaletă.

Dar n-am ajuns departe. Kaden m-a prins de încheietură și m-a oprit. M-a întors și m-a prins între picioarele lui. M-am împiedicat și a trebuit să mă țin cu cealaltă mână de umărul lui ca să nu-i cad în poală. I-am simțit mușchii tari pe sub tricoul subțire din bumbac. Mmm!

– Monica e singura femeie pe care o pot numi prietenă.

Strânsoarea din jurul încheieturii mele era una ușoară. Aș fi putut să mă eliberez în orice moment. Dar nu voiam asta. Nu voiam deloc. Mirosea atât de plăcut, încât nici nu mai băgam de seamă că între noi erau doar câțiva milimetri.

– Așa că nu ai încălcat nicio regulă, șopti el dându-mi drumul.

Confuză, am rămas locului și m-am încruntat la Kaden:

– Deci am făcut bine?

Kaden a ridicat o sprânceană.

– De fapt, nu aș zice tocmai asta.

– De fapt?! l-am imitat eu zâmbindu-i larg.

– Nu fi prea curajoasă, Allison.

Zâmbetul mi-a înghețat pe față.

– De unde știi că numele meu e Allison? am întrebat eu.

Era ca și cum momentul de dinainte nu s-ar fi întâmplat niciodată. Kaden s-a împins un pic în spate cu scaunul meu rotativ, aruncându-mi acea privire răutăcioasă pe care ajunseseam s-o cunosc atât de bine.

– Am ghicit? Nu sunt multe variante pentru un nume ca Allie.

– Aaa, m-am întors cu spatele spre el. Chiar trebuie să mă spăl, am spus eu și am ieșit ca săgeata.

Suspînând, m-am sprijinit de chiuvetă cu ambele mâini, simțind suprafața rece. Totul e în regulă! Nu era nevoie de mare magie, ca să transformi Allie în Allison. Și acesta nu era nici măcar prenumele meu. Era al doilea nume. Totul era în regulă, nu aveam de ce să mă îngrijorez.

În timp ce mă spălam pe dinți, am auzit un ciocănit în ușă. Desigur, Kaden a deschis ușa fără să mai aștepte confirmarea mea. Ar fi trebuit să urlu. De ce nu era o încuietore? Dacă eram pe toaletă? În schimb, am încercat să par cât mai netulburată posibil. Am spus doar un:

– Ce-i?

– Ai bocanci de drumeție? întrebă ținându-și mâinile pe tocul ușii.

Am dat din cap și mi-am periat dinții cu un pic mai multă forță decât era cazul.

– Nu-i bine ce faci, mormăi el.

Am scuipat pasta de dinți și mi-am clătit gura bine înainte să întreb:

– Vrei să mergi într-o drumeție cu mine?

Cuvintele mele erau înăbușite în timp ce-mi uscam fața cu un prosop mic.

– Ai pomenit ceva despre cum că ai venit aici datorită peisajului. Mă gândeam să-ți arăt câteva locuri.

M-am uitat la el cu o sprânceană ridicată.

– De ce? Faptul că se transformase peste noapte dintr-un nesuferit neprietenos într-un coleg de cameră acceptabil era foarte derutant.

Kaden a dat doar din umeri.

– Nu ești obligată să vii. Dacă vrei, poți să rămâi aici toată ziua și să plângi.

O, Doamne! Mi-a auzit căderea nervoasă din noaptea trecută?

Își ridică sprâncenele și mă privi de sus:

– Pereții sunt subțiri.

– Eu doar... am început eu, dar Kaden m-a întrerupt:

– Nu dau doi bani pe smiorcăiala ta. Regula numărul unu, îmi aminti el certându-mă, în timp ce mă încruntam. Dar, dacă ai chef să vezi un pic din Woodshill și chiar îți place natura, hai cu mine. Eu mă duc azi.

L-am privit în timp ce mă urmărea prin dormitor.

– M-ai nimerit. Dar, te rog, lasă-mă singură cât mă schimb.

Ochii lui au scăpărat:

– Te ajut, dacă vrei.

– Regula numărul trei, Kaden, l-am certat eu, fiind și eu surprinsă cât de bine reușisem să-l îngân. Speram că așa își va da seama cât de ridicol sună toată treaba cu regulile.

– Nu, adică, te pot ajuta să alegi cu să te îmbraci, răspunse el fără să-mi guste gluma. Apoi se încruntă. A mers până în fața raftului meu și mi-a inspectat pantofii. Tu chiar nu ai deloc bocanci de drumeție, așa-i?

– Nu! Sunt în Woodshill de doar câteva zile, iar în Denver nu am folosit niciodată.

A ridicat o pereche de pantofi cu toc:

– Dar ai o grămadă de din ăștia.

– Niciodată nu ai destule tocuri.

– Sunt sigur că arată incredibil de sexy, dar mă îndoiesc că poți umbla prea mult cu ei. A pus pantofii la locul lor și a apucat o pereche de teniși. Erau niște teniși vechi pe care îi purtam doar când mergeam la pilates.

– ăștia cred că merg. I-a lăsat jos, în fața mea și a ieșit din cameră. Grăbește-te, voiam să ies din casă acum o jumătate de oră.

Nu m-a văzut când am dat ochii peste cap. Pe de-o parte, era frumos din partea lui că vrea să mă ia cu el, dar pe de altă parte, atitudinea lui de șef mă scotea din sărite.

Totuși, în secret, eram mulțumită de ideea de a străbate munții pe care îi văzusem doar de la distanță sau doar pe internet. Am tras pe mine o pereche de blugi și o bluză. Apoi mi-am legat șireturile strâns și mi-am luat poșeta.

Când am intrat în sufragerie, Kaden stătea sprijinit de barul din bucătărie. Când m-a văzut, s-a încruntat atât de tare încât abia reușeam să-i văd ochii întunecați.

– Tu glumești cu mine? a întrebat el, neîncrezător.

– Ce? m-am uitat în jos analizându-mă. Nu-i rău, dacă mă întrebi pe mine.

– Bluza ta nu se potrivește deloc. O să se facă franjuri în secunda în care treci pe lângă o creangă. Vino încoace, spuse el mergând spre camera lui.

Luată prin surprindere, l-am urmat. Era în fața dulapului și scotocea într-un raft de sus. Când s-a întins, tricoul lui s-a ridicat atât de mult, încât am putut să văd o parte din piele. O priveliște foarte frumoasă. Mai ales când mi-am lăsat ochii să cutreiere în jos, spre elasticul boxerilor lui. Colegul meu avea un foarte frumos...

– Aici, a spus el, aruncându-mi o grămăjoară gri în mâini. O, Doamne, oare m-a observat holbându-mă la fundul lui? la asta pe tine!

Mi-am pus poșeta pe biroul lui Kaden și am desfăcut un hanorac gros cu buzunare în care puteai să-ți afunzi mâinile și cu masca lui Deadpool pe piept. M-a făcut să zâmbesc. Se pare că nu eram singurul fan al supereroilor din casa asta.

– Mulțumesc!

Mi-am scos bluza, desigur purtam o cămășuță pe dedesubt, totuși, ochii lui Kaden s-au bulbucat un pic și m-am întors cu spatele. În timp ce mă cufundam în hanoracul lui, am profitat de ocazie ca să adulmec gulerul. Mirosea a Kaden. Mi-am înșfăcat poșeta de pe birou și m-am întors spre el.

– De ce naiba ai vrea să iei o poșetă cu tine în drumeție? a întrebat el arătând cu capul spre geanta mea.

– Pentru că nu sunt sigură dacă nu voi avea nevoie de bani și, desigur, de telefon, de balsam de buze, șervetele și...

Kaden s-a strâmbat:

– Poate e mai bine să te las acasă.

Băiatul ăsta a fost vreodată în jurul unui specimen feminin? Demoralizată, mi-am pescuit telefonul din geantă, dar m-am oprit când l-am auzit rostindu-mi numele.

– Allie. Era pentru prima dată când îmi folosea numele cu care m-am prezentat când ne-am cunoscut.

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat la el. O drumeție are ca scop să lași totul în urmă și să-ți eliberezi mintea. N-ai nevoie de telefon sau de portmoneu, cu atât mai puțin de celelalte chestii.

Am scos un oftat prelung și mi-am pus poșeta pe biroul lui, ridicându-mi mâinile goale în aer.

– Acum ești mulțumit?

– Foarte!

O, Doamne, în ce mă băgam?

Capitolul 5

M-am oprit în mijlocul parcării îmbrăcată cu pantalonii mei de trening.

– Vii sau nu? strigă Kaden indignat în timp se își pornea jeepul.

Da, am zis bine: jeepul. Tipul ăsta avea un jeep Wrangler din oțel argintiu, nou-nouț.

În timp ce Kaden îl pornea, motorul a scos un zgomot atât de puternic încât am tresărit. M-am grăbit către portiera din față și abia am urcat, că el deja o zbughise spre șoseaua principală. Am aruncat o privire discretă în interiorul mașinii. Era curat, dar nu strălucea cum dădea de înțeles exteriorul. Câteva doze goale și genți erau pe bancheta din spate. Aici, mai mult decât o singură dată, cineva intrase cu bocancii plini de noroi. Oricum, mașina era de vis. Aș fi făcut orice să o încerc și să văd cum merge. Puteam să pun pariu că nu ar fi lăsat pe niciunul dintre cei pe care-i știe să se urce la volanul scumpului său copilaș.

– Sunt CD-uri în torpedou, spuse el, scoțându-mă din mulțimea de gânduri.

Nu aveam nevoie de nicio încurajare în direcția asta și am fost surprinsă de ce am găsit acolo. Erau niște trupe pe care nu le recunoaștem, dar am găsit și câteva dintre trupele mele preferate!

Parcă era un test: puteam oare să găsesc melodia perfectă pentru excursia noastră? Am continuat să cotrobăi prin colecția lui până când am găsit, la fundul grămezii, câteva CD-uri scrise.

– Ce este acest, K-Mix? am întrebat rânjind și am ridicat o carcasă de CD decorată cu inimioare.

Am regretat imediat. Pentru o secundă, o expresie dureroasă străbătu chipul lui Kaden, dar, la fel de rapid, emoția dispăru și aveam în față, din nou, o mască severă și rigidă.

– Scoate-l și dă-mi-l! spuse el calm.

Am înghițit în sec și am făcut cum mi-a spus, deși nu aveam un presentiment bun legat de asta. În secunda doi, Kaden a crăpat și a rupt în bucățele CD-ul, cu o singură mână. Eu priveam cu ochi mari printre alte CD-uri. Apoi a luat și cealaltă mână de pe volan și a rupt CD-ul a doua oară. A aruncat bucățelele în spatele lui și a pus mâinile înapoi pe volan. De data asta, atât de ferm, încât degetele i s-au albit. După inimioarele pictate, probabil că o fostă iubită îi dăduse acel CD. Poate chiar acea fată intrus de care îmi povestea Monica. Nu găseam un alt motiv pentru o așa reacție.

– Acum, că ți-ai vărsat nervii, putem să-l ascultăm pe ăsta. M-am oprit un pic, preocupată. Am scos albumul meu favorit de la Thirty Seconds to Mars. L-a luat din mâna mea fără să se uite și l-a împins rapid în spațiul mic al CD playerului. Am apăsat pe play la una dintre melodiile mele preferate.

Când a început melodia, i-am simțit ochii lui Kaden ațintiți asupra mea.

– Te-am catalogat ca o fană Taylor Swift aproape imediat, dar nu arăți ca cineva care ascultă Thirty Seconds to Mars.

Pentru o secundă, i-am întors privirea surprinsă, după care mi-am îndreptat atenția spre peisaj... Era prea frumos pentru a fi ratat. Vremea era perfectă. Soarele se revărsa printre crestele munților din apropiere scaldând împrejurimile într-o lumină caldă.

– Cineva ca tine ar trebui să știe din proprie experiență că etichetele nu sunt bune.

A scos un sunet ca un mârâit.

– Asta ce vrea să însemne?

– Sunt sigură că, de cele mai multe ori, oamenii nu te văd așa cum ești. Oamenii tind să tragă concluzii pripite.

– Inclusiv tu, așa-i? întrebă Kaden. Acum a trebuit să îl privesc din nou.

O mână îi atârna relaxată pe marginea geamului, ochii lui erau fixați la drumul din față. Cu șapca lui de baseball, arăta ca o persoană complet diferită.

– Ce vrei să spui cu asta? am întrebat interesată. Înainte, judecam oamenii după aparență. Acest comportament superficial era specific în cercul social al părinților mei. Dar, de când am ajuns în Woodshill, am încercat să renunț la tendința asta.

– Ai aruncat o singură privire peste tatuajele mele și m-ai catalogat instant drept băiat rău, îmi aduse el aminte întorcându-și cozorocul la spate.

– Mă rog, am răspuns eu. N-am făcut asta din cauza tatuajelor tale, ci pentru că ai o prezență foarte puternică, am explicat eu.

Gura i-a tresărit.

– Ce fel de prezență am eu?

– O, haide, Kaden! Am ridicat o sprânceană exasperată și am întors capul din nou spre geam. Jared Leto cânta despre adevărul lăsat liber și, ca de obicei, vocea lui îmi dădea fiori. Muzica lui îmi intra sub piele.

– Nu, serios, la ce te referi?

Am oftat. Ori nu pricepea ce am vrut să zic, ori poate voia să îi spun cât de bine arată.

– Nu fac complimente gratuite.

Acum a început să râdă. Era un râs jos, grav, ce se completa cu muzica.

Am petrecut restul călătoriei într-o liniște prietenoasă. Era plăcut să văd mai mult din Woodhill. Într-un anumit punct, drumul era denivelat și copacii groși se aliniau înaintea noastră. Kaden s-a oprit într-o parcare unde era indicat că numeroase rute de drumeție începeau de aici. Mai era și un magazin cu accesorii și suveniruri care era închis. Micuța cabană de lemn arăta destul de dărăpănată și avea un aer pustiu. Mă îndoiam că oamenii treceau prea des pe acolo.

Kaden și-a pus ochelarii de soare și rămăsese cu șapca încă întoarsă. Purta un hanorac, care părea destul de comod, pantaloni bej și bocanci de munte. Ținea o sticlă de plastic în mâna dreaptă. Minunat! Aparent, el avea voie să ia cu el lucruri în drumeție.

Am coborât din mașină și mi-am afundat mâinile în buzunarele hanoracului.

M-am uitat în jur și am fugit să verific semnele de pe căbănuța de lemn, pentru a mă orienta. Probabil că nu era nevoie de asta, din moment ce mă aflam în prezența unui ghid experimentat, dar nu avea ce rău să facă dacă aruncam o privire.

– Să mergem pe traseul aceasta? am întrebat și am indicat spre o linie albastră care era una dintre cele mai ușoare rute. M-am întors spre Kaden, dar el deja pornise la drum.

– Hei! am strigat după el. A început să meargă pe potecă, iar eu rămăsesem câțiva metri în spate. M-am uitat pe hartă, apoi la el.

– Unde te duci? Trebuie să decidem pe ce traseu să mergem!

Kaden îmi ignoră întrebarea:

– Mai puțină vorbă, mai multă mișcare! a fost răspunsul lui.

Normal că ceream prea mult dacă alegeam o rută pentru începători, unde puteam să mă familiarizez cu

drumeția montană și să intru în formă. Nu, Kaden a trebuit să pornească cu toată viteza înainte pe poteca aia de patruzeci și cinci de grade. Deja aveam probleme sămențin ritmul lui – deși nu erau nici cincizeci de metri între noi. Până să-l ajung din urmă, alunecasem deja de câteva ori. Chiar aveam nevoie de bocanci buni de drumeție, dacă voiam să fac chestia asta mai des.

– Pe care rută o luăm acum? Mi-am pus mâna la ochi ca să blochez soarele care mă orbea.

– Acum? Rămânem pe poteca marcată cu negru, răspunse el. Nu respira greu deloc. Normal că nu. Chiar dacă aveam ceva antrenament în spate, de la orele de pilates pe care le făceam în Denver, chiar mi se părea greu.

Soarele și panta abruptă m-au făcut să transpir și, cu fiecare pas, regretam tot mai mult că refuzasem să fac și cardio.

– Drumul marcat cu negru nu era cel mai ușor, așa-i? am întrebat în timp ce încercam să țin ritmul. Dumnezeu, băiatul ăsta cred că avea motoare în bocancii de drumeție.

– Drumul cu albastru e pentru seniori. Era ceva deranjant în tonul lui. Acum, încetează să te mai plângi și mișcă-te, Bubbles!

Bubbles? Am ignorat cea mai stupidă poreclă pe care am auzit-o vreodată și m-am oprit.

– Asta e cea mai dificilă rută, așa-i?

Kaden s-a întors cu fața la mine și a continuat să meargă cu spatele. Cred că speram să se împiedice de o piatră și să se rostogolească jos, pe munte. ăsta e primul lucru la care m-am dus cu gândul când l-am văzut rânjind răutăcios.

– Mai puțină vorbă, mai multă mișcare! spuse el din nou, întorcându-se cu fața spre pantă.

Rugăciunile mele nu au fost ascultate.

Nu puteam să-mi dau seama de cât timp mergeam. Condiția mea slabă și febra musculară făceau să pară că de ore întregi. La un moment dat, Kaden a părăsit poteca marcată. Când m-am uitat la el confuză, el a spus doar:

– Ai încredere în mine, o să merite! Crede-mă! Nu glumesc.

Nu voi mai face nimic împreună cu el. Niciodată. Niciodată!

M-a condus printre cele mai întortocheate rădăcini și cele mai groase tufișuri. Am picat de două ori și nu s-a oferit să mă ajute. Deja simțeam că îmi ardea gâtul acolo unde mă agățasem de o creangă.

– Ai reușit, se auzi vocea lui Kaden de undeva de la doi metri deasupra.

Spunea asta deja de câteva ore și nu l-am crezut nici de data asta. Eram atât de supărată, încât singurul lucru care mă susținea era gândul de a-l împinge în prăpastie, odată ajunși în vârf.

Mi-am potrivit greutatea și m-am ridicat pe un bolovan masiv. Când am reușit, gâfâiam după aer. Pentru numele lui Dumnezeu, până aici mi-a fost. Udă de transpirație, m-am așezat pe piatră, și eram pe cale să mă lăs pe spate să-mi întind mușchii care mă dureau, când Kaden m-a prins de braț și m-a ridicat. M-am clătinat pentru o secundă înainte să mă întorcă și să mă ghideze câțiva pași înainte.

Și atunci, dintr-odată, respirația deveni neimportantă.

L-am prins pe Kaden de mână, fiindcă brusc m-am simțit incredibil de mică.

Sub noi se întindea lumea...

Nicio imagine de pe internet nu putea să surprindă această priveliște. Eram atât de sus pe munte, încât ne puteam uita în jos la vârful copacilor.

Am tras aer adânc în piept și am fost cuprinsă de o singură senzație: libertate.

Singurele sunete de acolo, de sus erau adierea slabă a crengilor, ciripitul păsărilor și cântecul greierilor. Era atât de... liniștitor.

În acel moment nu doar că vizualizam libertatea după care tânjiseam atât de mult, dar mă simțeam de parcă aș fi atins-o. Ca și cum m-ar fi umplut de la picioare până în creștetul capului. O energie vitală îmi cuprindea trupul, nici nu mai simțeam durerea din mușchi. Un vânt ușor mi-a gădilat părul. Rămăsesem fără răsufare.

– N-o să începi să plângi din nou, nu-i așa? întrebă Kaden cu o umbră de dezgust.

Nu puteam răspunde. Nu mai aveam cuvinte. Până și fantezia mea de a-l împinge pe Kaden de pe munte se risipise. În schimb, i-am dat drumul mâinii și mi-am șters ochii cu mâneca hanoracului. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi revină vocea:

– Îmi intră soarele în ochi.

– E în regulă, a spus el. S-a așezat pe bolovan în spatele meu.

Cu grijă, am făcut și eu la fel sprijinindu-mă pe coate.

– Prima oară când am ajuns eu aici am fost la fel de copleșit.

– Și pe tine te-a orbit soarele? am glumit eu, închizând ochii. Soarele îmi mângâia chipul și mă bucuram de căldura lui plăcută. Cu toate că făcusem un efort incredibil, cumva mă simțeam plină de viață.

Kaden a pufnit:

– În caz că ai uitat, eu sunt bărbat.

– Ei, na, pe bune?! am răspuns ironic.

– Adică, până acuma nu ți-ai dat seama? Vocea lui Kaden era atât de aproape de urechea mea, încât puteam

să-i simt căldura respirației. Tresărind, am deschis ochii iar el a adăugat: vrei să-ți demonstrez?

Vocea lui groasă mi-a înfiorat pielea din nou. Nu avea nimic de-a face cu faptul că bătea vântul. Am înghițit în sec. Acum eram atât de aproape încât puteam să îi văd fiecare rid din jurul ochilor. La fel de bine puteam să observ și curbura simpatcă a buzelor care se pierdea ușor într-un zâmbet schițat.

— Asta faci tu când vii aici? Le faci demonstrații fetelor? am întrebat privind în altă parte. La naiba cu Kaden și cu prezența lui și cu comentariile lui ambigue.

— N-am venit aici decât cu Ethan și cu Spencer. Țsta a fost examenul tău de admitere, explică el, lăsându-se înapoi pe coate. Și-a lăsat capul pe spate și s-a întors cu fața spre soare.

— Așa, și? am întrebat eu, îmbrățișându-mi genunchii.

Și-a ridicat bărbia un pic.

— Așa și ce?

— Am trecut testul?

Expresia lui Kaden era impenetrabilă:

— Asta nu știu încă.

Am stat în liniște o vreme, lăsând peisajul minunat să mi se întipărească în minte. Eram mândră de mine. Nu pentru că reușisem să ajung sus pe munte, ci în general. Pentru că ajunsesem unde am vrut dintotdeauna să ajung. Această ieșire reprezenta singurul lucru care se întâmplase de când plecasem de acasă.

— Mulțumesc! am murmurat. Ochii mă ardeau din nou, dar de data asta am reușit să alung lacrimile la timp. Am simțit ochii lui Kaden fixați asupra mea, dar nu puteam să mă întorc să-l privesc. Ar fi însemnat să-mi iau privirea de la o așa perfecțiune care se întindea în fața noastră, și nu voiam acest lucru.

Capitolul 6

Era noaptea dinaintea primului meu curs de la facultate – eram atât de agitată încât, în mod normal, nu aş fi putut să adorm deloc, dar tocmai urcasem un munte. Somnul meu adânc s-a datorat, probabil, exerciţiului fizic şi aerului proaspăt.

A doua zi, am fost din nou plină de entuziasm şi când am deschis ochii dimineată, şi când am stat în bancă împreună cu Dawn, la primul nostru curs de literatură. Eram amândouă nerăbdătoare.

Dar realitatea ne-a lovit rapid şi ne-a adus cu picioarele pe pământ.

Stăteam în mijlocul unei săli-amfiteatru de lectură aglomerate. Abia puteam urmări ce spunea profesoara din cauza gălăgiei. În plus, ea nici măcar nu se deranja să vorbească mai tare sau să le spună celorlalţi să facă linişte. Nu mă încânta participarea la un astfel de curs, dar trebuia să mă obişnuiesc.

– Cum stau lucrurile cu nesuferitul ăla? şopti Dawn. La cafeaua din acea dimineată îi povestisem despre petrecerea de sâmbătă seară, după care a trebuit să mă supun interogatoriului. Asta era următoarea întrebare de pe listă.

– E îmbufnat, dar cred că ne vom înţelege, am spus eu după o vreme. Ieri am mers împreună într-o drumeţie.

– Asta e cumva un cod pentru ceva pervers? întrebă Dawn cu ochii licărind.

Am încercat să îmi înăbuș un chicot, dar am scos o pufnitură. Fata care stătea în față noastră s-a întors și s-a uitat urât la mine.

Mi-am acoperit gura cu mâna:

– Nu, am murmurat, chiar am mers într-o drumeție.

– De ce?

– Eu voiam să văd peisajul, iar el iubește drumețiile, am spus eu dând din umeri.

Dawn chicoti:

– O, da, asta chiar o cred – că lui Kaden chiar îi plac drumețiile. Fata din față noastră ne-a aruncat o privire furioasă.

– Ssst, Dawn! am certat-o eu pe un ton serios.

Înainte de cursurile de după-amiază – Dawn avea curs de scriere creativă, iar eu aveam curs de cinematografie și televiziune – ne-am îndreptat spre cantină.

Ne-am alăturat cozii imense de la bufet și ne-am ridicat pe vârfuri ca să aruncăm o privire la felurile de mâncare. Nicio șansă. Prea mulți oameni se adunaseră în față noastră.

– Data viitoare, vom cumpăra ceva înainte sau mergem cu mașina să mâncăm undeva, am sugerat eu. Aproape strigam ca să se poată auzi ceva în gălăgia infernală din jurul nostru. Nu îmi plăcea deloc înghesuiala. Deja începeam să transpir.

– Mă îndoiesc că vom ajunge la cursuri la timp, spuse prietena mea, încetând să se mai uite peste bufet.

Când, în sfârșit, veni rândul nostru, nu am avut prea mult timp să ne gândim la ce vrem. Dawn și-a luat o porție de macaroane cu brânză, iar eu am ales tortellini cu legume.

– Eu nu aș alege aia, dacă aș fi în locul tău, șopti cineva din spatele meu, chiar când era să comand mâncarea.

Am tresărit și aproape am scăpat tava.

– A, colegu' ciudat, zise Dawn mecanic, ridicând mâna în semn de salut.

Abia atunci m-am întors să mă uit la Kaden. A strâmbat din nas și și-a trecut mâna prin părul lui scurt.

– De ce nu?

– Umplutura este oribilă. Câteodată găsești și oase în ea.

Am dat din cap și am arătat spre următorul fel de mâncare. Aripioare de pui cu cartofi piure și mazăre. Și de data asta Kaden a dat din cap și a scos un sunet de dezgust.

– Ce mai au și legumele? am întrebat.

A dat ochii peste cap, iar eu am dat din umeri.

În timp ce vânzătoarea îmi întindea farfuria, Kaden a apucat-o, chiar sub nasul meu, punând-o pe tava lui.

– Asta pentru că n-ai mai lăsat cafea și pentru mine dimineață, spuse el și se îndreptă spre casierie. Am rămas mută de uimire și de nervi.

Dobitocul ăsta! M-am întors la doamna care servea, dar deja se ocupa de studentul următor.

– Putem împărți, spuse Dawn arătând spre grămada galbenă din farfuria ei. Am oftat și am acceptat, nu voiam să stau la coadă din nou.

Mă voi răzbuna pe Kaden mai târziu, când mă voi întoarce acasă.

Eu și Dawn ne-am așezat la o masă cu alți boboci pe care i-am întâlnit la festivitatea de deschidere. Am mâncat și am schimbat impresii despre cursurile și seminarele noastre și am vorbit despre unde locuiam. Se pare că mulți dintre noi făcuserăm turul aceluiași apartamente căutând chirie.

– Am fost la o tipă care voia ca eu să fiu bona copilului, mi-a spus un băiat.

Toți au pufnit la privirea dezaprobatore a băiatului.

– Și eu am fost acolo, am zis eu, luând o altă macaroană cu furculița. Ce bine că porția era uriașă, altfel m-aș fi simțit vinovată că o lăsam pe Dawn fără mâncare.

– Da, și eu! încuviințată cu nerăbdare o fată de la celălalt capăt al mesei. Dar băiețelul ei era foarte simpatic.

– Era un tip care a spus clar că n-are de gând să-și facă de cap cu mine, dacă mă mut acolo, zise un băiat pe nume Scott.

– Dar tu ai fi vrut? am întrebat eu.

– O, sută la sută da! a gemut el, dându-și ochii peste cap. Era de vis, serios vorbesc. Tatuaje, mușchi și o voce foarte erotică... m-aș fi mutat acolo doar să-l aud spunându-mi povești de noapte bună.

Am izbucnit cu toții în râs.

– Allie știe prea bine regula cu făcutul de cap, mă tachină Dawn.

Acum era rândul meu să suspin și să-mi dau ochii peste cap. Dar, spre deosebire de Scott, eram enervată.

– Stai un pic. Vorbești cumva despre același tip? întrebă o fată care stătea în diagonala mea, ridicându-se în picioare.

– Dacă are tatuaje și o voce atât de profundă încât lenjeria ți se udă când îl auzi, atunci, cu siguranță, spuse Scott.

– Ah, te referi la Kaden White, spuse o altă fată cu ochii îndrăgostiți. M-am înecat cu o macaroană. Este în topul meu.

– Ce listă? întrebă Dawn, dându-mi una pe spate.

– Lista mea cu *dacă* – *aș* – *putea* – *fi* – *cu* – *oricare* – *bărbat* – *din* – *lume*, a oftat ea.

Eu și Dawn am făcut schimb de priviri amuzate. Kaden era cu adevărat mortal, fără îndoială. Dar, dacă aș

avea de ales orice om de pe pământ, cu siguranță nu l-aș alege pe el.

– Atunci, ar trebui să devii prietenă foarte bună cu Allie. Ea locuiește împreună cu el.

Fata a scos un scâncet, iar Scott a suspinat cu dorință. Și-a pus bărbia în palmă:

– Auuu, scumpo! Ne poți face cunoștință? întrebă fata entuziasmată.

– Cum de îl cunoști? Adică, suntem aici doar de câteva zile, dar, cu siguranță, am omis ceva, am spus eu amuzată. Cred că am angajat informatorii greșiți.

– Kaden e unul dintre acei băieți ideali. La fel și Spencer Cosgrove, explică o altă fată din stânga mea.

– Spencer? râse Dawn zgomotos. Dar s-a oprit brusc când cineva i-a aruncat o privire aspră.

– Da, sunt câțiva băieți de vis pe aici, își dădu cu părerea Scott.

Acest lucru a deschis o întreagă discuție despre care era cel mai atractiv băiat din campus. Kaden era primul în topul unora. M-am bucurat când cineva a schimbat subiectul și ne-am aventurat în alte discuții. Chiar nu voiam să iau pe cineva la apartament sau să dau numărul lui Kaden vreunei boboace.

Cu toate că nu era o idee rea...

M-am uitat la fata cu față de îndrăgostită. Și am rânjit.

Mai târziu, în drum spre ultimul meu curs din acea zi, telefonul meu a vibrat în geantă. L-am scos în timp ce mergeam.

Ce naiba ai avut în cap? era mesajul de pe ecranul telefonului meu. Am zâmbit în sinea mea.

Asta primești pentru că mi-ai furat legumele, nesimțitule.

După masa de prânz dădusem pe furiș numărul de telefon al lui Kaden fetei îndrăgostite, făcându-i cu ochiul. Nu era nimic greșit. Poate că se potriveau. Sau poate — și mă gândeam că asta era cel mai probabil — Kaden o va lua razna doar pentru simplul fapt că am dat cuiva numărul lui.

Telefonul meu a vibrat din nou.

Nu mai primești niciun strop de cafea. O să încui aparatul în camera mea.

Am pufnit din nas și m-am oprit în mijlocul trotuarului ca să-i răspund.

Am crezut că nu sunt chei la tine în apartament!

Asta am spus ca să nu te închizi în baie cu orele. Eu sunt și voi rămâne deținătorul cheilor.

Ce?! Asta însemna că degeaba petrecusem ultimele trei zile grăbindu-mă în baie de fiecare dată? Nu putea fi pe bune! Nemernicul!

Asta ar fi o încălcare a regulii numărul trei și știi asta, Bubbles.

Am răsuflat frustrată și mi-am îndesat telefonul înapoi în geantă. Ce nesuferit! Întâi îmi fură mâncarea, apoi aflu că m-a mințit. Și ce naiba era cu porecla aia idioată cu care continuă să mi se adreseze? Bubbles. Pentru că bolborosesc prea mult? Serios? Kaden se pare că făcea parte dintr-o specie deosebită de idioți.

Intrând în clădirea în care se ținea ultimul curs din ziua aceea, am decis să alung orice gând legat de Kaden. Mi-am găsit sala de clasă la primul etaj, chiar la începutul unui coridor lung. Am intrat.

O grămadă de studenți erau deja acolo. Din fericire, acele opționale erau destul de nișate, așa că nu era așa haos ca la celelalte cursuri. Erau câțiva studenți mai mari, foarte diferiți de boboci. Vorbeau pe un ton ridicat și informal, în timp ce bobocii stăteau tăcuți la locul lor, puțin intimidati. Am recunoscut chiar și o fată cu părul

scurt care luase prânzul cu noi la cantină și i-am zâmbit. Mi-a făcut semn că locul de lângă ea e liber și mi-am făcut loc prin mulțime.

– Hei, prospături! strigă la mine un băiat din cealaltă parte.

M-am prefăcut că îl ignor, dar, imediat ce am trecut de el, s-a lăsat pe spătarul scaunului și m-a plesnit peste fund.

O durere usturătoare m-a săgetat până în tâmpile. Amintiri neplăcute mi-au apărut brusc în fața ochilor. Simțeam că fierb, dar voiam să continui să merg fără să fac scandal. Deși, când am plecat din Denver, mi-am promis să nu mai tolerez niciodată genul ăsta de atitudine care mă trage în jos. M-am întors pe călcâie și l-am luat în vizor pe tip, cu o privire furioasă.

– Să nu mai pui niciodată mâna pe mine, ai înțeles? Am făcut un efort ca să-mi mențin vocea calmă, dar am reușit numai pe jumătate. Băiatul și-a ridicat mâinile în aer într-un gest de pace și a zis cu un zâmbet fals:

– Calmează-te, a fost doar o glumă!

– Nu! E hărțuire. Dacă tu crezi că asta e amuzant, înseamnă că ai un simț al umorului de rahat, am spus eu printre dinți.

– Calmează-te, măi! mormăi. Iar băiatul care stătea lângă el l-a aprobat.

– Nu, măi, nu o să mă calmez. Dacă femeile vor să le atingi, îți vor da de înțeles. Crede-mă. Suntem foarte sugestive când vine vorba de asta, am șuiert eu. Dar, când cineva trece pe lângă tine fără să te bage în seamă, asta nu e o invitație să le apuci de unde vrei.

În acel moment, băiatul era deja tot roșu. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza furiei sau a rușinii.

– Ține-ți mâinile acasă, Ryan! se auzi o voce cunoscută. Doar dacă nu vrei să le cunoști pe ale mele. Și crede-mă, nu vrei asta.

Kaden stătea de partea cealaltă a clasei. Își încrucișase mâinile la ceafă și își ținea picioarele încrucișate sub masă. Ochii lui au sclipit amuzați când mi-a văzut expresia, dar maxilarul i-a rămas încleștat. A dat din cap subtil spre mine, apoi și-a băgat mâinile în buzunar.

Când profesorul a început cursul, am simțit ceva vibrând în geantă. Am scos telefonul discret și am deblocat ecranul ca să citesc:

Ai trecut testul!

Capitolul 7

În următoarele câteva săptămâni, rutina a devenit parte din viața mea, iar vara se apropia de sfârșit. Puteam din nou să port cizmele și eșarfele preferate. Participam la toate cursurile, făceam multe chestii împreună cu Dawn și cu alți colegi din anul meu. Treptat, m-am integrat. Ajunsesem, în acea perioadă, să fac diferența cu ușurință între felurile de mâncare delicioase și cele imposibil de mâncat; dacă ăla nu era progres, nu știu ce era. Îl vedeam destul de rar pe Kaden, ceea ce era normal din cauza programului meu și a perioadei de acomodare. Petreceam mult timp la bibliotecă încercând să memorez subiectele din prima. Profesorii nu au tras de timp și au anunțat primele examene. Deja mă alăturasem mai multor grupuri de studiu, și, uneori, stăteam în bibliotecă până seara târziu. Când ajungeam acasă, colegul meu fie era ascuns în camera lui, fie stătea în sufragerie pe întuneric jucându-se pe consolă. Cu greu m-am prins că prefera să fie singur și că nu era o idee bună să-l deranjez. Mă alunga în camera mea cu priviri furioase, așa că împărțeam doar cafeaua de dimineață.

De fiecare dată se uita urât când luam cu mine cana de la aparatul de cafea.

În acea seară, eu și cu prietenii mei voiam să mergem la club, pentru prima dată. Deși nu aveam idee cum puteam să intrăm. Deși câțiva dintre noi – inclusiv eu – încă nu aveam douăzeci și unu de ani, am fost asigurați că niciodată campusul nu este verificat și că nu vor fi probleme.

Mă dădeam cu fard pe pleoape când a sunat la ușă.

– Este pentru mine! am strigat prin apartament, în cazul în care Kaden avea de gând să-și miște fundul.

Când am ieșit din camera mea, l-am văzut lucrând în bucătărie.

M-am uitat încruntată spre el, m-am întors și am privit prin vizor.

– Nu este pentru mine, am spus, deschizând ușa pentru Spencer.

– Salut, Allie! a spus el îmbrățișându-mă strâns. O briză plăcută de aftershave a plutit ușor spre nările mele.

– Salut, Spencer! L-am împins ca să-l pot privi de sus până jos.

– Arăți de parcă te pregătești pentru ceva important azi, am spus pe un ton apreciativ.

– Oh, da! și își mișcă sprâncenele sugestiv.

Purta blugi strâmți și una dintre cămășile lui în carouri. Părul negru era pieptănat pe spate și fixat cu ceară. Arăta foarte bine.

– Nu ți-a spus Kaden că azi este petrecere la Hillhouse? întrebă el, în timp ce pășeam împreună în sufragerie. M-am uitat spre bucătărie și am clătinat din cap.

– Nu, dar oricum ies cu prietenii.

– Putem merge împreună, dacă vrei, propuse el.

Bineînțeles, el nu știa cum mă evita Kaden de parcă aveam bube.

– Ar putea fi distractiv.

– Nu cred că...

– Bună idee, ne întrerupse Kaden, intrând în cameră. Ne putem face codițe unii celorlalți, apoi ne putem uita la desene.

– Nu-ți stă bine sarcastic, Kaden, am pufnit cu dinții încleștați.

– Nici ție nu-ți stă bine cu decolteul ăla, a răspuns înapoi sec, dându-i lui Spencer o cola. Apoi și-a scos telefonul din buzunar și a început să-și plimbe degetele pe ecran foarte concentrat.

M-am uitat în jos la mine. Rochița mea era albastră și cobora până aproape de genunchi. O îmbrăcasem pentru că avea un decolteu frumos, un pic provocator, dar nu prea mult.

– Ei bine, dacă un cunoscător ca tine spune asta, o să mă schimb imediat. Mi-am aranjat decolteul și m-am uitat la Spencer cu sprâncenele ridicate. Sau la ce te refereai?

Ochii lui Spencer au alunecat de pe fața mea spre decolteu și înapoi pe față. Apoi a dat ușor din cap:

– Eu cred că arăți foarte bine.

– Serios? am întrebat, făcând o piruetă în fața lui. Nu trebuie să mă mai schimb?

– Cu siguranță, nu! Apoi a sorbit din sticlă în timp ce mă studia din cap până în picioare.

Am spus încet un „mulțumesc” și i-am zâmbit larg, iar el mi-a întors zâmbetul.

Un pufnit s-a auzit dinspre canapea. Am fost salvată de sonerie, înainte să încep o ceartă cu colegul de apartament.

O admiram pe Dawn, în timp ce parcurgea cu mine ultimii metri către Hillhouse, pe pantofii ei cu platforme. Chiar dacă și eu purtam tocuri, n-aș fi fost în stare să merg nici măcar un metru cu tocuri ca ale ei. Din fericire, nici nu aveam nevoie. La un metru șaptezeci și cinci, eram mai înaltă decât multe fete, chiar și fără toc.

Am ieșit până la urmă cu băieții. Spencer a insistat și, din moment ce oricum mergeam în aceeași direcție,

reacțiile frustrate ale lui Kaden erau pur și simplu fără sens. La Hillhouse, într-adevăr, vârsta nu era o problemă. Fără alte întrebări, ne-au șampilat pe mână la ușă și am intrat. Dawn și cu mine ne-am uitat după colegii noștri, în timp ce Spencer și Kaden se îndreptau către Monica. Scott ne-a văzut și ne-a tras către el entuziasmat. Părul său blond era aranjat din nou cu gel și purta o cămașă albastru-deschis, băgată în pantaloni. Arăta foarte drăguț. L-am salutat pupându-l pe obraji, așa cum ne spunea mereu să facem. Apoi el le-a îmbrățișat pe Grace, pe Cody și pe Madison, cu care studiam împreună mereu și cu care ne petreceam pauzele dintre seminare. Ei s-au mutat mai aproape de bar, făcându-ne loc mie și lui Dawn.

— Arăți fabulos, a spus Scott punându-și mâinile pe obraji.

— De ce nu i-ai adus și pe colegii tăi? întrebă el întinzându-și gâtul să poată vedea mai bine prin mulțime. Aparent îi căuta pe Kaden și pe Spencer.

— Am venit cu ei, spuse Dawn, uitându-se spre mine. În plus, domnul White nu-i place foarte mult pe micuții noștri.

— Micuții noștri? am repetat neîncrezătoare, uitându-mă spre Dawn.

Mă lăsase pe mine s-o machiez, de aceea avea ochii mai accentuați ca de obicei. Cu blugii strâmți și cu o bluziță neagră, cu gulerul bufant, arăta supersexy — dar scundă. În ciuda tocurilor ei, eram mai înaltă cu mai mult de un cap - lucru de care s-a plâns de mai multe ori pe drum.

— Da, tu ești micuța mea. Puiul meu. Indiferent de înălțime, spus Dawn zâmbind. Țin la puii mei. Am grijă de ei. Îi ajut să crească, până își pot lua singuri zborul.

— Puii abia pot zbura. E o metaforă groaznică, am spus râzând.

Mi-am întors privirea, scanând atentă meniul cu băuturi. Ceilalți aveau băuturi Long Drink.

– Nu verifică ștampilele la bar? am întrebat, uitându-mă suspicios spre zona unde se dansa. Dincolo de ea, grație neonului albastru de lângă bar, vedeam că mai mulți oameni stăteau și se îmbulzeau încercând să atragă atenția barmanului.

– Nu-ți face griji! a spus Scott. Sau vrei să-ți aduc eu ceva?

– Nu te stresa, am spus.

Eu și Dawn ne-am înghesuit, croindu-ne drum prin mulțimea de lângă bar. M-am ridicat cu coatele pe tejghea, ținând bancnotele între degete și strigând tare. Nimeni nu mă băga în seamă – era prea multă înghesuială. Așa că am așteptat răbdătoare, până când privirea barmanului a întâlnit-o din întâmplare pe a mea. Am zâmbit larg și mi-am trecut mâna prin păr. Asta a avut efectul dorit. I-am dat lui Dawn băutura ei și ne-am întors la masa noastră.

– Uneori, am impresia că ai mai fost în astfel de cluburi, comentă Dawn meditativ, sorbind o înghițitură din paharul ei.

Chiar dacă nu a vrut să fie rău intenționată, remarcă ei m-a șocat. Unele amintiri își făceau loc la suprafață, și am dat rapid pe gât cocktailul Long Island cu gheață, sperând să le înăbuș. Acel moment nu trebuia să fie o reamintire a trecutului – era noul meu început alături de noii mei prieteni. În mai puțin de o oră, am comandat altă băătură. Acum, că eram ușor amețită, am reușit să mă relaxez din nou. Era amuzant să particip la jocuri cu fetele de la cursurile de literatură, în care noi trebuia să găsim cel mai sexy băiat din încăpere. De fapt, era mai degrabă un pretext ca să analizeze ele băieții, dar nu mă plângem.

După o vreme, Scott ne-a invitat pe mine și pe Dawn pe ring. Cânta ceva ce îi plăcea foarte mult, iar noi ne tot fâțâiam prin jurul lui. Era plăcut că nu trebuia să fiu atentă la ce impresie își fac ceilalți despre mine. Seara era aproape un succes complet și eram superextaziată.

Cel puțin, până m-am întors și l-am văzut pe Kaden. Chiar și din spate, l-am recunoscut imediat. Oricum, nu-l credeam în stare să danseze.

Corpul lui era fluid, mișcările îi scoteau în evidență mușchii spatelui. Purta blugii de un vișiniu șters și un tricou bej. În lumina colorată din ring, conturul brațelor era de-a dreptul fascinant. Nu intenționeam să mă holbez la el, dar cumva nu-mi puteam lua ochii de la el. De fapt, de la el și de la fata pe care o ținea strâns și de care era lipit în timp ce dansau. Am înghițit în sec.

– Și noi putem să facem așa, a spus Scott dansând în jurul meu.

M-a prins de talie și m-a tras ușor spre el, până l-am simțit lipit de spatele meu. M-am lăsat pe mâinile lui și am închis ochii. Știind că Scott nu e interesat de mine în felul ăla – sau de oricare altă fată – am putut dansa liber. Am ridicat mâinile în aer și am început să-mi mișc soldurile pe ritm, apoi m-am întors cu fața la el și mi-am pus mâinile pe umerii lui. Dawn dansa în spatele lui Scott și formam toți trei un sandvici. Ne mișcam toți trei în același ritm și ne distram fantastic. Am făcut nu știu cum o mișcare din cap și părul mi s-a lipit de ochi. Am dus mâna la față ca să-l dau deoparte. Privirea lui Kaden m-a luat pe nepregătite. Era la câțiva pași de mine și analiza fiecare mișcare pe care o făceam. Fata care dansase cu el era încă acolo, dar, chiar dacă avea brațele în jurul gâtului lui, Kaden o ignora.

În schimb, și-a înclinat capul și mi-a zâmbit. Nu și-a luat ochii de la mine.

În acel moment, am început să-mi imaginez că dansez cu el și că el are mâinile în jurul taliei mele și că se mișcă odată cu mine.

– Bingo! l-am auzit pe Scott mormăind aproape de urechea mea. M-am uitat la el și la Dawn și am spus cu un zâmbet:

– V-am spus cumva că vă plac cu adevărat? i-am întrebat încolăcindu-mi brațele după umerii lor.

Dawn a început să râdă și mi-a întors îmbrățișarea.

– Da, dar nu suficient de des.

În timp ce se petreceau toate astea, mi-am dat seama că Dawn nu exagerase deloc: chiar nu tolera alcoolul. După al doilea pahar, a trebuit să o însoțesc la toaletă ca s-o țin de frunte și de păr, în timp ce îmi jura iubire și prietenie eternă. Lăsând la o parte situația neplăcută, era chiar simpatică. Cine mai poate fi simpatic în timp ce varsă? Eu, cu siguranță, nu. Oricum, ultimul meu episod de acest gen se petrecuse cu mulți ani în urmă. La acea vreme, mă foloseam de alcool destul de des ca să-mi înec gândurile.

În timp ce așteptam taxiul, am comandat o apă la bar pentru Dawn.

– Fă cum ai făcut mai devreme și comandă-mi o Tequila, spuse gentil în urechea mea. Respirația lui Kaden mi-a învăluit gâtul și am simțit un fior.

În mod normal, alarma mea interioară începea să sune imediat ce un bărbat se apropia de mine, dar, cu Kaden, trupul meu avea alte reguli, se pare.

Am rezistat tentației și, deși aș fi vut să mă întorc către el ca să-i simt pieptul, i-am aruncat o privire sceptică. Pupilele îi erau dilatate, iar obrații îi erau roșii.

– Te tot uitai la mine.

Kaden s-a apropiat și și-a pus mâinile pe bar, de o parte și de alta a mea, ca într-o îmbrățișare. M-am dat în spate și am simțit marginea barului în coaste. A venit mai aproape, și mai aproape, până când buzele lui mi-au atins urechea. Un fior m-a trecut din nou.

– Probabil.

– Ești beat, am spus eu.

Kaden s-a dat un pic în spate și s-a încruntat.

– Da, s-ar putea.

– Ce-i cu tine? l-am întrebat.

N-a spus nimic, a continuat să mă fixeze cu privirea lui întunecată, iar eu m-am relaxat și mi-am pus coatele pe bar. Nu voiam să-i arăt lui Kaden cât de intimidantă fusese apropierea lui.

– Tu ai ieșit cu mine, spuse el în final înclinându-și capul. Nu te înțeleg deloc.

– Atunci cunoști și tu senzația, i-am răspuns eu.

– Mereu te plângi și îți răspândești parfumul prin apartament, continuă el.

– Nu te mai plânge, Kaden, n-ai haz!

– De ce nu poți fi un tip, Bubbles? M-a ținut captivă între mâinile lui și s-a aplecat periculos de aproape. Tensiunea mi-a crescut brusc. După atâtea săptămâni în care abia ne-am întâlnit – să fiu acum atât de aproape de el era prea mult în pentru mine. Picioarele au început să mă furnice de parcă se treziseră dintr-un somn adânc. Am simțit un nod în stomac.

– Îmi pare rău, dar nu prea putem face nimic în privința asta, nu? Chestiile astea, pur și simplu, au crescut aici, am spus arătând spre pieptul meu.

Kaden mi-a urmărit mâinile cu privirea. Apoi și-a ridicat ochii, încet, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu ratează niciun centimetru de piele. A zăbovit asupra buzelor mele un pic prea mult, înainte să mă privească în ochi din nou. Mi-am ținut respirația.

Kaden a clipit de câteva ori. După ce a realizat cât de aproape era de mine, s-a dat înapoi și și-a luat mâinile de pe bar, plimbându-le prin păr. A scos un mârâit de frustrare.

Chiar atunci, barmanul a pus pe bar sticla cu apă pentru Dawn. M-am întors și am plătit. Am încercat să mă strecur pe lângă Kaden, dar m-a prins blând de mână și m-a mângâiat cu degetul, gest care mi-a făcut pielea de găină.

– Unde te duci?

– Trebuie să am grijă de Dawn, apoi mă duc acasă. Tu să ai o seară frumoasă cu ea, am spus eu arătând cu bărbia spre fata cu care dansase și care acum îmi arunca priviri ucigăse din capătul celălalt al sălii. Uite, deja te caută.

M-a tras un pic mai aproape. I-am simțit respirația pe tâmpile în timp ce a murmurat:

– Dar tu ce cauți, Allie?

Am dat din cap zâmbind:

– Patul meu, Kaden! Patul meu.

Zicând asta, l-am lăsat acolo și m-am îndreptat cu apa spre Dawn.

Un zgomot puternic m-a trezit. M-am ridicat imediat în fund. Apoi am auzit niște înjurături venind din hol. M-am relaxat. Era Kaden, care se întorsese acasă. M-am uitat la ceas. Era ora trei și jumătate dimineața.

Am auzit o zornăială, apoi ceva a lovit podeaua cu un zgomot strident. Kaden a înjurat din toți rărunchii. Oare așa făcea Kaden când și-o trăgea cu vreo tipă? Sper că nu. Nu suna prea bine, nu era prea atrăgător. Sau poate așa făcea când își exprima iubirea? Dintr-odată, se făcu o liniște deplină. Asta era și mai alarmant decât șirul de înjurături de dinainte.

După câteva minute, liniștea a început să mă îngrijoreze și m-am ridicat din pat. M-am dus la ușă și am crăpat-o doar puțin. Nu am văzut decât o pereche de picioare care ieșeau din sufragerie în hol.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat, cu mâinile încrucișate la piept.

Kaden stătea în mijlocul holului, întins pe burtă. Abia atunci mi-am dat seama ce se întâmplase: în timp ce încerca să își scoată pantofii, a agățat gecile din cuier și a căzut, rupând câteva agățători între timp.

A scos un mormăit infundat.

Am oftat și am îngenunchiat lângă el ca să-i scot bocancii. Nici n-am apucat să termin, că a și început să lovească cu picioarele. Am pus bocancii unul lângă celălalt și m-am așezat în fața lui.

– Lasă-mă! a mormăit el. A încercat să se ridice, dar a reușit doar să se sprijine de perete. Capul i-a picat greoi într-o parte, buzele îi erau despărțite, iar ochii, închiși.

– Nu poți să dormi pe hol, am spus eu.

A strâmbat din nas și a încercat să mă alunge cu mâna.

Am dat din cap oftând.

Cum se făcea că eram cea mai tânără dintre toți prietenii mei și știam mai bine decât oricine altcineva cum să gestionez o situație de genul acela? Numai Spencer părea mai rezonabil. Pe de altă parte, era normal să bea la vârsta asta.

– Haide, Kaden! am murmurat aplecându-mă ca să-l prind de mijloc și să se sprijine de mine.

– Ar trebui să mă lași în pace! De data asta vocea lui era tare și răspicată.

– Ține-te odată de mine și lasă-mă să te ajut, pentru numele lui Dumnezeu!

Încăpățânată, l-am făcut să se ridice. Abia am reușit să îl car până în sufragerie. La fiecare al doilea pas se lovea de câte o piesă de mobilier. Părea că o face intenționat.

Ajunși, în sfârșit, în camera lui, l-am ajutat să-și întindă pătura. Făcusem la fel și cu Dawn în urmă cu câteva ore. Apoi am mers la bucătărie să caut o aspirină și o sticlă cu apă.

Când m-am întors în cameră, Kaden se chinuia să-și desfacă cureaua. Tricoul lui era deja pe jos, la fel și șosetele. Am pus sticla pe noptieră, în timp ce el s-a întins în pat. Avea pe el doar boxerii. Mi-am mutat imediat privirea în altă parte.

– Uite, ia astea! I-am îndemnat eu ținând pastilele în mână. Le-a aruncat în gură și le-a înghițit pe uscat. Doar văzând așa ceva mi s-a făcut rău. I-am dat sticla cu apă. Acum bea, măcar până aici. I-am făcut semn pe sticlă până unde să bea.

– Realizezi că eram mai beat înainte, nu? a spus Kaden cu un zâmbet strâmb, ducând sticla la gură.

– Acum pot să te las singur, fără să te mai lovești de obiecte? am întrebat.

Kaden a pus sticla pe noptieră. Un zâmbet îi juca pe buze. Cu părul lui răvășit și cu ridurile din jurul ochilor, arăta irezistibil. Voiam să plec, dar nu îmi puteam lua ochii de la el.

Sigur făcea antrenamente la sală. O, da, eram sigură de asta. Asemenea mușchi bine definiți nu se fac numai prin drumeții. M-am uitat la trupul lui dezbrăcat, la forma brațelor, la abdomenul lui sculptat și la dunga îngustă de păr care dispărea sub elasticul de la boxeri. La naiba, ce corp...

Nu era de mirare că prietenele mele salivau toate la el.

– Mă studiezi cumva? observă Kaden ridicându-se. Arăta foarte mulțumit de sine, de-a dreptul entuziasmat.

– Ce!? am exclamat eu prinsă cu mâța-n sac. Mi-am luat ochii de la el și am dat din cap hotărâtă. Nu, nu fac asta, voiam doar să mă asigur că respiri.

– Te înroșești când minți, știai asta?

Mi-am acoperit obrazii și m-am mutat mai departe de patul lui, ca să pot merge înapoi în camera mea cât mai rapid posibil.

– Știi că e adevărat! strigă el râzând. Satisfăcut de sine, și-a încrucișat mâinile după cap. Nici măcar nu s-a obosit să se acopere. În schimb, a ridicat provocator o sprânceană, de parcă mă încuraja să mă uit la el mai mult. Afurisitul ăsta narcisist.

– Noapte bună, Kaden!

M-am întors cu spatele spre el și m-am îndreptat spre ușă.

– Allie?

M-am oprit să mă uit la el peste umăr. Rânjetul îi dispăruse.

– Am mințit, spuse el. Se chinuia să vorbească mai clar, dar cuvintele ieșeau greu și încurcate, de parcă limba i se lipise de cerul gurii. Vocea lui era mai gravă ca de obicei.

– La ce te referi? am întrebat în timp ce stingeam lumina.

– Rochia aceea... a murmurat Kaden. Se auzea cum foșnea pătura prin întuneric. Arăta superb pe tine.

Zâmbind, am ieșit și am închis ușa în urma mea.

Capitolul 8

AA doua zi dimineată, m-am trezit cu o senzație de gădilare pe gât. Am clipit somnoroasă, dar simțeam că sunt atât de obosită de la noaptea de dinainte, încât abia am putut deschide ochii. Așa că am decis să mă întorc pe partea cealaltă și să continui să dorm.

M-a întrerupt din vis un răs adânc.

M-am ghemuit și am aruncat perna în direcția râsului.

– Ieși afară de aici!

– Am venit cu gânduri pașnice. Ți-am adus cafea.

Vocea m-a înțepat în urechi și m-am chinuit să mă ridic din pat. Mi-am frecat fața cu mâinile, în speranța că mă mai înviorez, mi-am luat ochelarii de lângă geam și i-am pus la ochi. Nu aveam probleme serioase, dar, uneori, chiar aveam nevoie de ochelari. Spre exemplu, când mă mișcam, când eram la volan sau dimineata, când vreun nebun mă trezea prea devreme. O ceașcă plutea în fața mea. M-am uitat peste marginea ceștii fix în ochii lui Kaden. Doar paloarea trăda că avea o mahmureală teribilă.

– Cărui fapt îi datorez această cafea la pat, domnule White? I-am tachinat cuprinzând în palme ceașca aburindă.

Când mi-am apropiat ceașca de gură, m-a lovit un miros cunoscut și am făcut ochii mari – Ai pus și frișcă în ea?!

Kaden a ridicat din umeri și s-a așezat pe scaunul meu de birou.

– Măcar atât îți datorez, după seara trecută.

– Nicio problemă! i-am răspuns sincer. Am făcut ceea ce ar fi făcut orice prieten.

Oricum, până la urmă, nu era ok dacă ar fi dormit în hol.

– Sunt recunoscător. Mulțumesc!

– Devii cumva sensibil, sau ce? am întrebat încruntată. Sau e ceva de care trebuie să mă prind? O regulă nouă? Trebuie să citesc printre rânduri?

– Iarăși bolborosești prostii. Kaden și-a scuturat capul. Expresia lui era serioasă, dar sclipirea din ochi i-a trădat amuzamentul.

Am luat o gură mare de cafea și am suspinat de plăcere.

– Cum de nu ești mahmur?

– Îmi bubuie capul un pic, dar cred că aspirina începe să-și facă efectul. Își frecă fruntea. De fapt, de obicei folosesc un altfel de tratament pentru mahmureală.

– Și care ar fi acela? am întrebat.

Kaden avea un zâmbet plin de subînțeles.

– Aerul proaspăt.

Am observat o căutătură jucăușă în ochii lui și am dat din cap.

– Nici vorbă! Am făcut bășici data trecută, am zis dând ochii peste cap. Nu cred că aş supraviețui a doua oară. Adică, a fost chiar amuzant, lăsând la o parte toate rănilile pe care le-am avut, dar...

– Îmi trezești mahmureala dacă mai vorbești așa repede și mult, a mormăit lovind ușurel tortița ceștii.

Mi-am dat iar ochii peste cap.

– Ce vreau să spun e că am nevoie de încălțăminte corespunzătoare, dacă mergem iar pe munte.

Kaden a arătat cu mâna spre dulapul meu.

– Gata! M-am ocupat eu de asta.

M-am uitat spre dulap. M-am uitat și sub pătură și, după ce m-am asigurat că port o pijama decentă, m-am dat jos din pat și m-am dus direct la dulapul meu, să verific ce mă aștepta acolo.

Bocanci de munte. Erau maro, cu talpă groasă și destul de solizi. Kaden chiar îmi cumpăraseră bocanci de munte.

Am rămas împietrită, m-am întors spre el.

– I-ai cumpărat pentru mine?

Râdea pe înfundate și dădea din cap.

– Nu! Monica nu mai avea nevoie de ei. Ethan o forța să meargă cu el pe munte, dar în perioada asta abia dacă se mai poate mișca vreunul dintre ei. M-am gândit că ți s-ar potrivi.

– Ce drăguț! Grija lui m-a surprins și mă gândeam dacă încălca vreo regula, fiind amabil.

– Drăguț e un cuvânt oribil. Părea jenat. M-a pufnit râsul.

– În momentul în care devii drăguț cu mine, și sunt încântată de asta, începi să ai ceva împotriva, am spus, înainte să-mi rotesc ceașca de cafea.

– Nu sunt drăguț. Ochelarii ăia sunt tare urâți, a spus Kaden, strâmbându-se.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Da, mersi!

– Pe bune, arăți ca o bibliotecară sau ceva de genul. Acum, grăbește-te! Vreau să ies afară. Mi-a aruncat același hanorac pe care îl purtasem data trecută.

Am suspinat, iar el a ieșit din cameră. În același timp, aveam un zâmbet pe care nu-l puteam stăpâni.

Vremea era mult mai rece acum, față de prima noastră drumeție. Toamna deja se instalase și tremuram

urcând dealul. Azi, chiar mi s-a permis să aleg ce muzică am vrut când am venit cu mașina. Alesesem un album mai vechi care cred că i-a plăcut și lui Kaden. A bătut ritmul pe volan tot drumul, iar eu am ținut solo-urile de chitară imaginară.

– Mai încet un pic! am găfâit cu mâinile în șolduri.

– Dacă încetănim, pierdem apusul, iar priveliștea nu va fi una strălucită – strigă Kaden la mine peste umăr, fără să se întoarcă. Era cu vreo nouă metri în față și nu părea că are de gând să mă aștepte. Tipul nu avea nicio milă.

De data asta, mă conducea sus pe altă cărare. Nu-mi venea să cred cât de bine cunoștea drumul ăsta – aici drumurile nu erau bătătorite, și putea să se orienteze chiar și fără GPS. De parcă avea un al șaselea simț.

M-am oprit. Se auzea un zgomot din depărtare. Nu era tare, dar suna ca un pârâu sau ceva asemănător.

– Haide! Kaden s-a oprit din mers și bătea nerăbdător din picior. Era mult mai rău decât un antrenor personal.

Așa că l-am întrebat cu răsuflarea tăiată, când l-am ajuns din urmă:

– Hei, tu la ce profil ești?

– Specializare principală în jurnalism, specializarea secundară în design grafic.

– Sună interesant. Ce fel de job îți dorești?

Din fericire, bocancii Monicăi mi se potriveau de minune.

– N-am nicio idee. Părea îngândurat. Prima mea opțiune ar fi să lucrez în cinematografie, dar știu cât de dificil e să faci primii pași. De asta m-am înscris la atâtea cursuri, ca să am mai multe opțiuni.

Uau! Eram complet uimită. Niciodată nu vorbise așa mult.

– Tu? întrebă privind-mă peste umăr.

– Aș vreau să fiu profesoară.

– Unde? continuă el, în timp ce ridicase o creangă din drum, ca să pot trece.

– La liceu.

Am simțit ochii lui Kaden ațintiți asupra mea, dar am continuat să merg.

– Acesta este un răspuns foarte scurt din partea ta, Bubbles, spuse el sarcastic.

Am dat din umeri. Nu erau prea multe de zis despre asta.

Părinții mei considerau că visul meu de a le preda copiilor era absurd. Dar decizia fusese deja luată.

– Ai fost una dintre fetele care erau luate la mișto în liceu, și acum vrei să schimbi viața celorlalți? întrebă Kaden.

M-am oprit. Inima începuse să-mi bată cu putere.

– Nu!

– Atunci, probabil, erai fata populară din liceu și șefa majoretelor și mai vrei să te agăți de acea popularitate? Încercă din nou să ghicească.

Mi s-a făcut rău. Chiar nu voiam să mă gândesc la anii de liceu, la cine eram atunci. Am rămas tăcută.

Kaden a interpretat asta ca pe o încurajare și a continuat să ghicească.

– Sau, poate, erai una dintre acele fete, care făceau tot posibilul să fie în centrul atenției? Alcool de la prieteni mai mari, petreceri nebune, băieți și așa mai departe?

– Taci din gură! am mârâit încleștând-mi pumnii până mă dureau. M-am întors și am mijit ochii la el.

Bingo. Ghicise. Iar chipul lui surprins îmi spunea că știa asta.

– Allie!?

– Nu!

A făcut un pas înainte spre mine, eu mi-am încrucișat mâinile la piept tremurând.

– Îmi pare rău dacă am sărit calul!

Mi-am tras nasul.

A devenit serios și m-a privit în ochi.

– Chiar vreau să știu de ce vrei să fii profesoară.

Am înghițit în sec și m-am uitat în altă parte. Nu dezvăluisem nimănui adevăratul motiv. Și nu, chiar nu voiam să-l știe nimeni. Mai ales Kaden.

– Bine, atunci încep eu, zise Kaden brusc. Dacă ar fi după tatăl meu, mi-aș lua diploma în economie și afaceri, eventual, aș putea să lucrez pentru compania lui, ca fratele meu mai mare, Alex. A dat din cap și și-a întors iar șapca. Pe el nu-l interesează că eu vreau să fac cu totul altceva. Întotdeauna am avut o pasiune pentru cinematografie și pentru design. Mama m-a îndreptat spre jurnalism.

De data asta, eu am dat la o parte câteva crengi ca să treacă el pe sub ele.

Nu am spus nimic, dar mi-am strâns buzele. Știam că toată treaba asta nu era o vrăjeală de-a lui Kaden și nici nu intenționa să fie răutăcios. Totuși, a adus la suprafață amintiri neplăcute care mi-au făcut inima să bată și mai repede.

Asta, din nou, nu este decât o criză, pentru că primești prea puțină atenție. Am auzit vocea tatei foarte clar în minte. M-am străduit să mă concentrez pe Kaden. Uitându-mă în jur, am remarcat munții depărtați, rădăcinile groase ale copacilor sub bocancii mei, ciripitul păsărilor.

Eram liberă.

Asta era libertatea mea. Nu mai eram cea care obișnuiam să fiu, și asta nu avea nimic de-a face cu ce se întâmplase în trecut. Mi-am repetat asta în minte mea, o

dată, de două ori, de trei ori. Până când am început să mă adun.

– Ce părere avea tatăl tău despre asta? am întrebat, după o vreme.

Kaden și-a băgat mâinile în buzunar.

– Nu era prea încântat. Mi-a zis să aleg un domeniu care să fie bine plătit în viitor. Când m-am mutat aici, a încetat să-mi mai trimită bani.

– Poftim?! am spus cu voce tare.

Kaden a ridicat din umeri.

– Doar pentru că visurile tale nu se potrivesc cu ale lui nu înseamnă că trebuie să te lase baltă. Totuși, ești fiul lui!

– Mă descurc și fără el. Kaden mi-a evitat privirea, apoi și-a aranjat șapca.

– Ce idiot! am bâlbâit, dar am regretat imediat. Scuze, n-am vrut să spun asta. Voiam doar să...

– E în regulă! Mi-a aruncat un rânjet strâmb, iar ochii lui de culoarea caramelului au sclipit în soare. Îmi place când vorbești așa.

M-am înroșit în timp ce se uita la mine. E incredibil cât de multe emoții pot străbate corpul într-un timp atât de scurt.

Panică, disperare, frică... acum această bătaie violentă din pieptul meu...

– Eu... Eu vreau să schimb viața tinerilor. Cuvintele au ieșit singure, pur și simplu, mi s-au rostogolit pe buze. Nu am spus nimănui despre asta. Știu că sună naiv, dar anii de liceu sunt foarte grei pentru majoritatea elevilor. Pe lângă asta, mai e și faptul că îmi place sincer să predau, vreau să fiu persoana aia, la care copiii apelează atunci când au o problemă. Vreau să le arăt ce e cu adevărat important în viață. Vreau să... Am ezitat. Sunetul pe care îl auzisem înainte se întetise, și am continuat să ne îndreptăm în direcția din care venea.

– Ce vrei să faci? întrebă Kaden apropiindu-se de mine. Nu suna plictisit sau ca și cum m-ar fi judecat, așa cum făceau părinții mei de fiecare dată când vorbeam despre visurile mele.

– Nu vreau să îi învăț doar ce să treacă în CV. Sunt atât de multe valori ce nu sunt incluse în curriculum și care sunt parte din viață. Atât de mulți adolescenți nu au un adult de care să depindă, un cineva căruia să îi pese de ei, un cineva care să-i asculte. Vreau să fiu eu acea persoană de sprijin pentru ei, cineva la care să poată apela dacă au nevoie de un ghid sau de sfaturi în viață. Vreau să am o influență pozitivă asupra acestor copii. Să le ofer ceva de care, probabil, nu au avut parte acasă. Să îi ajut chiar să revină pe calea cea dreaptă, dacă e cazul.

Kaden mergea acum alături de mine. Mă privea din lateral, iar fața îmi lua foc. Dar, cu cât vorbeam mai mult, cu atât era mai ușor. Îmi făcea bine să împărtășesc aceste gânduri.

– Îmi plac planurile tale, zise Kaden după o pauză. Foarte mulți oameni aleg să meargă la școală pentru timpul minunat pe care îl petrec acolo. Dar e greu să găsești profesori care pun suflet în ceea ce fac și care se gândesc serios la elevii lor. Mi-a aruncat o altfel de privire. Cred că vei fi o profesoară extraordinară.

– Chiar crezi asta? mi-a scăpat.

Kaden a dat din umeri și a zâmbit.

– Știi să vorbești fără să te oprești, cred că asta e o cerință importantă. Cei mai mulți profesori preferă să se audă pe ei vorbind.

M-am strâmbat la el, și în secunda doi m-am împiedicat de o rădăcină. Kaden m-a prins rapid de mână și m-a sprijinit. Odată ce picioarele mele au atins din nou pământul, mi-a dat drumul.

– În plus, atunci vei avea onoarea să fii vedetă într-o grămadă de vise umede. A ridicat din sprâncene. Îmi amintesc primul vis cu profesoara mea, domnișoara Shaw, era foarte sexy.

– Bleah! m-am strâmbat eu.

– Pe bune! Purta mereu genul acela de bluzițe cu năsturei, atât de strâmte pe piept, încât făceam pariuri dacă se desfac sau nu...

– Kaden! am strigat eu.

– Cu picioarele tale nu va trece mult până când toți pre-adolescenții, care vor saliva după tine, se vor înghesui în prima bancă.

– Zici că vorbești din proprie experiență. Nu mi-am putut reține un rânjel.

– A, nu, eram inofensiv în liceu.

S-a încruntat.

– Iar acum nu mai ești? m-am aventurat eu.

Kaden mi-a observat privirea întrebătoare.

– Nu, nu mai e valabil, spuse el zâmbind. Să fii inofensiv e depășit, nu e deloc amuzant.

Am dat din cap.

– Înseamnă că e adevărat ce se zice despre tine.

– Ce se zice despre mine? întrebă, întorcându-se brusc în dreapta lui.

Sunetul apei care curgea era și mai puternic acum, iar el a trebuit să își ridice glasul.

Mi-am amintit poveștile despre Kaden care făceau înconjurul campusului și am decis să nu îi răspund în detaliu.

– Se spune că frângi inima fetelor, am spus eu gâfâind în timp ce încercam să mă agăț de o piatră. Kaden era chiar deasupra mea și se ținea doar cu o mână. Urca... se cățara fără pic de efort, eu cred că arătam ca un luptător de sumo care face balet.

– Crede-mă, femeile știu de la bun început în ce se bagă. Iar, la final, tot barbații sunt ăia răi, spuse el.

M-am uitat la el.

– Deci să nu mă mir când o s-o pățești. Să pierzi timpul așa, fără nicio responsabilitate, asta n-are cum să dureze! am strigat și, imediat, am alunecat de pe piatra pe care eram.

O mână puternică m-a prins ferm chiar înainte să cad. Kaden m-a ridicat lângă el, m-a eliberat din strânsoare și m-a privit îngrijorat.

Am oftat.

– Nu ar trebui să privești așa. Fetele încep să te placă și se îngrijorează pentru tine, e normal. Când îmi place de cineva, și eu fac la fel.

Kaden și-a înclinat capul și și-a plimbat ochii încet pe chipul meu. Nu știu la ce s-a gândit când a spus într-un final:

– Deci, de aceea m-ai pus la somn noaptea trecută.

– Te-am pus la somn, am răspuns eu, pentru că nu se putea să dormi sub o grămadă de geaci, în hol. Și mă țineai trează cu toată gălăgia aia.

Voiam să evit privirea lui pătrunzătoare, dar nu mi-a dat de ales. S-a apropiat de mine atât de mult, încât fruntea lui aproape că o atingea pe a mea și a șoptit:

– M-ai dus în pat fiindcă mă placi.

– Nu! am izbucnit eu.

Vocea mea ar fi trebuit să sune rece și lipsită de emoție. Din experiența cu mama, știam că pot face asta la comandă. De ce nu îmi reușise și acum?!

– Și ce dacă îți place de mine? Îți pasă de oameni, chiar tu ai zis. Și pun pariu că te enervează lucrurile pe care nu le poți schimba.

Am înghițit în sec din nou.

– Ce vrei să spui cu asta? Că nu mai e nicio speranță pentru tine? Că ai inima frântă?

N-a răspuns, doar și-a plimbat privirea pe chipul meu. S-a oprit o clipă asupra buzelor mele, înainte să mă privească din nou în ochi.

– Crede-mă, Bubbles, nu vrei să știi, zise, într-un final.

Kaden habar n-avea cât de bine îl înțelegeam în momentul acela. Chiar așa era. Fiecare cuvânt pe care îl zicea era valabil și pentru mine. Parcă vorbea despre mine, nu despre el.

– Nu ești frânt, Kaden, poate doar îngenuncheat. Asta nu e ireparabil, am murmurat eu. Sunetul apei era acum atât de strident, încât nu eram sigură că mă auzise.

Am stat câteva momente privindu-ne reciproc, până când Kaden și-a scuturat capul și s-a întors.

Și-a scos șapca și și-a trecut mâna prin păr. Apoi a făcut un pas în lateral ca să pot privi eu în față.

Am ramas cu gura căscată.

Acum înțelegeam ce era sunetul acela. Kaden mă adusese la o cascadă imensă.

– O, Doamne! am șoptit eu, fără să-mi vină a crede ceea ce vedeam.

Apa cădea printr-o crăpătură stâncoasă a muntelui, pierzându-se printre copaci și tufișuri care se amestecau. Razele puternice ale soarelui se oglindeau în puhoiul de apă și se răsfrângeau în lacul în care se revărsa cascada.

– Vino! spuse Kaden făcând semn cu bărbia spre lac.

Nu voiam să-mi mai iau ochii de la acest peisaj, dar ghidul meu cobora deja. L-am urmat pe poteca îngustă care mergea printre pietrele acoperite de mușchi. Pe măsură ce coboram, pietrele erau tot mai fine și mai alunecoase. Stropi mărunți se desprindeau din cascadă și cădeau peste noi. Eram copleșită de acest peisaj și de frumusețea naturii.

Într-un final, am ajuns pe malul lacului. Mi-am îndreptat umerii și, printre picăturile care săreau, încercam să admir cascada de la distanța aceea.

O mișcare în dreapta mea mi-a atras atenția. O secundă mai târziu, mă uitam la spatele gol al lui Kaden.

— C... ce faci? m-am bâlbâit, în timp ce el își arunca bocancii și își scotea cureaua. Nu mi-am putut lua ochii de la pana bine conturată de pe șoldul lui.

— Ce ți se pare că fac, Bubbles? întrebă el cu ochii fixați pe apă. S-a întors și mi-a făcut cu ochiul înainte să se arunce în apă.

Mi-am ținut respirația până a ieșit la suprafață, scuturându-și părul de pe frunte și scoțând un strigăt de fericire.

— Ești nebun! Nu e înghețată apa? am strigat eu cu mâinile pâlnie la gură, ca să mă audă.

— Încercă să vezi și tu cum e! strigă el înapoi.

Abia înțelegeam ce zice. Ropotul apei în cădere era asurzitor ca un tunet.

N-aveam cum să nu apreciez asta la Kaden: nu-i păsa ce cred ceilalți despre el. Nu conta ce așteptări aveau prietenii lui sau societatea. Dacă el voia să sară pe jumătate dezbrăcat într-un lac, într-o zi de toamnă, atunci așa făcea, fără să ezite. Din acest punct de vedere, îl admiram. Emană vitalitate și libertate. Kaden s-a descătușat de tot. Era sincer cu el. Voiam și eu să fiu așa.

Am lăsat grijile de-o parte, mi-am tras hanoracul peste cap și mi-am dat jos pantalonii. M-am privit și am fost mulțumită să constat că purtam o lenjerie decentă. Era din dantelă roz, iar slipul nu era prea strâmt. Cu altă lenjerie aș fi arătat prea multă piele. În afară de asta, Kaden nici nu se uita la mine, ci înota cu viteză spre mijlocul lacului.

Am băgat cu grijă vârful piciorului în apă și am chițăit. Era al naibii de rece.

Evident că, exact în acel moment, Kaden a trebuit să se întoarcă. M-am dat mai în spate un pic și am sărit pe loc de câteva ori ca să-mi fac curaj.

– Nu fi lașă! strigă el încurajator. Am decis să mă mai gândesc dacă îl admiram sau nu.

Am închis ochii, am încleștat pumnii, mi-am luat avânt și am sărit în apă țipând.

M-a cuprins frigul, iar sunetul cascadei a devenit un vuiet. Am dat din picioare cu forță și chiar am încercat să deschid ochii. Nu vedeam nimic. Totul era verde și mat. Când am revenit la suprafață, nimerisem în locul în care cascada cădea mai lin. Apa curgea lângă mine sclipind în culorile curcubeului.

– Te-am prins!

De nicăieri, Kaden a apărut în spatele meu și mi-a înconjurat talia cu mâinile lui puternice. Am reușit să trag aer în plămâni și un fior, de data asta nu de la frig, mi-a cuprins tot corpul. Apoi, Kaden m-a ridicat și m-a aruncat la câțiva metri de el.

Am lovit suprafața apei și m-am scufundat pentru câteva secunde. Am rămas fără aer, mai mult din cauza șocului. Furioasă, m-am zbatut să ies la suprafață.

– Idiotule! am strigat gâfâind.

– Ce e? a întrebat Kaden înotând calm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

M-am năpustit asupra lui și l-am împins sub apă cu ambele mâini. Puteam să jur că nu se aștepta la un astfel de contraatac. Abia după ce a ajuns sub apă și-a dat seama ce s-a întâmplat și m-a scuturat. M-a prins de umeri, m-a ridicat și m-a pus pe umăr.

– Dă-mi drumul! am strigat zbatându-mă nervoasă.

Kaden a chicotit.

– Visează în continuare!

Îl băteam cu pumnii în spate, dar nici asta nu-l deranja. În schimb, a început să înoate mai departe ajutându-se de mâna liberă, până am ajuns la cascada.

Am încercat să ridic capul, dar cascada cădea cu atâta forță, încât l-a împins din nou în adânc. Am reușit să ajung de partea cealaltă a cascadei doar pentru că el m-a ținut strâns. A lăsat mai moale brațul cu care mă strângea, permițându-mi să alunec de pe umărul lui. Îi simțeam tot corpul lipit de al meu. Abia am observat că picioarele mele atingeau din nou pământul. În ciuda aerului rece, simțeam o căldură plăcută prin vene.

Kaden s-a uitat la mine cu ochii lui întunecați, iar culoarea lor de caramel prinsese acum o nuanță de bronz. Picături de apă îi străluceau pe buze și pe piele. Nu știu cum, dar mâinile mele au ajuns pe pieptul lui, la fel de natural cum mâinile lui mi-au găsit șoldurile.

Fiecare mușchi din corpul meu era tensionat. Nu mă puteam opri din tremurat. Simțeam un nod în stomac pe care nu îl mai simțisem niciodată. Sfârcurile mi s-au întărit, iar un fior m-a străbătut din cap până în vârful picioarelor.

Tensiunea aceasta dintre noi... nu puteam să pun totul pe seama faptului că eram aproape dezbrăcați. Venea din altă parte, de undeva din adâncul meu. Iar asta mă speria de moarte.

Nu mai suportam această apropiere nici măcar o secundă în plus. Îmi era teamă că voi face ceva ce aveam să regret.

Am înghițit în sec, luându-mi mâinile de pe pieptul lui.

— Regula numărul trei, am spus eu răgușită și m-am dat un pas în spate.

Kaden a clipit de câteva ori până să i se limpezească ochii din nou.

Acum mă simțeam foarte rușinată, doar cu lenjeria pe mine. Era mult prea intim. M-am lăsat în apă astfel încât doar capul îmi ieșea la suprafață.

– E superb aici! am spus, încercând să par relaxată și gândindu-mă la un subiect care să detensioneze atmosfera dintre noi. Vii des aici?

Pluteam într-un golfuleț, chiar în spatele cascadei. Sunetul apei era mai cristalin și puteam să-mi aud ecoul.

– Da, vara vin aproape zilnic. Am descoperit locul ăsta anul trecut.

– Cum de ai atâta experiență? Zici că ăsta e jobul tău.

Respirația mea era încă agitată. Trebuia să mă calmez.

– Cum ai descoperit-o? am întrebat înotând prin golfuleț. Cu cât era mai mare distanța dintre mine și Kaden, cu atât mai bine mă simțeam. Cum ai găsit peșteri în spatele cascadei? Sunt destul de sigură că nu am văzut un marcaj care să semnalizeze cascada pe hartă, am băjbăit, ca de obicei.

Până l-a urmă, m-am relaxat. Eram destul de sigură că l-am auzit scoțând un oftat resemnat și mă așteptam să ignore întrebarea, dar a început să-mi povestească cum el, Spencer și Ethan obișnuiau să vină des aici. Prima dată, s-au ținut de un traseu marcat pe harta care ducea la coliba din lemn, dar au dat de prea mulți turiști pe acel drum. La un moment dat, au început să-și facă propriul lor traseu.

Nu mă uitam la el, însă eram foarte concentrată la vocea lui în timp ce-l ascultam.

Așa au trecut următoarele ore. L-am întrebat despre Woodhill și despre familia lui, iar el mi-a răspuns. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât mă relaxam mai mult.

Am aflat că mama lui Kaden locuia în Portland, cam la o oră distanță de aici. Părinții lui erau divorțați și avea un frate mai mare care semăna mai mult cu tatăl lui și cu care nu se înțelegea prea bine.

Eram surprinsă cât de multe a destăinuit despre el.

Mă agățam de fiecare cuvânt al lui și nici nu-mi dădeam seama că au început să îmi clănțâne dinții.

Am decis să ne întoarcem la mal.

Lenjeria mea udă a lăsat pete pe hanoracul lui Kaden și pe pantaloni atunci când m-am îmbrăcat la loc. Kaden și-a dat jos boxerii fără ezitare. Șocată, mi-am ferit privirea și m-am întors scotocind prin buzunarul hanoracului după telefon. Îmi ajunsese porția de nuditate pentru azi.

Pierdută în gânduri, am deblocat ecranul.

Am înghețat!

Numărul mamei mi-a apărut pe ecran. Încercase să mă sune de două ori. Ce naiba? Panicită, am șters mesajul și mi-am pus telefonul rapid înapoi în buzunarul de la hanorac. Aș fi făcut orice ca să o împiedic să ia legătura cu mine. Nu voiam să aflu de ce sunase. I-a trebuit, probabil, o lună întreagă de când am plecat din Denver, ca să-și dea seama că nu mă mai întorc.

Kaden mă observa tot drumul, fără să scoată un cuvânt. Ne-am întors în liniște spre casă.

În tot acest timp, îmi strângeam buzele, și am tropăit pe potecă mai tare decât era necesar, îndepărtând ramurile copacilor din cale. Numele mamei mele pe ecran declanșase în mine o furie tăcută. Voiam să scap de ea cu orice preț.

– N-am crezut că o să spun vreodată asta, dar nu-mi place când ești așa tăcută, spuse Kaden la un moment dat, când jeepul lui a intrat în raza noastră vizuală. E clar că ceva e în neregulă. E ca o pizza fără brânză sau fără șuncă.

Mâinile îmi tremurau în buzunare. Un singur apel de la mama, și eram din nou fata aceea slabă, mică și lipsită de apărare. La naiba!

– Credeam că asta îți dorești.

El s-a oprit din mers.

– Ce s-a întâmplat?

Eu am mers mai departe. Voiam doar să mă târăsc înapoi în pat și să uit la serialele mele preferate.

– Nimic!

– Dacă nu-mi spui chiar acum, Allison, o să mergi pe jos până acasă.

M-am întors și mă uitam la el cu gura căscată. Nu-mi venea să cred ce auzeam.

– Nu te uita așa la mine, te las chiar aici și treaba ta cum ajungi înapoi la apartament.

Ochii lui m-au străfulgerat.

– E din cauză că am înotat dezbrăcați, așa-i? Știi că nu aș fi făcut nimic. Nici măcar dacă...

– Mai termină odată! am strigat simțind cum mi se înfierbântă obrajii. Dumnezeuule, ești atât de plin de tine, încât mi se face greață! În primul rând, nu am înotat dezbrăcați; în cazul în care nu ai observat, purtam lenjerie.

– Oh, am observat, crede-mă. Buzele i-au tresărit.

Am dat ochii peste cap și m-am îndepărtat de el.

– Și-n al doilea rând? mă stârni el, ajungându-mă din urmă din doi pași.

– Nu există „în al doilea rând”.

Cine s-ar fi gândit că o zi atât de bună avea să se termine într-un fel atât de prost?

– Bine! spuse Kaden trecând nervos prin fața mea și îndreptându-se spre mașină. A urcat, a pornit motorul și a început să-l tureze atât de mult, încât m-a șocat.

Era un fel de glumă? Doar nu mă lăsa acolo! Îmi era frig și mai eram și udă. Dacă erau animale sălbatice care căutau pradă? Chiar n-aveam de gând să mor acolo, în sălbăticie. Kaden a întors și s-a oprit lângă mine. A coborât geamul și a spus:

– Ori îmi spui de ce arăți de parcă s-a despărțit trupa ta preferata, ori am plecat! Tu decizi.

Îmi venea să dau cu piciorul în mașina lui blestemată.

– Ce contează pentru tine? am rostit eu printre dinți. Nu ești tu cel care a spus să-mi țin pentru mine problemele mele feminine? Eu doar mă conformez regulilor tale stupide!

– Mă rog, a spus el apăsând pedala de accelerație și turând motorul.

Chiar pleca fără mine!

Mi-am încleștat pumnii atât de strâns încât mi-au pocnit degetele.

– A sunat mama mea! am strigat în urma lui.

Jeepul s-a oprit brusc, ridicând un nor de praf. A dat în marșarier și a venit spre mine.

– Vezi? Nu a fost așa greu. Mă așteptam să sape mai adânc și să îmi ceară niște explicații. Dar nu a făcut-o. În schimb, mi-a făcut cu ochiul și s-a întins să-mi deschidă portiera. Hai înăuntru!

Au rămas acolo câteva minute până să mă calmez. Îmi venea să-i trântesc portiera deschisă, dar mă îndoiesc că m-ar mai fi luat acasă. Tot drumul, m-am uitat pe geam și l-am lăsat pe el să aleagă muzica. A pus ceva melodii de care nu auzisem încă, dar care se potriveau cu starea mea.

Muzica mi-a calmat nervii, iar chitarele mi-au alungat furia.

Am reușit, într-un final, să mă calmez și să-mi relaxez umerii și spatele.

Nu voi permite acelei femei să îmi răpească libertatea.

Retrăiam momentele din excursia noastră. Întreaga zi fusese minunată, iar asta doar datorită lui Kaden.

Am întors capul și m-am uitat la el. Fără să gândesc prea multe, am zâmbit.

Capitolul 9

În zilele care au urmat, am încercat să nu iau în seamă faptul că mă sunase mama. M-am afundat în eseuri și am petrecut mai mult timp în bibliotecă. La sfârșitul săptămânii, eram distrusă de oboseală.

În acea seară, când m-am întors acasă, nu era nici urmă de Kaden. Pentru prima dată de când locuiam cu el, eram scutită de orice scenă. Ușurată, m-am cufundat în canapea, dar am regretat gestul, pentru că imediat corpul meu a protestat cu dureri ascuțite în fiecare părțică a lui. Excursia își lăsase amprenta. Încă aveam o febră musculară teribilă. Zgârieturile de pe gât și cele de la picioare, acoperite de plasturi, s-au vindecat foarte greu.

Am decis să îmi răsfaț trupul cu o baie. Aveam chiar și câteva bile de baie parfumate, rămase de la ultima mea vizită la Lush. În timp ce apa curgea în cadă, mi-am luat pijamalele și lumânările parfumate de lângă geam, ca să le pun pe marginea căzii. Mi-ar fi plăcut să-mi iau și laptopul cu mine în baie. M-aș fi putut relaxa în apă, în timp ce mă uitam la serialul preferat. Pentru mine, aceasta era ideea de seară perfectă.

Oricum, nu foloseam electronice în apropierea apei. Nu voiam să-mi distrug laptopul și, în niciun caz, să mor în electrocutată, iar Kaden să mă găsească goală în cadă.

M-am uitat satisfăcută cum bila colorată cu sclipici se dizolvă în apă și am inspirat aromele îmbietoare de vanilie și de cocos care s-au răspândit încet în jur. Mi-am prins părul în coc — și de data asta jumătate din șuvițe îmi ieșiseră afară — și am intrat în cadă, scufundându-mă complet sub apă.

Era divin!

Am închis ochii și mă bucuram de căldura apei și de spuma fină, care mirosea dulce și îmi îmbrățișa întregul trup. Eram atât de pierdută în nori, încât abia am auzit o înjurătură venind din hol.

Kaden a dat buzna în baie și, dintr-o suflare, mi-a stricat toată starea de relaxare.

– Ce naib...

– Ieși afară! am urlat din toți plămânii, acoperindu-mă cu mâinile. Imediat, am apucat perdeaua de duș și am tras-o de tot.

Dar colegul meu nu părea că are de gând să iasă din baie. Puteam să-i observ conturul corpului după perdea.

– De ce miroase ca la cofetărie aici?

– Kaden, poate că nu ai băgat de seamă, dar eu fac baie, am spus, strângând din dinți și căutând ceva cu care să arunc în el.

– Nu vrei să încetezi să-mi mai poluezi tot apartamentul cu aromele tale dulci?

– Nu vrei să pleci frumos din baie și să-mi dai cheia, ca să mă pot odihni și eu aici?

– Ai putea, te rog, să-mi explici de ce prietena ta boboc crede că sunt singur și interesat de ea? Fata asta mă așteaptă de câteva săptămâni — știe și ce orar am.

Vocea de după perdea se apropia tot mai mult mârâind, iar eu încercam să mă acopăr cu spumă cât de mult puteam.

– De la cine are ea orarul meu, Allie?

Îmi strângeam buzele ca nu să rânjesc. Era o chestiune de timp până afla Kaden. Madison nu se dădea bătută! Participam împreună la același grup de studiu și mă întreba tot timpul — ce puteam să fac? Să refuz, ca apoi să fiu dată afară din grupul de studiu pe care l-a fondat ea? Kaden recunoscuse că nu avea nimic împotriva

întâlnirilor fără obligații. Nu ar fi trebuit să facă asta. În plus, Madison era chiar frumușică — lăsând la o parte că era ușor compulsivă —, o fată încântătoare.

— Am crezut că ai nevoie de o companie feminină din nou, pentru că ți-am alungat-o pe ultima. Voiam să fiu drăguță. Pe bune! am murmurat.

— Da, și eu sunt Spiderman, zise râzând disprețuitor. Am auzit ușa trântindu-se și, ușurată, m-am lăsat ușor în cadă.

Câteva secunde mai târziu, a dat buzna din nou.

A dat perdeaua complet la o parte.

— Kaden! am strigat.

Zâmbetul lui era atât de răutăcios, încât pentru un moment am fost cu adevărat speriată. Apoi a luat o găleată și a început să toarne apa pe mine.

Am urlat. Foarte tare.

Nebunul a aruncat cu apă rece ca gheața. Cu viteza fulgerului, am apucat perdeaua și m-am acoperit cu ea, înainte să sar în picioare și să înșfac prosopul de lângă chiuvetă. M-am șters pe față și m-am strâmbat amenințător la Kaden.

— Asta înseamnă război!

S-a sprijinit de ușă, cu o mână odihnindu-se în buzunar, și a ridicat o sprânceană. Privirea plină de siguranță pe care mi-a aruncat-o ar fi trebuit să-mi spună clar că el prevăzuse toate astea.

M-am uitat la găleata pe care o lăsase neatent lângă cadă și nu m-am gândit prea mult. Am apucat-o, am trecut-o rapid prin cadă și am azvârlit-o spre el. Era pe jumătate ud leoarcă. Nici nu mai conta ce urma: șocul de pe fața lui a făcut toți banii.

Nu doar tricoul lui Kaden era plin de spumă, dar avea și pe cap și pe față. Sclipiciul era peste tot. Kaden arăta de parcă împrăștiase praf de zână în toate părțile.

Am început să chicotesc.

– Mare greșeală!

În secunda doi, s-a repezit spre mine. Rânjetul meu s-a transformat într-un țipăt. Mi-am strâns prosopul cu ambele mâini, de teamă că o să mi-l tragă jos. Mă înșelasem.

Kaden a sărit îmbrăcat în cadă. Hainele i s-au udat instant, dar nu părea să-l deranjeze asta, și-a pus un braț pe umerii mei și m-a tras spre el, iar cu cealaltă mână a apucat dușul. Cu coada ochiului, l-am văzut întorcând robinetul către rece.

– Nu! am urlat, cu degetele încleștate pe prosopul care îmi ascundea pieptul. Kaden, te avertizez!

– Dacă nu, ce? l-am auzit zâmbind.

L-am călcat pe picior cât de tare am putut. Din păcate, sub apă, efectul nu era același.

– Drăguță încercare, spuse liniștit, strângându-mă și mai tare.

Apoi a dat drumul la duș.

Am urlat ca din gură de șarpe, de la șoc. Buzele mi s-au înroșit, iar aerul rece îmi intra în plămâni. Nici prosopul nu mă mai putea apăra acum de jetul puternic.

Șocul a dispărut și am început să mă lupt cu Kaden. Chiar dacă aveam doar o singură mână liberă, cumva am reușit să-i prind brațul. Am vrut să-l ciupesc, dar mușchii lui erau mult prea încordați, iar pielea lui prea alunecoasă. Am țipat de nervi și am încercat să-l împing. Nici asta n-a funcționat, apoi mi-am amintit niște mișcări de autoapărare pe care le învățasem în liceu, și i-am tras un cot în stomac, cât am putut de tare.

Chiar dacă nu a avut efectul scontat, l-am făcut măcar să se clatine. Ce tare, primul său impuls a fost să se sprijine de mine. Idiotul. Nu puteam să-l țin nici măcar o secundă, dar nici nu încercam să mă agăț de perdeaua de duș. Am deschis ochii și am simțit cum pune mâna

pe ceafa mea, înainte să cădem în cadă amândoi. Era apă peste tot în baie. Vedeam în fața ochilor numai puncte colorate și am gemut de durere. Căzusem direct pe noadă.

– Ești bine? Kaden se sprijinea cu un singur braț de marginea căzii, iar celălalt braț se strivise sub capul meu.

– Allie?

Am gemut apoi am încercat să mă orientez. Nu mă rănisem la cap, doar la cot și la spate.

Kaden era fix deasupra mea, privindu-mă cu ochii mari. Puteam să-i simt respirația pe obrajii mei umezi. Era rapidă și sacadată. Involuntar, m-am întins și i-am aranjat firele ude de pe frunte. El a venit mai aproape. Și mai aproape. Atât de aproape, încât fața lui părea în ceață și-i simțeam mușchii încordați lipiți de mine. Îl simțeam cu totul. Respirația mi s-a încetinit și m-a cuprins un sentiment familiar. Nu am mai putut respira atunci când mi-am dat seama că era dorință. Am închis ochii și mi-am înfipt degetele în brațul lui. Asta a părut că îl trezește din transă. L-am văzut ridicându-se imediat de pe mine, apoi a început să înjure. Am clipit uluită.

– De-asta nu vreau o colegă, a spus el încleștând dinții și ridicându-se cu viteza luminii. În două secunde, a dispărut trântind ușa în urma lui. Mi-a luat ceva timp să-mi revin.

– Ce naiba a fost asta?

Capitolul 10

Simțeam că îmi ia foc creierul. Și nu era de mirare având în vedere nenumăratele cărți și notițe răspândite pe masa de cafea.

Dawn a scos un oftat lung. Și-a întins picioarele sub masă și și-a tras mâinile în spate.

– Nu cred că mai pot îndesa ceva în capul ăsta. E plin. Nu mai e loc pe hard drive, zise ea închizând ochii câteva secunde.

– Nici eu, am spus eu ridicând genunchii, apoi mi-am sprijinit capul pe marginea canapelei și mă uitam în tavan.

Săptămâna următoare aveam primul examen la literatură și trebuia să învățăm bazele de analiză a textului, toate epocile în ordine cronologică, cu toți reprezentanții și caracteristicile lor. Era atât de mult, încât nu știam de unde să încep.

Eu și Dawn încercam să fim atente când studiam împreună și nu vorbeam prea mult.

– Oare ar trebui să ne oprim pentru azi?

Ca pentru o confirmare, s-a auzit soneria. M-am chinuit să mă ridic în picioare, am pășit până în hol și m-am uitat prin vizor. M-am speriat: Monica și Ethan se înghesuiau și se strâmbau în fața vizorului.

– Ce faceți voi? am întrebat deschizând ușa.

– Allie! Monica m-a îmbrățișat bucuroasă. Înainte să îmi dea drumul, a inspirat adânc mirosindu-mi părul. Îți spun eu, Kaden exagerează. Nu miroase rău deloc.

M-am dat înapoi indignată:

– A spus că miros?!

Ethan a dat din cap cu o seriozitate prefăcută.

– Dar nu e adevărat, dacă te consolează asta.

Am ridicat din umeri resemnată.

– Spencer și Kaden vor ajunge aici imediat. Doream să petrecem o seară lenevind pe canapea. Monica s-a ridicat pe vârfuri și a privit în sufragerie spre Dawn, care i-a făcut cu mâna de pe podea, rezemată de canapea. Amândouă primiți o invitație oficială.

– Oh, am ezitat eu. Eram sigură că, dacă ar fi fost în apartament, Kaden și-ar fi retras invitația.

– Hei,ăștia-s bocancii mei de drumeție! arătă ea cu degetul spre bocancii care se aflau lângă cei ai lui Kaden, în fața cuierului. Și-au făcut treaba?

– Da, mulțumesc din nou! am răspuns eu zâmbind. Ultima dată nu am mai făcut bășici. Doar câteva zgârieturi și vânătăi de la tot felul de căzături.

– Crede-mă, știu ce zici, râse Monica în timp ce își dădea geaca jos.

M-a strâns de braț și s-a strecurat în camera de zi pentru a face cunoștință cu Dawn.

Am început să îmi adun lucrurile.

De când cu lupta noastră din cadă, Kaden își menținea distanța față de mine, așa că preferam să mă retrag înainte să apară el. Exact când Dawn îmi ducea ultima agendă în cameră, am auzit ușa deschizându-se. Kaden și Spencer au apărut în hol cărând niște cutii mari și plate.

– Bună, Allie! spuse Spencer când m-a zărit în camera de zi.

Și-a scos pantofii și i-a aranjat lângă ai mei și ai lui Kaden.

– Bună, Spencer! Ce mai faci?

– Nu mă plâng, până acum am luat toate examenele, mai am două. Ține-mi pumnii! El și Kaden i-au salutat pe Monica și pe Ethan, apoi au așezat cutiile pe blatul din bucătărie.

– Baftă! am spus eu în timp ce mă îndreptam spre camera mea.

– Unde crezi că pleci? strigă Kaden după mine.

M-am oprit și i-am aruncat o privire peste umăr. Era pe cale să ia farfuria și șervețelele din dulap.

– Dawn e aici să învățăm împreună, i-am explicat eu, nu vrem să te deranjăm.

S-a încruntat și a deschis prima cutie.

– Ce păcat, am cumpărat pizza și pentru tine.

Am rămas cu gura căscată, dar mi-am revenit repede. Aceasta era cumva o ofrandă de pace? Am început să salivez în timp ce mirosul de pizza inunda apartamentul.

– Pe bune?

Kaden a pus prima pizza pe o farfurie și i-a dat-o peste blat lui Spencer care s-a așezat la masă în fața lui Ethan și a Monicăi.

Un pic mai relaxată, am mers în bucătărie chiar când Kaden deschidea următoarea cutie.

– Așa mai merge. Bacon, ouă, sos olandez și broccoli. Aproape cea mai dezgustătoare pizza pe care o au în meniu. M-am gândit că e cea mai potrivită pentru a-ți satisface preferințele culinare ciudate.

Nu-mi venea să cred. Dintr-odată am simțit un gol ciudat în stomac. Kaden a luat o bucată de pizza și a pus-o pe o farfurie, după care mi-a întins-o așteptând.

Și atunci, s-a întâmplat cel mai penibil lucru posibil. Am început să plâng.

– O, nu din nou, a gemut Kaden lăsând brusc farfuria jos. Am glumit. Regula numărul unu, la naiba!

Pentru un moment, am rămas înmărmurită, uitându-mă la el. Apoi m-am întors și am fugit în camera mea, trântind ușa ca să las lacrimile să curgă.

– Allie, strigă Dawn sărind de pe pat. Ce s-a întâmplat?

Am rămas în picioare, cu capul rezemat de ușă, încercând să îmi reglez respirația.

– Kaden a cumpărat pizza, am spus cu o voce tremurătoare.

Dawn a clipit privindu-mă perplexă.

– Dobitocul ăla! La ce se gândea? Am pufnit în râs și mi-am șters lacrimile din colțul ochilor cu mâneca. Apoi m-am cufundat în canapeaua mea oftând.

– Nu la asta mă refer.

– Atunci ce e?

– Încerc să îl urăsc, dar în momentul ăsta nu mi-e ușor.

– Simt miros de pizza și mi se face foame, spuse Dawn sprijinindu-se de perete.

M-am uitat în sus și am clipit des, pentru ca senzația înțepătoare din ochii mei să dispară.

– Niciodată nu am mâncat pizza acasă.

Dawn a făcut ochii mari.

– Ce?

– Nu am mâncat niciodată fast-food. Mama mea era atât de obsedată de diete și de detoxificare, încât calcula constant toate kaloriile. Nu voia să mă îngraș și-mi făcea un plan alimentar în fiecare săptămână, inclusiv un program strict de exerciții. Singura pizza pe care am mâncat-o a fost la Roma, când eram în vacanță cu familia.

De fapt, asta nu era singurul motiv pentru care eram atât de afectată. Încă eram derutată că mă sunase mama. Când Kaden mi-a întins pizza, mi-a venit în cap vocea ei acuzându-mă pentru kaloriile pe care le consum și pentru că m-am lăsat atât de ușor pradă tentației. Detestam că era atât de prezentă în viața mea.

Ochii lui Dawn îmi dădeau de înțeles că încerca să asimileze toate astea.

– Allie, nu se poate să vorbești serios?! explodă ea nervoasă.

Am inspirat adânc.

– Nu o cunoști pe Sharon Harper, Dawn. E ca un dictator. Chiar și acum i-ar face plăcere să îmi poată controla întreaga viață: cursurile de la școală, prietenii, dieta, chiar și afurisita de culoare a părului.

Dawn a dat din cap, nevenindu-i să creadă, și a venit în fața mea.

– Allie Harper, începu ea foarte serioasă, o să ieșim de aici chiar acum și te vei îndopa cu pizza aceea. Dacă va trebui să gemi în timp ce te bucuri de ea, foarte bine. Dacă simți nevoia să plângi, super! S-a aplecat spre mine și m-a privit în ochi zicându-mi:

– Ești liberă, Allie! Ai totul sub control. Ai înțeles?

Lacrimile mi s-au înghesuit din nou în ochi. Le-am alungat clipind și am înghițit nodul din gât.

– Bine!

– Minunat! Acum, hai să mergem! spuse Dawn deschizând ușa și ieșind din cameră, ignorând dacă o urmăream sau nu.

M-am privit în oglindă și mi-am șters urmele de machiaj scurse pe obraji. Apoi am inspirat câteva guri mari de aer și mi-am îndreptat umerii. Nu trebuia ca ceilalți să observe cât de afectată eram. Cu Dawn era altceva – știam că pot avea încredere în ea. Dar pe Kaden

și pe prietenii lui nu îi cunoșteam atât de bine. Pentru ei, nu voiam să fiu decât Allie, nu o carapace goală pe care mama a construit-o în Denver.

– Este prima oară când Allie mănâncă pizza livrată la domiciliu! anunță Dawn.

Am dat ochii peste cap. Minunat! Acum știa toată lumea.

M-am aventurat în camera de zi, ușurată că ceilalți nu păreau să mă fi observat. Ori nu știau de ieșirea mea nervoasă, ori aveau atât de mult tact încât să nu vorbească despre asta.

– Mâncați, oameni buni! spuse Spencer cu gura plină.

M-am așezat pe jos, lângă Dawn și am luat șervețelul pe care mi l-a întins. L-am zâmbit recunoscătoare. Pe fundal, era o muzică liniștitoare. Am luat bucata de pizza pe care Kaden o alesese pentru mine și m-am luptat pentru un moment cu firele de cașcaval care atârnavă. Am simțit ochii lui Dawn ațintiți asupra mea când am luat prima îmbucătură.

Am mestecat încet. Era delicios! Combinația de sos, cașcaval și bacon era perfectă. Am mușcat încă o dată din ea și am gemut de plăcere.

Dawn a râs, chiar și lui Kaden i-a scăpat un zâmbet.

– Cred că ai făcut o alegere bună, spuse Spencer. Kaden a dat din umeri și a mai luat o mușcătură din pizza lui.

– De acum înainte, nu-mi mai pot imagina viața fără pizza, am oftat eu după o vreme și toată lumea a râs.

– Chiar nu ai mai mâncat niciodată pizza? Adică, e un pic ciudat, se miră Ethan cu voce tare. Monica i-a dat un pumn ușor în braț.

– Niciunul dintre noi nu e normal, Ethan. Uită-te la mine, sunt fascinată de unghii. Îmi place să le ating, să le vopsesc, să le pilesc...

Ethan se uită la unghiile ei date cu oă și-și trase nasul.

– O calitate care-mi hănește dragostea pentru tine, iubito.

Ea a dat din mână, apoi a zâmbit.

– Iar tu ai încercat să mergi pe Muntele Wilson cu o placă de surf.

– De ce? am întrebat eu curioasă.

– Au făcut un pariu. Kaden m-a provocat, explică Ethan, uitându-se spre mine și spre Dawn.

– Frate, nu e vina mea. Asta e, dacă faci tot ce ți se spune. Kaden își ascundea un rânjet după felia lui de pizza pe care o ținea în dreptul gurii. Îl trădau ridurile din jurul ochilor.

– Eu sunt obsedat de părul roșu, spuse Spencer cu gura plină. Dawn a înlemnit lângă mine. Serios, dacă o femeie are păr roșu, mi se pare de zece ori mai atractivă.

Am râs.

– Ți-ai pierdut mințile, frate. Kaden a dat din cap și s-a lăsat pe spate ștergându-și buzele cu un șervețel.

– Poftiiim? Monica are dreptate, niciunul dintre noi nu e tocmai normal, reluă Spencer. Tu ai probleme cu relațiile, din nu știu ce motiv, Allie nu a comandat niciodată pizza, Monica iubește unghiile, iar Dawn... are părul roșu. Spencer clipi des de câteva ori ca și când abia acum observa acest lucru:

– Vrei să fii prietena mea?

Toată lumea a pufnit în râs, cu excepția lui Dawn care roșise toată.

– Nu, mersi!

Spencer a oftat și s-a întors spre pizza lui. A început să ridice baconul de pe ea cu precizie extremă, apoi l-a băgat în gură înainte să mănânce blatul.

– Nu am o problemă cu relațiile, spuse Kaden. E decizia mea să le evit. Nu cred că sunt necesare.

– Da, și uite ce pierzi, chicoti Monica arătând spre ea. Uite aici, exemplu! Kaden și-a dat ochii peste cap. Îți amintești că vă făceam clătite dimineața? Ce vremuri...

Ethan scoase un sunet aprobator.

– Clătitele tale erau întodeauna arse, spuse Kaden sec. În plus, îți tot lăsai trusa de machiaj împrăștiată prin baie.

– Niciodată nu te-ai plâns de clătite, le mâncai cu poftă, din câte îmi amintesc.

– Doar pentru că Ethan mă obliga să fiu bun cu tine.

– Dacă asta e bunătate, atunci eu sunt regina Chinei.

– Ar trebui să fie Împărăteasa Chinei, murmură Ethan. Colțurile gurii i se ridicară viclean.

Kaden dădu ochii peste cap.

– Nu-mi pasă. Ești un nesuferit, dar știi ce? Eu tot te iubesc, spuse ea și sări să-l îmbrățișeze. El s-a strâmbat în timp ce ea l-a sărutat pe obraz și încerca, neconvingător, să se desprindă din îmbrățișarea ei.

Nu am fost singura care l-a văzut zâmbind.

Săptămâna care a urmat mi-am petrecut-o în compania lui Kaden și a prietenilor săi. Dawn ni se alătura ori de câte ori colega ei aducea un băiat – lucru care se întâmpla destul de des – și deja încercasem toate serviciile de livrare de mâncare la domiciliu din zonă.

Începea să devină tot mai ușor să trăiesc cu Kaden. Ajunsese chiar să mă lase să îi folosesc televizorul când el nu era acolo. Iar când era acolo, nu mă alunga de pe canapea, ci mă lăsa să mă uit cu el la seriale.

În după-amiaza asta, ne uitam la un serial cu supereroi, dimineață avusesem ultimul meu examen la literatură, iar pentru a sărbători comandasem o cutie imensă de sushi.

– Ce stupid, am spus eu cu gura plină, înmuind încă un maki în soia.

Sushi era pe locul doi pe lista mea de mâncăruri favorite.

– Ce anume? Kaden nu s-a întors, continua să urmărească ecranul.

– Există vreun film în care să nu fie vreo femeie urmărită de vreun răufăcător? am întrebat scuturând capul. Adică, bine, orice femeie vrea să fie salvată, dar mereu, mereu același scenariu, deja devine plictisitor.

– Țsta e doar un aspect. Tipul ăsta, Held, se îndrăgostește, după aceea regretă, apoi renunță la femeie, pentru binele omenirii.

– Cred că serialele ar fi mai bune fără romantismele astea forțate, am pufnit când personajul feminin a apărut pe ecran, iar eroul ei părea sfâșiat. În plus, nu-mi vine să cred cât de prost joacă actrița asta. Are tot atâta charismă, câtă are un cartof fiert.

Kaden lăsă capul pe spate și începu să râdă gălăgios. Avea un râs plăcut, cumva aspru și profund, în același timp.

– Sunt complet de acord cu tine, spuse el.

Maki-ul pe care îl țineam între bețe s-a desprins rostogolindu-se pe farfurie. M-am uitat la el.

– Ce ai spus?

– Că sunt de acord cu... făcu o pauză, privindu-mă la fel de uimit.

Aparent, își dăduse seama că pentru prima dată era de acord cu mine.

– Ha! Cine s-ar fi gândit la asta? am spus eu, apucând ruloul de orez cu bețele. Eram fericită că reușeam să îl ridic. Înainte să-l pun în gură, Kaden s-a aplecat spre mine și mi l-a furat direct de sub nas.

– Heeei! am exclamat indignată.

– N-am făcut nimic, spuse el cu gura plină, frecându-și abdomenul plat.

Nu înțelegeam cum reușea să fie atât de suplu. Mânca doar porții mari și mai mânca și ce rămânea de la mine.

Chiar dacă de câteva săptămâni mergeam regulat la pilates, tot luasem în greutate. Nu mult, dar cu siguranță câteva kilograme, care făceau ca pantalonii mei să fie mai strâmți.

S-a auzit soneria de la ușă și am tresărit.

– Aștepti pe cineva? întrebă Kaden.

Am negat din cap și m-am ridicat eu, deoarece el încă mânca. M-am dus la ușă și m-am uitat pe vizor.

Nu! Nu se poate. Mi s-a tăiat respirația.

Era mama.

Capitolul 11

Simțeam fiorii de pe ceafă.

Îmi tremurau genunchii.

Inima mi s-a oprit.

Nu puteam respira.

M-am smucit de lângă ușă și m-am rezemat de perete.

– Bubbles? strigă Kaden și întinse capul peste canapea ca să mă poată vedea.

Am făcut ochii mari și m-am uitat la el în timp ce scuturam din cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el în șoaptă.

M-am privit cum arătam. Din moment ce plănuiam ca restul zilei să-l petrec lenevind pe canapea și să mă uit la TV, îmi dădusem jos blugii strâmți și îi schimbasem cu o pereche de pantaloni comozi și pufoși. Purtam un tricou cu Woodhill University, cu două numere mai mari. Nici măcar nu eram machiată, și nici nu mă uitasem în oglindă cum arăt. Ca să nu mai zic de păr. La cum arătam, îmi era cu neputință să deschid ușa.

Kaden a apărut instant lângă mine, privindu-mă încrunțat și aruncând o privire prin vizor. Abia acum am realizat că stăteam pe bocancii lui, dar nu îndrăzneam să mă mișc nici măcar un milimetru.

Soneria a sunat din nou, de trei ori consecutiv.

– Fiind...? a ridicat el sprâncenele.

– Mama, am șoptit eu sperând că înțelege.

– Crystal! vocea ei înfundată a trecut prin ușa închisă. A urmat un ciocănit energic.

De data asta, inima mi s-a oprit. Kaden va trebui să cheme o ambulanță ca să mă resusciteze.

– Crystal Allison Harper! Știu că ești acolo! Ți-am localizat semnalul de la telefon.

Cu degetele tremurând, am început să îmi aranjez bluza. Kaden a făcut un pas spre mine și m-a prins de umeri. Ochii lui s-au întunecat în timp ce mă privea intens. El nu avea de unde să știe ce se petrecea, dar privirea lui îmi spunea că înțelege și că știe că am nevoie de ajutor.

– Du-te, schimbă-te, stai cât ai nevoie! spuse el gânditor, îi fac o cafea sau ceva.

Nu puteam vorbi, doar am încuviințat din cap. Apoi am continuat să dau din cap din nou și din nou, fără să mă opresc.

– Ar trebui să mergi acum în camera ta, Allie, spuse el calm în timp ce mă trăgea din hol.

Picioarele îmi erau de lemn. Cu greu am ajuns în camera mea și am închis ușa.

Hainele pe care le purtasem azi erau pe scaunul de la birou și nu făcusem patul. M-am uitat la cameră cu ochii mamei și mi s-a făcut rău. Ar detesta-o, cu siguranță, și nu ar ezita să exprime asta.

Furioasă, am aruncat de pe mine pantalonii de trening și m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi. Abia mă mutasem aici, abia începeam să mă obișnuiesc. Cum putea să dea buzna așa peste mine?

Am auzit voci din hol, dar nu înțelegeam despre ce era vorba. Parcă eram în transă. Am luat o bluză trandafirie din dulap, pe care o purtasem în Denver ultima dată. Mă îndreptam spre dulap ca să iau fierul de călcat, dar m-am oprit brusc.

Nu!

Nu am să mă îmbrac pentru ea.

M-am privit în oglindă. Nu arătam chiar așa rău, iar părul îmi stătea bine, chiar dacă se mai dusese din vopsea. Părea mai natural așa. Într-o clipă, o stare ciudată de liniște mi-a cuprins corpul.

M-aș simți mult mai bine dacă aș putea fi eu însămi și nu doream să-i ofer satisfacția de a fi fata de odinioară, doar pentru simplul fapt că ea apăruse aici. Fără să mai zăbovesc, am îngrămădit bluza trandafirie înapoi în dulap și am păstrat pe mine tricoul cu Woodshill University.

Acum, nu mai trebuia decât să îmi țin pulsul sub control. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să dau ochii cu ea — care era diferența?

Palmele îmi erau transpirate și atunci când am deschis ușa și am intrat în sufragerie. Mama stătea cu spatele spre mine, așezată pe scaunul de bar din bucătăria noastră. Kaden îi spunea ceva, dar eram prea agitată ca să înțeleg vreun cuvânt.

— Bună, mamă! am murmurat eu.

s-a întors spre mine, parcă în reluare. Mi-am ținut respirația. Mă simțeam ca Denver, cu câteva săptămâni în urmă, când încercam să le spun părinților planurile mele pentru facultate. Avea aspect de șefă, cu pomeții tonifiați și părul tuns într-un bob lung, perfect. Iar pe fața aceea, atât de rigidă din cauza multiplelor intervenții chirurgicale, se citea o expresie de groază.

— Dumnezeu, Crystal! Uită-te cum arăți! Vocea ei a sunat șocată, de parcă avea în față ceva absolut dezgustător.

— Ce vrei să spui?! m-am uitat în jos la mine, surprinsă.

— Ce ți-ai făcut la păr? spuse ea sărind de pe scaun. Își aranjă costumul, care, desigur, costa mai mult decât tot apartamentul lui Kaden, și se apropie de mine cu ochii îngustați. Mă luă de bărbie și îmi întoarse capul în ambele direcții, apoi îmi trase șuvițele, mirosindu-le. Cu mult

calm, m-am eliberat din prinsoarea ei. Serios acum, mă așteptam la mai mult de la tine.

– Și eu mă bucur să te revăd, mamă! am spus eu forțându-mi un zâmbet.

A scos un sunet plescăindu-și limba peste cerul gurii și a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre canapea.

Am urmat-o la o oarecare distanță.

– Cărui fapt datorez această onoare? am întrebat.

S-a așezat picior peste picior și a pus geanta Channel pe canapea, lângă ea. A adulmecat din nou, în timp ce studia sufrageria. Apoi și-a mângâiat părul vopsit șaten.

– Nu mi-ai răspuns la telefon, iar eu și cu tatăl tău eram îngrijorați.

Am început să râd, dar suna mai degrabă ca un lătrat.

– Nu, zău?

– Nu fi copil, Crystal!

De fiecare dată când mă striga pe numele acela, tresăream.

– Considerăm că excursia asta în acest... acest oraș, e de ajuns. Ar fi cazul să nu mai fii așa rebelă. Ești penibilă.

Creierul meu s-a blocat. Chiar credea că am de gând să mă întorc în Denver? Kaden i-a turnat cafea în ceașca de pe masa din sufragerie. Maxilarul lui era încleștat, ca și cum se abținea să intervină în conversație.

– Uită-te la tine! zise ea ridicând degetul mic și luând ceașca, fără să îi mulțumească lui Kaden și inspectând-o înainte să ia o înghițitură. Ai decăzut. Nu te îngrijești. Câte kilograme ai pus pe tine de când te-ai mutat aici?

Am înghițit în sec și am tăcut. Cu privirea înghețată îmi analiza corpul, când, dintr-o dată a zărit cutia de sushi de pe masă.

– Nici nu-i de mirare, cu gunoiul pe care îl mănânci.

Kaden a scos un sunet indescifrabil. Mama a ridicat o sprânceană spre el și deja știam că urmează să lanseze următorul atac.

– Ai venit aici doar că să-mi judeci viața sau ai ceva noutăți?

– Eu și tatăl tău te așteptăm acasă înainte de Ziua Recunoștinței. Cu siguranță, nu cerem prea mult, ca fiica noastră să participe la gala anuală de caritate.

Am avut nevoie să îmi adun toată puterea ca să nu fac o criză de nervi. Înainte, trebuia să particip la toate galele de caritate și la petrecerile organizate de părinții mei. Mai bine muream înghețată, decât să mai particip la astfel de evenimente.

– Nu voi renunța la studii doar pentru că tu consideri că nu este calea potrivită pentru mine, mamă.

Și-a subțiat buzele perfect rujate și și-a înclinat capul:

– La un moment dat, va trebui să încetezi să mai faci pe rebela, Crystal. Ai o moștenire de care trebuie să te ocupi, fie că îți place, fie că nu.

– Nu știu de câte ori trebuie să repet chestia asta, dar studiez ca să devin profesoară, am declarat eu.

– Of, copile! Iar eu nu știu de câte ori trebuie să repet că nu vei avea niciun viitor cu aia, spuse ea tăios, scuturând din cap. Ar trebui să fii recunoscătoare că îți plătim școlarizarea.

Unghiile mi s-au înfipt în palme, atât de tare strângeam pumnii.

– Măcar atât, după tot ce m-ați pus să fac pentru voi! am șuiert eu, fără să-mi pese de prezența lui Kaden, care auzea tot. Nu-mi păsa, voiam doar ca ea să dispară.

– Măcar atât? m-a luat ea peste picior, ducând la gură o mână cu manichiura perfect făcută. Ești atât de naivă, faci pe victima, când știi foarte bine că...

– Taci! am spus eu, cu vocea tremurândă.

– Propria mea fiică nu mă va opri din ce am de zis! Din nou, și-a trecut mâinile prin păr. Crede-mă, Crystal, am luat decizia corectă. Iar acum îți fac o favoare. Uită-te la locul ăsta, locuiești cu o ciudățenie! I-a aruncat lui Kaden o privire contemplativă. Vreau tot ce-i mai bun pentru tine!

Eram atât de încordată, încât începea să mă doară spatele.

– Mă poți insulta cât vrei, dar nu te lua de colegul meu de apartament!

Mama a zâmbit arogant.

– Ce drăguț! Te arunci în pat cu un derbedeu cu tatuaje, și crezi că poți să faci ce vrei. Ascultă-mă, eu nu am zburat până aici ca să...

Nu a apucat să continue, întrucât Kaden s-a proptit în fața ei, cu mâinile încrucișate la piept.

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

Mama l-a privit de sus. Zâmbetul nu i-a părăsit deloc buzele, nici măcar când Kaden a făcut încă un pas spre ea. S-a ridicat grațios și s-a întins după geantă.

– Mai devreme sau mai târziu, te vei întoarce acasă, Crystal. Când totul se va duce de râpă, te vei întoarce la noi și ne vei implora să te primim. Numai să nu fii surprinsă dacă eu și cu tatăl tău nu vom fi pregătiți să te prindem atunci când o să cazii.

A mai aruncat o ultimă otheadă camerei, apoi a dispărut în hol. Câteva secunde mai târziu, am auzit ușa de la intrare trântindu-se, dar deja nu mai procesam ce se petrecea.

Eram împietrită.

Nu știu cât timp stătusem așa. Minute? Ore?

Cuvintele mamei îmi răsunau în cap, chiar și când am părăsit sufrageria ca să mă ascund în camera mea. Nici nu știu cum am reușit să ajung în pat. Parcă nici corpul nu mai era al meu. Aș fi vrut să pot plânge, dar lacrimile nu curgeau. În schimb, aveam acel cunoscut gol interior.

Nu l-am auzit pe Kaden intrând în camera mea. L-am auzit spunând ceva, dar nu puteam să-l înțeleg. S-a așezat în fața mea, lângă pat. Am ridicat capul. Totul în jur era în ceață. Îmi era și frig.

– Pleacă! am îngânat.

El s-a așezat mai bine în fața mea și mă studia atent. Ochii lui caramel se plimbau pe chipul meu și coborau spre mâinile mele încleștate, apoi urcau înapoi spre față. Părea uimitor de calm.

– Hei, a spus el blând.

Gura îmi era uscată și a trebuit să îmi umezesc buzele cu limba.

– Aș prefera să fiu singură acum, am șoptit eu. Încă simțeam presiunea din piept. Respirația îmi era greoaie.

S-a încruntat:

– Nu te las singură în starea asta.

– Du-te, Kaden!

– Nu.

– Ți-am spus să pleci, am șuierat eu, încercând să mă mut din fața lui. M-a prins de încheieturi. M-a tras în față și a trebuit să-mi despart picioarele pentru că se lăsase jos, chiar lângă pat.

– Kaden! l-am avertizat eu.

– O să plec din cameră doar după ce mă asigur că nu-ți faci rău singură.

Am ridicat sprâncenele.

– N-o să-mi fac rău singură.

– Drăguț. O să plec din cameră după ce mă asigur că ai uitat fiecare cuvânt zis de... femeia aceea. Eram sigură că ar fi vrut să aleagă alt cuvânt pentru a o descrie, dar a folosit un termen neutru, din respect pentru mine. Și când nu vei mai arăta ca un cățel plouat. Kaden mi-a mângâiat mâinile cu degetul lui mare. Pielea lui era caldă, nu ca a mea, lipicioasă și transpirată.

– Nu arăt ca un cățel plouat, am murmurat eu.

S-a tras mai aproape:

– Ba da, Allie!

– Poate ca o pisică.

– Hă?

– Adică, aș prefera să arăt ca o pisică plouată. Îmi plac mai mult pisicile.

Am observat că prezența lui Kaden mă relaxa. În apropierea lui mă calmam, iar atingerea sa aproape că mă făcea să uit de tot ce se întâmplase.

– Pisicile sunt viclene, gândi Kaden cu voce tare. Ele nu își permit să fie plouate.

Am zâmbit trist.

– Deci, deja te simți mai bine, spuse el mulțumit. A devenit iar serios și m-a strâns mai tare de încheieturi. Nimic din ce a zis nu e adevărat, știi asta, nu?

Tonul lui era domol și, totuși, insistent.

Am dat din umeri.

– Ea e însăși Cruella De Vil. Îi lipsea blana de dalmațian. Allie, nu poți să o iei în serios pe femeia asta, spuse el uimit.

– Dar are dreptate! am răspuns eu încet.

Nu voiam să am acea conversație. Nici nu voiam să știe cât de tare mă afecta.

– Pe naiba! vocea lui Kaden deveni mai puternică. A spus doar tâmpenii. Cu ce ai putea fi de acord?!

– Am... m-am îngrășat! M-am desprins din strânsoarea lui și mi-am acoperit fața cu mâinile. Mâinile lui Kaden se odihneau acum pe coapsele mele.

– Ok, asta ar putea fi adevărat.

Am privit printre degete:

– Mersi mult!

– Ce? Țsta e adevărul. M-a săgetat cu un zâmbet încordat. Când ne-am întâlnit prima dată erai ca un schelet. Acum pot să îți văd formele. Ceea ce e foarte apetisant, Bubbles.

M-a pișcat de coapsă, iar eu l-am lovit. S-a ferit răsând. Apoi, s-a apropiat de mine și m-a analizat atent și a încuviințat din cap.

– Acum te pot lăsa.

Zicând asta, s-a ridicat și a ieșit din cameră.

Am înghițit în sec, știam că are intenții bune, dar aveam nevoie de mai mult decât niște cuvinte de încurajare ca să umplu golul lăsat de vizita mamei.

Și aveam un singur leac pentru asta.

Capitolul 12

Am lins sarea de pe mână, am dat pe gât shot-ul de tequila, apoi am mușcat din felia de lămâie.

N-aș putea spune de câte ori am repetat această operațiune în seara aia. Aveam rezistență la alcool și, de obicei, dura ceva până să își facă efectul. De data asta, deja se învârteau pereții, și mă simțeam fabulos!

– Cum reușește? o întrebă Scott pe Dawn. Stăteam între ei la bar la Hillhouse.

– N-am idee, cred că are ficat de oțel, răspunse prietena mea.

– *Cică ficat de oțel*, m-am strâmbat eu.

Probabil că îl moștenisem de la mama. La urma urmei, ea avea o inimă de oțel. M-am oprit. Dacă încă puteam gândi atât de limpede, era clar că mai aveam nevoie de un shot. M-am aplecat peste bar și am făcut din mână. În câteva secunde, următorul pahar a apărut în fața mea. L-am ridicat în cinstea barmanului.

– Vreau să dansez! am strigat către Scott și Dawn, după ce am dat pe gât shot-ul. I-am tras după mine pe ring și am început să mă mișc. Eram pilită și înconjurată de prieteni. Imediat aveam să mă simt bine. Sau, cel puțin, asta îmi spuneam.

La un moment dat, Scott a plecat cu un tip care părea cunoscut, cineva care avea un curs comun cu noi. Eu și cu Dawn ne-am alăturat unui grup de studenți, dansând cum aveam chef. Era trecut de miezul nopții când ne-au întrebat dacă vrem să mergem cu ei și cu alți prieteni la

o petrecere privată, acasă la unul dintre ei. Am acceptat imediat. Casa lor era, de asemenea, aproape de campus. De fapt, era la zece minute de Hillhouse.

Dawn o luase mai ușor în seara asta și avea de gând să se asigure că ajung acasă în regulă. De afară, puteam observa poarta casei. Studenții se împleticeau în fața intrării, cu paharele roșii în mână. Un miros aromat se împrăstia prin aer, semn că nu se fumau doar țigări.

Noii noștri prieteni ne-au făcut cunoștință cu gazda, apoi s-au risipit prin mulțime. Muzica răsuna din boxe, așa că am tras-o pe Dawn către ringul de dans improvizat în capătul celălalt al camerei. Voiam să dansez în continuare.

– Nu te-am mai văzut pe aici, mi s-a adresat un băiat, în timp ce se apropia. Pe loc, prietenul lui a început să vorbească cu Dawn.

– Sunt anul întâi, am spus eu zâmbind și mișcându-mă pe muzică.

– Vrei ceva de băut?

M-am uitat la el. Avea ochi frumoși, verzi și păr nisipiu, un pic prea lung. Parcă mi-ar fi citit gândurile, că și-a dat la o parte șuvițele de pe frunte.

Am zâmbit:

– Desigur, am zis eu dând din umeri vi urmându-l la o masă plină cu sticle de bere și de alte băuturi alcoolice.

– Cum te cheamă? mă întrebă el, întinzându-mi un pahar plin cu ceva roșu. L-am mirosit și mi-am ferit imediat nasul. De fapt, chiar nu-mi plăceau băuturile dulci. Dar azi voi face o excepție.

– Bună, sunt Allie! Tu?

– Brix! ciocni el paharul cu al meu. Succes bobocilor din anul întâi!

Am stat puțin de vorbă, apoi mi-a făcut cunoștință cu alte persoane. Am râs cu poftă la glumele făcute de

Brix și de prietenii lui, și curând am observat că o căldură plăcută îmi inunda tot corpul. N-am idee ce fusese în băutura aia, dar părea să aibă efect. Atât timp cât golul nu se întorcea, eram ok.

Am început să dansez împreună cu Brix. Dansasem pe atât de multe melodii, încât am pierdut șirul la un moment dat. Eram transpirată și respiram sacadat. Probabil, așa te simți când ești în transă, mă gândeam, în timp ce dansam cu tipul ăsta, iar el își plimba mâinile în sus și în jos pe trupul meu. Nu era ciudat sau înspăimântător. Mă simțeam bine să mă eliberez.

Nu știu cum am ajuns în punctul acela, dar dansam pe masă cu o altă fată, o prietenă a lui Brix. Fata m-a luat de mână și am început să ne legănăm împreună pe ritmul muzicii.

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Dawn vorbind la telefon lângă intrare. Nu m-a văzut când i-am făcut semn să vină la noi.

Am închis ochii și m-am concentrat pe muzică. Era tot ceea ce aveam nevoie pe ziua de azi. Aveam nevoie să fiu aici, nu în camera mea, unde cuvintele mamei încă levitau ca un nor toxic.

Când am deschis ochii, am văzut o față cunoscută privindu-mă de jos. Cu maxilarul lui rigid și cu ochii ca de foc, cu părul răvășit și cu barba nerasă de trei zile — arăta al naibii de bine —, dar și incredibil de periculos.

— Coleguuu! am țipat eu sărind de pe masă, ceea ce era mare lucru având în vedere tocurile pe care le purtam. Am aterizat direct în brațele lui.

— Ce faci? a întrebat el. Respirația lui mă gâdila pe gât.

Am chicotit:

— Dansez.

— Da, asta am observat, zise Kaden luându-mi mâna de după gâtul lui. Expresia lui tensionată m-a adus cu picioarele pe pământ.

Am auzit niște oameni râzând. M-am întors spre ei și l-am zărit pe Brix zâmbind larg. L-am făcut cu mâna.

– Nu știam că ai prieten, Allie, spuse Brix.

– Ce? Aproape am răs. Kaden nu e prietenul meu. Dintr-odată, am simțit că limba mi se împleticește și abia mă mai puteam ține pe picioare. El e colegul meu de apartament și are niște reguli. Pentru că ăsta e singurul mod în care putem conviețui.

– Reguli? întrebă Brix luând o gură de bere.

– Regula numărul unu: nu mă deranja cu chestiile tale de fete. Imitam vocea groasă a lui Kaden. Ceilalți continuau să râdă. Regula numărul doi...

– Hei!

Kaden m-a prins de mână:

– Termină cu prostiile!

– Termină tu! La cât eram de beată, nu prea puteam să îi țin piept.

– Îți cer scuze că te-am sunat, am auzit o voce mică lângă Kaden. Îmi făceam griji pentru ea.

– Nu vorbi despre mine de parcă nu aș fi de față, Dawn, am șuierat eu și mi-am smuls brațul din strânsoarea lui Kaden. Tu l-ai chemat?

Cu o privire vinovată, Dawn și-a mușcat buza de jos. Minunat!

– Ar trebui să mergem acasă, șopti Kaden. Simțeam ochi ațintiți asupra noastră din toate direcțiile, dar lui Kaden nu părea să îi pese. Ai avut o zi grea.

I-am aruncat o privire plină de nervi:

– De aia sunt aici.

– Prietene, cred că ar trebui să o lași pe ea să decidă ce vrea să facă, interveni Brix. Dacă ea vrea să rămână aici, las-o!

– Nu te băga, amice! spuse Kaden ferm.

Brix a ridicat mâinile și s-a dat înapoi. *Ce ratat!*

– Nu-mi spui tu mie ce să fac! I-am întors spatele lui Kaden și m-am îndreptat spre bar. Dar, înainte să apuc să iau ceva, m-a tras de mână și m-a lipit de pieptul lui.

– Vii acasă cu mine! Acum! Ochii lui erau o văpaie de nervi.

– Dacă nu, ce? am întrebat eu. Am ridicat mâinile și le-am pus pe pieptul lui. Când l-am atins, a expirat profund. Apoi m-a prins de mâini, fără să mă strângă tare.

– Nu face asta, șopti el.

– Să nu fac ce? am întrebat cu toată inocența, lăsând capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

– Allie!

M-au trecut fiori pe șira spinării. Îmi plăcea când îmi spunea numele. Dacă vocea lui trezea asemenea răspuns în mine... ce altceva mai putea face cu mine?

– Nu vreau să merg acasă, Kaden.

– Nu trebuie să mergem acasă dacă nu vrei. Dar ceea ce se petrece aici — spuse arătând spre masa pe care tocmai dansasem ca o nebună — nu e bine.

Era enervant pentru că mă cunoștea atât de bine. Când se întâmplase asta?

– De unde știi tu ce e bine și ce e rău pentru mine? am întrebat eu. Buna mea dispoziție se evaporase deja. În locul ei, apăruse un nod în stomac.

Kaden lăsă capul într-o parte și afișă un rânjet.

– Pentru că te cunosc, pentru că știu cine ești cu adevărat, Bubbles. Iar fata care tocmai a dansat pe masă? Acea nu ești tu.

Nodul urcase mai sus și-mi ajunsese în gât.

– Nu mă cunoști deloc. Vocea mea tremura. Sunam la fel de slabă pe cum mă simțeam.

– Din păcate! comentă el și se scărpină pe frunte cu frustrare. A tras aer adânc și a întins mâna spre mine. Acum ar fi bine dacă ai înceta cu rahatul ăsta. Mergi cu mine acum sau te iau pe sus. Tu alegi.

– Perfect, e alegerea mea, am spus eu, întorcându-mă și întinzând mâna după o sticlă de șampanie pe care o zărisem.

Kaden a mârâit și și-a respectat amenințarea fără a mai adăuga vreun cuvânt. M-a ridicat cu aceeași ușurință cu care o făcuse și la cascadă. Am lăsat să îmi scape un țipăt ascuțit și am început să dau cu pumnii în spatele lui. Însă el m-a plesnit cu palma peste fund.

– Kaden, îți jur, când ajungem acasă, te fac bucățele!
A râs și mișcările corpului lui au ajuns și la mine.

– Așa, scoate-ți gheruțele, abia aștept.

Alcoolul pe care îl consumasem și-a făcut pe deplin efectul în drum spre casă. Am avut nevoie de câteva încercări bune până să reușesc să ies din jeep, iar, când am reușit, m-am răsucit pe tocurile înalte și aproape că am picat – lucru pe care îl găseam atât de amuzant încât nu mă puteam opri din chicotit.

– Dumnezeule, ești insuportabilă când ești beată!
mormăi Kaden, apucându-mă de mijloc.

– Măcar sunt insuportabilă doar când sunt beată.

Kaden mi-a aruncat o privire înfuriată, dar am văzut și o urmă de zâmbet.

– Te descurci cu scările?

Am râs cu aroganță și mi-am dat jos pantofii.

– Bună asta!

Ușor de zis. Nici nu urcasem bine primele trei trepte, că mi-am pierdut echilibrul și m-am prăbușit într-o parte. Cu toată forța mea, m-am agățat de balustradă, dar totul se învârtea cu mine. Kaden a pufnit nervos și mi-a întins mâna ca să mă țin de ea. În cealaltă mână, îmi ținea

pantofii. Găseam foarte drăguță toată situația: cum mă ajuta el să urc pe scări având o expresie plină de regret.

Odată ajunsă în apartament, m-a direcționat spre baie și mi-a adus chiar și pijamaua. Foarte grijuliu, m-am gândit.

În timp ce mă spălam pe față, mă țineam de marginea chiuvetei ca să nu cad. Apa rece m-a mai scos din ceață. Și, dintr-odată, am înțeles totul, mult mai clar decât aș fi vrut.

Mama mă găsisse. Dorea să mă întorc. Și, cel mai rău, încă nu îmi respecta dorințele. Nu-i păsa ce e cu mine, atât timp cât mă întorceam înapoi acasă și păstram aparența pe care ea o construisese în ultimii ani. Ba chiar a avut tupeul să-mi ceară sa-i fiu recunoscătoare pentru banii din propriul meu fond de economii. După tot ce s-a întâmplat!

Am înghițit în sec și am încercat să îmi alung gândurile. Nu a funcționat. Ochii mă ardeau și continuam să îmi stropesc fața cu apă rece, până mi-am spălat toate lacrimile. Apoi m-am spălat pe dinți și mi-am dat încet rochia jos. După ce mi-am luat pijamaua, m-am așezat pe toaletă și mi-am sprijinit fața în palme.

Totul se învârtea și auzeam în continuu vocea mamei. Nu puteam ieși până nu îmi recăpătam controlul asupra mea, deoarece Kaden m-ar fi văzut în starea aceea. Sub nicio formă nu voiam să aflu cât de afectată eram cu adevărat.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, a venit și a deschis ușa. Am rămas unde eram, poate voia doar să se spele pe dinți.

— E ora de somn, bețivo! Numai Kaden reușea să fie grijuliu într-un moment, și complet nesimțit în al doilea.

M-am clătinat afară din baie și am închis ușa după mine. Drumul până în camera mea mi-a părut nesfârșit. Când, într-un final am ajuns, am căzut pe pat și mi-am

îngropat fața în pernă. Umerii mei se scuturasu pentru că îmi înăbușeam lacrimile. Dar nu plângeam.

Nu te îngrijora.

Nu a fost nimic serios.

Nu poți lăsa totul baltă pentru un lucru atât de insignifiant, Crystal. Gândește-te la tatăl tău.

Ce îmi doream cu adevărat era să lovesc ceva cu putere, să îmi eliberez furia. În după-amiaza în care am văzut-o pe mama, am avut impresia că încă avea putere deplină asupra mea și asupra vieții mele. Dar nu era așa! Nu mai eram prizoniera lor! A trebuit să îmi repet lucrul acesta din nou și din nou.

Ușa de la cameră s-a deschis.

– Poftim!

Am ridicat capul și în fața mea era palma lui întinsă. Gemând, m-am răsucit după cele două aspirine de la el și am luat paharul de apă din cealaltă mână.

După ce am dat pe gât pastilele, am vrut să pun paharul pe pervaz, dar Kaden a dat din cap:

– Bea-l pe tot! ordonă.

L-am injurat pe înfundate dar, totuși, am băut.

– Ce față cuminte! m-a lăudat el cu un zâmbet satisfăcut.

– Acum mă poți lăsa singură?

Înainte să răspundă, Kaden s-a trântit pe scaunul de la birou, și-a încrucișat mâinile după cap și m-a privit neîncrezător.

– Perfect, atunci n-ai decât să mă vezi cum dorm, am spus de parcă mi-ar fi păsat. M-am foit în pat, aranjând pătura ca să mă pot înveli cu ea. M-am întors pe o parte și m-am uitat la el.

– Vrei să vorbești? întrebă brusc, încruntându-se.

– Regula numărul unu! am ripostat eu.

– Eu fac regulile. Dacă întreb ceva înseamnă că vreau să știu.

Am oftat.

– Nu vreau să vorbesc, Kaden.

A aprobat din cap, fixându-mă cu privirea.

– Vrei să plec?

M-am gândit mai bine la asta, apoi am dat din cap:

– Nu!

Fața lui s-a relaxat.

– Ce a fost chestia aia? La petrecere, adică.

M-am uitat la el, iar ochii lui erau calzi. Nu erau duri, ci înțelegători. Nu știu dacă era efectul alcoolului sau al lui Kaden, dar, brusc, am simțit nevoia să îi spun unele lucruri. Nu tot, dar măcar o parte din ce m-a determinat să mă comport altfel în seara asta. Am oftat:

– Am vrut să îmi golesc mintea.

– Pari veterană în meseria asta. N-a rostit întrebarea, dar am simțit-o.

– Obişnuiam să beau mult, să îmi golesc mintea. Furam băutura de la părinții mei, aveam prieteni care îmi făceau rost. Cred că azi am recidivat, am spus eu, dând din umeri.

– Sună de parcă acolo ar fi destul de des gălăgie, spuse Kaden, arătând spre fruntea mea.

Am zâmbit.

– Este un adevărat haos în mintea mea. Mi-a zâmbit înapoi. Spune-mi ceva, orice, să nu îmi pierd mințile.

– Ce ai vrea să auzi? întrebă el frecându-și ceafa.

– Tatuajele tale? am arătat spre brațele lui încrucișate. Mi-ar plăcea să știu ce înseamnă. Mai ales părțile cu scris. Mereu mi-am dorit să știu ce înseamnă.

Afișă, din nou, acel surâs în colțul buzelor.

– Vino mai aproape! șopti și se așeză lângă mine pe pat. Cu care să încep? întrebă el, de parcă situația era complet normală.

Am avut nevoie de câteva momente să îmi adun gândurile, apoi am arătat spre brațul lui stâng.

– Începe cu asta.

Kaden s-a apropiat de mine și și-a ridicat mâna stângă pentru a dezveli un tatuaj cu litere cursive.

– Pe asta l-am făcut când aveam șaisprezece ani. Am condus până în Vancouver ca să mi-l fac, din moment ce aici nimeni nu voia să tatueze un minor.

Cu o putere mare vine și o responsabilitate mare.

– Omul-păianjen? am întrebat rânjind.

Kaden a clipit surprins.

– Mama și-a pierdut mințile când a văzut tatuajul. Am fost pedepsit cel puțin o lună.

Și-a trecut degetul peste cuvinte.

– Care e următorul?

– Inelele, am spus eu, trecându-mi degetul peste biceps. Pentru prima dată, am observat că acolo erau câteva puncte și linii foarte fin desenate deasupra. În timp ce urmăream curioasă modelul, Kaden părea că își ține respirația.

– Aveam undeva între optsprezece și nouăsprezece ani când l-am făcut.

Și-a trecut degetul mare peste locul respectiv.

– Aveam o pasă dificilă. Dar am trecut peste. Fiecare cerc reprezintă câte o lună în care am supraviețuit.

– De ce au diametru diferit?

A înghițit în sec și mi-a evitat privirea.

– Primele sunt mai largi deoarece atunci experimentam o durere mai mare. La un moment dat,

durerea s-a mai atenuat, așa că cercurile au devenit mai subțiri.

– Cel de deasupra inelelor arată ca un cod, am murmurat eu.

– Fir-ar, zâmbi pe jumătate, nu mă așteptam să observi din prima.

Am făcut ochii mari:

– Te rog, spune-mi că ăla nu e numele fostei tale, Kaden!

– Ar fi așa rău?

– Sărăcuțul de tine, am spus eu afectată, bătându-l pe mână. Și asta îți aduce aminte de ea în fiecare zi?

A dat din cap:

– Arăt ca cineva care își tatuează numele iubitei? Nu sunt chiar așa sărit de pe fix.

– Nu? I-am tachinat eu, ceea ce l-a făcut să mă apuce de genunchi peste pătură. Am țipat, dar nu a reacționat.

– Se citește *Rachel* în codul morse.

– Sper că nu i-ai frânt inima lui Rachel, am spus eu uitându-mă la linii și la puncte.

– Ba da, am făcut-o. Cu fiecare tatuaj. Dar mama le urăște pe toate.

– Stai puțin, ți-ai tatuat numele mamei tale? am întrebat surprinsă.

– Și ce dacă?

Mi-am dus mâna la inimă în mod dramatic.

– Asta e atât de dulce, Kaden. Dulce ca mierea.

A făcut o grimasă.

– Care urmează? Voiam să las la sfârșit textul cu multe rânduri de pe celălalt braț.

– Pana de pe spatele tău.

– Spioană mică!

– Cum să mă abțin, când mă cari cu tine la cascadă și te dezbraci în fața mea?

Nu l-am văzut niciodată pe Kaden zâmbind așa mult. Tot momentul era fantastic. Mă bucuram că făcea toate astea ca eu să mă simt mai bine.

Sau aveam halucinații. Sau eram beată. Sigur eram beată.

– Ți-am povestit de tatăl meu, începu el. Am dat din cap. Evident, reținusem ce spusese despre omul acela îngrozitor.

Kaden și-a mutat privirea și s-a așezat mai bine pe pat, rezemându-se de perete.

– Pana a fost ultimul meu tatuaj. Poate că sună ridicol... dar simbolizează libertatea. Mi-a luat multă vreme până să mă eliberez de tatăl meu. Dar, de când am reușit, mă simt liber. Pana e acolo ca să nu uit niciodată asta.

În momentul acela mi-am dat seama.

– Nu ai idee cât de ușor pot să îmi imaginez asta. Aș vrea să am și eu o pană undeva pe spate, am murmurat.

S-a uitat în jos spre mine și a zâmbit.

– După ce am avut onoarea de a face cunoștință cu mama ta, te cred.

Am încremenit. Nu voiam să-mi amintesc de mama mea. Nu acum. Am arătat spre ultimul tatuaj.

– Ce înseamnă acest text?

Kaden a întins brațul și mi-a arătat. Am făcut ochii mici și am citit

*It's time to forget about the past
To wash away what happened last
Hide behind at empty face*

*Do not ask too much, just say
'Cause this is just a game'*

Mi s-a tăiat respirația. Nu putea fi adevărat. Kaden nu putea să aibă aceste cuvinte pe mâna lui.

– O, Doamne! am strigat, nevenindu-mi să cred.

Era a doua strofă din *A Beautiful Lie*, melodia mea preferată a trupei Thirty Seconds to Mars.

Am clipit de câteva ori, dar literele negre erau tot acolo.

– Cred că avem mai multe în comun decât te-ai fi așteptat, Bubbles.

Și-a lăsat brațul jos și s-a așezat mai comod, iar acum stăteam unul lângă celălalt. M-am întors pe-o parte. Inima îmi bătea nebunește. În afară de ghirlanda de beculețe, în camera mea era întuneric.

M-am uitat în sus. Ochii lui scânteiau.

– Ar trebui să plec.

– Ar trebui.

Niciunul dintre noi n-a dat semne să se ridice, în schimb ne-am uitat unul la celălalt până când mi s-au îngreunat pleoapele.

Înfășurată în mirosul lui aromat și în căldura brațelor sale, cu poveștile lui răsunându-mi în urechi, am adormit.

¹„E timpul să uiți de trecut
Pentru a spăla ce s-a întâmplat ultima dată
Ascunde-te în spatele unei fețe goale
Nu cere prea multe, spune doar
Pentru că acesta este doar un joc” (en. în original) (N. tr.)

Capitolul 13

Lumina puternică a soarelui a străpuns perdelele orbindu-mă. Am clipit și m-am întins leneșă, până când am simțit ceva greu pe stomac. Am întors capul și m-am blocat.

Kaden.

Kaden White era în patul meu.

Și avea o mână peste mine.

Judecând după durerea de cap, noaptea trecută nu fusese doar un vis, nici imaginație, nici iluzie. Am zâmbit privindu-l. Arăta liniștit când dormea. Nu părea distant sau dur. Buzele erau ușor deschise, iar părul îi stătea în toate direcțiile. Am zâmbit și am decis să fac momentul acesta să dureze cât mai mult posibil.

Apoi i-am simțit degetele pe pielea dezgolită. Am înghețat. Tricoul mi se ridicase în timpul nopții, iar pătura era undeva la capătul patului, printre picioarele noastre. N-am îndrăznit să mă mișc, dar Kaden m-a mângâiat din nou. Un fior m-a străbătut prin tot corpul. Degetele lui erau delicate și totuși aspre, masculine. Se simțeau diferit pe pielea mea. Mi-am dorit să mă contopesc cu el, să-mi înfășor brațele în jurul lui, voiam să-mi îngrop nasul în pieptul lui să-i simt mirosul de briză de munte.

Ăsta nu era un semn bun.

I-am îndepărtat mâna cu grijă și m-am ridicat. Apoi m-am târât cât am putut de încet până la marginea patului și m-am dat jos.

M-am furișat pe vârfuri afară din cameră, m-am dus în bucătărie și am făcut o cafea. Apoi m-am dus la baie și m-am spălat pe dinți. În timp ce ștergeam de pe fața mea ultimele urme ale nopții trecute, am decis să gătesc omletă și clătite. Poate că-mi era puțin rău de la stomac, dar știam din experiență că un mic dejun copios e leacul pentru mahmureală.

Abia scosesem ouăle din frigider, când s-a auzit ușa de la dormitor deschizându-se. Ținând cofrajul în mână, m-am întors spre Kaden. Nu știam la ce să mă aștept, dar...

Din câțiva pași a traversat sufrageria și și-a închis ușa de la dormitorul lui. Mi-am țuguia buzele și m-am uitat spre ușa închisă. S-a auzit ceva pocnind. De parcă ar fi aruncat cu un pantof în perete.

Probabil că se gândea că noaptea trecută a fost un dezastru. Mai întâi își făcuse apariția mama mea, apoi a trebuit să își anuleze planurile de seară și să mă aducă acasă în stare avansată de ebrietate. Apoi momentele intime din camera mea... Cu siguranță, a fost prea mult pentru el.

Dar și pentru mine a fost prea mult. Speram să ne fi apropiat suficient. Poate că nu eram încă prieteni, dar, până la urmă, reușisem să ne înțelegem, astfel încât să putem locui împreună ca doi oameni normali.

Încă o pocnitură.

Posibil să mă fi înșelat în privința aia.

Oftând, mi-am terminat micul dejun și m-am târât înapoi în camera mea. Tot patul meu mirosea încă a Kaden. Mi-am aprins lumânările parfumate și am deschis fereastra. La mai puțin de un minut l-am auzit în bucătărie.

Super!

O luăm de la capăt.

După-amiază am fost să o vizitez pe Dawn, să-i cer scuze. Din fericire, colega ei nu era acasă.

– Bună! am spus eu, când Dawn a deschis ușa.

S-a uitat la mine cu o privire vinovată, dar nu avea de ce să se simtă așa. Eu eram cea care o dăduse în bară noaptea trecută.

– Îmi pare foarte rău, scumpa mea! am izbucnit ridicând mâinile. Nu am vrut să te las baltă. Nu știu ce m-a...

N-am apucat să termin ce aveam de zis, că Dawn m-a îmbrățișat.

– Kaden mi-a spus că te-ai trezit cu maică-ta la ușă. Am încremenit.

– Serios? Asta a zis?

– Numai după ce l-am sunat să vină după noi. Nu mi-a dat alte detalii, deci nu fi așa supărată, spuse ea ducându-mă spre camera ei. Îmi făceam doar griji pentru tine. Băuseși atât de mult și mai erau și băieții ăia dubioși, care-ți dădeau târcoale.

– E în regulă! Te-ai comportat ca o prietenă adevărată. Iar eu, pe de altă parte, am fost o idioată, am suspinat. Dawn, îmi pare rău, ar fi trebuit să vorbesc cu tine sau cu cineva, în loc să mă pierd în halul ăla.

A încuviințat ușor.

– Nu-ți face griji în privința asta, fiecare poartă o greutate despre care nu vrea să discute. În cazul meu, e fostul, a scuturat ea din umeri. Așa că, nu-ți face griji, sper doar că n-a fost prea bătăran Kaden cu tine.

Probabil că m-am schimbat la față, din moment ce Dawn a făcut ochii mari și s-a așezat lângă mine.

– Stai puțin, nu-mi spune că...

– NU! am strigat indignată. El... el doar m-a cărat până la pat. Apoi, de dimineață, s-a cărat nervos în camera lui, de parcă aș fi încercat să-l violez.

Dawn a râs.

– Nu cred niciun cuvânt. Tipul cu o sută de reguli pentru o bună coabitare te-a cărat în pat? se miră ea făcând ghilimele cu degetele.

Am încuviințat și i-am povestit ce se întâmplase și ce îmi spusese Kaden despre tatuajele lui. Dawn și-a dat părul după ureche încruntată.

– Poate s-a gândit că oricum nu îți vei aminti nimic, zise ea contemplativ.

– Poate, am spus ridicând din umeri. Nu aș fi capabilă să-i schimb comportamentul lui Kaden, indiferent cât de mult mă deranjează.

– Îmi zici despre mama ta? întrebă Dawn într-un final cu o voce caldă.

Am înghițit în sec și am dat din cap.

– De fapt, aș vrea să uit acea întâlnire.

– Mă pricep la asta, suspină Dawn. Fostul meu a încercat să mă sune de multe ori.

Am ridicat o sprânceană.

– Ai grijă să nu-ți apară la ușă, am glumit eu. Culoarea din obraji ei a dispărut atât de rapid, încât mi-a pierit zâmbetul. A fost doar o glumă proastă.

A bătut din palme.

– Cred că ar trebui să ne relaxăm cu o sesiune de beauty, cu creme de față și cu un film la cinema. Ce zici?

Am încuviințat.

Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mă simțeam mai bine. Ne-am pus pe față măști cu miere, ne-am dat cu oje una pe cealaltă, iar, la final, ne-am aventurat la cel mai apropiat cinematograful ca să vedem o comedie romantică. Filmul a fost foarte slab, dar cu popcorn ne-am simțit mai bine. Mi-a făcut bine să petrec timp cu Dawn. Era ca un leac pentru sufletul meu și simțeam că totul va fi în regulă.

Când m-am întors, Kaden nu era acasă. Nici în dimineața următoare. Nu mi-a trimis nici mesaj, nici n-a lăsat bilețel pe frigider. M-am gândit că trebuie să se fi cuplat cu cineva și a petrecut noaptea cu ea. Îmi venea să-mi trag două palme că aveam astfel de gânduri.

Grozav! Nu mai trebuia să mă bat pentru cafea. Puteam să fac duș fără teama că cineva dă buzna în baie. Și, cea mai tare chestie, era că puteam să mă uit la TV în voie.

Cu toate astea, apartamentul era gol fără Kaden.

Capitolul 14

În cafenea erau cheeseburgheri. Eu, Scott și Dawn am mâncat tot ce am comandat, exact ca toți ceilalți de la masa noastră care aleseseră burgeri.

Kaden lipsea de două zile. De dimineață, îl văzusem în campus, în drum spre cursuri. Dawn mi-a observat reacția și a început să mă ia peste picior. Acea noapte a fost chiar un coșmar pentru el, astfel încât mă pedepsea cu absența lui și cu tăcere? Doar pentru că am încălcat regula numărul unu?

– Ai văzut? S-au afișat rezultatele la examenul de literatură, spuse Grace, care stătea lângă mine la cursul de Film și Televiziune. Abia am trecut. Își duse mâna pe frunte în semn de ușurare, și rânji spre noi. Toți cei de față și-au scos imediat telefoanele și s-au logat la rețeaua universității.

– Slavă Domnului! Am luat! strigă Dawn fericită lângă mine.

Mă uitam la ecranul în care se încărca pagina. Madison a oftat și s-a prăbușit lângă Grace:

– Și eu, spuse ea.

– Eu am picat, suspină Scott.

– Uff..., Scott. Dawn îl bătu pe umăr. Nu-ți face griji, mai ai două șanse.

– Ce porcărie, zise el și se întinse cu brațele sub cap.

În timp ce pagina se încărca, am înghițit în sec. Am derulat în jos.

Literatură – respins

Pentru un moment mi s-a tăiat răsufarea. Un val de dezamăgire m-a cuprins și mă simțeam din ce în ce mai rău. Parcă auzeam întrebarea pe care urma să o primesc din partea celorlalți.

– La tine cum e, Allie? întrebă Dawn curioasă.

Mi-am dres vocea și am tras adânc aer în piept. Nu voiam să arăt cât de dezamăgită eram de rezultat.

– Din păcate, va trebui să învățăm împreună, am spus în final către Scott cu un zâmbet nesigur, și mi-am pus telefonul în buzunar.

– Pe celelalte le-ai trecut? a întrebat Grace zâmbind încurajator. Sau?

Am aprobat. Trecusem toate celelalte examene. Nu cu note mari, dar asta li s-a întâmplat mai multor colegi. Auzisem că, în primul semestru, profesorii le-au făcut observație celor care nu luaseră examenele de specialitate.

– Vezi? Dawn mă împunse dintr-o parte. Apoi ne vom reuni. Vei reuși.

Am aprobat cu un zâmbet forțat.

Toată ziua am fost abătută. M-am concentrat foarte greu la cursuri pentru că în minte auzeam doar două cuvinte.

A picat.

Dacă nu reușeam să mă descurc în primul semestru, cum urma să fie la examenele cu adevărat dificile? Din nou și din nou mă gândeam la mama. Ea cu siguranță ar fi fost fericită pentru eșecul meu. Nu doar pentru că ar fi spus cu satisfacție Ți-am zis eu!, ci pentru că voia să mă întorc în Denver cel târziu de Ziua Recunoștinței.

Am deschis ușa apartamentului și mi-am scos pantofii. După cum era de așteptat, Kaden nu era acasă.

Îmbufnată, am mers în bucătărie și am luat înghețata din congelator. Am înfipt lingura în cutie și mi-am luat o porție uriașă.

Nu te mai îngrijești. Vocea mamei răsuna în urechi. Am înghițit în sec și am trântit înghețata pe blatul din

bucătărie. Acum simțeam din nou acele tipare vechi de comportament. Golul din mine reapăruse și nu știam cum să-l umplu. Doar în prezența lui Kaden mă simțeam eu însămi. Dar el nu mai dăduse pe acasă de zile întregi.

Simțeam nodul din gât tot mai mare și mi-am dres vocea ca să dispară.

Poate că mama avea dreptate.

Poate că făcusem o greșeală uriașă mutându-mă. Aș fi putut să am un job în compania tatei. El avea relații peste tot în lume — puteam să trăiesc chiar și în străinătate. În loc de asta, locuiam într-un apartament pe care îl împărțeam cu un băiat care mă disprețuia, și mai picasem și un examen.

Asta era oare libertatea pentru care mă mutasem în Woodhill?

Ar fi cazul să încetezi să mai fii așa rebelă. Ești penibilă.

Cu pași apăsați, m-am dus în camera mea și am rămas în ușă.

Beculețele, păturile, lumânările.... Nu mai însemnau nimic. Nu eram decât un copil încăpățânat care făcea exact ce îi fusese interzis pentru o lungă perioadă de timp, fără ca măcar să se gândească la asta un moment.

Am mormăit furioasă și am intrat hotărâtă în cameră.

A fost o nebunie să vin aici. Un experiment eșuat. Lucruri de care nu puteam scăpa, oricât aș fi încercat. Dacă mama voia să îi duc moștenirea mai departe, atunci nu aveam de ales. Și oricum, probabil, nu aș fi fost în stare să devin profesoară dacă picam examenele și părinții nu mă susțineau financiar. Mama m-ar fi alungat ca pe un câine, mi-a dat foarte clar de înțeles. Și apoi? Cum puteam să-mi plătesc restul studiilor?

Cu obrazii arzând, mi-am scos geamantanul de după dulap. Am început să pun în el tot ce-mi pica în mână.

Mi-am luat cărțile și sticlutele cu parfum din sertar, apoi am deschis larg ușile de la dulap. O parte dintre haine au căzut grămadă pe jos. Am început să înjur cu voce tare. Simțeam cum mă iau căldurile de nervi. Cu siguranță, aveam pete roșii pe față și pe gât.

– Ce faci acolo?

Nu m-am oprit. Mă durea în cot de faptul că decisese Kaden că ăla era un moment potrivit să vorbim.

– Ce pare că fac? am urlat, fără să mă întorc spre el.

– Pare că vrei să îți distrugi camera.

M-am întors și m-am uitat la el furioasă. Arăta perfect, stând acolo în ușă, cu părul aranjat și tricoul care îi scotea în evidență pieptul. Părea că se amuză de haosul din jur, iar asta m-a enervat și mai mult.

– Împachetez.

– Pentru ce?

– Mă întorc... acasă, am șuiert eu, deși abia am putut să numesc Denver ca fiind acasă. Nu, după ce aflasem cum e să te simți fericită într-un loc.

– De ce? își încrucișă mâinile la piept.

– Ești cumva de la Poliție? Trebuia să mă liniștesc, ca să nu încep să urlu la el.

El ridică din umeri, iar gura abia schița un zâmbet. Simțeam cum îmi ia foc creierul.

– Nu înțeleg de ce te-ai întors tocmai acum, după ce în ultimele zile ai făcut tot posibilul să stai departe de mine.

– Oh, ți-a fost dor de mine, recunoaște, rânji el.

Am pufnit și m-am întors la geamantan, aruncând în el restul hainelor. Când am dat peste hanoracul lui, i l-am aruncat în față fără să mai zic ceva. Spre dezamăgirea mea, l-a prins cu ușurință. Eram atât de furioasă încât, pentru un moment, nu eram în stare decât să mă uit la dulapul gol.

– Chiar atât de strâns te ține mama ta în ghearele ei? Puteam să simt cum Kaden se apropie, chiar și fără să privesc. Nu trebuie să faci ceea ce îți ordonă să faci, Allie. Nu am idee ce ți-a făcut, dar tu poți alege să faci orice vrei tu.

M-am întors și m-am oprit pentru o secundă. Stătea atât de aproape de mine, că a trebuit să las capul pe spate ca să-l pot privi.

– Poate că tu îți permiți acest lux, dar eu nu.

– De ce nu? întrebă el serios. Hanoracul se odihnea pe umerii lui.

– Chiar nu mă poți lăsa în pace? am întrebat.

– Nu.

– Bine, atunci ți-o spun altfel: lasă-mă în pace și găsește-ți o fată care să-ți suporte rahaturile! Nu am nici timp și nici nu vreau să am de-a face cu toanele tale.

– Toanele mele? Dar cine a luat-o razna aici? râse el zgomotos dându-și capul pe spate.

Am scos un sunet de frustrare și mi-am strâns pumnii.

– Chiar nu mă interesează ce crezi despre mine, Bubbles, spuse el.

Zâmbetul lui arogant și modul cum mă studia din cap până în picioare m-au făcut să simt că o iau razna.

– Nu mă mai numi așa! am mârâit.

– Atunci ar trebui să-ți spun... Crystal?

Am înlemnit, parcă mă lovise trăsnetul.

Ești frumoasă, Crystal!

Buza de jos a început să-mi tremure și mi-am încheștat dinții. Aveam atâta adrenalină încât simțeam că explodez dacă nu scap urgent de ea. M-am ridicat și l-am împins pe Kaden cu putere. S-a dat înapoi un pas, dar a revenit rapid la loc.

– Lasă-mă. În. Pace.

Dar Kaden n-avea de gând să facă asta. Dimpotrivă, a făcut greșeala să se apropie. Automat, m-am dat în spate și m-am lovit de marginea comodei.

– Știu că ești obișnuită să împingi oamenii departe de tine. Repet: dacă întreb ceva, vreau și un răspuns, spuse el calm.

Ochii lui mă fixau și respiram greu.

– Nu-mi pasă ce vrei tu, am izbucnit. Nu e vorba despre tine, ai înțeles?

A ridicat o sprânceană în semn de neîncredere.

– Mă rog, poate un pic! Mai întâi, a apărut mama, iar tu ai fost atât de atent că mă întrebam dacă ești *tu* cu adevărat, iar seara m-ai așezat în pat și mi-ai spus toate acele chestii personale până m-au luat durerile de cap.

Am tras aer în piept și am scuturat capul.

– Asta a fost prea mult, Kaden! Nu am intenționat să îți încalc regulile stupide. Pur și simplu, s-a întâmplat! Uneori, lucrurile se întâmplă și nu le poți controla. Asta nu e motiv să mă ignori zile întregi. Doamne, am fost îngrijorată pentru tine!

A vrut să spună ceva, dar eu nu terminasem încă de vorbit.

– Și mai sunt: mama, absența ta, examenul pe care l-am picat, am simțit că totul se duce de râpă. Tot ceea ce am vrut a fost libertate. Iar acum, mă simt la fel de captivă ca în urmă cu câteva luni. Nu am aer, totul în jur este atât de întunecat și, în plus, m-am îngrășat și...

– Allie..., mă întrerupse el luându-mă cu blândețe de umeri.

– Nu! am spus, întinzând bărbia și înfruntându-l. Nu poți să apari așa și să te amuzi pe seama mea spunându-mi să îți povestesc problemele mele, când tu nu vrei decât...

N-am mai apucat să zic nimic.

Kaden s-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele.

Am înghețat. Cuvintele încă voiau să iasă, dar apoi n-a mai fost decât Kaden, care îmi mângâia obrazii cu mâinile lui aspre și care m-au împins în ușa de la dulap. Corpurile noastre erau strâns lipite, și buzele lui îmi pecetluiau orice cuvânt care voia să iasă.

A început să-și plimbe buzele peste ale mele. Își trecea degetele ușor pe obrazii mei, apoi i-am simțit limba pe buze. Nu se grăbea, ci era tandru. Nu insista, ci era atent. Ca o întrebare care își așteaptă răspunsul.

O căldură a început să se răspândească în trupul meu și simțeam cum mi se spulberă toate gândurile și sentimentele confuze. L-am cuprins cu brațele și i-am dat răspunsul pe care îl aștepta. Kaden a gemut încet. Mâinile lui au coborât pe talia mea, iar picioarele mele s-au încolăcit cumiți în jurul lui atunci când m-a ridicat și m-a așezat pe birou.

Mi-a mângâiat încet buza de jos cu limba și am gemut când mi-a luat buza între dinți. Mi-am coborât mâinile pe spatele lui, până la coapse. Trupul lui era exact așa cum mi-l imaginasem. Bine lucrat și încordat, în timp ce eu eram delicată și pufoasă.

S-a dezlipit de mine gâfâind. Eu țineam în continuare ochii închiși.

Băieții cu care mă sărutasem înainte habar n-aveau ce e ăla sărut. Aflasem asta acum. Nu am fost niciodată sărutată așa. Sălbatic și blând, în același timp. Tulburător și electrizant. Amețită de sărut, am clipit.

– Asta o să fac de acum înainte, când o să vorbești prea mult, îmi șopti, apoi îmi aruncă zâmbetul lui strâmb.

Nu aveam vlagă să îl plesnesc, deși mi-ar fi plăcut asta.

Kaden își trecu o mână prin părul meu.

– Ce spui, comand o pizza cât timp despachetezi?
Am scos un sunet de aprobare, dar nu m-am mișcat.

Brusc, Kaden m-a luat în brațe și m-a coborât de pe birou. Nu puteam sta în picioare, le simțeam moi și parcă pluteam. Doamne, mă mai sărutasem înainte, dar niciodată nu fusesem atât de copleșită.

– Despachetează! a spus el serios, s-a îndreptat spre ușă și s-a oprit. S-a întors spre mine din nou. Privirea i s-a oprit pe obrajii mei înfierbântați, apoi m-a măsurat din cap până în picioare.

– La naiba.

Câtă dreptate avea.

– Iar acum, îți dau voie să plângi, spuse Kaden serios în timp ce intram în sufragerie. Pizza era deja pe masa de cafea. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet.

– Ce drăguț din partea ta! Dar nu cred că e nevoie.

– Nu? zise el arătând spre pizza. Ești sigură?

– Unde ai fost în ultimele zile? am șoptit uitându-mă la el.

– La Spencer. Kaden s-a așezat pe canapea.

– Cum așa?

– Se răcește pizza. A evitat privirea mea și s-a întins după un șervețel.

– Cum așa? am întrebat din nou, așezându-mă pe cealaltă parte a canapelei.

– Nu putem să o lăsăm așa? oftă Kaden.

– Nu!

– Ești cam obraznică pentru cineva care tocmai a primit cel mai bun sărut din viața ei, spuse ridicând o sprânceană.

– Iar tu ești cam încrezut pentru cineva care sărută mediocru, i-am întors-o.

Kaden s-a uitat chiorâș la mine și s-a ridicat brusc în picioare.

– Ce-ai zis?

Înainte să-i mai vină vreo idee stupidă, am luat o felie de pizza și am mușcat din ea.

– Cred că săruți mediocru.

A pufnit și s-a trântit în mijlocul canapelei.

– Nu te cred.

Doar am dat din umeri și am rânjit cu gura plină. Să fiu sinceră, simțisem sărutul lui Kaden până în măduva oaselor. Dar n-aveam de gând să-i spun asta.

Am mâncat feliile de pizza tăcuți. Chiar dacă infulecasem un burger uriaș pe la amiază, tot mi-era foame.

– Deci, de ce voiai să pleci? întrebă Kaden după o vreme.

Mă uitam la măsuța din sufragerie, ca să nu fiu nevoită să-l privesc.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Da. Este prețul pentru pizza, spuse el.

Am ciulit urechile.

– Adică nu trebuie să plătesc nimic dacă îți spun?

– Exact.

Mi-am ridicat privirea spre Kaden. Era încordat și mă fixa, în timp lua ultima felie de pizza din cutie.

– Am picat la examenul de literatură, am zis.

– Dacă aș fi fugit de câte ori am picat la un examen, până acum făceam ocolul Pământului, spuse el cu gura plină.

Am oftat.

– Doar câțiva reușesc să treacă la cursul doamnei Falcony din prima, continuă el, ridicându-se. Nici eu nu l-am luat din prima. Deci, asta nu e un motiv serios să dispari fără să anunți.

Am tras un fir de brânză de pe felia mea de pizza și l-am mâncat. Apoi o bucată de bacon.

– Tu chiar plecai fără să-ți iei rămas-bun? Fără să-mi spui? mă întrebă în șoaptă.

– Am crezut că... că mă eviți, după seara de sâmbătă. Am crezut că nu vrei să mă mai vezi pe aici, am oftat.

– De ce te aștepți mereu la ce e mai rău? Nu sunt chiar așa nesimțit. Nu o spunea sub formă de reproș, ci suna sincer nedumerit.

Mi-am ridicat sprâncenele cu subînțeleș.

– Bine, pot fi un nesimțit. Dar..., și făcu pauză, scuturându-și capul. Apoi s-a întins și și-a frecat fața cu mâinile.

– Dar ce? m-am încruntat eu. Ai ieșit furtunos din cameră de parcă aș fi încercat să te violez.

– Bubbles, tu nu ai putea niciodată să mă violezi, zise el clătinând din cap și rânjind la mine. Orice vrei să-mi faci va fi bine primit.

– Nu poți să spui mereu chestii din astea și să insiști să respect regulile tale stupide! am exclamat fluturându-mi mâinile în aer.

Chiar în acel moment, o bucată de bacon s-a desprins de pe felia mea de pizza și a zburat peste capul meu. Am auzit-o lipindu-se de podea.

– Fac ce vreau. Dacă vreau să dau de înțeles ceva, atunci asta fac. Dacă vreau să merg pe munte cu tine, zise punând farfuria pe măsuță și mutându-se pe canapea mai aproape de mine, asta fac. Iar dacă vreau să te sărut, atunci asta fac, zise întinzându-se lângă mine și sprijinindu-se într-o mână. Sunt regulile *mele*.

Nasul lui era acum la numai câțiva milimetri distanță de nasul meu. Mi-am ținut respirația, dar nu m-am retras.

– Iar pe mine, cine mă sărută, Kaden? Vocea mea era gătuită dar hotărâtă. Nu poți să fii necivilizat și apoi să mă săruți ca să mă faci să tac. Nu merge așa.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii lui au scăpărat.

– N-am vrut să te fac să taci.

– Ei, nu.

– Am vrut să te calmez. Criza ta m-a speriat. Erai atât de roșie, încât mi-era teamă că ți se face rău. Am zâmbit fără să vreau.

Kaden a observat asta, apoi s-a uitat din nou în ochii mei.

– Vorbește cu mine.

– Asta fac, am răspuns. Obrajii îmi ardeau când stătea atât de aproape. Simțeam mirosul gelului de duș, dar și mirosul lui proaspăt, a munte.

– Ce te sperie atât de mult? Își apropie mâinile de mine, iar degetele lui îmi mângâiau acum ușor coapsele. Zi-mi ce o sperie atât de mult pe cea mai puternică femeie, care este mereu pozitivă. Hai, că, de obicei, vorbești atât de mult!

Îmi simțeam gâtul uscat. Ca să nu vorbesc, am încercat să mai iau o mușcătură din felia din farfurie. Dar Kaden mi-a dat peste mână, iar pizza a căzut la loc.

– Allie!

Un fior m-a trecut prin tot trupul. Nu-i puteam evita privirea insistentă.

– Cu ce te ajută să știi? am întrebat aproape în șoaptă.

Kaden și-a înclinat capul într-o parte.

– Nu interpreta vreo intenție ascunsă. Vreau doar să știi ce se petrece cu tine.

Eram tăcută. Aș fi vrut să stau cu genunchii la piept, dar Kaden stătea mult prea aproape ca să pot face asta. Privirea lui mi-a dat de înțeles ca nici măcar să nu încerc să îl evit, indiferent cum.

– Doar dacă te face să te simți mai bine, a murmurat, doar suntem prieteni acum, nu-i așa?

– Așa ceva, am îngăimat oftând.

– Vezi tu, prietenii discută între ei despre astfel de lucruri.

Am vrut să zic ceva, dar, pentru prima dată de când îl știam pe Kaden, nu puteam vorbi. Nu puteam să-i spun care era motivul real al fricii mele. N-aveam cum. Tăcusem atât de mult timp... Parcă nu mai eram în stare să spun adevărul.

Cuvintele nu voiau să iasă și simțeam o apăsare în piept. Îmi mușcam buzele și dădeam din cap. Ochii îmi sclipeau și mă cuprinsese o neliniște. Nu mai spuseseam asta nimănui. Doar mama știa adevărul, iar ea îmi interzisese să vorbesc despre subiect. În timp, pe măsură ce păstrasem tăcerea, ziduri tot mai înalte se ridicaseră în jurul meu. Nimic nu le putea pătrunde. Nici măcar Kaden.

– Nu pot, am suspinat. Nu pot să fac asta.

Kaden mă studia atent. A lăsat să-i scape un oftat moale. M-a luat de mâini și a trebuit să mă las pe spate, pe canapea, lângă el. Mi-am pus capul pe umărul lui și m-am întins lângă el. Am înghețat când i-am simțit o mână pe șold, iar pe cealaltă strecurându-se sub umăr și mângâindu-mă. Mi-am dat seama că nu voia decât să mă țină în brațe. Am încetat să opun rezistență și am început să plâng. Nu în hohote, eram prea obosită pentru asta. Dar toate cuvintele nerostite ieșeau acum la lumină prin colțul ochilor și picurau pe tricoul lui Kaden, lacrimă după lacrimă, transformându-se într-o mare pată.

Kaden mă ținea strâns și atât. Nu a scos un cuvânt despre starea mea, nici nu a făcut mișto, și nici nu m-a forțat să-i spun mai multe.

Era acolo pentru mine, pur și simplu. Iar asta era cu mult peste ceea ce aș fi putut aștepta de la el vreodată.

Capitolul 15

Am învățat ca o nebună pentru restanță. Scott, Dawn și cu mine ne-am întâlnit în fiecare după-amiază ca să repetăm, cu toate că Dawn deja învăța pentru următorul examen.

În seara aceasta, Kaden ne-a dat voie chiar să învățăm în sufragerie, cu toate că Spencer, Monica și Ethan erau și ei acolo. Monica pregătise un platou mare de clătite cu ciocolată, pe care l-am devorat până la ultima firimitură.

Ei stăteau pe scaunele înalte de la bar vorbind în șoaptă, în timp ce noi eram pierduți prin notițele noastre.

Îl observasem pe Spencer cum se uita des spre Dawn. Când i-am făcut semn ca să-i atrag atenția, ea a strâmbat din nas și a roșit.

– Ce faceți de Ziua Recunoștinței? întrebă Spencer pe toată lumea.

– Noi deja ne certăm pe care dintre familii să o vizităm prima, oftă Monica.

M-am uitat la caietul meu. Literele îmi dansau în fața ochilor. Reușisem să evit acest subiect neplăcut toată săptămâna. Nu simțeam nevoia să le explic prietenilor situația oribilă a familiei mele.

– Nu sunt sigur încă. Mama mea, probabil, va fi cu noul ei iubit. Cred că îi va cunoaște pe copiii lui, l-am auzit pe Kaden răspunzând.

– Bravo lui! E dementială maică-ta, spuse Spencer pe un ton visător.

– Încă un cuvânt despre mama, și îți sparg nasul, mormăi colegul meu.

– Spencer n-are cu ce s-o ajute pe mama ta, Kaden, spuse Monica râzând.

– Chiar și așa, nu ar trebui să spui asta, interveni Ethan. Chiar dacă aș fi de acord cu Spencer.

– Ethan!

Acum chiar nu mă puteam concentra la vorbăreala lor.

– Monica a crescut în ochii iubitului ei, zise el ridicând mâinile în defensivă. Iartă-mă, iubito, dar uită-te la el. E clar că are gene bune. Și, din moment ce nu vin de la tatăl lui, el...

Kaden s-a ridicat și și-a înfipt pumnul în umărul lui Ethan.

– La naiba, Kaden! Vocea Monicai se auzi pițigăiată în cameră.

Ca și cum mi-ar fi simțit privirea, Kaden s-a întors spre mine brusc. Din ziua aceea, în care am plâns în hohote, ceva s-a schimbat între noi. Nu puteam spune exact ce, dar privirea din ochii lui de caramel, era aproape... provocatoare. Foarte diferită de cum era cu câteva săptămâni în urmă. Câteodată realizam că rămâneam blocată fără să vreau, admirându-i nasul și ridurile din jurul ochilor atunci când râdea.

– Tu ce faci de Ziua Recunoștinței? întrebă Dawn brusc.

Mi-am luat privirea de la Kaden și m-am uitat înapoi la caietul meu de notițe.

– Încă nu știu.

Acesta era adevărul. Sub nicio formă nu voiam să mă duc la gala de caritate a părinților mei.

Scott a oftat.

– Ok, eu mă întâlnesc cu Micah.

Ne povestise deja de noua lui pasiune – în detaliu. Dar nu-l întâlnisem niciodată față în față.

– Pentru cultura voastră generală: ne vom petrece ziua unul peste celălalt, declară Scott.

Eu și Dawn am pufnit.

– Am bețișoare parfumate și ulei de masaj, cred că vom petrece minunat împreună.

– Serios? am întrebat, îndreptându-mi spatele. Mi-am pus pixul după ureche. Astea sunt armele unei seducții de succes?

Scott își mișca sprâncenele.

– Pfff, crede-mă, când eu și Micah scoatem uleiul, lumea încetează să mai existe în jurul nostru. Poate ar trebui să încerci.

Dawn a explodat:

– Te rog, scutește-ne de detalii, râse ea.

– De ce? Doar pentru că tu ai o perioadă de abțință, nu înseamnă că eu nu mă pot da mare cu aventurile mele sexuale. Nu fi egoistă!

Sarcasmul lui fals era atât de dramatic, încât am simțit nevoia să râd și mai tare.

– Nu sunt abțință, mârâi Dawn, cu fața ei lipsită de expresie și cu umerii încordați.

– În orice caz, mă ofer să ajut, propuse Spencer.

Eu i-am aruncat o privire amenințătoare. Bine că stătea în celălalt capăt al încăperii. Dawn doar și-a scuturat capul și a pufnit.

După-amiază, după ore bune de studiu, deja îmi ieșea fum din urechi, iar prietenii mei arătau și ei de parcă aveau nevoie de o pauză.

Kaden și prietenii lui și-au luat gecile și se pregăteau să meargă spre Hillhouse. Noi, restul, am decis în grabă să mergem cu ei, cu toate că aveam examenul a doua

zi. Eram în punctul în care nu mai încăpea nici măcar o literă în cap; aveam nevoie disperată de aer proaspăt și de relaxare. La club, ne-am așezat la o masă, iar eu am nimerit pe banchetă lângă Kaden. Dincolo de el stăteau Monica și Ethan, în față stăteau Spencer, Scott și Dawn. Încăperea era învăluită într-o lumină albastră și mirosea a alcool. O ceață artificială plutea prin aer în zona ringului de dans.

Am comandat câte o sticlă de bere și am ciocnit. Era o schimbare de subiect plăcută, am vorbit despre orice altceva în afară de școală. De exemplu, Monica mi-a povestit cum i-a cunoscut pe toți. Ea și cu Ethan se cunoscuseră la un curs de termodinamică aplicată. Monica, deși avea ca specializare principală Istoria Artei, a ajuns la curs din greșeală și a fost dragoste la prima vedere. Asta se întâmpla acum doi ani. Ethan a locuit cu Kaden încă din primul semestru și era deja prieten cu Spencer. S-au cunoscut acum câțiva ani în Portland.

– Kaden era în faza lui gotică la vremea aceea. Adică, purta până și tuș negru, își aminti Spencer cu o sclipire amuzantă în ochi.

– Ba nu! tonul lui Kaden dădea de înțeles că aceea era o etapă de care nu voia să își amintească.

– Nu, ochii tăi aveau linii negre de la natură, râse Spencer lăsându-se pe spate.

– Iar tu nu aveai deloc păr pe atunci, îi aminti Kaden. Din ce cauză era? A, da, pierduseși un pariu.

Spencer a pufnit:

– Forma craniului meu era perfectă pentru asta. Măcar eu nu mi-am făcut un tatuaj care să îmi amintească în fiecare zi de perioada de adolescent rănit în dragoste.

Simțeam cum se schimba atmosfera de la un moment la altul.

– Ce-ai spus? întrebă Kaden în șoaptă. Vocea prevestea calmul dinaintea furtunii, înceată dar periculoasă.

Spencer și-a ridicat mâinile în defensivă:

– Scuze, frate.

Ochii mei fugeau ca săgeata de la Kaden la Spencer. Abia dacă respiram. Toată lumea era foarte de încordată.

– Chiar ți-ai tatuat numele fostei tale sau de ce te-ai supărat așa de tare? întrebă Scott aplecându-se spre el. Părea să fie singurul care nu simțea atmosfera apăsătoare.

Kaden s-a ridicat atât de brusc, încât a izbit masa. Sticlele s-au clătinat destul de tare. A trecut pe lângă mine fără să scoată un cuvânt.

– Chiar era nevoie de asta, Spencer? întrebă Monica. Îl priveam pe Kaden cum traversează ringul de dans, probabil, pentru a merge spre bar.

– Credeam că a trecut peste, spuse Ethan.

– Probabil că nu are rost să mai întreb, așa-i? spuse Dawn.

Monica a început să îi răspundă, dar eu nu mă mai puteam concentra la conversație. Tot ce voiam era să mă duc la Kaden. Nu doar pentru că fusese alături de mine în ultima săptămână ci și pentru că... ei bine, simțeam că are nevoie de mine în acel moment.

Le-am cerut scuze și m-am ridicat, ignorând privirea întrebătoare a lui Dawn. M-am dus în direcția în care plecase Kaden.

Am dat de el pe un scaun la bar. Bătea cu degetele în tejghea și se uita la paharul de whisky din fața lui. Mișca din genunchi în ritmul melodiei care se auzea în fundal. M-am apropiat și m-am oprit în dreptul lui. S-a încordat.

– Nu acum, Bubbles, mârâi el și s-a întors cu spatele.

Îl înțelegeam atât de bine. Când se ivise subiectul Zilei Recunoștinței de mai înainte, cea mai mare dorință era să dispar în camera mea. Știam cum se simte, așa că nu voiam să pun presiune pe el să vorbească despre ceva anume, dacă nu își dorea. Mi-am pus mâna pe brațul lui. S-a întors brusc spre mine, iar din ochi îi ieșeau fulgere.

– Dansează cu mine! am spus hotărâtă, pe un ton serios.

S-a încruntat și s-a uitat la mine cu suspiciune.

– Ce?!

– Dansează cu mine! am repetat trăgându-l de mânecă.

Ochii lui Kaden s-au îngustat. A coborât de pe scaun și m-a lăsat să îl conduc în mijlocul ringului de dans. Era prea uluit ca să mai opună rezistență. M-am uitat la el cu o privire înțelegătoare, atât cât se putea. L-am dus până în cealaltă parte a încăperii, departe de masa noastră și de ceilalți.

Am închis ochii și am lăsat muzica să mă conducă. Muzica era tare și îmi vibra în tot corpul. Am început să mă mișc. Când a început melodia, am deschis ochii. Kaden stătea nemișcat și se uita la mine. M-am ridicat pe vârfuri până când buzele mele au ajuns la urechea lui.

– Nu te mai gânde, am șoptit. Dansează!

Mi-am trecut mâinile prin păr și apoi mi-am odihnit degetele pe umerii lui Kaden. Buzele lui erau despărțite, pleoapele pe jumătate închise. Dintr-odată, am simțit ceva atingându-mi șoldurile. În următoarea secundă, mâinile lui m-au tras spre el și și-a lipit trupul de al meu. Pentru un moment, am rămas fără respirație. Strânsoarea lui era fermă, iar fața lui, indescifrabilă. Inițial, am încercat să nu mă distanțez de el. Apoi am început să ne mișcăm pe ritmul muzicii. Kaden era atât de aproape de mine, încât puteam să-i simt respirația pe obraz.

Inima îmi bătea cu putere și mi-am plimbat mâna de pe abdomenul lui spre piept, apoi mai sus. Kaden și-a ținut respirația când degetele mele i-au atins gâtul. Tristețea de pe chip îi dispăruse de tot.

Am dansat. Și am dansat. Ne-am închis gândurile și am uitat de tot ce era în jurul nostru. Nu știu cât timp a trecut de când ne mișcam contopiți în ritmul muzicii, dar,

la un moment dat, simțeam că plutesc. Doar atingerea mâinii lui Kaden mă ținea pe pământ. Mișcările lui au încetinit până aproape că nu ne-am mai mișcat deloc.

– Vreau să merg acasă, îmi șopti în ureche.

M-am uitat în sus la el. Transpirase, expresia lui era misterioasă, dar nu mai părea încordat ca înainte.

– Bine, dacă ai nevoie de un pic de timp pentru tine, mă duc înapoi la ceilalți, am spus eu, încercând să par relaxată, dar tristețea din vocea mea m-a dat de gol. Probabil, își fac griji.

– Nu cred că m-am făcut înțeles. Kaden m-a tras mai aproape. Și-a aplecat capul până când și-a rezemat fruntea de a mea. Mergem acasă acum, tu și cu mine, împreună.

Am tras aer în piept și am aprobat dând din cap, de parcă eram în transă. Simțeam ca și cum Kaden ar fi emanat o forță magică, în fața căreia îmi era imposibil să mă opun. Nu mai era nicio distanță între noi – și nu mă refer la distanța fizică.

Fără alte cuvinte, m-a luat de mână și m-a dus afară din club. Nici măcar când am ajuns afară nu mi-a dat drumul la mână. M-a ținut până acasă, deși nu era departe. A urcat scările în grabă și a deschis ușa cu așa o forță, încât a trântit-o de perete.

– Kaden! am strigat eu speriată de bubuitură.

Brusc, m-am trezit lipită cu spatele de perete, iar Kaden mi-a luat fața în mâini. Înainte să pot să-mi trag sufletul, m-a sărutat.

Pentru o secundă, am înghețat. Apoi, i-am întors sărutul cu aceeași înflăcărare. Mi-am înfipt degetele în umerii lui și i-am mângâiat gâtul cu cealaltă mână. A gemut.

În acel moment, nu mai exista nimic pentru mine, în afară de Kaden.

Degetele lui începeau să îmi ridice tricoul, apoi și-a lipit șoldurile de ale mele, iar ceea ce am simțit acolo m-a smuls din starea mea de visare.

Aleluia!

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui și l-am împins. Gâfâind, s-a uitat în jos la mine. Ochii lui scăpărau.

– Ce facem acum? am întrebat eu tremurând.

Kaden s-a îndreptat spre mine și și-a rezemat o mână pe perete, deasupra mea. Cealaltă mână încă îmi susținea spatele. Nu părea că vrea să renunțe.

– Credeam că vrei să mă distragi, a spus el. Vocea îi era răgușită.

Cuvintele lui m-au izbit ca o găleată de apă rece.

– Nu! M-am eliberat. M-am strecurat prin spatele lui până în sufragerie.

– Ce vrei să spui cu nu? întrebă Kaden, fix în spatele meu. A încercat să mă oprească, dar mi-am tras mâna.

– NU! am strigat și m-am întors.

Kaden arăta confuz. A clipit de câteva ori.

– Dar tu ești cea care m-a invitat la dans!

Am dat din cap șocată.

– Dar nu voiam să ajung cu tine în pat! Voiam doar să îți distrag atenția.

– A, da? întrebă el nervos, venind spre mine.

M-am dat înapoi. Știam că dacă mă mai atingea o dată ca înainte, îmi pierdeam tot controlul.

– Kaden..., am șoptit neliniștită.

A ridicat o sprânceană și a mai făcut un pas spre mine.

– Allie...

Am dat din nou din cap și l-am oprit, punând o mână pe pieptul lui.

– Nu se va întâmpla. Nu așa, nu în condițiile astea.

Kaden se uita la mâna mea pusă pe inima care îi bătea nebunește — de parcă abia atunci ar fi înțeles situația în care ne aflam și ce eram pe cale să facem. Kaden era blocat, părea că nici nu respiră.

Am decis că cel mai bun lucru pentru mine era să mă întorc în camera mea. Dar, înainte să mă retrag, și-a pus mâna peste a mea apăsând-o pe pieptul lui. Și-a coborât capul și, pentru un moment, m-am speriat că mă va săruta din nou. Dar nu a făcut-o. În schimb, și-a lipit fruntea de a mea și a închis ochii. Îmi era frică de un nou sărut. Dar nu. Am stat doar așa și am simțit cum bătăile inimii îi revin la normal.

– Mă voi duce la somn acum, am murmurat.

Kaden s-a dat înapoi, dându-mi drumul la mână. S-a uitat la mine cu o față pe care nu o prea puteam citi: era un fel de tristețe amestecată cu melancolie.

La urma urmei, totul fusese doar distracție pentru el. Îmi era atât de cunoscută această senzație. Acum trei ani făcusem același lucru. Noapte de noapte. Fără să fi însemnat nimic.

– Noapte bună, Allie! Vocea lui Kaden a sunat sugrumată.

– Noapte bună, Kaden!

Capitolul 16

Pixul meu zgâria hârtia, în timp ce scriam grăbită ultimul răspuns. Când a sunat cronometrul Profesoarei Falcony, am pus pixul jos.

De data asta nu voi mai pica examenul, eram sută la sută sigură. În afară de asta, învățasem foarte mult. Aveam un presentiment bun în legătură cu acest test.

Întrebările despre perioadele și caracteristicile lor erau ușoare și am reușit să răspund la fiecare într-un mod complex.

M-am întors spre Scott, care stătea mai jos cu trei rânduri. Își punea foile în ordine. Când mi-a văzut privirea cercetătoare, și-a ridicat degetul mare în semn de OK. Am răsuflat ușurată. Reușiserăm amândoi. În timp ce înmănam testele noastre, doamna Falcony se uita critic pe deasupra ochelarilor. Din fericire, nu eram singurii la care s-a uitat așa.

– Cred că nu am făcut analiza textului prea bine, murmură Scott, în timp ce părăseam sala de examen. Dar întrebările chiar au fost ok.

Și eu simțeam la fel. Am încuviințat.

Am mers în oraș cu mașina ca să ne întâlnim cu Dawn la un restaurant italian, unde se zicea că au cele mai bune paste din oraș. În timp ce conduceam, i-am remarcat părul roșu. Chiar că strălucea electrizant. Din fericire, am găsit loc de parcare aproape de restaurant.

Dawn ne-a văzut coborând din mașină. A ridicat o mână și ne-a salutat. Părea nervoasă.

– Cum a fost? întrebă imediat îmbrățișându-ne pe amândoi.

– Ei bine, cred că am reușit să răspundem amândoi la toate întrebările, spuse Scott. A ridicat din umeri, dar știam cât de ușurat se simțea. Și eu, la fel.

– Știam eu că veți reuși! spuse ea zâmbind fericită. Dawn s-a întors și a deschis ușa de la restaurant. Mirosul de pizza proaspătă și de paste m-au copleșit. Abia așteptam să mănânc.

Câteva mese erau deja pline cu oameni care discutau. Mâncărurile din fața lor păreau de-a dreptul delicioase, îmi venea să mă duc în bucătărie să cer comanda. Dar am așteptat până ne-a întâmpinat chelnerul și ne-a condus în spatele restaurantului, la o masă rotundă, care se afla lângă un pian superb.

Pe perete erau tot felul de fotografii cu oameni care mâncau. După ce ne-am așezat și am aruncat o privire peste meniu, am început să vorbim despre examen. Dawn voia să afle fiecare detaliu, dar eu și Scott eram extenuați. Când chelnerul a venit să ne ia comanda, Scott a dus conversația în altă direcție.

– Cred că de acum încolo ar trebui să ieșim înainte de fiecare examen, spuse el rupând o bucată din pâinea adusă de chelner odată cu băuturile. Nu cred că am mai dormit atât bine cum am dormit noaptea trecută.

Am murmurat aprobator și am luat o înghițitură de apă.

– Sinceră să fiu, mă miră că ai reușit să dormi azi-noapte, îmi aruncă Dawn o privire plină de subînțeles peste paharul ei. Apoi a ridicat o sprânceană.

– Ce vrei să spui?! am întrebat nedumerită.

Scott și cu Dawn au făcut schimb de priviri.

– Păi, practic, ai sărit pe Kaden după ce a dispărut ieri de lângă noi, începu Dawn curioasă.

– Și apoi ne-am uitat la spectacolul vostru de dans. Scott s-a aplecat peste masă. Scumpo, nu ne poți păcăli. Nu când Kaden se uită în felul ăla la tine, adăugă el.

Simțeam că îmi iau foc obrajii.

– Vorbiți prostii, am șuierat.

– Tu n-ai văzut ce-am văzut noi, spuse Scott.

Mi-am ținut buzele gândindu-mă cât pot să le spun sau cât vreau să le spun prietenilor mei.

După seara de ieri, nu l-am mai văzut pe Kaden deloc. Când am ieșit din apartament azi-dimineață, ca să mai învăț pe ultima sută de metri cu Scott, Kaden încă dormea. Sincer, mă bucuram că doarme. Reușisem să îmi alung din minte evenimentele din noaptea trecută... până acum.

Aveam în cap imaginea mea și a lui Kaden. Trupurile noastre care dansau. Mi-am amintit cum se simțea sărutul lui pe buzele mele și degetele lui arzânde pe pielea mea.

– A fost...

– Dacă vrei să spui că „n-a fost nimic”, am să îți bag capul în farfuria cu paste, mă amenință Dawn cu lingura, deși mâncarea încă nu ajunsese.

Din nou, m-am uitat și la unul și la celălalt și am oftat. Apoi m-am lăsat pe spătar cu mâinile încrucișate la piept.

– Am dansat doar.

– Da, clar, dar cum? Scott se încruntase atât de tare, încât mi-era teamă că sprâncenele o să-i cadă pe masă și se vor târî spre mine ca niște omizi.

– Poate că ar trebui să-i arătăm ce s-a văzut din exterior, spuse Dawn împingând scaunul în spate cu un zâmbet adorabil.

Mi-am pus mâinile în poală, în timp ce Scott s-a ridicat.

Dawn l-a tras spre ea.

– Haideți, măi! am urlat și m-am scufundat mai mult în scaun.

– Oh, Kaden! gemu Scott.

– Am crezut că eu sunt Allie, ripostă Dawn.

Scott s-a întors cu spatele la Dawn și s-a lipit cu fundul de ea.

– Scuze, îi spuse lui Dawn peste umăr. Dar, pentru mine, nu există decât un singur scenariu.

Unii oameni de la mese îi fixau pe Dawn și pe Scott.

Mi-am acoperit fața rușinată.

– Opriți-vă acum!

Într-un final, s-au așezat înapoi pe scaun, făcând un zgomot asurzitor când le-au tras pe podea.

Mă uitam la ei printre degete.

– Deci? Cu coatele pe masă, Dawn se uita intens la mine.

Am lăsat mâinile jos și am oftat. Kaden nu a fost primul băiat cu care am făcut lucruri de genul. Au mai fost și alții în Denver – chestii pe care aș vrea să le uit complet și cât mai rapid posibil. Nu eram chiar neexperimentată. Dar niciodată nu trăisem o astfel de chimie care se întâmplase ieri între mine și Kaden.

Felul cum mi se înmuiau genunchii atunci când se uita la mine... Dar Kaden insista să respectăm regulile lui stupide, știam asta. Noaptea trecută fusesem o distracție pentru el – nimic mai mult, nimic mai puțin. De asta a trebuit să alung amintirea sărutărilor noastre, până în cel mai ascuns colț al minții mele. Nu voi mai permite niciodată să se ajungă atât de departe. Genunchii moi făceau acum parte din trecut.

– Ați mers împreună acasă, nu? îmi tulbură gândurile Scott.

– Locuim împreună, nu e nimic anormal, am răspuns automat.

– Deci ar trebui să ne facem griji ca nu cumva să intrerupem ceva de fiecare dată când te vizităm? întrebă Dawn.

– Ascultați, fraților! Nu s-a întâmplat asta, am insistat eu.

– Atunci spune-ne ce s-a întâmplat cu adevărat, haide! spuse Scott pe un ton jucăuș.

Am tras aer adânc în piept.

– Am vrut doar să îl distrag, ok? Comentariul stupid al lui Spencer l-a rănit, așa că am mers la el și l-am invitat la dans ca să nu se mai gândească la cele spuse. M-am oprit căutând cuvintele potrivite. Dar el a înțeles cam greșit.

Am ajuns să le spun de sărutul dintre mine și Kaden. Ceea ce nu era o minciună, dar am făcut ca totul să pară mult mai puțin serios decât era, de fapt.

Când am terminat de povestit, a venit și chelnerul cu pastele noastre. I-am zâmbit apreciativ. După ce a plecat, Scott și cu Dawn s-au uitat la mine neîncrezători.

– Și? mă îndemnă Dawn să continui.

– Hm? am mormăit cu gura plină.

– Ce se va întâmpla în continuare cu voi doi? interveni Scott. Și, mai important, cum a fost?

Am oftat și am lăsat furculița din mână.

– Nu plănuiesc să încep nimic cu Kaden. Situația e scăpată de sub control.

– Ai ignorat cele mai importante întrebări. Scott își mușca buza de jos.

Am început să râd copios.

– A fost... drăguț.

În momentul acela, mi-au reapărut în minte imaginile din seara trecută. Cum Kaden m-a pus pe perete și cum practic mi-a tăiat respirația cu sărutul și cu gesturile lui.

Dar seara trecută nu a însemnat nimic, trebuia să îmi repet din nou și din nou. Nu eram jucăria lui Kaden, una pe care o putea folosi ori de câte ori avea chef și pe care o putea ignora, la fel de bine. Nu voiam să mai fiu așa ceva pentru nimeni, niciodată – deciseseam asta cu mult timp în urmă.

Noaptea trecută, pe când eram trează, agitată și confuză, n-am putut să mă gândesc decât la senzația mâinilor lui pe corpul meu. Ceva era sigur. Indiferent cât luptam împotriva acestui sentiment, simțeam pentru Kaden mai mult decât o atracție fizică.

Îmi plăcea de el.

Și credeam că îl înțeleg. Știam cum arăta când se trezea dimineța și cum prefera să-și bea cafeaua. Știam ce muzică îi place. Știam cât de împovărat era din cauza relației complicate pe care o avea cu tatăl lui. Puteam simți cât rău îi provoca amintirea trecutului dureros. Știam, în primul rând, cât de sensibil putea fi și cât de loial era față de prieteni. Îi știam pe de rost fiecare tatuaj. Dar, după seara trecută, nu știam cum să mai dau ochii cu el. Știa ce părere am despre tot... dar, oare, ce însemna asta pentru noi?

– După fața ta pierdută, a fost mai mult decât drăguț, mă scoase Scott din valul de gânduri ce mă năpădise.

Îmi ardea fața atât de tare, încât simțeam că iau foc în orice moment. M-am uitat în farfurie și mi-am îndesat mai multe paste în gură.

– Știi că e greu să vorbești despre astfel de lucruri. Și cred că meriți un premiu că ne suporti zilnic prostiile.

Am scos un sunet de aprobare, dar a sunat mai mult ca un mormăit.

– Probabil, e adevărat. Dar, până la urmă, chiar vreau să știu toate detaliile picante, Allie. Nu poți ascunde lucrurile astea de mine. Este împotriva codului prieteniei noastre.

Aproape că mă înecasem cu paste.

– Avem un cod că trebuie să-ți povestesc despre viața mea amoroasă?

– Normal! Vă voi spune și eu totul despre mine și Micha.

– Da, fără ca noi să te întrebăm măcar, dragul meu, spuse Dawn, bătându-l pe umăr.

Am dat din cap vehement.

– O, copii, mai aveți multe de învățat! se plânse Scott.

M-am uitat în farfurie ca să evit privirea lui Dawn, altfel, probabil, ne-ar fi pufnit râsul pe amândouă.

– Trebuie să împachetez, spuse Dawn tamponându-și buzele cu un șervețel.

– Pentru ce? am întrebat eu, apoi am realizat cât de stupidă era întrebarea. Desigur, astăzi era ultima zi de cursuri înaintea Zilei Recunoștinței. Weekendul ăsta, Dawn mergea acasă, la tatăl ei.

– Dacă ai fi rămas, am fi putut merge la cumpărături vineri. Vor fi reduceri foarte mari.

Dawn își odihnea obrazul în palmă și desena contururi pe paharul aburit de apă.

– De fapt, nu prea mă dau în vânt să îmi petrec vacanța cu tata. Familia lui Nate va fi și ea acolo, iar, dacă apare și el, nu pot să garantez pentru ceea ce se va întâmpla, întregul eveniment se poate transforma într-o baie de sânge.

Mi-am mușcat buza de jos. Mă preocupasem atât de mult de examene, încât nu mai știam ce se întâmpla între Dawn și fostul ei.

– Nu sunt sigură că tatăl tău va înțelege că nu vrei să te întâlnești cu Nate, am spus eu, îngrijorată.

Dawn mi-a aruncat o privire încruntată.

– Petrecem ziua Recunoștinței cu familia Duffy de ani de zile. Tatăl meu e atât de bun cu ei, încât sunt foarte greu de evitat. Ce ar spune ei dacă ar afla că el m-a părăsit așa, din senin.

– Ar spune că a avut el un motiv întemeiat.

– De exemplu, că fiul lor e un nemernic gălăgios, spuse Scott.

Dawn nu a vorbit niciodată în detaliu despre ce îi făcuse fostul ei iubit, dar știam că o trădase. Iar asta era suficient ca să-l detestăm, chiar fără să-l fi întâlnit vreodată.

– Voi supraviețui eu cumva, spuse după o pauză. Măcar am o familie unde să merg în vizită.

Comentariul acesta m-a lovit ca o palmă.

Realizând ceea ce tocmai spusese, Dawn s-a uitat la mine cu ochii bulbucăți.

– O, Doamne! Allie, nu am vrut să sune așa.

– E în regulă, am răspuns zâmbind mecanic. Eram surprinsă că încă puteam să fac asta la comandă. Unele lucruri nu le uiți.

– Chiar nu am vrut să sune așa, mi-ai povestit despre atitudinea mamei tale, ai adăugat și că nu știi dacă vrei să te întorci acasă, așa că m-am gândit că poate...

– Serios, nu te îngrijora. Am ridicat mâinile în semn de pace.

– Chiar e în regulă dacă nu te duci acasă de Ziua Recunoștinței, Allie. Eu prefer să o petrec împreună cu Micah, a oftat Scott.

Am înghițit în sec, afixam încă zâmbetul fals. Dawn se întoarcea acasă, cu toate că nu dorea, dar se bucura să își revadă tatăl și că, cel puțin, nu va fi singură. Scott nu va

fi cu familia lui fiindcă preferă să stea cu prietenul. Asta era diferența dintre noi. Eu aș sta singură în apartament, cu ochii la peretele de care m-a lipit pasional colegul meu de apartament, savurând amintirile. Probabil voi mânca înghețată și mă voi uita la un film. Sau voi plânge. Sau poate toate.

Simțind că îmi e un pic rău, mi-am luat la revedere de la prietenii mei. Am asigurat-o pe Dawn că sunt în regulă, dar amândouă știam că nu era adevărat. Să fiu sinceră, mă simțeam ca naiba. Revenisem cu picioarele pe pământ din exaltarea de după examen și începusem să am iar gânduri obsesive referitoare la mama care va face scandal că nu participam la gala ei. Va veni până aici și mă va forța să mă întorc înapoi, în Denver?

Voi putea, în sfârșit, să scap de sub dominația ei și să fac tot ce îmi doresc, fără să mă mai simt vinovată?

Ar fi trebuit să savurez senzația de libertate la mii de kilometri distanță de părinții mei. Fără obligații... Fără presiune...

Dar, oricât mi-aș fi repetat mie acest lucru, nu mă puteam convinge. În schimb, mâncarea din stomac părea acum grea și simțeam nevoia să vărs, pentru că tot corpul mi se încorda cu fiecare minut care trecea.

Setea mea de libertate era în conflict cu sentimentul de vinovăție. Mai era și teama de singurătate.

În mașină, Jared Leto m-a distras cu propriile lui strigăte de durere. Am dat volumul la maximum.

Fără să mă gândesc încotro mă îndrept, m-am trezit la marginea orașului. Nu mai mersesem singură pe drumul ăsta, dar ceva din subconștient se pare că mă adusesese aici, unde puteam să inspir libertatea prin toți porii.

O dâră de praf rămânea în urma mașinii mele în timp ce conduceam în parcare goală de la poalele muntelui Wilson.

Dacă alegeam unul din traseele ce urcă spre vârful muntelui, nu puteam să car chestii cu mine. Fără să stau prea mult pe gânduri, am decis să iau doar telefonul cu mine.

Kaden ar fi fost mândru de mine. Am ieșit din mașină și m-am îndreptat spre prima intersecție, pe drumul pe care am mers cu Kaden ultima dată. Cu toate că nu purtam bocanci de drumeție, se pare că cizmele mele de piele își făceau treaba. Îmi înfigeam picioarele adânc în pământul umed, ignorând noroiul care îmi sărea pe pantaloni.

Poate asta avea să mă ajute să îmi calmez nervii și durerea care urla în mine când mă gândeam la vacanța de Ziua Recunoștinței.

Nu am idee cât am mers. La un moment dat, după ce am luat atâtea cotituri, nu mai puteam să disting calea bătătorită. Am luat o pauză. Aerul devenea tot mai rece. Un nor de ceață se întindea în fața mea.

Respirația mea se transforma în aburi. Am continuat să merg. Ramurile deveneau din ce în ce mai groase pe măsură ce înaintam și ridicam mâinile să le dau la o parte, la fel cum aș fi vrut să fac cu toate frustrările.

Cascada ar fi trebuit să fie undeva în dreapta mea. Acolo trebuia să fie. Dar, în loc să aud apă curgând, se auzeau numai ciripitul păsărilor și bătăile inimii mele.

Când am luat următoarea pauză, după jumătate de oră, era deja destul de întuneric. Oare ochii aceia care mă priveau dintre tufișurile dese erau cumva animale de pradă? Ceața devenise și mai deasă. Nu era niciun semn că ajungeam pe platoul unde mă dusesse Kaden de atâtea ori. Îmi era greu să văd la cinci metri în față.

M-am uitat în jur, descurajată. Scopul meu era să mă cațăr până în vârful muntelui, să îmi revendic sentimentul de libertate. Doream să urlu de frustrare undeva unde nu mă putea auzi nimeni. Doar că acum eram în noroi până la glezne.

Acum, din ce direcție am venit? Nu aveam cum să îmi dau seama. Erau doar frunze. Trunchiuri de copaci. Tufișuri dese. Totul arăta la fel, oriunde mă uitam.

Nu mai avea niciun sens să încerc.

Propriile mele urme nici măcar nu se mai vedeau. Acum mă gândeam la sfatul lui Kaden:

Mai puțină vorbă, mai multă mișcare...

Am urlat o dată. M-am simțit atât de bine să eliberez din energia acumulată, încât am făcut-o din nou.

Era numai vina lui!

Mi-am scos telefonul din buzunar. Înjuram și căutam prin contacte după numărul lui Kaden. Dacă cineva știa cum să ies de aici, el era acela. Mi-am ținut buzele, am dus telefonul la ureche și l-am auzit sunând.

Mi-a intrat căsuța vocală. Am încercat din nou, dar nu răspundea.

Minunat!

Bun. De vreme ce Kaden nu mă putea scoate din încurcătura asta, am deschis aplicația pentru hartă, dar... nu aveam conexiune la internet, desigur.

Frustrată, mi-am pus telefonul în buzunar și am continuat să merg. Cumva, voi găsi eu o cale de ieșire.

Am început să cânt. Sunetele din jurul meu deveneau tot mai sinistre. Am început să cânt mai tare.

După o vreme, nu mai reușeam să îmi păstrez calmul. Pulsul meu o luase la goană, respirația îmi era rapidă și neregulată. Îmi era frig. Eram plină de nămol și foarte speriată.

Eram pe punctul de a avea o cădere nervoasă, când a început să îmi vibreze telefonul pe coapsă. L-am scos din buzunar atât de repede, încât aproape că l-am scăpat.

— În sfârșit! am strigat în telefon.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kaden. Nu părea îngrijorat.

– M-am rătăcit, am spus eu mult prea rapid, pentru că trecuse o eternitate de când nu mai auzisem voce de om. Mă simțeam ca naiba, am vrut să mă întorc acasă și... cumva am ajuns la munte. Voiam să merg pe cărarea pe care mergeam noi de obicei, dar acum nu mai știu unde mă aflu, totul arată la fel și nu știu unde îmi e mașina. Se întunecă în curând și sunt animale sălbatice aici, Kaden. Nu vreau să creadă că eu sunt cina...

– Allie, m-a întrerupt el, inspiră adânc!

– Scuze! am murmurat eu și am tras aer adânc.

– Pe unde te-ai dus? a întrebat Kaden.

– Mai întâi am mers pe drumul principal, am început să vorbesc din nou, de data asta mai rar, apoi am ajuns la bifurcația de care dăm mereu când mergem spre locul nostru de relaxare.

Am strâns ochii cu putere. Tocmai am spus locul nostru de relaxare? Până acum doar gândisem asta, dar n-o spuseseam. Ce bine că nu a reacționat!

– Mie mi-a trebuit un an să îmi dau seama cum să merg pe trasee nemarcate. De obicei, eram un grup de trei și făceam semne cu vopsea la fiecare cotitură. Aproape că îi simțeam expresia serioasă. De fapt, meriți să petreci o noapte afară.

Mi s-au înmuiat picioarele și am căzut în genunchi. Cum putea spune așa ceva? Era o chestiune de viață și de moarte! Idiotul!

– Nu trebuia să te sun. O să încerc să dau de Spencer, am izbucnit eu.

De la celălalt capăt al firului, s-a auzit o ușă trântindu-se.

– Sunt deja în mașină, Bubbles. Rămâi acolo unde ești!

Și a închis. Nu știam dacă să fiu recunoscătoare sau să mă enervez. M-am sprijinit de trunchiul unui copac, trebuia să mă calmez.

Respiră.

Dimineață, când plecasem de acasă, mă gândisem că mă voi întâlni cu Dawn și cu Scott la restaurant și atât. Mi-am ales hainele în funcție de asta. Acum, în noaptea rece, cardiganul meu era prea subțire. Iar blugii, care acum erau stropiți de noroi, nu îmi țineau de cald. Speram să ajungă rapid. Curând, urma să fiu fericită pentru că aveam să-i zăresc fața printre copaci.

Din nefericire, lui Kaden i-a luat ceva timp.

M-am gândit dacă să merg înaintea lui, dar am respins rapid acel gând. Nici măcar nu știam încotro să merg.

La asfințitul soarelui, am auzit un fluierat ușor. M-am întors să ascult.

Am auzit melodia din nou. Dacă aia era o pasăre, atunci era una care știa să cânte rock. Și, mai ales, melodia mea preferată, cu versuri care se transformaseră într-un tatuaj pe mâna colegului meu de apartament. Am făcut un pas în față.

– Sunt aici! am strigat. Aici!

Kaden se ivi dintre doi copaci, după ce le înlătură crengile. Purta șapca, cea pe care o purta de obicei când era în drumetie. Un hanorac gri, o pereche de blugi rupți și bocanci de munte. Și mai avea un hanorac legat în talie.

Am clipit de câteva ori.

Nu, nu era doar imaginația mea. M-am luptat cu impulsul de a-i sări în brațe.

– Mulțumesc, Doamne! vorbele mi-au țâșnit de pe buze. Kaden m-a privit de sus până jos. Zâmbind, și-a dezlegat hanoracul din talie și mi l-a întins. Era cel cu masca lui Deadpool pe care mi l-a mai împrumutat de câteva ori.

– Mulțumesc! am spus eu tremurând. L-am tras imediat pe mine, îngropându-mi mâinile în buzunarul din față. Cu tot entuziasmul, nici nu-mi dădusem seama că muream de frig.

– Fraiero, spuse Kaden dând din cap. Și-a întors cozorocul fără să își ia ochii de la mine.

Am mârâit și mi-am îngropat bărbia în moliciunea hanoracului.

– Tot ce te rog e să mă duci acasă în siguranță.

Ochii lui scăpărau amuzanți.

– Ai mers în cerc, Allie. Măcar dă-mi ocazia să te învăț câte ceva.

– Am făcut ce?! am strigat șocată.

În momentul acela, i-a scăpat unul dintre râsetele lui răgușite.

– Voiai să ajungi la platformă, dar nu te-ai dus în sus, ai rămas la același nivel în tot acest timp. Nu e vina mea că ești tu leneșă.

Am gemut frustrată. Simțul meu de orientare era la pământ, știam. Dar nici chiar în halul ăla, nu?

– Haide! S-a întors și s-a uitat la mine peste umăr, arătând cu bărbia în direcția în care trebuia să mergem.

– Te rog, spune-mi că mă duci la mașina mea, am gemut și am alergat ca să-l ajung din urmă.

– Mai puțină vorbă, mai multă mișcare, a răspuns el mergând înainte.

În loc să mă ducă la mașină, Kaden mă ducea în sus, pe drumul pe care voiam să merg inițial.

La un moment dat, am recunoscut câteva dintre stâncile pe care mă dusese în ultimele dăți. Abia dacă am vorbit, dar nu aveam oricum dispoziție pentru asta. Panta era la fel de noroioasă cum ne-o aminteam eu și toți mușchii mei. Curând, coapsele au început să mi se încingă. Din nou, alunecam printre bolovanii noroioși,

dar, cumva, am reușit să înaintez. O pată de noroi în plus sau în minus nu mai conta. Din nou, am ajuns la concluzia că orele de pilates erau ceva total diferit de cățărutul pe munte. M-am ridicat pe ultima stâncă. Ajunși în vârf, mi-am pus mâinile în șold și m-am forțat să respir calm.

Kaden a pășit pe marginea stâncii și și-a desfăcut brațele, ca și cum voia să-și ia zborul.

– Am ajuns, a spus el mulțumit și s-a întors spre mine rânjind. La locul nostru de relaxare.

Am făcut o față, dar nu i-am răspuns. Priveliștea era minunată, exact cum mi-o aminteam.

M-am apropiat de Kaden, dar, înainte ca picioarele mele să atingă marginea, m-a prins de umeri și m-a dat un pic în spate.

– Nu am încredere în tine. O să te arunci, sau ceva de genul.

– De ce aș face asta? m-am uitat spre el. Avea o față serioasă.

– Ultima dată când ai avut o cădere nervoasă ți-ai împachetat toate lucrurile și ai vrut să pleci, îmi aminti el.

– Și de asta crezi că m-aș arunca de pe o stâncă?

A dat din umeri.

– Atunci ai devenit isterică din cauza unui examen. De vreme ce ai dat din nou examenul ăla azi, mă aștept la orice. Ești foarte imprevizibilă.

De aici, de la înălțime, lumea părea infinită. Cerul strălucea deasupra noastră într-un albastru închis. Stând jos, am respirat adânc aerul curat și proaspăt și m-am concentrat pe cum mă simțeam, aici și acum.

Asta era cheia.

Venisem aici pentru a-mi reaminti această senzație. Mulțumită acelui moment, am uitat de lume și nu am simțit decât libertate. Fără să-mi dau seama, am zâmbit. Cu cât mă concentram mai mult pe prezent, cu atât mai

relaxată mă simțeam. Gândurile negative dispăreau unul câte unul, până și nodul din stomac începuse să se domolească.

– Examenul a fost super, am spus eu după o vreme, fără să îmi iau ochii de la priveliște. Pentru că se așternuse noaptea, lacul sclipea jos, în vale. Cu siguranță, aș fi putut să văd imediat prima stea a serii oglindindu-se în apă.

– Deci, n-ai de gând să te arunci de pe stânca asta? Sau să îți împachetezi lucrurile într-o criză de nervi?

Kaden s-a așezat lângă mine. S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate și și-a încrucișat picioarele.

Am dat din cap și zâmbetul meu a dispărut.

– Se apropie Ziua Recunoștinței. Scott, Dawn, chiar și tu... cu toții aveți planuri. Dar eu..., m-am oprit și mi-am dres vocea. Nu vreau să fiu săraca fată care își petrece sărbătorile singură, doar pentru că e prea orgolioasă ca să se întoarcă acasă. Nu prea aș numi locul ăla acasă; adică, mi-ai cunoscut mama.

Kaden a pufnit.

– Crede-mă, nu aș putea uita ușor pe cineva ca ea.

Am scos un râs lipsit de amuzament.

– Și, chiar dacă aș zbura până la Denver, mama nu mi-ar da niciun pic de atenție. Ar fi prea ocupată să facă pe gazda perfectă la festivitatea ei de gală. Între timp, mi-ar permite să induc în eroare oamenii care nu-mi plac, cu un zâmbet fals pe față. Tata ar fi prins în conversații importante, ca de obicei, nu ar avea timp de mine, decât foarte puțin, cât să mă prezinte unor parteneri de afaceri de-ai lui. Am clipit de câteva ori pentru a-mi alunga acele imagini din minte. Nu voiam să mă gândesc la trecut. Mai știam că, dacă țineam în mine, se adunau toate și avea să fie mai dificil de confruntat pe viitor. Pierdusem lupta asta de fiecare dată.

– Gândești prea mult, Bubbles, spuse Kaden după o vreme. M-am uitat la el și privea cerul. Mereu

te preocupi de ceea ce ar putea crede sau gândi ceilalți, fără să stai măcar o dată să te gândești la ce ți-ai dori tu. Câteodată, e foarte important să te gândești la ce ți-ai dori tu cu adevărat.

Am oftat.

– Crede-mă, mi-aș dori să fiu ca tine.

A ridicat o sprânceană.

– Te doare undeva despre ce gândesc ceilalți. Aproape nimic nu te dă peste cap.

– Tu mă dai peste cap, a spus Kaden într-o clipită. Nu părea să regrete afirmația făcută. Privirea lui era fixată asupra mea.

– Așa cum mă dă pe mine Ziua Recunoștinței? am întrebat confuză.

Kaden mi-a analizat vorbele:

– Nu, nu mă sperii chiar în halul acela, Bubbles.

O căldură mi-a cuprins tot corpul.

Dar nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Ziua Recunoștinței.

– Crezi că fac o greșeală dacă nu mă întorc la Denver?

A chicotit și s-a uitat înapoi spre vale.

– N-ai auzit ce am zis? Gândește-te măcar o dată la tine! Gândește-te la ce vrei tu să faci! Nu la mama ta, nu la prietenii tăi. Întrebarea este: există ceva ce ți-ai dorit dintotdeauna să faci? Sau vrei doar să stai degeaba și să umpli apartamentul cu bombele tale ciudate cu sclipici? Poți să faci ce vrei tu, e viața ta, Allie.

Am repetat vorbele lui în gând, încercând să le interiorizez.

După o vreme, mi-am dres vocea.

– Să nu râzi! Bine?

– Nu garantez, răspunse el, și i-am văzut colțurile gurii deja ridicându-se într-un zâmbet.

Mi-am dat ochii peste cap. Măcar era sincer. Mi-am încrucișat picioarele sub mine, ca să stau mai comod pe stâncă.

– Întotdeauna mi-am dorit să particip la o cină tradițională de Ziua Recunoștinței. Curcan gătit acasă și plăcinte, foarte multe aperitive și o masă imensă pe care o decorezi și asamblezi împreună cu familia. După aia, să urmeze tot acel ritual siropos prin care menționezi toate lucrurile pentru care ești recunoscător.

Kaden s-a încruntat.

– În cazul ăsta, familia ta ce mănâncă?

– Avem servicii de catering care ne aduc mâncare. Gustări care să ne țină de foame până începe gala, am explicat. Mult vin, desigur. Vinul îi ajută pe tata și pe partenerii săi de afaceri să se relaxeze. Îl face să se înțeleagă mai ușor, iar festivitatea în sine are un meniu cu trei feluri, de obicei supă, apoi miel, apoi alt fel de carne și... Consternarea din privirea lui Kaden devenea tot mai evidentă. M-am oprit. Ce e? am întrebat.

– Vrei să spui că nu ai fost niciodată la o cină tradițională de Ziua Recunoștinței?

Am dat din cap.

Kaden a tresărit.

– Nu înțelege greșit, mâncarea era delicioasă.

– Cred că ăsta e cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată, s-a încruntat el.

Înainte să apuc să zic vreun cuvânt, și-a scos telefonul. L-a pus la ureche și în câteva secunde i s-a luminat fața.

– Bună, mamă! Nu, totul e în regulă. Da, a mers bine, a spus el zâmbind. Și-a ridicat șapca și a așezat-o la loc. Uite, de ce te sun... Știu că va fi casa plină de copiii lui

Chad de Ziua Recunoștinței. S-a oprit și a făcut cu mâna, cu toate că mama lui nu putea să îl vadă. Nu, nu dau înapoi! Voiam să întreb dacă ar fi în regulă să aduc pe cineva cu mine.

Am sărit în picioare și m-am repezit să îi smulg telefonul din mână. S-a întors cu spatele spre mine.

– Știam că vei spune asta. Mulțumesc, mamă! Ne vedem marți!

A închis.

– A spus cu cât mai mulți cu atât mai bine, a surâs el în felul său tipic.

– Ai înnebunit? am strigat, nervoasă. Cum o să se interpreteze asta?

Zâmbetul lui a dispărut.

– Ce vrei să spui? Cum o să se interpreteze?

– Mă duci la mama ta acasă. Nu doar că e sărbătoare, dar e și în ziua în care vei face cunoștință cu copiii noului ei iubit?! Vocea mea devenise ascuțită.

Ochii lui Kaden m-au săgetat.

– Cui îi pasă?

– E...e... Rămăsesem fără cuvinte. Nu știam ce să zic sau ce să gândesc. M-am uitat spre Kaden speriată.

– Bubbles, a murmurat Kaden, luându-mă de umeri și forțându-mă să îl privesc. Suntem prieteni, nu?

Mi-am ținut respirația și l-am privit, la rândul meu.

– Ceva de genul, am răspuns, știind prea bine că nu era adevărat. Eram mai mult de-atât. Dar chiar nu puteam să spun asta.

– Vezi? spuse el cu vocea mai aspră. Apoi a afișat un zâmbet, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vei avea parte de cina ta siropoasă, cu toate ornamentele, iar eu și mama nu vom fi depășiți numeric la masă. Așa că, fiecare primește ceea ce-și dorește.

Nu știam ce anume simt. Poate că era de la privirea insistentă a lui Kaden. Sau poate era de la fiorul provocat de mâinile lui pe umerii mei și care mi se plimba prin corp. Sau poate era ideea în sine, de a participa la un eveniment în familie, normal, de a mă distra și de a avea șansa să petrec vacanța alături de alți oameni.

Într-un final, am încuviințat din cap încet.

— Bine!

Capitolul 17

– Nici vorbă! Kaden a dat nervos din cap. Șapca i-a căzut pe jos. Chestia aia nu intră la mine în mașină.

– Te rooog! Am făcut ochii de cățeluș, gest la care el a răspuns ridicând din sprânceană.

– Nu.

– Kaden, am avut o înțelegere.

Și-a pus centura, apoi m-a privit cu ochii mijiiți.

I l-am arătat și am zâmbit cât de adorabil am putut. Trebuia să-mi folosesc tot farmecul pe care-l aveam.

– Mereu ți-am apreciat gusturile minunate în muzică, a mormăit el ironic.

Am țipat de bucurie și i-am întins CD-ul. A dat ochii peste cap și mi l-a luat din mână, ca să pot urca în mașină. Peste câteva ore aveam s-o cunosc pe mama lui. Simțeam nevoia de muzică, una care să îmi mențină tonusul. Nu voiam rock alternativ depresiv, ci piese pe care să le pot fredona și care să mă scoată și pe mine din starea asta de agitație. Preferam country.

Am început să fredonez încă de la primele note. Kaden, în schimb, se strâmba și se tot plângea că muzica mea era cea mai dură metodă de tortură. Fițe!

– Nu pot să cred că ascult rahatul ăsta, a murmurat el, în timp ce se uita în oglinda laterală ca să intre pe strada principală.

– Știu de ce, am spus, în timp ce urmăream cum șirul de blocuri rămâne în urma noastră.

Căzusem de acord ca el să-mi suporte muzica, iar eu să urc în mașină cu el. Când ne întorsesem, acum cinci zile, din excursia noastră, eram terminată de emoții. Kaden mă liniștise, spunându-mi în repetate rânduri că nu va fi mare lucru și că mama lui abia aștepta să mă cunoască. Starea mea trecuse de la nefericire la panică, așa că am început să-mi iau la rând toate hainele din dulap, în căutarea unei ținute potrivite pentru o masă tradițională de Ziua Recunoștinței. La un moment dat, camera mea arăta ca un câmp de luptă.

În loc să mă ajute, pe Kaden îl pufnise râsul pentru că mă găsisse plină de nervi în mijlocul unui morman de haine, ceea ce m-a făcut să izbucnesc din nou în plâns și să-i spun că sub nicio formă eu nu merg cu el să-i cunosc mama. Kaden mormăise ceva peste văicăreala mea, dar mi-a propus ceva: în primul rând, m-a lăsat să aleg muzica pentru cele două ore și jumătate, cât ținea drumul. În al doilea rând, m-a ajutat să-mi fac bagajul. Ultima parte a fost amuzantă, pentru că el era mult mai organizat decât mine. Într-o oră, am reușit să împachetăm nu doar bagajul meu, ci și pe al lui.

Acum eram în drum spre Portland.

Cu coada ochiului, îl urmăream pe Kaden cum bătea ritmul cu degetele, la fel ca mine. Nu m-am putut abține să nu chicotesc. S-a încruntat instant la mine, apoi și-a întors privirea spre șosea.

– Ce te amuză așa?

Am dat ochii peste cap. Spre deosebire de mine, muzica nu-l făcea să se simtă mai bine.

– Eu cred că de fapt îți place la fel cum îmi place mie.

A pufnit disprețuitor.

– Versurile sunt penibile, melodia mă deranjează și, dacă o mai aud o singură dată cum se plânge de liceu și de foștii ei iubiți, cred că am să vomit. Am început să râd zgomotos. La tine în poală, Allison, a adăugat el serios.

M-am oprit brusc din răs. Problema nu era lucrul teribil pe care îl spusese, ci felul cum îmi pronunțase numele. Îmi plăcea, nu puteam nega.

– Bine, am oftat după un moment, deschizând torpedoul. Am cotrobăit până am găsit un CD cu Bon Jver, care îmi plăcea foarte mult, ori de câte ori simțeam nevoia de ceva liniștitor.

Kaden era foarte mulțumit de alegere și nu mai părea încordat ca atunci când pornisem de acasă. Ba chiar zâmbea.

– Abia aștepti să o vezi pe mama ta, așa e? am întrebat eu cu grijă, preluând din starea bună pe care o radia.

Chiar dacă doar a dat din umeri, zâmbetul lui era de ajuns. Am simțit o atingere ușoară pe umăr. Am ignorat-o. Visul în care mă aflam era perfect. Mâna a dispărut și a reapărut, ușor, întâi pe coapsa mea, apoi pe șold... M-am smucit atât de tare, încât m-am lovit cu capul de capotă. Am gemut.

Apoi am realizat că mi se desfăcuse centura. M-am uitat la Kaden, care mă privea dezorientat, nu știa ce se întâmplă.

A durat o vreme ca să-mi revin de la sperietură.

– Am ajuns, spuse el blând.

Nu m-a întrebat ce pățisem, iar pentru asta îi eram recunoscătoare.

M-am uitat pe geam. Am văzut o casă mică, albă, cu acoperiș ascuțit. Avea o curte primitoare și o terasă cu o mulțime de ghivece cu flori, iar sub geamul de la bucătărie era o băncuță. O atmosferă caldă și primitoare plutea peste acel loc.

– Aici ai crescut? am întrebat deschizând portiera ca să cobor.

Kaden a făcut la fel și a început să scoată bagajele din mașină.

– Parțial. Părinții mei au divorțat când am împlinit unsprezece ani. Și-a încrucișat mâinile la ceafă și a privit casa mamei lui. A zâmbit trist. Din acel moment, m-am tot mutat de aici, din casa mamei, până în celălalt capăt al orașului, unde stătea tata. Am strâns din buze, studiindu-l atent. Avea maxilarul încleștat și încerca să nu arate vreo urmă de emoție. Ca de obicei, nu se pricepea la asta. Poate, din cauza felului său impulsiv de a fi, dar, în general, îl puteam citi ca pe o carte deschisă.

Am auzit un scârțâit și fața i s-a luminat. De data asta, un zâmbet adevărat i-a îmbrățișat chipul.

– O poveste tragică și multe lacrimi. Nu prea se potrivesc cu ziua de azi, nu e așa, Kaden? se auzi o voce de femeie, iar eu m-am întors brusc.

Mama lui Kaden deschisese ușa albastră și stătea pe terasă. Am remarcat imediat asemănarea izbitoare dintre Kaden și mama lui. Aceeași culoare de păr, aceiași ochi și aceleași linii care apăreau atunci când râdeau.

Spencer nu exagerase. Mama lui Kaden chiar era superbă. Era minionă, feminină, cu forme pline și păr bogat până la umeri.

Din doi pași, Kaden a urcat treptele de pe terasă și a luat-o în brațe. Era mai mare decât ea cu un cap și jumătate. A ridicat-o pentru o secundă, ceea ce a făcut-o să chicotească. După ce a lăsat-o jos, ea i-a cuprins chipul în palme.

– Trebuie să te bărbierești. Așa arăți ca un bărbat în toată regula, iar eu încă nu sunt pregătită pentru asta, spuse ea cu un zâmbet jucăuș. Semăna atât de mult cu zâmbetul lui Kaden, încât mi s-a tăiat respirația pentru o secundă.

– Hai, mama, că nu m-a schimbat așa mult față de data trecută, spuse Kaden sec, iar drept răspuns, mama lui l-a înghiontit ușor în umăr.

Apoi s-a uitat peste umărul lui și m-a văzut.

– Vino, Allie! Nu mușc, spuse ea, făcându-mi semn.

Eram încă pe gânduri și am mai rămas câteva secunde nemișcată, până să mă apropii. M-a măsurat din cap până în picioare, apoi m-a îmbrățișat. Simțeam că mă cuprinde din nou starea de agitație, iar inima aproape că-mi sărea din piept. Am încercat să ascund acest lucru, așa că am zâmbit.

– Eu sunt Rachel. Îmi pare bine să te cunosc, spuse ea și am avut impresia că e sinceră.

– Eu sunt Allie, am spus zâmbind. Plăcerea e de partea mea! Mulțumesc că m-ați primit!

Bine. Asta a sunat trist de tot. De parcă eram un câțel abandonat pe care îl luase de pe marginea drumului.

– Fii serioasă! răspunse ea întorcându-se grațios către ușă și făcându-mi semn să o urmez. Datorită ție, nu vom fi mai puțini mâine seară, deci sunt foarte entuziasmată de prezența ta. Vino, să-ți arăt casa! Și pentru că tu ești de-al casei, poți aduce bagajele cât o conduc pe Allie, îi spuse lui Kaden peste umăr.

Kaden a dus mâna la frunte și a salutat ca un soldat. Puteam să văd cum își dă ochii peste cap, dar și că abia se stăpânea să nu zâmbească.

Am intrat în casă după Rachel și m-am uitat în jur. Era la fel de fermecător ca pe dinafară. Sufrageria era primitoare, cu mobilă albă și cu decorațiuni atent alese în nuanțe de albastru. Întregul subsol era decorat în tonuri de toamnă, asortate perfect cu anotimpul.

– Aici e sufrageria. Acolo e bucătăria. Toate la îndemână, spuse Rachel rapid, apoi s-a îndreptat spre scări.

Lemnul scârțâia sub picioarele noastre, pe măsură ce urcam la etaj. Pe pereți, atârnavu câteva fotografii cu Rachel împreună cu băieții ei. Pentru prima dată, am reușit să-l văd pe fratele lui Kaden. O anumită asemănare era imposibil să n-o remarci, totuși, erau destul de diferiți.

Kaden era la fel de adorabil și când era mic, avea fața rotunjoară și obrăjorii dolofani. Zâmbetul lui era la fel de fericit ca acum.

Am zâmbit.

Când Rachel și-a dat seama că m-am oprit în mijlocul scărilor, s-a întors și a coborât lângă mine ca să privescă și ea fotografia.

– Îmi ajungea până la brâu pe atunci, oftă ea și era evident că era cu mintea în trecut.

– Hai că n-a ajuns așa rău, am spus ironic, pentru că altceva mai bun nu-mi venea în minte.

Rachel se uită din nou la mine, iar zâmbetul luminos i se instalase din nou pe chip.

– Da, nu e așa? S-a transformat într-un adevărat bărbat.

– Știi că te aud, nu? se auzi din subsol vocea lui Kaden. Imediat, am auzit bagajele noastre trântindu-se de podea.

Rachel și-a ignorat fiul și a dat din cap.

– Dar, uneori, nu pot să-l înțeleg. Barba aia? Trebuie neaparat să dispară.

– Nu cred că l-am văzut vreodată fără ea, am spus gânditoare.

– Mulțumesc, Allie! se auzi din nou vocea lui Kaden.

Am chicotit și am urmat-o pe Rachel la primul etaj. Am trecut prin fața unei camere, probabil a ei, și a deschis a doua ușă de la capătul holului îngust.

– Aici vei dormi, spuse imediat ce am intrat în cameră.

Trebuie să fi fost a lui Kaden înainte. Acolo se aflau încă urme ale adolescenței lui: pereți albaștri, o consolă și câteva casete cu jocuri. Pe pereți, se puteau distinge urmele unor postere. Cu toate astea, Rachel chiar făcuse

un efort să aranjeze camera pentru mine. Pe măsuta de lângă pat era o vază cu flori proaspăt culese, iar patul era proaspăt și frumos aranjat. Pusese chiar și câteva dulciuri lângă pernă. Parcă eram la hotel. Mi-a venit să plâng, dar, din fericire, de data asta am reușit să mă adun.

– Mulțumesc mult, Rachel! i-am spus.

Aș fi vrut să îi ofer mai mult decât un mulțumesc acestei doamne incredibile, dar ne cunoșteam de doar câteva minute și nu știam ce ar fi fost mai potrivit. Așa că am zâmbit larg și am sperat să fie de ajuns, cel puțin pentru moment.

– Prietenii lui Kaden sunt întodeauna bineveniți, a răspuns în timp ce își aranja o suviță după ureche.

Chiar dacă era mai scundă decât mine, emana demnitate și o anumită prestanță.

– Sunteți prieteni, nu-i așa?

Întrebarea subliminală a ajuns la mine imediat.

– Suntem doar amici.

Din nefericire, mi-a venit în minte scena primului nostru sărut, urmată de scena din ultima drumetie. Obrajii mi s-au înroșit ca focul și am înghițit în sec. Nu se va mai întâmpla. Am decis asta. Trebuia stinsă scânteia, înainte de a izbucni un adevărat incendiu. Toate astea, pentru că împărțeam apartamentul, dar, mai presus de toate, pentru că prietenia cu Kaden se consolidase între timp. Era prea importantă pentru mine – nu puteam să risc.

– Nu a mai adus o fată acasă de foarte mulți ani. Aș fi surprinsă dacă nu ai fi o fată specială pentru el.

Tonul lui Rachel era amabil și relaxat, dar din privirea ei a semnalat clar că încerca să mă analizeze.

– Să nu-l rănești!

Am deschis gura ca să protestez, dar mi-am amintit comentariul lui Spencer legat de părerea lui Kaden despre

relații, apoi reacția lui Kaden la CD-ul găsit în mașina lui, așa că am încuviințat încet.

– Nu cred că aș putea. Te asigur că nu intenționez să fac asta.

S-a uitat la mine cu speranță în ochi, apoi și-a pus mâna pe brațul meu.

– Cred că ne vom înțelege de minune, Allie.

A părăsit camera, lăsându-mă complet năucă. Kaden și mama lui erau identici.

Capitolul 18

Doar ce a părăsit Rachel încăperea, că a și intrat Kaden care mi-a adus geanta și a lăsat-o pe pat.

– Mulțumesc! am spus eu.

Și-a dat jos puloverul, iar tricoul lui simplu îi scotea în evidență tatuajele, exact cum îmi plăcea mie. De când îmi explicase ce reprezintă fiecare, le găseam și mai interesante.

La naiba cu Kaden și cu brațele lui sexy.

– Pentru puțin!

Mi-am luat ochii de pe brațele lui și i-am zâmbit:

– Mama ta e minunată. Sau, cum ar spune Spencer, dementială.

Kaden a strâmbat din nas.

– Nu-mi aminti.

Am râs.

– Chiar așa rău e?

Kaden și-a dat ochii peste cap și s-a așezat pe marginea patului.

– Nu știi cum e. De fiecare dată când e și el aici, se comportă atât de bine, încât îmi vine să vomit.

– Sunt cam multe chestii care te fac să vomizi, am insinuat eu, privind în jur la pereții camerei.

Mă întrebam ce postere fuseseră atârinate acolo mai demult. Postere cu mașini? Trupe? Fete dezbrăcate?

– Sunt multe lucruri teribile în lumea asta. În categoria asta intră melodiile lui Taylor Swift și comportamentul lui Spencer atunci când mama este prin preajmă, spuse Kaden serios.

M-am întors cu fața spre el și zâmbea din nou. Noul gând care mi s-a arătat m-a lovit în moalele capului: imediat ce a ajuns înapoi acasă, se îmblânzise de-a dreptul.

– La ce te gândești? întrebă el imediat simțind că ceva s-a schimbat în atitudinea mea.

– La cât de fericit te face faptul că ești aici, am răspuns cu toată sinceritatea.

M-am întors și m-am plimbat prin cameră, apoi m-am oprit în fața unui Nintendo 64, care arăta destul de îngrijit, dar cu siguranță avea o vechime impresionantă. M-am așezat în genunchi și am început să caut într-o cutie mică de lângă consolă, plină cu jocuri.

– Am uitat complet de ele, spuse Kaden în spatele meu. A venit lângă mine, a luat cutia din mâinile mele și a golit-o pe covor.

– Uau!

Cu ochi scânteietori, a pescuit din grămada de casete caseta cu Mario. Apoi s-a aplecat spre sertarul de la comoda pe care era așezat TV-ul. Mi-a întins o manetă.

– Ce zici de un joc?

– Sigur. Dacă îmi zici ce să fac, cu mare plăcere, am răspuns, întinzând mâna după manetă.

Kaden n-a lăsat-o din mână. M-am uitat încruntată la el.

– Nu-mi spune că nu ai jucat niciodată *Mario*. Nu te cred.

Seriozitatea lui aproape că m-a făcut să râd. Suna ca și cum ar fi fost o chestiune de viață și de moarte.

– Nu, nu am mai făcut asta. Dar mă poți învăța aici și acum, am spus fără să clilesc.

Am luat maneta din mâna lui și am desfăcut cablul înfășurat în jurul ei. Kaden a zâmbit.

– Cu cea mai mare plăcere, Bubbles! Cu cea mai mare plăcere!

A pornit TV-ul și a băgat tot felul de cabluri înainte să jucăm. Pentru următoarea jumătate de oră am înțeles câtă dreptate avea Kaden. Chiar era o chestiune de viață și de moarte. După ce mi-a arătat ce setări să aleg, mi-am ales o ciupercă drăguță și ne-am războit. Violent. Majoritatea timpului stăteam pe podea pentru că, spre deosebire de Kaden, îmi mișcam și corpul când mișcam maneta.

Jongleriile mele l-au făcut să râdă zgomotos de fiecare dată, apoi el și-a mai pierdut din dexteritate, așa că am reușit să țin pasul și să depășesc acele capcane care fuseseră colectate și aruncate ca niște scoici. Niciodată în viața mea nu m-am distrat atât cu un joc. Abia dacă am observat că Rachel intrase în cameră cu o farfurie de sandviciuri în mână și se așezase pe pat. La un moment dat, am simțit că mă privea, ceea ce m-a făcut să-mi pierd concentrarea pentru o clipă. Bineînțeles, Kaden a profitat de asta și mi-a împins ciuperca sălbatică în afara pistei, direct într-o prăpastie.

– Nu-i corect! am strigat eu.

– Dacă nu ești atentă, e numai vina ta, spuse Kaden sec, cu ochii încă fixați pe ecran. Umerii îi erau tensionați, fața concentrată. Cu toate acestea, zâmbea ușor.

– Cred că e de la mirosul sandviciurilor, am spus adulmecând.

– Rachel, ai nevoie de ajutor la bucătărie?

M-am uitat sfioasă spre ea, dar ea a dat din mână.

– Azi, nu! Am cam terminat pe ziua de azi. Dar mâine, voi fi recunoscătoare pentru o mână de ajutor.

– Mereu spui asta, dar nu lași pe nimeni să te ajute, a mormăit Kaden, apoi mi-a spus:

– O ceapă să tai greșit, și nu mai scapi de gura ei.

– Fii atent acolo sau te bat la *Mario Kart* de față cu colega ta. Asta ar fi rușinos pentru tine, pentru că nu am uitat încă, l-a amenințat Rachel.

Kaden a dat din umeri neimpresionat.

– Încearcă numai! bolborosi el.

În secunda următoare, Rachel s-a ridicat și a țâșnit lângă noi pe podea. Ne-am terminat runda, apoi i-am dat ei maneta. I-am urmărit amuzată în timp ce se războiau intens. Rachel nu glumise: chiar se pricepea. Probabil că ea și Kaden se joacă de fiecare dată când Kaden vine aici. Părea genul ăsta de mamă.

După o vreme, m-am ridicat și am scotocit după telefon ca să-i scriu mesaj lui Dawn. Ea ceruse în mod expres să îi fac un raport detaliat în momentul în care ajung aici și voiam să folosesc cele trei minute libere pentru a mă ține de promisiune. Când m-am uitat în sus din nou, privirea lui Kaden era ațintită asupra mea și avea un zâmbet pe toată fața. În următoarea secundă, Rachel a scos un strigăt triumfător. Kaden a înjurat apăsător.

– Ți-am spus că nu mi-e frică să te bat în fața colegei tale, spuse mama lui.

– Norocul începătorului, a bolborosit Kaden cu dispreț. Vreau revanșă.

– Dacă vrei să te simți mai bine, ar trebui să joci cu Allie, a spus întorcându-se spre mine. Fără supărare, Allie!

– Nu-i problemă, am răspuns și m-am așezat turcește.

Râsul lui Kaden a umplut camera... și întregul meu corp. Simțeam căldură și, în loc să privesc mașinuțele colorate de pe ecran, mă uitam la el.

Cu doar câteva zile în urmă, aveam dubii dacă e sau nu o idee bună să vin împreună cu Kaden în Portland.

Acum, că mă aflam aici, nu puteam să îmi închipui că există un loc mai frumos.

Am petrecut o zi minunată împreună. Kaden a terminat de arătat turul casei, iar Rachel a pregătit masa. La un moment dat, ne-am alăturat, dar ei îi plăcea să dețină controlul absolut în bucătărie, așa că ne-am mulțumit să îi înmănam doar ustensilele necesare și să încercăm să nu o încurcăm.

După ce am înfulecat o porție imensă de Mac'n'cheese, eu și Kaden am făcut curat. Era ca și cum aș fi fost acasă în Woodshill. Simțeam ochii lui Rachel ațintiți asupra noastră, dar nu mă deranja.

– Ai chef de o plimbare? îmi șopti Kaden în timp ce uscăm vasele.

– Sunt munți pe aici pe care ai vrea să îi escaladez? Fiindcă bocancii de drumeție nu au fost pe lista lucrurilor pe care să le aduc, l-am tachinat eu.

S-a sprijinit de chiuvetă, punând mâinile pe blatul din spatele lui.

– Mă gândeam să îți arăt niște locuri prin care obișnuiam să petrec mult timp. Am putea bea o cafea sau ceva.

Sau ceva. Am zâmbit. Kaden – varianta din Portland – era fermecător.

– De ce nu.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

– De ce zâmbești așa?

Mi-am ținut buzele, dar tot nu am putut să îmi opresc zâmbetul.

– Nu mai face așa. E de speriat. Zici că ai de gând să răpești pe cineva, a continuat el.

– Ceee?! mi-am pus mâinile în șold și mă uitam la el. Nu arăt așa când zâmbesc!

S-a corectat:

– Nu, doar ca un clovn într-un film horror.

– Kaden! I-am avertizat.

– Sau ca Joker. Colțul buzelor tale...

L-am lovit cu prosopul. El s-a ferit și a izbucnit în râs. Am țipat și am țâșnit în fața lui, lovindu-l din nou. Prosopul l-a nimerit peste fund.

– Ha! am strigat.

Râsul lui s-a oprit brusc. În secunda următoare, m-a înșfăcat și m-a ridicat pe umăr. Nu din nou!

– Lasă-mă jos! De data asta, prosopul ateriza pe fundul meu.

Am început să urlu.

– Nu suntem singuri, Kaden. Nu te mai prosti, am șuierat dând din mâini prin aer ca să-mi dea drumul.

– Kaden, lasă fata jos, am auzit-o pe Rachel cu un ton muștrător.

Kaden ne-a ignorat pe amândouă și m-a dus așa, pe umăr, până în hol.

– Unde te duci? strigă Rachel după noi.

– Vreau să-i arăt lui Allie împrejurimile, răspunse el, încercând să se încalțe cu mine încă pe umărul lui.

– Nu te mai fâțâi, Bubbles!

Dar nu aveam de gând să-l ascult și am încercat să mă fâțâi ca să mă eliberez din strânsoare. Kaden și-a pierdut echilibrul și s-a împiedicat. Am dat cu capul de perete și am scâncit de durere.

– Eu ți-am spus, murmură el, în timp ce s-a aplecat ca să mă pună înapoi pe podea.

Cu o mână m-a prins de braț.

– Ești bine? m-a întrebat.

Vedeam stele verzi și a trebuit să respir adânc de câteva ori și să clipesc până să-i pot vedea chipul.

– Bubbles? vocea lui suna blând.

Era foarte aproape de mine. Privirea mi-a alunecat pe fruntea lui, apoi pe ochii de culoarea caramelului și, pe furiș, pe gură. Kaden avea o gură frumoasă. O gură care, cu siguranță, putea să facă mai multe decât să sărute. Buzele erau ușor curbate, aveau forma perfectă și se potriveau cu buzele mele. Mi-am amintit din nou de ultimul nostru sărut și, fără să vreau, mi s-a tăiat respirația.

M-am uitat în sus. În lumina slabă din hol, ochii lui Kaden erau acum atât de întunecați, încât păreau negri. Imediat m-am eliberat din strânsoarea lui și m-am dat în spate ca să mă sprijin de perete. Ca să-i evit privirea, am înșfăcat rapid cizmele și mi le-am tras în picioare. Apoi mi-am luat jacheta din cuier și mi-am înfășurat eșarfa în jurul gâtului. Abia când pulsul mi s-a mai dotolit, am îndrăznit să mă uit în sus din nou.

– Mergem? am întrebat, întinzând mâna spre ușă.

Un timp nu a spus nimic, stătea și se uita la mine. Într-un final, a oftat ușor. Și-a luat haina din cuier și mi-a deschis ușa.

– Ne vedem mai târziu, mamă! a strigat el peste umăr, apoi am ieșit în aerul răcoros al toamnei.

Toamna, Portland era superb și destul de diferit de celelalte orașe pe care le-am vizitat până acum. Copaci groși, cu frunze multicolore erau aliniați de o parte și de cealaltă a străzii. Cele mai multe frunze deja căzuseră de pe ramuri.

Mă bucuram de covorul de frunze de sub picioare, era un sentiment plăcut. Când aveam ocazia, le mai aruncam prin aer și mă uitam cum cad liniștite.

Kaden a copilărit într-un cartier cald și primitiv. Totul arăta foarte îngrijit și, în timp ce mergeam spre strada principală, am întâlnit și câteva familii cu copii care mergeau pe bicicletă. I-am urmărit până când au dispărut după colț. Mă bucuram că am motive să nu mă uit la Kaden.

Îmi era rușine. Nu doar pentru că aș fi stat singură în Woodshill, dacă nu aș fi venit aici. Ca să fiu sinceră, era mai degrabă din cauza faptului că nu puteam stăpâni fiorii pe care mi-i provoca simpla lui apropiere. Cu cât mă apropiam de el, cu atât eram mai nesigură că vom rămâne doar prieteni.

– Ai locuit dintotdeauna aici? am întrebat eu în timp ce ieșeam din cartier.

– Mama a cumpărat casa după divorț. Era în paragină când am văzut-o prima dată și nu-mi imaginam că aveam să trăiesc aici, răspuse el.

– Serios? Nu pare deloc să fi fost așa.

– Am încercat să facem singuri cât de mult s-a putut, ca să nu ne coste scump. Nu prea eram de ajutor pe atunci. Kaden a dat din umeri. Mergeam atât de aproape unul de celălalt încât îi simțeam mâna atingând-o pe a mea, și am mărit distanța dintre noi.

Kaden s-a oprit din mers.

– O, haide, a mârâit el, luându-mă de mână și trăgându-mă spre el cu o smucitură puternică. Ce-i cu tine?

– Nimic, m-am bâlbâit eu.

Sprâncenele lui erau încruntate. S-a uitat în jos spre mine:

– Ești complet încordată și aș vrea să știu de ce, să te pot ajuta.

Mi-am dres vocea și am făcut un efort să nu mă uit la buzele lui din nou.

– Ai putea să menții puțină distanță între noi, Kaden.

Acum arăta confuz. A avut nevoie de câteva secunde bune până să înțeleagă ce-am spus. Mi-a dat drumul la mână de parcă s-ar fi ars.

– Nu vreau să te simți inconfortabil alături de mine.

Era chiar contrariul. Mă simțeam prea bine în preajma lui. Dar nu îi puteam spune asta.

– Nu-i vorba de asta, Kaden. Sunt doar... un pic mai rușinată din cauza mamei tale.

S-a oprit:

– Deci de asta ești așa încordată? Pentru că ești îngrijorată legat de ce anume gândește mama mea? Am încuviințat. Era scuza perfectă, am acceptat-o cu brațele deschise.

– Iar eu mă gândeam dacă nu cumva miros a transpirație, glumi Kaden.

M-am apropiat de el și l-am adulmecat:

– Nu, nu! Dar le-aș spune prietenilor tăi altceva, dacă m-ar întreba, l-am înghiontit. Mi-a spus Monica odată că te-ai plâns că miros rău.

Kaden a pufăit:

– Așa e, a ridicat o sprânceană. Sunt doar sincer, am mai discutat odată despre preferințele tale dubioase pentru gusturi și mirosuri. Ar trebui să fii recunoscătoare că sunt atât de sincer cu tine. De fiecare dată când sunt în aceeași încăpere cu tine, miroase de parcă a explodat o fabrică de bomboane.

S-a ferit de o altă înghionteală de a mea și a continuat să meargă. Văzând că nu am de gând îl urmez, s-a întors spre mine și a început să alerge cu spatele:

– Voiam să îți arăt magazinul la care obișnuiam să lucrez. Așa că nu te mai bosumfla și urmează-mă!

Reveniserăm la normal și eram fericită pentru asta.

– Ai lucrat aici? am întrebat privind la semnul vechi pe care scria cu verde închis Bold Records. Scrisul deja se decojea pe margini, iar fațada se vedea că avusese și zile mai bune. Cu toate acestea, eram curioasă cum arăta înăuntru. Nu mai fusesem într-un magazin de discuri.

Kaden a încuviințat și a deschis ușa pentru mine. Sosirea noastră a fost anunțată de un clopoțel. Înăuntru

răsuna un rock mai lent. M-am uitat în jur surprinsă. Rafturile păreau interminabile, toate pline cu discuri de vinil care ocupau fiecare milimetru din spațiul liber. Becurile se legăneau din tavan, prinse într-un material alb, ce răsfrângea lumina caldă peste rafturile cu CD-uri din mijlocul magazinului.

— Arată extraordinar, am șoptit și m-am dus direct la primul raft. Nu aveam CD-player, dar discurile mă fascinaseră dintotdeauna. În timp ce mă plimbam printre rafturi, îmi treceam degetele peste albume. Mă opream și mă uitam la câte unul din când în când, după care îl puneam înapoi pe raft. Când am ajuns în capătul primului rând, m-am întors spre Kaden care mă urma de la distanță — practic, străluceam de bucurie. A surâs la rândul lui și mi-a făcut semn să merg.

În spatele magazinului erau câteva trepte care duceau spre o zonă amenajată cu mobilier frumos. Și aici, pereții erau acoperiți de albume. Un covor frumos împletit era pus peste scândurile groase din lemn închis la culoare. Un scaun din piele și o canapea erau aranjate între niște cutii pline cu CD-uri și cu discuri.

Pe mesele mari, erau așezate CD-playere și căști. În dreapta încăperii era amenajată o chicinetă cu un aparat de cafea. Un om care stătea în fața unui frigider a scos o doză de cola, în timp ce câțiva tineri stăteau tolăniți pe canapele și dădeau din cap pe ritmul muzicii. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Kaden a mers înaintea mea spre aparatul de cafea. A luat două căni de pe raft, le-a umplut și mi-a întins una dintre ele.

— Fără frișcă, din păcate. Iar cafeaua nu e cea mai bună, dar... A lăsat propoziția neterminată și a ridicat din umeri.

— Iubesc locul acesta, l-am asigurat eu. Serios, Kaden, mi-ar plăcea să îmi pot cumpăra discuri de vinil cu toate melodiile preferate, exact în momentul acesta. Nici măcar pick-up nu am.

– Când lucram aici, aveam aceeași senzație, dar pe atunci trebuia să pun bani deoparte pentru mașină. În schimb, CD-urile ocupă mai puțin spațiu. Dar, la un moment dat, când voi avea un apartament mai încăpător sau poate chiar o casă, aș vrea să îmi amenajez o cameră doar pentru muzică. A suflat în cafeaua lui și a luat o înghițitură:

– Mama nu a vrut să rezerve o cameră pentru asta. Mi s-a părut că e foarte egoistă...

– Ce păcat! am încuviințat.

– Da, nu-i așa?

Un timp, doar am stat și ne-am zâmbit unul celuilalt. Apoi, Kaden a făcut semn către singurul scaun din piele liber din mijlocul încăperii.

Kaden mi-a oferit locul, dar am refuzat și m-am așezat confortabil pe un fotoliu. El s-a așezat lângă mine, ușor într-o parte, ca să stăm față în față. Mi-a povestit cum, pe când avea paisprezece ani, obișnuia să petreacă foarte mult timp aici, ajunsese chiar să le recomande anumite trupe clienților. Proprietara, Trudy, prinsese drag de el și observase nu doar că are gusturi bune, dar chiar știa despre ce vorbește. Iar, când l-a întrebat dacă dorește un loc de muncă temporar, el, cunoscând deja magazinul aproape la fel de bine ca proprietara, a acceptat.

– Bine, la început doar preluam comenzi și împachetam cutii. Ochii îi sclipeau chiar și acum în timp ce povestea despre asta.

– Ai fost trist când ai plecat de aici? am întrebat.

Kaden terminase de băut cafeaua și s-a aplecat să pună cana goală pe masă.

– Da, din păcate! A fost un loc de muncă incredibil. Am acumulat foarte multă experiență. Oricum, Trudy a fost mai tristă decât mine. În ultima mea zi aici, a plâns pe bune.

– Și știm amândoi cât de mult îți plac discuțiile lacrimogene.

N-a zis nimic, a ridicat doar o sprânceană.

După ce am terminat de băut cafeaua, ne-am întors în magazin și am început să ne uităm printre rafturi. Am găsit multe discuri pe care ni le doream amândoi, dar și câteva la care Kaden a strâmbat din nas. Mi-a pus pe cap niște căști negre imense care au înghițit instant toate sunetele din jurul meu. Alegea CD-uri din cutii și le punea în CD-player unul după altul. Dacă îmi plăcea ce auzeam, ridicam degetul mare, dacă nu, lăsam colțurile gurii în jos. În acest moment, Kaden îmi știa gustul la muzică destul de bine. Unul dintre albume mi-a făcut inima să bată cu putere, cu toate că era vechi și uitat. Părea atât de cunoscut. Cu fața radiind, m-am uitat spre Kaden. Un zâmbet satisfăcut îi colora și lui fața.

După o vreme, am închis ochii și m-am gândit când a fost ultima dată când am ascultat Ocean Avenue de la Yellowcard. Muzica m-a ajutat să depășesc atâtea zile negre. Unele melodii le asociază cu anumite emoții și era suficient să aud doar primele note ca să-mi reactivez starea, oriunde m-aș fi aflat. Cântecul acesta parcă avea o putere magică, mă vindeca de fiecare dată.

– Ador melodia asta, am spus eu, iar Kaden a tresărit – și-a ridicat mâna și a pus-o peste gura mea. Cred că am vorbit cam tare, că mai mulți oameni s-au întors spre noi. După ce ultimele note s-au risipit, mi-am scos căștile și mi-am aranjat părul.

– După drumul de azi, trebuia să mă asigur că gusturile tale în materie de muzică sunt încă intacte.

– A trebuit să suportți doar două melodii de la Taylor Swift, așa că nu mai comenta.

Am pus căștile la locul lor și m-am îndreptat spre o parte a magazinului pe care nu o explorasem încă.

Kaden se plimba pe partea stângă, uitându-se printre rafturi în timp ce eu răscoleam printre cele din

dreapta. De fiecare dată când unul dintre noi găsea un disc care îi plăcea, i-l arăta celuilalt. Noua copertă de la Fallout Boy avea pe ea un chip, iar Kaden a ridicat-o în dreptul feței. Am chicotit și mi-am scos telefonul ca să-l fotografiez. Când i-am arătat poza, a insistat să îmi facă și mie una la fel. Nu i-a luat mult timp ca să găsească discul cu Ocean Avenue care avea pe copertă fața unei fete, pe un fundal cu un apus de soare. Kaden a vrut să facă poza, dar eu am insistat să vină lângă mine să ne facem un selfie. Asta nu a fost întocmai ușor, având în vedere că nu vedeam ce fac, iar la un moment dat râdeam atât de tare, că am scăpat pe jos și discul și telefonul. După câteva încercări, am reușit. Iar la finalul acestei tentative de ședință foto mă alesesem nu doar cu o poză mișto, dar și cu o durere de burtă de la atâta râs.

Când ne-am hotărât să ne îndreptăm spre casă, deja se lăsase întunericul. Kaden mi-a oferit una dintre cele mai frumoase zile pe care le avusesem. Contrar așteptărilor mele, mi-am dat seama că sărbătorile petrecute acolo mă făceau fericită.

Chiar foarte fericită!

Capitolul 19

Ziua a decurs minunat, dar nu și noaptea. Voiam să fug din acest pat străin și să îl caut pe Kaden. Pur și simplu, nu-mi puteam lua gândul de la asta. Imediat ce închideam ochii, îmi apăreau în minte zâmbetul lui, felul în care își trecea degetele prin păr atunci când se gândea la ceva. Și sărutările lui. Trebuia să încetez să mă mai gândesc la el în acel fel. Fusese o zi atât de frumoasă, iar asta era o dovadă în plus că prietenia dintre noi ar putea funcționa.

Cu toate astea, simțeam fiori în tot corpul. Mai ales în zone care nu aveau nicio legătură cu prietenia. Gemând de frustrare, m-am întors pe-o parte și mi-am tras pătura pe cap, ca să alung gândurile nepotrivite și chiar reacțiile pe care le avea trupul meu. Degeaba. Nu puteam să dorm. Doar mă suceam și răsuceam în patul lui Kaden din copilărie. La un moment dat, m-am surprins mirosindu-i perna să văd dacă miroase a el.

Mersesem prea departe, era penibil.

Când am reușit să adorm, era deja trecut demult de miezul nopții. Dimineață, cearcănele adânci de sub ochii mei stăteau mărturie ale nopții nedormite aproape deloc. Apucând prosopul pe care Rachel îl pregătise pentru mine, m-am îndreptat spre baie sperând că un duș mă va revigora. Am potrivit apa cât de rece am suportat și m-am bucurat de picăturile care cădeau pe piele. Melodia de la Yellowcard încă îmi cânta în cap. Tocmai îmi puneam șampon în palmă, când ușa de la baie s-a deschis.

– Bună dimineața!

Asta a fost mai șocant decât apa rece.

– Ieși afară, Kaden! Din fericire, perdeaua de duș nu era transparentă.

– Nu ai încuiat-o, a râs el. Asta e, practic, o invitație.

La naiba, avea dreptate. Eram atât de obișnuită fără încuietoare la ușă, încât îmi ieșise din minte să o încui tocmai acum.

– Ai înnebunit, Kaden, ieși! Pleacă! Ochii începuseră să mă usture de la șampon și am început să înjur.

– Continuă ce făceai. Nu mă băga în seamă.

Kaden a deschis robinetul de la chiuvetă și a început să se spele pe dinți.

Dușul meu liniștit de dimineață a devenit brusc o treabă foarte agitată. Întâi am încercat să-mi scot șamponul din ochi, apoi să mă spăl cu o viteză record, stând cu ochii pe perdeaua de la duș și sperând că nu se vede prin ea.

– M-am distrat de minune ieri, a mormăit Kaden cu periuța de dinți în gură.

Abia am înțeles ce zicea.

– Și eu, dar tot aș prefera să fac duș în liniște, credeam că am fost destul de clară în privința asta, am articulat eu.

– Nu face așa mare caz din asta, Bubbles, râse el. Nu e ca și cum nu te-aș mai fi văzut dezbrăcată.

Am înghețat.

– CE?

A râs.

– Nu ai apucat perdeaua așa repede cum crezi.

Fierbințeala a urcat iute, de la gât spre obraji. Nemernicul ăsta arrogant și prost care...

– Kaden? Ești acolo? se auzi vocea lui Rachel dinspre hol. Curând s-a auzit chiar din spatele ușii.

– O, Doamne, am șoptit eu și mi-am acoperit fața cu mâinile. Mă rugam ca Rachel să nu intre.

– Da, sunt aici, răspunse Kaden nederanjat.

– Allie preferă cafea sau ceai? Sau poate suc de portocale?

Mi-am mușcat buza de jos.

– Cred că lui Allie i-ar plăcea o ceașcă de cafea. Apa porni din nou, iar Kaden scuipe pasta de dinți. Dar o poți întreba tu, dacă vrei, e la duș.

– Kaden! am șuierat eu.

A început să râdă:

– Nu-ți face griji! Am ieșit.

Și, în câteva secunde, a ieșit.

Aproape că m-am prăbușit în cadă, fără aer. O să-l omor!

După ce m-am șters, am luat pe mine o pereche de blugi și o bluză simplă, după care mi-am uscat părul cu prosopul. Când m-am întors în camera mea, mi-am băgat cămașa de noapte în bagaj, am făcut patul și mi-am luat telefonul înainte să cobor la parter.

– Bună dimineața, Rachel! am spus intrând în bucătărie. Te pot ajuta cu ceva? Încercam din răspuțeri să nu arăt cât de rușinată eram de situația din baie.

Din fericire, Rachel nu a răspuns, doar mi-a făcut semn să iau loc pe un scaun.

Kaden stătea deja la masă. Am trecut pe lângă el și i-am tras un pumn zdravăn în umăr, dar zâmbetul lui nu s-a clintit nici măcar un milimetru. Mi-am dat ochii peste cap și am privit la micul dejun pregătit de Rachel: omletă, salată de fructe, covrigi, pâine și o mulțime de bunătăți care îmi lăsau gura apă. Aranjase totul cu multă grijă. Dacă Rachel s-a străduțit atât de mult pentru un mic dejun, oare ce va face mâine? Cum va fi cina de Ziua Recunoștinței? Abia așteptam.

– Îmi pare rău, dar ai meritat-o, glumi Kaden, și m-am uitat la el. S-a lăsat pe spate cu mâinile după ceafă. Ochii lui străluceau de amuzament.

– Corect, haha! Ce amuzant! Am uitat să râd. Vocea mea era plină de sarcasm, deși intenționasem să îi returnez zâmbetul. Dar nu voiam să îi dau satisfacție, așa că, în schimb, mi-am scos telefonul din geantă să verific dacă m-a sunat cumva Dawn. Am deblocat ecranul și am incremenit.

Șapte apeluri pierdute și niciunul nu era de la Dawn. Erau de la mama.

Ezitănd o secundă, am șters lista de apeluri. Nu-mi păsa deloc de dramele și de amenințările ei – aveam să îmi petrec Ziua Recunoștinței aici, în Portland, nu în Denver.

Chiar în momentul acela, parcă știind că am telefonul în mână, mama sună din nou. Cerându-le scuze din priviri, m-am ridicat de la masă și am părăsit bucătăria. Odată ajunsă în hol, am întrebat:

– Ce vrei? m-am răstit.

De partea cealaltă se auzi un suspin. Um... Mama plângea foarte încet. Degetele mele s-au încleștat pe telefon:

– Mamă? am întrebat din nou.

Din nou, un suspin încordat. Deja îmi regretam tonul frustrat.

– Mama, ce se întâmplă? am întrebat pe un alt ton. Inima mi s-a oprit în loc. M-am sprijinit de perete. Mama? Momentele în care o văzusem pe mama plângând vreodată le puteam număra pe degetele de la o mână.

Kaden a venit și el pe hol. Ochii lui erau la fel de neliniștiți ca ai mei.

– Tatăl tău..., începu să se bâlbâie mama. T-t-tatăl tău a avut un accident.

Simțeam că mi se înmoaie genunchii. Brusc, am simțit că mă privesc de undeva de sus, eram lipită de perete, palidă, ținând telefonul apăsat pe ureche.

– Ce s-a întâmplat? Vocea îmi ceda. E rănit?

– Tocmai am ieșit din spital. Trebuie să te întorci acasă urgent, Crystal, lucrurile nu arată tocmai roz.

Telefonul mi-a căzut din mână, m-au trecut niște transpirații reci și m-am scurs pe podea.

Tata era rănit.

Cuvintele mamei îmi răsunau în ureche. Un accident. Lucrurile nu sunau deloc bine.

Trebuie să te întorci acasă urgent.

Acum totul era clar. Am luat telefonul și m-am chinuit să mă ridic. Kaden a spus ceva, dar cuvintele lui nu au ajuns la mine. Era ca atunci când nu-l puteam auzi din cauza vuietului cascadei.

– Trebuie să plec. Acestea au fost singurele cuvinte care mi-au ieșit pe gură, în timp ce căutam pe telefon primul zbor din Aeroportul Internațional Portland spre Aeroportul Denver. În timp ce făceam asta, urcam scările spre dormitorul lui Kaden. M-am rezemat puțin de toc, apoi am apucat geanta și am aruncat-o pe umăr, privind în continuare în telefon. Nu puteam citi nimic, oricât de mult mă străduiam. Am scos un sunet de frustrare.

Mâna caldă a lui Kaden mi-a acoperit degetele tremurânde. M-am uitat la el cu ochii mari, fără să plâng, ala cum făceam de obicei – nu am scos nici măcar o lacrimă.

– Ce s-a întâmplat, Bubbles?

Degetul lui mare desena cercuri blânde pe mâna mea, dar adrenalina ce pusese stăpânire pe mine nu mă lăsa să stau locului. Mă mișcam de pe un picior pe celălalt.

– Trebuie să îmi spui ce s-a întâmplat, Allie, altfel nu te pot ajuta. Vocea lui Kaden era blândă, de parcă vorbeacu un animal speriat. Probabil că așa și arătam.

– Tatăl meu, m-am bâlbâit eu.

– Allie? Kaden mi-a prins obrazii în mâini și mi-a dat capul încet pe spate pentru ca să-l privesc în ochi. Ce s-a întâmplat?

– Accident. Era dificil să articulez vorbele. Tata a avut un accident. Trebuie să plec... trebuie să ajung la Denver. Acum.

Kaden mi-a dat drumul. Mi-a luat geanta grea, m-a luat de mână și m-a dus jos în bucătărie. A spus ceva mamei lui, gândurile mele și pulsul ridicat blocau orice alt sunet din jur. O secundă mai târziu era înapoi lângă mine, luându-mi telefonul din mână. Rachel mi-a pus o mână pe umăr și m-a condus la ușă.

Îmi simțeam capul gol. Rachel m-a asigurat că totul va fi în regulă și am încuviințat mecanic. Acum stăteam lângă jeepul lui Kaden. Cumva, cizmele mele maro ajunseseră în picioarele mele. Kaden a deschis portiera și mi-am întors privirea spre Rachel, încercând să îi ofer un zâmbet plin de recunoștință – nu a funcționat. Cred că arătam ca Joker din Batman. Ciudată și nebună.

– Mulțumesc sincer pentru invitație, Rachel! am reușit totuși să spun. Îmi pare rău că trebuie să plec atât de rapid.

Mi-a răspuns că voi fi mereu binevenită și m-a îmbrățișat încă o dată, înainte să mă ajute să urc în mașină.

Kaden mi-a pus centura ca unui copil, mâinile mele erau inutile. A apăsat accelerația și a mers cu viteza maximă până la ieșirea din oraș. După ce m-a lăsat câteva minute să îmi revin, mi-a spus că a rezervat un zbor care pleca în patruzeci de minute. Tot ce trebuia să fac era să deschid aplicația de pe telefonul meu și să merg direct la terminalul plecări.

Lucrurile se desfășurau ca în reluare. Tot ce știam era că, spre deosebire mine, Kaden avea situația sub control. Dar nu mai era loc de rușine sau de alte sentimente, singurul sentiment era cel de îngrijorare față de tatăl meu.

Nu îmi puteam aminti ultima conversație cu el, oricât de mult încercam.

– Nu mai gândi atâta! mă certă Kaden.

Nu era nevoie să mă vadă, ca să își dea seama ce gânduri îmi treceau prin cap. Ochii lui erau concentrați la drum.

La aeroport, Kaden a oprit mașina într-un colț de parcare. În timp ce deschideam portiera, mi-a luat geanta din portbagaj, apoi m-a luat de mână și m-a condus la terminal. Abia mai puteam respira, dar am ajuns la linia de check-in.

– Mâinile sus! mi-a cerut el.

– Ce?

– Ridică mâinile! a repetat.

Avea în mână hanoracul gri deschis.

Kaden mi l-a tras pe cap și m-a îmbrăcat. Mirosul lui familiar m-a învăluit împreună cu un sentiment de siguranță.

– Mulțumesc! am murmurat eu în timp ce Kaden îmi punea bagajul pe umăr. Mulțumesc! Și, pentru că am simțit că ceva lipsea, am mai murmurat asta de câteva ori.

– Totul va fi bine! mă întrerupse Kaden. Și-a plimbat degetele prin părul meu, care, probabil, era ciufulit în toate direcțiile. Și-a oprit mâna pe ceafa mea și s-a aplecat ca să-și lipească buzele de fruntea mea. Am închis ochii și m-am lăsat furată de moment. Un sentiment de pace m-a cuprins și mi-am ținut respirația. Clipa aceea a durat prea puțin.

– Acum fugi! a murmurat el arătând spre ghișeu.

După ce am privit încă o dată în ochii adânci ai lui Kaden, am plecat.

Capitolul 20

Zborul către Denver a durat cam cât a durat călătoria din Woodshill până în Portland. Dar în timp ce acele două ore și jumătate se scurseseră rapid, acum părea că drumul durează o veșnicie. Somnul ieșea din discuție, statul pe loc, la fel. Mi-ar fi plăcut să pot consuma cumva toată energia negativă acumulată, de preferat prin plâns, fiindcă știam că mintea îmi va fi mai limpede și mai împăcată după aceea. Corpul meu s-a comportat foarte straniu în ultimele ore. Pur și simplu, nu mai funcționa. Nici măcar nu reușeam să beau apa pe care mi-o oferise un însoțitor de zbor. Mă ardea gâtul, îmi era rău și singurul lucru care mă mai ajuta cât de cât era mirosul lui Kaden, care mă învăluia într-un nor cald. Mi-am afundat nasul în hanorac și am tras mânecile ca să-mi acopăr degetele care-mi tremurau.

Când am coborât din avion, am vrut să alerg. Dar erau prea mulți oameni care se îngrămădeau spre ieșire. Am ieșit în stradă și am căutat un taxi.

Din fericire, șoferul a înțeles urgența situației. Traficul era aglomerat în jurul aeroportului, dar după câteva minute s-a fluidizat și a putut să apese accelerația, îndreptându-se spre cartierul de bogătași în care locuiau părinții mei.

Când a ajuns pe strada noastră împânzită de case impunătoare, taxiul a oprit — deja simțeam că vomit. I-am aruncat șoferului banii pe scaun, am sărit din mașină, mi-am luat bagajul din portbagaj și am fugit spre casă.

Nici măcar nu mi-am îndreptat atenția către fațada impozantă sau către fântâna arteziană din grădină sau către camerele de supraveghere.

Am apăsat soneria și am bătut cu pumnii în ușa masivă, înainte să o împing și să intru. Ochii mei scanau agitați holul de la intrare.

Imediat, am auzit pe cineva bombănind ceva pe un ton iritat, în timp ce se apropia.

– Crystal?! a întrebat tatăl meu, surprins.

Nu-mi venea să cred ochilor. Mă uitam la el gâfâind.

Părul îi devenise aproape în întregime cărunț și i se rărise și mai tare. Purta un costum gri, făcut pe comandă, asortat cu obișnuita cămașă albă și cravată neagră.

I-am sărit în brațe și mi-am îngropat fața în pieptul lui, iar, într-un final, mi-au dat lacrimile.

– Ești teafăr! plângeam eu.

Tata m-a bătut pe spate, stângaci.

– De ce să nu fiu? a întrebat.

Trecuse atât de mult timp de când nu-i mai auzisem vocea, încât suna ca un străin.

– Cum a rămas cu accidentul tău? am întrebat eu, făcând un pas în spate ca să-i verific rănilor. Credeam că zace inconștient într-un pat de spital, cu fața vânătă și umflată și cu mâinile bandajate. De fapt, arăta chiar intact.

– Oh, aia! răspunse tata încruntat. Am făcut întindere de ligament la squash. Cuvintele lui m-au lăsat mută. Știi că eu și Edmund jucăm câteodată prea dur.

– Dar mama, am izbucnit eu aproape înecându-mă, mama m-a sunat și mi-a spus că ai avut un accident, mi-a zis că e ceva foarte grav!

Tata a izbucnit într-un râs zgomotos. A răsuflat apoi lung și mi-a luat geanta de pe umăr.

– Probabil ai înțeles tu greșit.

Am rămas impietrită. Nu am mai avut ocazia să răspund, tata mi-a tăiat replica intrând în casă.

– Hai înăuntru! mă îndemnă el.

Cât am mers spre hol am observat că șchiopăta un pic. Mi-a lăsat bagajul jos, pe podeaua de marmură și s-a îndreptat spre salonul de primire fără să se uite în urmă. Am avut nevoie de un efort uriaș ca să nu-mi pierd calmul.

Pe de o parte, m-am liniștit văzând că tata e bine.

Pe de altă parte, voiam să o ucid pe maică-mea. Care era de negăsit.

Tata s-a făcut comod pe canapeaua din piele albă și m-a privit cercetător. M-am prăbușit pe fotoliul de lângă el, luându-mi câteva momente ca să mă adun.

Nu se schimbase nimic aici, decorul luxos îmi părea cu mult depășit față de Woodshill sau chiar față de casa lui Rachel din Portland. Greu de crezut că toată viața mea nu cunoscusem decât tapetul din brocart, tăietura modernă, mobilierul incredibil de inconfortabil și candelabrele, care erau peste tot pe unde te uitai. Doar schimbarea culorii decorului era permisă, în funcție de anotimp. Spre deosebire de mama lui Kaden, ai mei nu au optat pentru culori calde de toamnă, ci pentru tonuri de șampanie strălucitoare și de alb crem.

Tata a luat o carafă cu apă de pe ceva ce părea să fie o masă. Practic, erau câteva bucăți de oglindă tăiate perfect și lipite într-o formă hexagonală.

– Vrei? mă întrebă, dând din cap. Nici nu realizasem cât de uscat îmi era gâtul.

Fiind mai calmă acum, mi-am strâns picioarele sub mine pe fotoliu, apoi am luat paharul plin, care avea aceeași formă ca masa, și l-am dat pe gât, cu înghițituri mari.

– Unde e mama? am întrebat ștergându-mă cu mâna la gură. Dacă tata era cumva șocat de manierele mele sau de coafura mea, cu siguranță, nu lăsa să se vadă asta.

– Știi cum e, probabil că se pregătește pentru mâine, răspunse tata.

Asta însemna că era la salon sau că se întâlnea cu prietenele la o cafea. Mai bine pentru ea, pentru că dacă era să apară pe ușa imensă tocmai acum, nu eram sigură de ce aş fi fost în stare.

– Deci singurul motiv pentru care ai venit a fost pentru că ai crezut că sunt pe patul de moarte? întrebă tata, luând o înghițitură de apă și punând paharul la loc, pe masă.

– Mama a plâns la telefon, am spus eu, evitându-i întrebarea.

Tata a ridicat din sprâncene:

– Mama ta ar zice orice ca să te facă să vii la gală.

Drept răspuns, am pufnit din nas. Sincer, nu aveam ce altceva să spun.

– Dar piciorul tău e în regulă, nu? am întrebat într-un final.

– Mă bucur să știu că fetei mele îi pasă de mine și că vine într-un suflet când crede că mi s-a întâmplat ceva, spuse el cu un zâmbet rece.

– Nu vorbi prostii, tată, normal că îmi pasă, iar tu știi asta! i-am aruncat eu.

– Serios? întrebă el, lăsându-se pe spate.

Am oftat, acum făcea aluzii la faptul că am plecat de acasă.

– Faptul că am decis să fiu independentă nu înseamnă că nu îmi pasă.

Chiar dacă era mai bine să îmi pese mai puțin. Ar fi însemnat mai puțină durere.

Expresia tatei nu s-a împlânzit:

– Ar fi fost frumos dacă ai fi dat un telefon din când în când, din proprie inițiativă, adăugă el.

– Dar tu? Ai uitat cum se folosește un telefon? Numărasem în gând până la cinci, ca să vorbesc pe un

ton mai iertător. Oricum, ce sens are să sun când tot ce aud sunt acuzații despre deciziile greșite pe care le-am luat legat de carieră? Tu și mama nu ați acceptat niciodată ideea plecării mele. Să aud asta din nou și din nou, chiar nu mă ajută!

– Desigur, aș fi vrut să faci ceva mai înțelept cu viața ta, Crystal, spuse el. Am tresărit.

Deja eram atât de obișnuită să mi se spună Allie, încât mi se părea ciudat să aud acest nume – un nume care nu mi se mai potrivea. Ca și casa asta, de altfel. Cuvintele lui m-au împuns. Așa se întâmpla mereu când îmi vorbea de sus, de parcă doar el știa secretul pentru a reuși în viață.

În timp ce încercam să îmi formulez un răspuns și să nu urlu la tata, am auzit ușa de la intrare. Tocurile mamei se apropiau tropăind pe podeaua de marmură. Apoi a apărut în ușă. Ca întotdeauna, arăta perfect, din cap până în picioare. Doar zâmbetul ei fals a întrerupt această perfecțiune pentru o secundă, când m-a văzut stând pe canapea lângă tata. Dar a revenit rapid la atitudinea inițială.

– Crystal! se prefăcu ea surprinsă. Te așteptam abia mâine!

De data asta mi-am pierdut răbdarea și am sărit ca arsă:

– Dar știi că vin!

A oftat:

– Sigur că speram să vii. Dar n-aveam de gând să stric seara doar din cauza încăpățânării tale copilărești de a nu participa la gala de Ziua Recunoștinței.

Am ridicat din sprâncene și m-am uitat la tata care își luase telefonul de pe masă. Apoi s-a ridicat, a dat din cap în semn de scuze și a dispărut în biroul lui. Am scos un râs sarcastic. Nu era așa de fiecare dată? Eu și mama începeam să ne certăm, iar tata se făcea dispărut. Evita

orice ceartă care nu-l implica în mod direct. Ca om de afaceri, găsea mereu câte o scuză ca să dispară.

– Nu pot să cred că m-ai mințit pe față! am rostit eu printre dinți către mama. De fapt, nu voiam ca ea să observe cât de mult mă înfuriase, asta ar fi făcut-o să se simtă bine. De ce ai făcut-o?

Zambetul de gheață al mamei se lărgi și mai tare:

– Nu vreau decât să îmi petrec Ziua Recunoștinței alături de fiica mea. Chiar cer prea mult?

Cât tupeu!

– Pe naiba, dacă tu crezi că o să merg la blestemata ta de gală!

Mama a răbufnit:

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești de parcă ai crescut într-o mahala, Crystal. E sub demnitatea ta, nu așa ai fost crescută!

Am pufnit din nas:

– Sub demnitatea mea... am murmurat eu. Ți-ai ieșit din minți dacă îți închipui că planul tău a funcționat.

Am făcut un pas spre ea și am observat cu satisfacție cum s-a dat înapoi.

– Sunt aici doar pentru că m-ai dus de nas cu un truc murdar, nu pentru că aş vrea să mă joc de-a familia fericită cu tine și să dansez ca o marionetă în fața invitațiilor tăi. Singurul lucru pentru care sunt recunoascătoare în această Zi a Recunoștinței e că nu mai trebuie să locuiesc aici!

Acelea au fost ultimele mele cuvinte, am mers în grabă spre hol, mi-am luat geanta și am plecat trântind ușa, sperând că s-au scuturat pereții în urma mea.

Capitolul 21

Bellverton era cel mai scump hotel pe care-l știam și am rezervat cea mai luxoasă cameră disponibilă. Mama probabil că nu va observa vreodată banii dispăruți din contul ei, dar m-am simțit bine când am plătit cu cardul. Cineva binevoitor de la recepție m-a condus la etaj și i-am mulțumit dând din cap și oferind un bacșiș exagerat. Aruncând banii mamei pe fereastră era modul meu de a mă revanșa pentru ce îmi făcuse astăzi. Și voiam să savurez asta din plin.

M-am târât pe pat și m-am scufundat în el. Cuprinsă de gânduri, am atins cuvertura albă și moale și am savurat mirosul lenjeriei proaspăt spălate. Bomboane pe pernă. Exact ca la Rachel. Am luat telefonul în mână. Trebuia să-l sun pe Kaden. Îi datoram măcar atât. Dar m-am simțit prost. Până la urmă, eram obișnuită cu trucurile mamei. Ar fi trebuit să știu că o să născocească ceva ca să mă facă să merg la gală. Păcat de Kaden că trebuia să trăiască asta pe propria lui piele. Mi-era rușine că mă văzuse în situația asta penibilă și că le stricasem ziua fără un motiv bun.

Am tras aer adânc și l-am sunat. Gâtul îmi era încordat, iar gura, uscată.

A răspuns din prima.

– Allie! spuse el ușurat.

Am închis ochii, mă simțeam penibil.

– Hei!

– Cum te simți? întrebă el dregând-și vocea. Cum se simte tatăl tău?

– Totul e în regulă, am spus înghițindu-mi cuvintele. A mințit maică-mea.

A urmat o liniște pe partea cealaltă a liniei.

– Ce a pățit?

– A suferit o rană mică la squash, atâta tot, am continuat eu. Vocea mea era gravă. M-am frecat la ochi. De ce mă ardeau tocmai acum? Are o întindere de ligament, dar e în regulă. A fost surprins când m-a văzut.

– Afurisita aia vicleană! a izbucnit Kaden și parcă mi-l imaginam cum își strânge maxilarul și cum își încruntă sprâncenele. Am zâmbit, cuvintele lui nu m-au supărat. Țsta era Kaden; dacă voia să-mi insulte mama, atunci asta făcea. El era cea mai potrivită persoană din lume cu care puteam să vorbesc acum.

– E în regulă, am încercat să-l liniștesc.

– Nu e, a mârâit el. Nimic nu e în regulă, nimic în legătură cu asta.

Devenise gălăgios și puteam s-o aud pe Rachel că îi spune ceva. El a răspuns:

– Nu, mama ei a mințit, ca s-o aducă la o festivitate nasoală. E în regulă dacă îi spun și mamei despre asta, așa-i?

Am dat din umeri, chiar dacă nu avea cum să mă vadă. Rachel fusese atât de afectuoasă, mă acceptase și avusese grijă de mine. Normal că merita o explicație. Rachel i-a spus ceva ce nu am reușit să înțeleg și s-a făcut liniște. Kaden, probabil, s-a dus în altă cameră.

– Deci? Cum te simți? întrebă el.

Sinceră să fiu, nici eu nu știam cum mă simt. Într-un fel, eram ușurată că tata nu pățise nimic. Pe de altă parte, voiam să plâng. Îmi petrecusem jumătate de zi fiind groaznic de îngrijorată. Pe lângă toate astea, furia față de mama era imensă.

– Nu știu, am șoptit eu lăsându-mă pe spate și ciupindu-mă de nas ca să nu mă apuce plânsul. Kaden

imi văzuse mult prea multe lacrimi. Nu voiam să fiu o povară pentru el, nu după tot ce a făcut pentru mine.

– Te pot ajuta cu ceva? a murmurat el.

– Mi-aș dori să nu fi căzut în capcana ei și să fi rămas cu tine. Mi-am înghițit lacrimile. Atunci te-aș fi bătut la Mario Kart.

– Asta s-o crezi tu!

Am zâmbit în telefon, dar situația a devenit serioasă din nou.

– Sper că nu ți-am stricat ziua.

Kaden a oftat exasperat.

– Numai tu ai putea gândi așa.

– La ce te referi?

– Primești un apel groaznic de la mama ta, aproape că ai o cădere nervoasă, fugi cu primul zbor crezând că i s-a întâmplat ceva tatălui tău, afli că el e bine și că mama ta și-a bătut joc de tine, apoi îți ceri scuze că mi-ai stricat ziua? Ți-ai pierdut complet mințile, Bubbles.

– Mulțumesc din suflet! am murmurat. Deja mă simțeam mai bine. Kaden era de partea mea. Chiar și fără să știe detaliile despre trecutul meu sau despre familia mea, îmi lua apărarea. Doar așa, pur și simplu.

– Unde ești acum?

– Am închiriat o camera în cel mai scump hotel pe care l-am găsit, am spus și mi-am plimbat mâinile peste așternuturile albe de calitate. Pentru a mă răzbuna pe mama. Era singurul lucru la care m-am putut gândi.

– Bine ai făcut!

– Sunt un geniu.

– Da, ești!

Din nou, am simțit impulsul de a zâmbi.

– Ai fost de acord cu mine.

– Azi fac o excepție.

Oare tocmai l-am simțit zâmbind și pe el?

A urmat o tăcere lungă. L-am auzit respirația calmă și puternică.

– Aș vrea să fii aici, cuvintele mi-au alunecat printre buze.

Sunetul respirației i s-a oprit brusc și m-am încruntat.

Încălcaseam atât de multe dintre regulile lui Kaden în ultimele zile. Nu-mi ajungeau degetele de la ambele mâini ca să număr de câte ori depășisem limitele.

– Trebuie să plec.

Acum păruse de-a dreptul absent și nu-l puteam învinui. Nu intenționasem să întrec măsura, dar acum dădea înapoi.

– Salut-o pe mama ta din partea mea! am spus eu cu voce veselă înainte să închid. Apoi am închis telefonul ca să nu mai fiu tentată să fac vreun gest protestesc.

Iar pentru următoarele ore, mi-am permis să-mi plâng de milă, cu lacrimi de crocodil.

După ce am rămas fără lacrimi și după ce am adormit pentru cine știe câte ore, mă simțeam cu adevărat mai bine. Lacrimile curăță sufletul, parcă așa se zice. Cel puțin, așa era în cazul meu. Când m-am ridicat din pat, m-am uitat pentru prima dată în camera imensă de hotel. Decorul era modern, dar simplu, iar culorile destul de neutre: tonuri de brun alternau cu accente albe. Mobila avea unghiuri drepte, clare și singurele lucruri care o stricau erau florile purpurii de pe masa de lângă fereastră și o lucrare de artă abstractă de pe coridorul îngust. Dar, chiar dacă din decor lipsea inspirația, mă simțeam bine. Am remarcat baia spațioasă, cu jacuzzi pe colț, care mi-a făcut cu ochiul. Dacă tot am rămas blocată aici, în Denver, măcar să mă bucur de șederea mea.

Era timpul pentru o baie. Transpirasem în timpul călătoriei.

Am pornit apa la robinet și am verificat temperatura. Înainte să mă bag în cadă, m-am dus și mi-am aranjat câteva lucruri. Am dat jos de pe mine hanoracul lui Kaden și l-am pus în bagaj. Între timp, am observat fericită că spuma de baie își făcuse treaba, transformându-se în adevărați munți. Din păcate, fără lumânări parfumate, dar lumina se putea regla cum voiai. M-am lăsat în apă. Era perfectă și m-am scufundat complet, frecându-mi fața cu mâinile ca să spăl urmele sărate de lacrimi. Încercam cu disperare să-mi opresc gândurile, dar nu am reușit.

Mă gândeam că, deși nu aveam nici douăzeci și unu de ani, îmi era deja clar că trebuie să îmi părăsesc părinții. Pentru ei, primau aparențele, chiar dacă asta însemna să sacrifice fericirea singurului lor copil. Asta era valabil și în cazul evenimentului de mâine. Trebuia să găsesc o cale de a trece peste astfel de situații fără să mă supăr prea mult. Ani la rândul, eforturile mele de a mă înțelege cu părinții mei au fost în van. N-avea sens să continui așa. Nu toți am fost destinați să avem o familie sănătoasă, intactă, care să inspire sentimentul de apartenență. Mi-a fost greu să accept asta, dar era timpul să accept că nu mă simțeam acasă cu părinții mei. Valorile lor nu îmi spuneau nimic și, aparent, nici valorile mele nu le spuneau lor ceva.

Tata era mereu distant. Nu era interesat de viața mea, fiindcă nu corespundea cu așteptările lui. Iar mama... mama era o specie unică. Nu există niciun viitor pentru mine și ea. Nu după ce mi-a făcut azi și, mai ales, după ce mi-a făcut în trecut.

Am zăcut în apă până s-a răcit. Când am ieșit din jacuzzi, îmi simțeam corpul greu. Căldura apei înlăturase tensiunea și mă ajutase să mă liniștesc.

Înfășurată în halatul pufos de la hotel, mi-am uscat părul cu prosopul. Tocmai când voiam să mă întorc în dormitor, am auzit un ciocănit în ușă.

Confuză, m-am uitat la meniul de room-service. Intenționasem să comand ceva, dar nu apucasem.

Un alt ciocănit... De data asta mai puternic.

Nu aveam nevoie de un vizor ca să ghicesc cine e în spatele ușii. Mama. Nici moartă nu mă puteau căra înapoi în casa părinților. Nu exista nicio șansă ca eu să merg la gală. Mama putea să facă orice voia: să îmi localizeze telefonul, să blocheze cardul, nu conta ce făcea, eu tot mă întoarceam în Woodshill a doua zi.

Am tropăit până la ușă și am smuls-o deschizând-o.

– Eu...

Am înghețat în mijlocul propoziției, cu gura căscată.

În fața ușii stătea Kaden. Cu o mână se sprijinea de toc, iar cealaltă era băgată în buzunarul de la pantaloni. Purta aceleași haine ca dimineață. Parcă trecuseră săptămâni de-atunci. Geanta de călătorie pe care am împachetat-o împreună îi atârna pe umăr.

Un zâmbet imens i se întins pe față când mi-a văzut expresia amuțită.

Nervii mei s-au scurtcircuitat. Înainte să-mi dau seama, i-am sărit în brațe, îngropându-mi fața în gâtul lui.

M-a îmbrățișat și el. M-am lipit de el până n-am mai rămas niciun fel de distanță între noi.

Tot ce se întâmplase peste zi devenise insignifiant. Tot ce conta era Kaden.

– Ești bine? a întrebat, dându-mi drumul.

Era grijuliu și blând și nu îmi puteam explica ce se petrecea cu corpul meu. O dorință arzătoare s-a trezit în mine și toate sentimentele mele țâșneau de-a valma. Tremuram.

Kaden m-a privit intens și îngrijorat.

– Pot să te ajut cu ceva?

Am încuviințat și mi-am plimbat ochii pe față și pe buzele lui.

– De ce ai nevoie, Allie?

Am ezitat pentru o fracțiune de secundă înainte
să-mi pun mâinile pe obrajii lui.

– De tine.

Atât am spus, înainte să-mi lipesc buzele de ale lui.

Capitolul 22

Kaden a mormăit, ceva între șoc și surprindere. I-am pus o mână pe ceafă, iar pe cealaltă în curbura gâtului. Apoi i-am mângâiat buzele cu ale mele.

A gemut și tot corpul meu a răspuns.

Dumnezeule, cât de mult îl voiam pe Kaden. Mai mult ca pe oricine altcineva până atunci.

Împreună am năvălit în cameră. Kaden a trântit ușa în urma noastră. Pentru un moment, și-a desprins buzele de ale mele și m-a privit. Ochii lui erau mai întunecați ca niciodată și puteam să văd în ei doar pasiune și dorință pură. Inima îmi bătea atât de tare, încât tot corpul îmi tremura. Kaden mi-a cuprins fața în palme, sărutându-mă până când am amețit.

Voiam să-l simt, să-i explorez pielea și să îi sărut fiecare tatuaj. Dar purta prea multe haine ca să pot face asta. Mult prea multe. I-am mângâiat spatele, iar în câteva secunde i-am dat jos tricoul și l-am aruncat deoparte. Am început să-l sărut pe piept, iar el a suspinat adânc. M-am lăsat ușor pe spate și mi-am înfruptat ochii cu trupul lui.

Era la fel de bine făcut cum mi-l aminteam. Iar de data aceasta puteam să îl privesc fără să mă simt rușinată. Și să îl ating. Mușchii i se încordau la atingerea mea, la început ușoară, apoi mai apăsată. M-am oprit pe abdomenul lui și mă întrebam dacă să continui. De ce nu?

— Dumnezeule, Allie! spuse Kaden, plimbându-și degetele prin părul meu. Mi-a înclinat încet capul pe spate și a început să mă sărute din nou. Limba lui dansa împreună cu a mea, ușor și flămând în același

timp, provocându-mi furtive prin tot trupul, încât mi se înmuieră genunchii. Părea că și el simte același lucru; și-a pus mâinile pe talia mea și m-a condus cu pași impleticiți spre pat. Sărutul nostru a continuat până când el a căzut pe spate și m-a tras și pe mine peste el. Stăteam deasupra lui fără să îmi pese că eram complet goală pe sub halatul de baie.

Kaden m-a privit cu ochii întredeschiși până când mâinile sale și-au găsit drumul pe sub halatul meu și mi-au atins pielea. M-a mângâiat de-a lungul coapselor și un fior plăcut mi-a străbătut tot corpul. M-am aplecat spre el, sprijinind un braț lângă capul lui. I-am sărutat obrații nebarbieriți, am coborât de-a lungul maxilarului până la gât și am rămas acolo până când a scăpat un geamăt din adâncul pieptului.

– Mă omori! spuse gâfâind în timp ce își plimba mâinile pe corpul meu, pe sub cordon, chiar sub sâni. Acolo s-a oprit, mângâindu-mă cu degetele.

L-am mușcat ușor de gât și am început să îmi mișc soldurile. Simțeam cât este de excitat. Blugii lui se frecau de pielea mea și voiam să îi dau jos. Mâna mea coborâse spre cureaua lui, dar Kaden m-a întors pe spate și m-a ținut nemișcată pe pat.

Fața lui era foarte aproape de a mea. Puteam să îi simt respirația pe buzele mele. Mirosea a mentă și a Kaden, iar eu voiam mai mult de-atât.

– Allie... nu pentru asta am venit aici.

L-am redus la tăcere cu buzele, sărutându-l până am rămas fără aer, adâncindu-mi degetele în umerii lui și trăgându-l peste mine cât de tare puteam.

Dar Kaden s-a retras din nou și mi-a spus gâfâind:

– Nu mă culc cu tine. Nu așa.

Tot ce am putut să scot a fost un geamăt plin de frustrare.

Kaden mi-a dat zâmbetul lui strâmb.

– Mă bucur să știu că mă vrei, dar nu cred că acum... e momentul potrivit. Având în vedere prin ce ai trecut, nu ești în totalitate... capabilă să iei o decizie.

Deși corpul meu îl detesta pentru asta, Kaden avea dreptate. Mi-am slăbit strânsoarea de pe umerii lui și am început să îl mângâi pe spate.

Kaden a închis ochii și și-a ținut respirația. Dacă o să continui așa, s-ar putea să mă răzgândesc, a mormăit și și-a îngropat fața în umărul meu. Bărbia lui aspră îmi zgâria pielea – o senzație ce m-a înnebunit de dorință. M-a sărutat chiar acolo și i-am simțit dinții. Am oftat. Kaden clar știa ce face.

Mi-am lăsat mâna să se odihnească pe spatele lui, iar Kaden a ridicat capul și m-a privit. Privirea lui era misterioasă, dar atentă; ochii i se plimbau pe fața mea. Acolo, în brațele lui, mă simțeam ocrotită. Indiferent ce se întâmplă în jurul nostru, acesta era un loc sigur. M-am întors să-i privesc tatuajul meu preferat, urmărind versurile cu degetul până când mușchii i s-au încordat sub atingerea mea.

– Îmi plac mult tatuajele tale, am șoptit, întorcându-mă să îi privesc cercurile de pe celălalt braț. Nu pentru că am un fetish pentru tipii cu tatuaje, ci pentru că au o însemnătate foarte puternică.

Când am văzut tatuajul cu codul Morse, nu m-am putut abține să zâmbesc. Acum, că o cunoscusem pe Rachel, înțelegeam însemnătatea tatuajului mult mai bine.

– Îmi place întotdeauna cum te uiți la ele și cum te înroșești de fiecare dată când te surprind că faci asta.

Gura lui a tresărit. Degetul meu îi urmărea conturul buzelor. Ochii i s-au întunecat, apoi el s-a întors pe o parte și s-a așezat lângă mine. Și-a sprijinit capul în mână și m-a privit. Ochii lui reveneau mereu la cordonul de la halat.

– Ai putea, totuși, să pui ceva pe tine? Mi-e destul de greu să mă concentrez.

M-am întors pe o parte ca să fim față în față.

– Chiar mă refuzi?

Maxilarul lui s-a încleștat.

– Allie!

– Kaden!

Pentru un moment nu a spus nimic; se gândea la un răspuns. Apoi a scos un sunet pe jumătate râs, pe jumătate oftat.

– Nu te-am refuzat, Bubbles. Am spus doar că nu mă voi culca cu tine.

O clipă mai târziu s-a așezat din nou deasupra mea, privindu-mă cu ochii plini de dorință.

– Asta nu exclude alte lucruri.

A început să mă sărute pe gură, pe gât, apoi a alunecat mai jos cu buzele. S-a oprit în dreptul sânilor și a desfăcut halatul, până când i-a dezvelit complet. M-a privit întrebător, dar tot ce am putut face a fost să îmi mușc buzele. A fost răspunsul de pe care l-a așteptat. A lăsat capul jos și m-a acoperit cu săruturi. Mi-am arcuit spatele și puteam să jur că i-am simțit zâmbetul pe piele chiar înainte să îmi înconjoare un sfârc cu buzele. Am gemut. Și-a lăsat o mână să coboare până la șoldurile mele. Atingerea lui era o împletire perfectă între dominare și blândețe copleșitoare. Tânjeam după eliberare. Tânjeam după el, chiar dacă știam că era, probabil, cel mai prost moment să renunțăm la regulile noastre. Dar nu puteam să distrug clipa gândindu-mă prea mult la toate astea. Mă simțeam mult prea bine.

– Dacă continui așa am să sar pe tine, chiar dacă vrei sau nu, am găfâit.

Kaden mi-a mângâiat sânul cu limba înainte să se uite la mine printre genele lungi și negre.

– Nu este vorba dacă vreau sau nu.

– Adică? am întrebat, fără suflare.

Buzele lui se mișcau pe pielea mea. Funicăturile din stomacul meu erau tot mai intense.

– Adică până și autocontrolul meu are o limită.

Speram că asta înseamna să termine ceea ce începuse. De parcă mi-ar fi citit gândurile, m-a mângâiat pe coapse. Dar, în loc să mă atingă unde voiam cel mai mult, și-a plimbat degetele în jos, până la genunchi. Apoi a revenit în interiorul coapselor și le-a desfăcut ușor. Respirația lui îmi mângâia în continuare sânii. A mea era sacadată, iar când Kaden mi-a atins pielea sensibilă dintre picioare, gemetele mele au umplut camera.

– Vrei să te implor? am gemut și i-am cuprins fața între palme în așa fel încât să mă poată privi.

În ochii lui se citea dorința pură. Era clar că trebuia să se adune ca să reziste tentației de a lua ce voia.

– Ar fi o idee, nu? a șoptit și din nou i-am simțit asprimea bărbii pe piept.

– Mai puțină vorbă, mai multă... Dar am uitat ce urma să spun când mâna lui a găsit locul potrivit. Respirația îmi tremura și l-am prins de mână.

– Mai mult ce? a mârâit.

– Mai mult... din aia, am gemut, în timp ce făcea cercuri cu degetul mare peste punctul meu cel mai sensibil.

Mai aveam puțin și explodam. Kaden și-a pus gura pe un sfârc și a început să îl sugă ușor. Mă împingeam în el și, în timp ce mă încuraja cu gemetele lui, simțeam cum senzațiile îmi cuprind tot corpul. Degetul lui mare se mișca din ce în ce mai repede și mi-am lăsat capul pe spate. Stele au început să explodeze în jurul meu. În timp ce trăirile intense mă cuprindeau și mă loveau ca niște valuri, Kaden m-a sărutat pasional, prinzând strigătul răgușit care a izbucnit din gâtul meu.

Fără suflare, m-am scufundat înapoi în pernă. Nu mai aveam vlagă, iar mâinile și picioarele mi le simțeam

greoaie. Kaden și-a retras mâna și mi-a aranjat halatul. L-am privit cu ochii întredeschiși cum îmi leagă cordonul într-o fundiță. Apoi s-a întins lângă mine.

– Regulile au fost doar pe jumătate încălcate, am șoptit și m-am întors spre el. Ce zici de compromisul acesta? M-a cuprins o stare de moleșeală, îmi simțeam pleoapele grele și am închis ochii. Mă simțeam de parcă mi se scursesese toată energia din corp.

– E a doua cea mai bună înțelegere pe care am făcut-o, a fost de acord, cu o voce blândă.

Nu am apucat să îl întreb ce a vrut să zică prin asta. Respirația mea devenise regulată. Am adormit, cu mâna lui prin părul meu.

M-a trezit un ciocănit. M-am ridicat din pat și m-am frecat la ochi. Judecând după lumina roșie care intra pe geam, soarele apunea. Cina.

Ușa camerei noastre era întredeschisă și Kaden împingea înăuntru un cărucior cu mâncare, după ce îi lăsase bacșiș angajatului de la hotel. Își luase tricoul pe el, dar părul îi era așa de ciufulit încât nu avea cum să se fi trezit de mult timp.

A adus căruciorul în cameră și a închis ușa. M-am întins, suspinând. Brațele și picioarele încă îmi erau greoaie, parcă mă mișcam în reluare. Dar mă simțeam fantastic. Cu siguranță, datorită prezenței lui Kaden. Nu mă mai simțeam incompletă, până și furia față de mama dispăruse. În schimb, o stare de entuziasm, ca niște furnicături, îmi mângâia corpul.

Kaden a ridicat capacele de pe toate farfuriile și platourile și a mirosit mâncarea. Stomacul meu a început să facă zgomot. Cu o sclipire amuzată în ochi, Kaden m-a privit. Când privirile noastre s-au întâlnit, mi-a trecut prin fața ochilor tot ce îmi făcuseră gura și degetele lui în urmă cu câteva ore. Mi s-a făcut cald și o stare de încordare m-a cuprins între picioare. M-am uitat în altă parte. Pericolul

ca eu să îmi pierd controlul și să sar pe Kaden era mult prea mare.

– Nu. A ocolit patul și s-a așezat pe salteaua care s-a lăsat sub greutatea lui. Apoi mi-a ridicat bărbia și m-a privit în ochi.

– Las-o așa!

– Ce?

– Știi exact la ce mă refer. S-a aplecat și și-a lipit fruntea de a mea. Nu te reține în prezența mea.

Am închis ochii. Kaden a rămas nemișcat, iar după o pauză scurtă am înghițit în sec și am aprobat. Am încetat să mai ridic zidurile interioare și m-am bucurat de acest moment de apropiere. M-am aplecat și mi-am apăsât buzele de ale lui. Kaden a suspinat și mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare.

– Ai putea să pui, totuși, ceva pe tine acum? Singurul lucru la care mă gândesc este corpul tău gol de sub chestia asta, șopti el trăgând încet de cordonul halatului.

Am aprobat zâmbind și m-am dat jos din pat. Simțeam privirea lui Kaden pe spate și am avut nevoie de toată puterea să nu mă întorc spre el. Am luat din geantă niște colanți, un pulovăr mare și un chilot și am dispărut în baie. Am lăsat halatul să îmi cadă de pe umeri. Pielea îmi era sensibilă și încă simțeam buzele lui Kaden pe sâni. Mi-am îngropat fața în palme.

Nu era ca și cum aș fi regretat ceva. Ba, chiar din contră. Doar mă simțeam neliniștită în privința dorinței mele față de el. Dacă el nu ar fi tras o linie, aș fi mers până la capăt. Atât de mult îl doream.

Iar asta nu era deloc bine.

Am început să mă îmbrac, dar eram atât de aiurită încât mi-am pus puloverul invers. După ce l-am luat cum trebuie, mi-am trecut de câteva ori degetele prin părul nearanjat, înainte să îmi fac curaj să ies din nou din baie.

Kaden așezase farfuriile pe masa rotundă de lângă geam și turna vin în pahare. Când m-a văzut, a ridicat sticla.

– M-am gândit că ar fi foarte îndrăzneț din partea noastră să punem și asta pe nota mamei tale.

Am zâmbit.

– Sună minunat!

– Mă bucur că îți place planul meu. Haide! A făcut semn spre scaunul gol de la masă, iar eu am traversat camera în cațiva pași ca să iau loc la masă.

Amuzată, m-am uitat la festinul ce ne aștepta. Erau acolo carne la grătar, orez, o combinație de mâncăruri de legume și chiar cheesecake cu topping de afine.

– Stomacul tău făcea gălăgie în timp ce dormeai, așa că am decis să sun la room-service, a explicat Kaden, ridicând paharul cu vin.

I-am urmat exemplul. Expresia lui era una misterioasă. E adevărat, rânjea, dar era cumva și melancolic și parcă puțin gânditor.

– De ce ai venit aici, Kaden? Întrebarea, pur și simplu, mi-a scăpat. Dar nici nu voiam să distrug momentul.

Expresia lui nu s-a schimbat, a continuat să mă privească.

– Aveai nevoie de mine. Așa că am venit. Pentru asta sunt prietenii, nu?

Desigur! Am lăsat privirea și m-am uitat la mâncare. Nu puteam să nu mă gândesc la tot ce am împărțit în acest timp scurt în care ne-am cunoscut unul pe celălalt. Cu siguranță, eram mai mult decât prieteni. Kaden trebuia să știe asta. Dar...

– Allie, mi-a întrerupt el gândurile aplecându-se peste masă. Avem atât de multe alte chestii pe care trebuie să le punem la punct. Acestea ar trebui să aibă întâietate, nu crezi?

Avea dreptate. Normal că avea dreptate. Așa că am aprobat și am forțat un zâmbet. Kaden mi-a zâmbit înapoi și a ridicat paharul din nou.

– Cred că ar trebui să bem pentru... libertate!

Așa că am ciocnit paharele.

– Mereu sunt pregătită pentru libertate.

Am băut și apoi am mâncat atât de mult, de nu am mai putut să mă gândesc la nimic altceva decât la burta mea plină.

După ce am băut și ultimul strop de vin, am chemat room-service-ul să debaraseze masa.

– Nu mai mănânc în viața mea, am murmurat, ținându-mă de burtă.

Kaden s-a ridicat și a mers în fața geamurilor franțuzești care se deschideau spre un balcon. A ieșit puțin, doar cât să se întoarcă și să ia o pătură uriașă de pe pat. S-a uitat la mine peste umăr și mi-a făcut semn cu bărbia să îl urmez.

Deja se întunecase și se răcorise destul de mult afară. M-am cuprins cu brațele am privit peisajul. Nu era nimic special, doar case, străzi și o zonă industrială în depărtare. Dar, cel puțin, eram la unul dintre etajele superioare ale hotelului, așa că lumea părea la fel de mică, aproape ca de pe platoul muntelui din Woodhill.

– Înțeleg de ce nu prea îți place aici, spuse Kaden după câteva minute.

A întins pătura pe banca de lângă balustradă și s-a așezat.

– Îmi plăcea în Denver sau, cel puțin, cartierul în care locuiam. Dar, cu cât am înaintat în vârstă, cu atât mai rele au devenit lucrurile pentru mine aici. Și cu atât mai nefericită m-am simțit.

M-am așezat lângă el și mi-am ridicat genunchii la piept. Kaden a pus pătura pe umerii mei și i-am zâmbit.

Poate că mi-ar fi plăcut locul acesta dacă ar fi fost diferită copilăria mea. Sau dacă m-aș fi înțeles mai bine cu părinții. Nu știu.

– Nu pot să îmi imaginez cum a fost pentru tine, Bubbles, șopti el. Nu e locul tău aici. Am ezitat și am înghițit în sec de câteva ori. Tăcerea era apăsătoare și aveam un sentiment că era pe punctul de a împărtași ceva. Dar știu cum este să fii neînțeles. Și ce ești în stare să faci când nu te simți deloc conectat cu familia.

– Vorbești despre tatăl tău? am îndrăznit să întreb. Între timp, mă mai relaxasem puțin. Era mult mai ușor pentru mine să îl ascult pe Kaden, decât să vorbesc despre problemele mele.

Kaden a aprobat cu privirea fixată în depărtare.

– El întotdeauna s-a înțeles mai bine cu fratele meu. După divorț, Alex a petrecut mai mult timp cu el, iar eu, cu mama. Ai văzut și tu – nu-mi pot imagina un cămin mai bun. Tata, pe de altă parte, e tipul omului de afaceri... Genul care e destul de rece, emoțional vorbind și care se gândește mereu doar la profit. El și părinții tăi s-ar înțelege de minune. Totul este despre companie. Tot ce a vrut a fost să ne transforme pe mine și pe Alex în oameni de afaceri perfecți. La început, părea obsedat ca amândoi să mergem pe urmele lui. După divorț, situația s-a înrăutățit, ceea ce m-a făcut să mă îndepărtez și mai mult de el. La un moment dat, familia noastră s-a răcit fără ca eu să realizez, continuă el. Eu, pur și simplu, nu aveam ce să îi zic tatălui meu. Iar apoi am aflat adevăratul motiv al divorțului...

S-a oprit. În momentul în care mâinile noastre se atingeau, puteam să simt cum mușchii i se încordau și palmele se strângeau pumn. Câteva minute nu a vorbit deloc. Am așteptat.

– A avut o aventură, spuse Kaden în continuare. A părăsit-o pe mama pentru secretara lui. Aproape că l-am omorât din bătaie când ne-a spus.

– Dar ăla nu ești tu, am șoptit eu.

A dat din cap și și-a trecut degetele prin păr.

– Dacă Alex nu m-ar fi oprit, poate aș fi făcut ceva mai rău de atât.

Nu m-am putut abține – mi-am pus mâna pe genunchiul lui. M-a privit cu atâta durere și tristețe în ochi, încât mi s-a rupt sufletul. Doar mama și... și fosta mea iubită m-au împiedicat să mă închid în mine, a zis Kaden.

În afară de ceea ce spusese Spencer și de episodul cu CD-ul din mașină, nu mai menționase vreodată despre fosta lui iubită. Având în vedere comportamentul său, trebuie să fi fost importantă în viața lui.

– Ceea ce nu a funcționat în totalitate, am glumit, și Kaden a forțat un zâmbet care nu a reușit să mă păcălească nici măcar o secundă.

– Pentru Kendra, eram destul de... drăguț, a zis cu un rânjet.

– A însemnat mult pentru tine? am întrebat și am ignorat zvâcnirea surdă pe care am simțit-o în piept.

Kaden s-a încruntat.

– Aveam șaisprezece ani când ne-am cunoscut, deci nu aș putea să o numesc marea mea iubire. Dar a fost prima mea iubită. Când ne-am despărțit, m-am simțit de parcă aș fi căzut într-un abis. Mai ales, pentru că n-a fost prea bine... s-a terminat destul de urât.

Mi-am luat mâna de pe piciorul lui și i-am mângâiat pe rând inelele tatuante pe braț.

– Primele erau mai largi pentru că durerea era mai puternică. În timp, durerea a mai scăzut, iar inelele s-au mai subțiat, am zis eu, amintindu-mi noaptea în care mi-a povestit semnificația tatuajelor.

Kaden și-a pus mâna peste a mea. Am vrut să mă uit la el, dar nu am putut. Era prea mult de digerat deodată.

Această deschidere reciprocă și împărtășirea lucrurilor din trecutul nostru m-au cam speriat. Mi-am retras mâna și m-am lăsat pe spate.

– Mulțumesc că mi-ai spus despre asta! M-am uitat la cer, care era acum o îmbinare de mov cu albastru închis.

– Ești prima persoană căreia i-am povestit vreodată.

– Dar Spencer a făcut comentarii despre asta, am spus eu, confuză.

– Pentru că mă cunoștea de pe vremea când eram împreună cu Kendra, a șoptit Kaden. Dar n-am mai spus nimănui.

De data asta a trebuit să îl privesc.

– Mulțumesc!

– Nu îmi mai mulțumi atât, Bubbles.

– Bine! Dar, totuși, mersi!

– Amândoi suntem bușiți rău, nu-i așa?

– Nu pot decât să fiu de acord cu asta, d-le White.

O liniște plăcută ne-a învăluit pe amândoi și am rămas rătăciți printre gânduri.

– Cred că ar trebui să mergi la gala de mâine, spuse Kaden după o vreme, aranjând pătura pe umerii noștri.

Am crezut că nu aud bine.

– Ce?! Cred că glumești. Nici vorbă!

– Sunt sigur că mama ta nu se așteaptă să te vadă. Și, cu siguranță, nu cu mine.

– Nu a... nicio... oh! Atunci mi-a picat fisa și m-am uitat la Kaden. Am intrat în panică. Dar tu trebuie să ajungi înapoi acasă! Amandoi trebuie să ne întoarcem! Cum rămâne cu copiii lui Rachel și ai lui Chad? Și, oricum, nu am nimic de purtat. Mama ar înnebuni dacă aș apărea în hainele de zi cu zi.

Kaden s-a aplecat și mi-a oprit cuvintele cu privirea întunecată. S-a uitat în ochii mei și mi-a cerut voie, iar eu

l-am lăsat. A străbătut ultimii centimetri rămași între noi și și-a apăsat buzele pe ale mele. Sărutul a fost încet și intim și l-am simțit până în vârful degetelor de la picioare. Kaden a gemut și sunetul mi-a vibrat prin tot corpul.

S-a retras puțin, mi-a sărutat gura și obrații, înainte să revină la buzele mele, mușcându-le ușor cu dinții.

Când Kaden și-a apăsat buzele pentru ultima dată pe fruntea mea și s-a lăsat înapoi pe spate, panica pe care o simțisem a dispărut.

– Cred că ar trebui să mergi la gală cu mine, să îi arăți mamei tale că nu ne poate doborî. Nu îi vei permite să facă ce vrea cu tine, Bubbles. Ești pe picioarele tale și îți iei singură deciziile — asta îi vom arăta noi.

Când Kaden a zis *noi*, inima mea s-a oprit pentru o secundă. L-am privit, amețită.

– Ai dreptate! am șoptit.

– Tot timpul am dreptate, răspunse el.

– Ești destul de plin de tine, Kaden!

– De ce să fiu modest, când amândoi știm cât de grozav sunt? întrebă, ridicându-se în picioare. Și-a întins brațele desupra capului.

L-am urmat înăuntru. Stătusem mult timp pe balcon. Cerul era acum cuprins complet de întuneric, iar aerul era umed și rece. Era timpul să dormim. Asta dacă mă lua somnul în prezența lui Kaden.

Capitolul 23

M-am privit în oglindă și am strigat. Era un fiasco total. Arătam exact cum mă simțeam.

Mi-am îndreptat colțurile fustei, care nu mai era la fel de drăguță ca atunci când o împachetasem. Ciorapii lungi,decorați cu buline negre, dintr-odată păreau copilăroși. În combinație cu puloverul meu albastru tricotat, care îmi lăsa la vedere un umăr, ținuta era, cu siguranță, total nepotrivită pentru un eveniment de seară în familia Harper.

Mie chiar mi se părea drăguț. În circumstanțe normale, m-aș fi simțit foarte confortabil în ținuta asta. Știam că, dacă m-ar fi văzut mama așa, ar fi strâmbat din nas.

– Mai ai mult? se auzi vocea lui de după ușă, iar eu am suspinat. Era a treia oară deja când Kaden mă întreba. Era cazul să ies din baie.

Petrecuserăm noaptea împreună în pat, însă am fost atât de extenuați, încât am adormit. Părea atât de natural să ne trezim împreună și să luăm micul dejun, mai ales de când Kaden începuse să facă mișto de obiceiurile mele când îmi beam cafeaua.

Dar atmosfera dintre noi se schimbase, asta era foarte clar. Îmi era greu să îl privesc mai mult de 2 secunde fără să mă gândesc la ce îmi făcuse ieri. M-am surprins că încercam să îl ating. Voiam mai mult.

Așa că sugestia lui de a-i arăta împrejurimile din Denver picase la țanc. Nu se întâmplau prea multe pe

stradă. Probabil că toți erau cu familiile lor, preocupați cu pregătirile pentru Ziua Recunoștinței, ceea ce însemna că puteam să ne plimbăm liniștiți. Foarte repede am căzut de acord că preferam amândoi Woodshill. Ne era dor de aerul proaspăt și de peisajele de vis. Aici totul îmi dădea un sentiment rece.

După-amiază eram deja înapoi la hotel și uitându-ne la ultimul episod din *Urzeala Tronurilor*, pe ecranul imens al televizorului din cameră. Pe urmă, am început să mă pregătesc. Nu mi-a fost ușor să mă aranjez cu puținele ustensile pe care le aveam cu mine, mai ales să îmi aranjez părul. Nici nu voiam să mă gândesc ce ar spune mama despre ținuta mea. Avea obiceiul să caute săptămâni întregi rochia potrivită sau să comande haine de la designeri care costau mai mult decât toată chiria mea pe un an în apartamentul lui Kaden. Ce purtam acum pe mine era drăguț, dar erau de la magazine cu reduceri sau de pe site-uri ieftine.

Am inspirat adânc. Deși îmi era teamă de reacția ei, ținuta mea era un alt simbol al independenței mele, și așa trebuia s-o vadă și mama.

— Allie, știi ce porți, eu te-am ajutat să împachetezi. Nu e nevoie să faci mare caz din asta, se auziră vorbele lui din spatele ușii, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Mi-am scos câteva șuvițe din părul prins în vârful capului, ca să nu arăt prea sobră, apoi am deschis ușa.

— Devii agitat când e încuiată ușa de la baie, nu-i așa? am întrebat eu rânjind mergând spre el.

Kaden făcuse ochii mari și mă măsoara din cap până în picioare. A înghițit în sec de câteva ori, apoi a deschis gura ca să spună ceva — dar nu i-a ieșit niciun cuvânt. Neobișnuit din partea lui.

Nici el nu era mai prejos. Purta o cămașă verde-albăstrui, pantaloni maro cu aspect uzat și bocancii lui de piele închiși la culoare. Aș merge oriunde cu el îmbrăcat astfel. Însă ceva nu era așa cum ar trebui să fie...

M-am îndreptat spre el și l-am apucat de mâneci.

– Hei, ce faci? strigă el, în timp ce îi desfăceam nasturii de la manșete. L-am privit. Ochii îi sclipeau.

– Vreau ca toată lumea să le vadă, am spus în timp ce le suflecăm, pe rând, până sub cot.

– Deci, până la urmă, tu chiar vrei ca maică-ta să facă infarct.

L-am mângâiat versurile tatuante înainte să fac un pas în spate, ca să-l văd mai bine.

– Acum totul este perfect! am spus eu.

Kaden mi-a zâmbit înapoi și din nou am simțit fluturi în stomac.

Cinci minute am așteptat în taxi pe strada unde i-am spus șoferului să oprească. Mi-am scuturat mâinile care îmi tremurau, însă nu a ajutat prea mult.

Toată chestia asta părea o nebunie. Mă făceam de râs. Pe de altă parte, nu asta era ideea? Voiam să mă fac înțeleasă foarte bine, voiam să nu mai existe vreun dubiu că aș fi marioneta mamei mele ori că îmi păsa ce părere o să aibă ea și așa-ziii ei prieteni despre mine.

– Ești pregătită acum sau mai facem o tură în jurul blocului? mă întrebă Kaden, stând lângă mine. Am negat din cap.

Acum era momentul să îi înfrunt pe acești oameni. Și nu eram singură. Fără să mai stau pe gânduri, am deschis portiera și am coborât. Aerul era rece, dar suportabil. Bine că îmi luasem geaca de piele. Mi-am încrucișat mâinile la piept, în timp ce îl așteptam pe Kaden, care schimba câteva vorbe cu șoferul.

Când s-a întors spre mine, m-am uitat la el nedumerită.

– I-am spus doar să fie pregătit, ca să putem pleca oricând, în caz de orice, spuse el când ajunse lângă mine pe trotuar. Deci care casă es... Ok, întrebarea a fost stupidă.

Locul în care avea loc gala de caritate era vizibil de departe. Mașini scumpe erau parcate pe stradă și musafirii se plimbau prin parcare, de la fântâna uriașă și sculpturile pompoase, până la intrarea iluminată a casei noastre.

Am stat și doar am privit un moment pentru a mă reculege. Pe măsură ce înaintam prin curte, încercam din răspuțeri să evit toate fețele cunoscute, mergând direct spre intrare. La un moment dat, Kaden m-a luat de braț și m-a forțat să încetinesc pasul. S-a înclinat spre mine și mi-a șoptit în ureche:

– O să fie bine!

Speram să aibă dreptate.

Odată ce am intrat, am fost întâmpinați de servitori îmbrăcați în costume negre care ne-au luat gecele și le-au dus la subsol, unde era o garderobă uriașă pentru astfel de ocazii.

Un chelner ne-a oferit șampanie și m-am servit cu un pahar. Kaden a făcut la fel. Ca de fiecare dată, întâi a apropiat paharul de față și a strâns ochii, așteptând ca bulele să se spargă de față lui.

– Zici că ești pisică.

Kaden a tresărit.

– Pisică? Chiar nu ți-a venit altceva în minte?

– E perfect așa, am zis eu distrasă, în timp ce tot mai mulți oameni pășeau înăuntru. Se salutau unii pe ceilalți de parcă mormăiau, vorbeau toți odată și făceau schimb de niște replici atât de goale și de reci, că mă înfioram când le auzeam. Toți erau îmbrăcați la patru ace, iar eu și Kaden ieșeam în evidență. Dar chiar dacă arătau bine, n-o invidiam pe nicio femeie din încăpere. Pentru că știam ce înseamnă să stai toată seara îmbrăcată într-o rochie foarte strâmtă și să nu poți să mănânci mai mult de câteva gustărele. Azi, însă, nu mai aveam această problemă.

– Crystal? o voce pițigăiată se auzi din spatele meu, iar eu am împietrit și m-am întors ca un robot.

În fața mea se afla Brianna Mellery, o fostă colegă de liceu. Era îmbrăcată ca pentru o premieră la Hollywood, nu pentru o gală de binefacere. Pantofii și rochia ei strălucitoare costaseră, probabil, o avere.

– Brianna! am zis eu sperând să nu îmi sesizeze zâmbetul fals. Până cu ceva vreme în urmă fuseserăm prietene foarte bune, mergeam la multe petreceri împreună. Ba chiar arătam aproape la fel, blonde și cu fustă scurtă. Acum, însă, nu mai aveam nici măcar un lucru în comun.

– Nu îmi vine să cred că ești aici, a izbucnit ea aplecându-se să mă pupe pe obraji. Arăți atât de... diferit. Atât de relaxată. Îmi place.

Am ridicat o sprânceană. Da, vezi să nu!

– Și ai venit cu cineva! se auzi din nou vocea ei stridentă, în timp ce îl măsură pe Kaden din cap până în picioare, mâncându-l din priviri.

El a dat din cap.

– Eu sunt Kaden. Când Brianna s-a întins să-i sărute și lui obrazii, el a adăugat – iubitul lui Crystal.

Pentru o secundă, cred că am părut la fel de confuză ca Brianna.

– Ce drăguț! Brianna și-a acoperit gura cu mâna și a chicotit. Pleci la celălalt capăt al lumii, și te întorci cu un astfel de bărbat. Trebuie să îi spun asta și lui Lindsay. Oricum, pe ea o căutam – dar vino și tu după noi. Ne-ar plăcea să mai stăm de povești studentești.

Apoi a plecat, cu o atitudine îngâmfată.

M-am uitat după ea, iar când mi-a dispărut din vizor, m-am întors spre Kaden:

– Iubitul lui Crystal?

A ridicat din umeri.

– Autoapărare. Nu voiam să creadă că sunt disponibil, ca să mă târască prin vreun colț sau mai știu eu ce. Părea genul.

Nu puteam să râd.

– Ești conștient că acum împrăștie zvonul, da?

Kaden a rânjit.

– Nu am o problemă cu asta.

– Cum spui tu.

– Tu ai? mi-a șoptit.

Nu am răspuns pe moment, în schimb m-am uitat în jur. Deși încă era devreme, majoritatea invitațiilor ajunseseră. Câțiva dintre ei aruncau priviri indignate spre mine și Kaden; alții încercau să ascundă faptul că șopteau despre noi. Nimic surprinzător! Știam ce concluzii trăgeau toți văzându-ne împreună la acest eveniment.

Am luat alt pahar plin.

– Nu, nu am, i-am răspuns într-un final, deși aș fi putut fi mai convingătoare de atât.

Kaden m-a mângâiat pe spate. În loc să mă calmeze, atingerea lui mi-a amintit de mâna lui pe pielea mea goală, iar asta m-a făcut să mă încălzesc brusc.

Asta până să îl văd pe tatăl meu. Mi s-a făcut frig din nou. Chiar și numai îmbrăcat într-un costum simplu negru inspira autoritate. Era la una dintre mesele de la bar, stătea de vorbă cu un bărbat care puțin mai târziu s-a ridicat și a mers să discute cu alții. Fără nicio ezitare, l-am luat pe Kaden de braț și am mers spre el. Tocmai ducea paharul de șampanie la gură când ne-a observat. Ochii i s-au mărit, însă și-a mascat surprinderea cu un zâmbet înțordat, strâns.

– Ce drăguț că ai putut să vii! Nu s-a uitat la mine, ci și-a repezit privirea spre Kaden.

– El este colegul meu de apartament, Kaden, am spus eu, încercând să nu las încruntarea lui să mă descurajeze. Kaden, el este tatăl meu.

– Nicholas Harper! s-a prezentat tatăl meu întinzând mâna către Kaden. Au dat noroc și s-au măsurat din priviri.

– Îmi face deosebită plăcere să vă cunosc, domnule! a răspuns Kaden.

– Trăiești cu fiica mea?

– Tată! Suntem doar colegi de apartament! am izbucnit eu și am simțit cum mă îmbujorez.

– Da, domnule! A închiriat o cameră la mine în apartament. Vocea lui Kaden era puternică, sigur pe el și relaxat. Dacă se simțea intimidat, nu se vedea pe el.

Nu mi-am imaginat niciodată să fiu într-o astfel de situație. Tata nu mai fusese niciodată interesat de ceea ce făceam sau cu cine ieșeam. În timpul săptămânii, lucra ca un nebun, iar în weekenduri eu ieșeam foarte mult. Am locuit împreună atâția ani și, totuși, nu am ajuns niciodată să ne cunoaștem.

– Nicholas! Te-am căutat peste tot. Un bărbat mai în vârstă a venit lângă tatăl meu și și-a pus mâna pe umărul lui.

– Francis! a exclamat tata. Mă bucur că ai reușit să ajungi. Pot să îți ofer un pahar de vin? A, stai, acum îmi amintesc, mereu ai preferat scotch-ul, nu-i așa?

Tata ne-a salutat încă o dată din cap înainte să meargă spre bar cu partenerul lui de afaceri.

– Hai că n-a fost așa rău, zise Kaden sprijinindu-și mâinile de masa din fața noastră.

– Mhm, am zis eu, nereușind să evaluez această întâlnire. Da, tata și Kaden s-au cunoscut, dar oare a înțeles că nu am venit aici ca o favoare pentru el și maică-mea, ci dimpotrivă? Credeam că ținuta mea și tatuajele lui Kaden

erau de la sine înțeles, dar nu a fost așa. Încruntându-mă, mi-am trecut degetul peste buza paharului.

Pentru o oră, președinții organizației caritabile din acest an și-au ținut discursurile de bun venit, dar eu abia dacă am băgat în seamă vreun cuvânt. În primul rând, oameni din vechea mea viață continuau să vină la noi, linguşindu-se cu multă curiozitate pe lângă mine și Kaden. În al doilea rând, Kaden făcea tot posibilul ca această experiență să fie una suportabilă. Ceea ce chiar m-a făcut să râd era faptul că el inventa cele mai scandaloase povești despre invitați.

— Cel de acolo e Alexander McTalman, a zis el făcând un gest spre un individ care îmi era total necunoscut. Era incredibil de înalt, purta un costum în carouri și se scărpină fără rețineri între picioare. E un lord scoțian care e supărat că nu și-a putut purta kilt-ul astăzi. După cum vezi, se simte incomod.

— Ai o imaginație foarte bogată, am zis eu cu gura plină. Adunasem un munte de gustări pe masa noastră, din moment ce ne era mult prea foame pentru a mai aștepta adevărata mâncare.

— Femeia aceea de acolo e Sabrina Miller-Fishbury. E președintele clubului de golf al criminalilor minori și are o aventură cu Lord-ul McTalman.

Părul ei era prins la spate atât de strâns, încât fața ei părea întinsă. Un fel de lifting natural care părea o alternativă mult mai bună la injecțiile cu botox ale mamei.

— Dar doamna Miller-Fishbury este prinsă într-o căsnicie nefericită cu domnul Fishbury, a cărui cremă contra căderii părului a încetat să mai aibă efect.

Kaden se uita spre un individ foarte mic de înălțime care aruncase o perucă peste ultimele rămășițe din părul său natural. Am râs zgomotos și mi-am acoperit gura cu mâna, sperând că nimeni nu a sesizat.

— E rândul tău, a zis Kaden cu un rânjet pe față.

Făcea tot posibilul să ne simțim bine dată fiind situația și nu s-a plâns nici măcar o dată. Așa că nu m-a deranjat să iau parte la jocul lui copilăresc. Uitându-mă în jur după următoarea victimă, o poveste inventată stătea pe buzele mele gata să fie spusă, când...

L-am văzut pe EL.

Și mi s-a oprit inima.

Atitudinea pe care o avea, profilul lui masculin și puternic. Părul lui șaten ondulat prin care se pierdeau câteva fire gri. L-aș fi recunoscut pe Russell Anderson oriunde.

Nu puteam să respir și mă luase cu leșin. M-am prins de masă ca să nu mă prăbușesc.

Privirile noastre s-au întâlnit. Pentru un moment, a părut surprins, apoi un zâmbet încântat i s-a așternut pe față.

Îmi era rău.

A dat mâna cu persoana cu care discuta, apoi s-a întors și a pornit spre noi.

Puteam să vomit în orice secundă.

– Allie? m-a întrebat Kaden, însă vorbele lui nu au ajuns la urechile mele.

A ajuns mai aproape. Era acum în fața mea. Aftershave-ul lui amărui mi-a pătruns nările făcându-mi greață.

– Crystal!

Simțeam că vreau să îl scuipe în față, să îi trag pumni și picioare. Dar, ca de obicei, eram paralizată în prezența lui. S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz, cu gura aproape de urechea mea.

– Ce plăcere să te revăd! Respirația lui caldă și umedă mi-a întors stomacul pe dos.

Mi-am strâns buzele. Fără să îi răspund în vreun fel, am privit în gol, încercând să-i evit zâmbetul arogant. Sau cum privirea lui lacomă se plimba pe mine ca de obicei.

– Viața la facultate îți prinde bine, din câte văd, spuse el cu o voce satisfăcută.

Mi-am strâns brațele în jurul meu, ca un scut împotriva privirii lui înfometate. Kaden a venit mai aproape de mine și și-a pus o mână pe spatele meu.

– Și pe cine avem aici? a întrebat Anderson.

Asta m-a scos din transă și m-am uitat în sus.

– El este iubitul meu, Kaden White. Nici nu știu cum am reușit să scot cuvintele acestea cu atâta încredere. Cred că eram pe modul pilot automat. Kaden, acesta este...

– Russell Anderson. Un prieten vechi de familie, a întrerupt el și l-a salutat pe Kaden dând din cap în loc să dea mâna.

Kaden s-a încordat lângă mine, trăgându-mă mai aproape de el pentru a mă susține moral, fără a avea vreo idee cine este acest bărbat, dar mai ales fără să știe ce anume a declanșat în mine prezența acestuia. Sau că cel mai mare coșmar al meu tocmai devenise realitate.

Chiar atunci, vocea mamei mele a răsunat din boxe. Vorbea despre organizația care avea să primească donațiile din acest an și cât de mult însemna acest lucru pentru ea.

Însă privirea mea era încă ațintită asupra lui Anderson. Cum a putut să aibă tupeul să apară aici? Să vorbească cu mine, să mă atingă? În casa părinților mei!

Cum au putut să îl lase să intre, având în vedere ce mi-a făcut?

– Și, sunt în mod special fericită, a continuat mama mea cu acea voce pe care o are când ține discursuri, că am onoarea de a recunoaște un om remarcabil astăzi. Nu doar că a susținut fundația cu un devotament enorm, ci a

fost și un prieten de familie pentru o vreme îndelungată. A făcut o pauză. Doamnelor și domnilor, aplauze, vă rog, pentru donatorul de top al acestui an... deja îl cunoașteți! Russell, unde te ascunzi?

Mi-a căzut fața.

Anderson s-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul. Și-a lăsat mâna să alunece pe șoldul meu în timp ce mi-a șoptit:

– Mă bucur să te revăd, Crystal! Poate ne facem timp unul pentru celălalt mai târziu.

Pe urmă s-a întors, și-a aranjat cravata și, zâmbind larg, și-a făcut intrarea printre invitați alăturându-i-se mamei mele pe podium.

Picioarele mele începeau să cedeze. M-am întins după brațul lui Kaden.

– Du-mă de aici! am zis eu fără suflare. Te rog, du-mă de aici!

Repede, Kaden și-a pus mâinile în jurul meu și m-a împins ferm spre ușa principală. Vocea vicleană a lui Anderson ne-a urmărit până afară din sală. Se simțea onorat și accepta recunoașterea în numele tuturor celor aflați la nevoie...

Stomacul mi s-a strâns. Odată ajunși afară, am respirat aerul proaspăt de parcă fusesem pe punctul să mă înec. Kaden m-a condus pe șosea și departe de acel loc, ignorând privirile îngrijorate ale musafirilor.

Odată ce am ajuns la stradă, și-a relaxat strânsoarea și am alunecat pe marginea trotuarului. Kaden a vorbit, dar tot ce auzeam era vocea lui Anderson răsunând în capul meu. *Crystal!* Cum mi-a șoptit numele.

Pulsul mi se accelerase. Asta era ultima picătură. Kaden a venit în fața mea. A îngenuncheat și și-a pus mâinile pe genunchii mei. I-am împins mâinile. Nu puteam să las pe nimeni să mă atingă.

– Ce ți-a făcut nenorocitul ăla? mi-a șoptit.

Nu puteam vorbi. Mi-a luat fața în mâinile lui primitoare, dar, în loc să mă facă să mă simt în siguranță, m-a făcut să îmi fie frică. Opuneam rezistență.

– Allie, trebuie să îmi spui! a insistat el. Te-a... te-a rănit în vreun fel? rosti cuvintele de parcă îl durea când le pronunța cu voce tare.

Știam ce mă întreabă și am negat cu un gest din cap.

– Nu te cred.

M-am forțat să îl privesc. Privirea lui mă ruga să îi spun, era aproape panicat.

– Nu s-a culcat cu mine, a fost tot ce am putut zice înainte de a mă ridica și a căuta un taxi. Zidurile pe care le construise în jurul sufletului meu pe vremea aceea se ridicaseră din nou. Și m-au oprit din a-i spune toată povestea, tot adevărul.

Nu a trecut multă vreme și-a apărut taxiul. Kaden m-a ajutat să urc și i-a spus șoferului să aștepte un moment. A dispărut și a revenit cu gecele noastre. Mi-a pus geaca mea pe umeri și pe a lui a pus-o pe genunchii mei. Cu cât ne îndepărtam mai mult de casa părinților mei, cu atât îmi era mai ușor să respir. Dar încă nu suportam atingerea lui Kaden. Nu acum! Era prea mult, mult prea mult.

Ajunși înapoi la hotel, am dispărut în baie și am dat drumul la duș. Am folosit un flacon întreg de gel de duș, dar, oricât de mult încercam, amintirile oribile cu Russell Anderson nu le puteam spăla. Toată baia era plină de aburi. Cu o mână tremurând, am șters o bucată din oglindă și m-am privit.

Fața îmi era palidă. Ochii îmi ieșeau din orbite, eram panicată. Îmi era mult prea cunoscută imaginea asta. Timp de luni întregi mă uitasem la fata distrusă pe care o vedeam în oglindă.

Am încercat să nu o iau razna.

Să dau de Russell Anderson nu era atât de grav. Doar că nu eram pregătită pentru asta. Ultimul nostru contact a fost în urmă cu aproape trei ani. Mama avea grijă să nu ne întâlnim din întâmplare. Sigur s-a gândit că, după cele petrecute, nu aveam să mai merg la gală în seara asta. Altfel nu l-ar fi invitat. Eram sigură de asta. Nu exista altă explicație. Sau?

M-am învelit în halatul de baie, m-am spălat pe dinți și am îmbrăcat o pereche de colanți și un tricou mare negru. În timp ce îmi uscam părul, am realizat că mă mai calmasem.

– Allie? Kaden stătea de dincolo de ușă.

Am inspirat adânc. Știam că nu mă mai pot ascunde de el prea multă vreme. Am forțat un râset. Suna fals, așa că am mai încercat o dată. De data aceasta a sunat mai normal. Era singura modalitate prin care puteam să dau ochii cu Kaden. Dar oare o va accepta? Cum altfel puteam să fac față situației? Nu trebuia să mă vadă așa niciodată.

Cu grijă, am intrat în dormitor. Stătea pe pat, cu capul în palme. Când m-a auzit, și-a ridicat privirea. Părea mai mult decât îngrijorat.

Am zâmbit.

– Încetează! mi-a spus cu un ton aspru.

Zâmbetul mi-a pălit puțin.

– La ce te referi? M-am dus la bagaj și mi-am făcut de lucru, așezându-mi hainele în el.

– Allie, încetează cu circurile ăstea!

Am continuat să scormonesc prin bagaj.

– E în regulă, Kaden! Am fost doar copleșită.

A sărit în sus și a pornit spre mine cu pași mari, prinzându-mă de umeri și m-a scuturat. Am deschis gura ca să protestez, dar am văzut furia de pe fața lui.

– O să îmi spui exact despre ce a fost vorba! Acum!
a spus el cu dinții încleștați.

– Dă-mi drumul!

– Nu!

– Kaden, dă-mi drumul acum! am zis eu pe un ton deranjat și am încercat să îl împing cu mâinile.

– Nu! a repetat el, iar de data aceasta vocea îi era mai mult decât gravă. Nu ai să te închizi acum. Nu după aceste ultime luni, nu după ce te-am prezentat mamei mele, nu după ce s-a întâmplat noaptea trecută și, cu siguranță, nu după ce s-a întâmplat în noaptea asta. M-a tras aproape de el. Ai înțeles?

Normal că înțelegeam. Dar Kaden nu avea nicio idee despre ceea ce îmi cerea. Nu avea să se întâmple și, cu cât accepta mai repede ideea, cu atât era mai bine. Am negat din cap și am încercat din nou să mă eliberez din strânsoarea lui.

Dar el m-a ținut mai tare.

– Dumnezeule, ce vrei de la mine? am urlat eu și mi-am împins mâinile în pieptul lui.

– Adevărul, a șoptit el. Vreau să știu ce ți-a făcut nenorocitul ăsta – tonul vocii lui se ridică – ce s-a întâmplat între voi? De ce te uitai la el de parcă era însuși diavolul? De ce nu poți să fii în aceeași încăpere cu el fără să îți pierzi cumpătul? Vreau să știu.

– Nicio șansă!

– Am fost acolo când te-a salutat. A trebuit să mă abțin să nu îi trag un pumn în față. Felul în care s-a uitat la tine a fost...

– Taci! am țipat eu și mi-am acoperit urechile cu mâinile.

– Ce ți-a făcut? vocea lui Kaden era abia șoptită. Mă ținea strâns, dar acum își mișca degetele mari de la mâini pe pielea mea. Spune-mi, Allie!

Simțeam cum se prăbușesc zidurile din jurul meu. Amintirile nu mai puteau sta ascunse, oricât de mult

încercam să le reprim. Au năvălit asupra mea ca un torent de apă, una după alta și am suspinat. Genunchii mi-au cedat, dar Kaden era acolo și m-a ținut strâns. S-a lăsat jos, lângă mine. Lacrimi fierbinți îmi curgeau șiroaie pe obraji și mă agățam de el, tot mai tare, cu fiecare amintire care ieșea la iveală — și, odată cu ele, sentimente de frică, panică și neajutorare. Singurătate.

Am plâns, și am plâns, și am plâns.

Kaden îmi mângâia părul, îmi murmură în ureche cuvinte calde și liniștitoare și mă ținea atât de strâns, de parcă nu voia să dispar din brațele lui.

La un moment dat, am rămas fără lacrimi. M-am cuibărit între picioarele lui cu genunchii la piept și cu capul sprijinit de pieptul lui. Respirația lui constantă și brațele lui puternice în jurul meu mi-au oferit un sentiment pe care nu îl mai întâlnisem — stabilitate absolută.

Apoi am decis să vorbesc.

— Totul a început după ce am împlinit șaisprezece ani, am murmurat cu fața ascunsă în cămașa lui udată de lacrimile mele. Anderson era unul dintre noii parteneri de afaceri ai tatălui meu și a petrecut mult timp cu noi, pentru că părinții mei se înțelegeau de minune cu el. A investit milioane în compania noastră. La început nu mă deranja prezența lui. Îl ajuta pe tatăl meu, mama era fericită și totul era bine și pentru mine.

De parcă voia să mă încurajeze, Kaden a început să mă mângâie pe spate. Am inspirat adânc și am continuat.

— Când a început totul, nici nu mi-am dat seama ce făcea, cum mă atingea când trecea pe lângă mine, cum se apropia de mine mai mult decât trebuia. Credeam că e doar în imaginația mea. Inițial, păreau atingeri inocente. Dar pe urmă a început să fie... din ce în ce mai insistent.

Am înghițit cu zgomot.

— Era un fel dubios de... abuz. Uneori, se apropia cu buzele de urechile mele, șoptindu-mi vorbe obscene

ce mă făceau să mă rușinez. Când, în sfârșit, am avut curajul să îi spun să înceteze, m-a amenințat că va rupe contractele încheiate cu tatăl meu, ceea ce ar fi dus la falimentul companiei familiei mele. Îmi... îmi era frică să nu distrug viața părinților mei.

Măinile lui Kaden s-au oprit și am putut să simt cum i s-a încordat tot corpul. Voia să vorbească, dar eu am continuat.

– Așa că nu am mai luptat. Pe cât de dezgustător ar suna, chiar ajunsese să mă obișnuiesc. Apropierea lui constantă, complimentele lui libidinoase. M-am obișnuit și cu mâinile lui ce se rătăceau pe sub fusta mea. Cu bucuria din ochii lui când mama îmi cumpăra rochii noi. Doar stăteam și răbdam.

Mă abțineam cu greu să nu mi se facă greață povestind toate astea.

– Într-o noapte, el împreună cu câțiva prieteni de-ai părinților mei au băut câteva pahare la noi acasă. S-a strecurat la mine în cameră.

Kaden și-a încleștat palmele în pumni și i-a sprijinit de spatele meu.

– A început să mă sărute, însă eu l-am împins de pe mine brusc. Mi-a fost frică să nu insiste. Într-un final, a plecat, dar nu era prea vesel. După acea seară, apropierea lui au fost mult mai insistente. De parcă avea o poftă nepotolită. Știa că părinții mei nu bănuiesc nimic. Știa că nu suport gândul ca părinții mei să piardă totul. Așadar, a continuat. La un moment dat, aveam impresia că vocea lui îmi pătrunsese în cap și parcă îl auzeam pretutindeni. Nu puteam să scap de atingerile lui, de avansurile lui.

Ochii începuseră să mă usture, dar am reușit să mă abțin și să continui povestea.

– Nu mai puteam să dorm, nici să mănânc. Stăteam la școală peste program, cât de târziu puteam, apoi ieșeam cu prietenii prin mall sau mergeam la ei acasă. Uneori, mergeam la film și stăteam până rula și ultimul film din

acea zi. Nu mai puteam să merg acasă. Putea să fie acolo, așteptându-mă. Într-o zi, după ce m-am prăbușit de extenuare, mama m-a forțat să îi spun ce se petrece.

Am făcut o pauză și am tras aer adânc în piept. Era greu să vorbesc despre asta. Nu am avut asemenea încredere în nimeni până acum.

– I-am spus tot. Tot ce îmi făcuse și îmi spusese Andreson, și a părut șocată. M-a întrebat dacă... – mi-am dres vocea – dacă m-a violat și i-am spus că nu. Pe urmă, m-a întrebat dacă m-a forțat să fac alte lucruri pentru el și răspunsul meu a fost același – nu. Nu m-a rănit în mod fizic. Doar s-a apropiat de mine și s-a strecurat în mintea mea într-un mod tăcut și dezgustător. Mi-a răpit sentimentul de siguranță.

Kaden părea că își ținea respirația. Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui ca să îl privesc. Avea buzele strânse și ochii plini de furie.

– Ai cunoscut-o pe mama. Nu ar permite nimic din ceea ce ar putea să distrugă afacerea tatălui meu sau reputația familiei. Mi-a spus că, dacă nu m-a violat, să nu îmi fac griji. Și că de acum încolo îmi va cumpăra haine care să nu fie atât de decoltate și care să îmi acopere mai mult corpul.

– Așa ceva nu se poate! a răsuflat Kaden.

– Exact, am suspinat eu. I-am spus cât de inconfortabil mă simt și că îmi e frică de Anderson. Îmi era frică că se va strecura din nou la mine în cameră și că nu voi mai putea să îl resping. Am vrut să merg la poliție, dar mama nu m-a lăsat. Mi-a spus că nimeni nu mă va crede având în vedere că nu aveam nici vânătăi pe mine. Mi-a zis că așa părea o mincinoasă, o mincinoasă care și-a dus toată familia spre pierzanie. Mi-a spus că îl va ține ea departe de mine, și așa a și fost. Până în noaptea asta.

– L-ai lăsat pe individul ăsta să scape, doar ca să nu le faci rău părinților tăi? a zis Kaden cu o expresie gravă pe fața lui.

Am ridicat din umeri:

– Ce altceva puteam să fac?

– Pentru numele lui Dumnezeu, aveai doar șaisprezece ani, Allie! a adăugat cu o voce tremurătoare.

Pentru o clipă, doar am ascultat bătăile rapide ale inimii lui, făcându-mi curaj să continui.

– Am continuat să evit să stau pe-acasă. Mai ales în weekenduri. Până și tata mi-a observat absența, dar, având în vedere că el nu trebuia să afle nimic despre toate astea, m-am retras față de el.

Am râs amar și am continuat.

– Iar mama... la un moment dat, nici nu mai puteam să mă uit la ea. L-a amenințat pe Anderson că îl va da în judecată, iar după aceea el a investit și mai mulți bani în companie. A plătit pentru ca noi să ne ținem gura.

Kaden a tresărit și m-a tras mai aproape de el.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea! a murmurat cu buzele în părul meu.

– De fapt, chiar am crezut că am trecut peste toate astea. Adică, am umblat cu tipi și am încercat chestii. Dar, văzându-l azi pe Anderson și auzind-o pe mama mea ridicându-l în slăvi, mi s-au redeschis rănilor. Încă mai vedeam figura lui Anderson în fața ochilor și zâmbetul lui indecent.

Am tresărit și am adăugat.

– Mama voia să fiu la gală în seara asta. Ea știa că el va fi acolo. Câștigătorul este selectat cu săptămâni înainte de eveniment. M-a folosit exact cum a vrut.

Kaden a dat din cap.

– Vreau doar să las toate astea în urmă odată pentru totdeauna, am zis suspinând. Deși o greutate mare mi se ridicase de pe umeri acum, că m-am destăinuit lui Kaden, tot mă simțeam mai vulnerabilă ca niciodată.

– Hai să mergem acasă! am murmurat după o pauză. În Woodshill, mă refer.

Pentru că acolo era *acasă* acum. Nu mai era nimic care să mă țină aici.

Kaden s-a lăsat pe spate și mi-a dat la o parte părul din ochi. Fața lui încă era întunecată și gravă.

– Dacă asta îți dorești, atunci luăm primul avion.

Capitolul 24

În dimineața următoare, Rachel a ieșit radiantă să ne întâmpine pe aleea din fața casei ei. Kaden întrebese dacă putem să facem o oprire să o vizităm pe mama lui. La urma urmei, ratase petrecerea sărbătorii împreună cu ea.

Rachel mi-a deschis portiera chiar înainte de a parca și m-a îmbrățișat fără a spune vreun cuvânt. A evitat să facă vreun comentariu legat de fața mea umflată de la plâns și încercănată, însă i-a aruncat lui Kaden o privire cu subînțeles.

Masa din sufragerie era deja pregătită, iar eu m-am scufundat într-un fotoliu.

– Copiii lui Chad cred despre mine că sunt chiar de gașcă, a spus Rachel în timp ce ne turna niște cafea.

– Asta e de bine! a zis Kaden.

– Totuși, ce vârstă au? am întrebat eu, amestecând laptele în cafea.

– Treisprezece și șaptesprezece. Rachel stătea de cealaltă parte a mesei, în fața mea, strângând de ceașca ei de cafea. Ce pot să vă spun e că am fost emoționată, a adăugat ea.

Părea să fie cel mai normal lucru din lume ca eu să stau în această casă. Să iau micul dejun împreună cu Kaden și cu mama lui. Amândoi îmi ofereau sentimentul de apartenență, ceea ce mă făcea să mă simt și mai prost că din vina mea nu au putut lua împreună cina de Ziua Recunoștinței.

– Îmi pare rău că v-am deranjat! am spus eu, altfel cred că aş fi explodat. Nu am vrut să se întâmple asta, am adăugat eu.

Lângă mine, Kaden şi-a dat ochii peste cap.

– Nu îţi face griji, a fost o urgenţă, iar Chad a fost foarte înţelegător. Mă bucur că tatăl tău e bine, spuse Rachel întinzându-se peste masă ca să îmi atingă mâna. În plus, mâncarea a fost exact cât pentru patru persoane. Am uitat ce apetit pot avea adolescenţii, a chicotit ea. Data viitoare, am să fiu mult mai pregătită.

Poate că era doar amabilă, însă îi eram recunoscătoare. Kaden privea pierdut în cafeaua lui. Era tensionat după noaptea trecută, faţa nu i se mai luminase deloc. Abia îmi adresase un cuvânt de când pornisem spre casă. Desigur, trebuia să digere tot ce auzise, dar distanţarea lui mă durea. Mai ales că am sperat să... nu. Nu mi-am terminat gândul.

Privirea lui Rachel se plimba de la mine la Kaden şi tot aşa, dar nu a făcut nicio remarcă legată de atmosfera dintre noi. În schimb, a început să îmi povestească cum l-a cunoscut pe Chad.

După micul dejun, Kaden a mers să îşi împacheteze lucrurile în timp ce eu o ajutam pe Rachel să strângă masa.

– A fost atât de îngrijorat în privinţa ta, Allie, a spus ea. Nu l-am văzut niciodată aşa, a adăugat ea.

Cum puteam să răspund? Cu două zile în urmă, amândoi am insistat că suntem doar prieteni. Dar nu mai puteam să îmi ascund sentimentele. Simţeam mai mult pentru el. Mult mai mult.

– Mă încălzeşte la inimă să îl văd aşa, a continuat Rachel, zâmbind.

Eram pe punctul s-o întreb ce vrea să spună cu asta, când l-am auzit pe Kaden dregându-şi vocea în spatele meu. Stătea în uşa de la bucătărie cu un ghiozdan în mână.

– Mă duc să mă îmbrozănesc, am zis eu şi i-am lăsat singuri. Îmi ardeau obrajii.

În baia de oaspeți, mi-am dat cu apă rece pe față, apoi mi-am apăsat obrazii cu palmele, încercând să îmi stăpânesc emoțiile. Nu mai puteam suporta prea mult timp toate astea. Indiferent de ceea ce se întâmplase între noi, nu îmi doream să pierd prietenia lui Kaden.

Unu, doi, trei...

Inspiră. Expiră. Respiră. Luând încă o gură de aer, m-am întors în bucătărie să îmi iau la revedere de la Rachel, dar m-am oprit din scurt când am auzit un murmur încet pe hol.

– Ai înțeles greșit, a spus Kaden cu o voce rece.

Rachel a râs.

– Crezi că eu nu văd? Am observat cum sunteți împreună.

– Sigur, e drăguță. Poate că există un foc între noi, dar suntem doar prieteni, mamă.

Inima mi-a stat în loc.

– Și pot să întreb de ce?

– Nu, nu poți.

Mama lui Kaden a înjurat.

– Sunt mama ta, Kaden, Pot să întreb ce vreau...

– Are un bagaj mult prea mare, bine? a răspuns Kaden șoptit. Nu pot să îi fac față. Nu vreau să îi fac față. Nu pot să fiu responsabil pentru cineva care se destramă atât de ușor.

– Oh, Kaden! Ea nu e Kendra, dragul meu.

– Las-o baltă, mamă!

Cuvintele lui au fost ca o lovitură în stomac. Nu mi-am putut înăbuși un sunet de uimire, iar ei au tăcut brusc. Rapid, m-am aplecat și mi-am luat cizmele în picioare. Rachel și Kaden au ieșit din bucătărie și au venit pe hol. M-am uitat spre ei și am reușit să le zâmbesc ușor.

Kaden și-a îmbrățișat mama de rămas-bun și eu am făcut la fel, mulțumindu-i încă o dată înainte să urc

în jeep exact ca un robot. Am făcut cu mâna în timp ce Kaden conducea spre ieșire.

Pe tot parcursul călătoriei, m-am prefăcut că dorm adânc.

În timp ce Kaden a parcat mașina, eu m-am prefăcut că mă trezesc. Am urcat scările în tăcere, și, în timp ce el deschidea ușa apartamentului nostru, m-a cuprins un sentiment de bucurie, în ciuda durerii din inimă. Eram atât de bucuroasă să fiu înapoi acasă. Aici, totul părea să fie bine. În acest loc.

– Vrei să faci un duș? Dacă nu, merg eu să fac unul, a spus Kaden punându-și jos bagajul pe hol. S-a descălțat și a întins o mână ca să îi dau haina. M-am prefăcut că nu observ gestul.

– Du-te tu primul, i-am spus și am trecut pe lângă el spre camera mea. Odată ajunsă înăuntru, am închis ușa și mi-am lăsat bagajul jos. Un moment mai târziu, am auzit apa de la duș curgând.

Mi-am despachetat hainele în reluare, aruncând hainele murdare în coșul pentru rufe și m-am apucat să fac curat prin cameră, încercând să fiu ocupată în permanență cu orice, cu absolut orice.

Ultimele zile au fost un carusel emoțional și trebuia să îi fiu recunoscătoare lui Kaden, doar lui, pentru că nu am cedat. A venit la mine exact când am avut mai mare nevoie de el. M-a ascultat și m-a susținut. Am crezut că voia să mă deschid, să am încredere în el cu povestea mea. Am crezut că îmi împărtășește sentimentele. Mă înșelasem.

Oare ce anume l-a indispus pe Kaden? Să fi fost tot ce mi-a făcut Anderson? Faptul că am fost atât de obedientă în fața mamei mele sau faptul că nu am depus plângere? Sau să fi fost căderea mea nervoasă din noaptea trecută?

Nu mă ajuta cu nimic această neliniște.

Kaden nu mă dorea. Asta era clar.

Era doar vina mea. La urma urmei, încă din prima zi am știut despre Kaden că nu caută o relație. Și, până acum câteva zile, eram convinsă că trebuie să oprim ceea ce se întâmplă între noi, până nu ajungem să facem mai multe și să pierdem controlul. Dar nu ar fi trebuit să mă îngrijorez – a merge mai departe nu făcuse parte din planul lui Kaden.

Chiar și așa, simțeam cum niște gheare reci îmi strâng inima.

Capitolul 25

Zilele de vacanță rămase păreau să treacă greu. Dawn mă sunase să îmi povestească propria ei dramă de Ziua Recunoștinței: fostul ei iubit apăruse cu noua lui prietenă. Deci nu eram singura care avusese o vacanță groaznică. Azi se întorcea în Woodshill și abia așteptam să o văd, după ce am stat mult timp în pat uitându-mă la seriale care să-mi distragă atenția.

Eu și Kaden ne evitam. Nici măcar nu mai beam cafeaua de dimineață împreună. Fiecare și-o pregătea singur, ceea ce era un adevărat pas înapoi pentru noi. Îl văzusem doar de două ori de când ne întorseserăm și, de fiecare dată, s-a întâmplat când ieșea din apartament.

Această lipsă de comunicare mă durea. În prima noapte mi-a fost greu să nu mă duc la el, indiferent dacă el mă dorea sau nu. Îmi era dor de el și tânjeam după prezența lui. Mă durea inima, fizic, pentru că nu eram lângă el. Dar, în același timp, era evident că era mai bine pentru noi dacă rupeam legătura complet. Aveam amândoi nevoie de distanță.

Iar eu trebuia să ies din apartament, fie și pentru câteva ore. Când Dawn mi-a scris că a ajuns la cămin și că pot trece pe la ea, am lăsat deoparte tot ce făceam și m-am dus până acolo. Puteam să comparăm întâmplările din vacanța noastră și să ne umplem cu dulciuri. Nimic nu suna mai bine pentru mine decât asta. Kaden și Spencer stăteau în sufragerie jucându-se pe Playstation. M-am încruntat. Nu realizasem că Spencer era acolo.

— Salut, Allie! a spus el bucuros, mișcându-și în aer maneta.

– Salut, Spencer, ce mai faci? am spus luându-mi cheile de pe blatul de la bucătărie.

– Nu mă plâng! Oh, ce naiba!

– Cine nu e atent, pierde, a spus Kaden sec, lăsându-se pe canapea.

Mă bucuram că era bine din nou. Idiotul! Nu voiam să-i arăt cât de mult mă rănea comportamentul lui. Măcar ar fi putut să mă salute. Sau să zică ceva despre ținuta mea.

Oh, Doamne! îmi lipseau până și remarcile lui sarcastice. Poate că ar trebui să merg la un neurolog să-mi examineze toți nervii. Era clar, ceva nu funcționa cum trebuie în creierul meu.

– Te întâlnești cu Dawn? a întrebat Spencer, mutându-și maneta ca să mă poată privi. S-a întors?

– Da! Avem mult de recuperat.

Spencer a aprobat.

– Să o saluți din partea mea.

– Așa voi face. M-am întors și am plecat.

– Distracție faină, Allie!

În timp ce ieșeam, m-am uitat peste umăr la Kaden. Ochii lui erau lipiți de ecranul televizorului și preț de o secundă s-a întors și el către mine. Am oftat.

– Și ție!

Căminul nu era pustiu, dar totuși era liniște.

Am bătut de câteva ori la ușa lui Dawn, care, după două secunde, a deschis.

Confuză, m-am blocat și doar am clipit.

Nu era Dawn. De partea cealaltă a ușii stătea Sawyer. Non-prietena lui Kaden, cea cu care m-am întâlnit în primul meu weekend în Woodhill și pe care nu o mai văzusem niciodată în apartamentul nostru de atunci.

– Ce faci aici? am întrebat fără să vreau.

Sawyer nu părea surprinsă să mă vadă și doar și-a dat ochii peste cap.

– Locuiesc aici, a spus ea, dându-se la o parte ca să pot intra. Din păcate, a adăugat ea. Dacă poți să o oprești din plâns, te plătesc, mi-a spus, trecând pe lângă mine și trântind ușa în spatele ei.

Năucită, m-am uitat după ea. Deci Sawyer era colega de apartament ciudată, pe care Dawn încerca să o evite tot timpul? Incredibil!

Mi-am scuturat capul. Aveam destul timp mai târziu să mă gândesc la asta. Momentan, Dawn avea nevoie de ajutorul meu.

Ea stătea ghemuită pe pat, cu pătură trasă peste ea ca într-un cocon.

– Dawn? am întrebat cu grijă.

– E nebună, se auzi vocea ei înăbușită de sub pătură; un colț s-a ridicat, dezvăluind o parte din fața lui Dawn. Arăta exact cum mă simțeam eu de la Ziua Recunoștinței încoace. Nu plâng deloc.

Am îngenunchiat lângă pat și am ridicat o șuviță de păr roșcat de pe fruntea ei.

– Ești doar obosită?

Și-a scuturat capul.

– Nu! Doar mă ascund.

– De cine?

– De lume.

Am aprobat și mi-am scos pantofii.

– Am loc și eu în peștera ta?

S-a tras repede spre mine și a ridicat pătura să pot intra și eu, apoi a tras pătura peste noi.

– Ți este bine aici! am glumit eu.

Obrajii lui Dawn erau înroșiți, dar nu părea să fi plâns. Doar părea nervoasă.

– Ce s-a întâmplat, Dawn?

A oftat.

– A fost un dezastru. Idiotul și-a adus noua prietenă la cină acasă, la tatăl meu. Îmi venea să îl omor.

– O dată tâmpit, întotdeauna tâmpit, i-am spus.

– Aia a fost cea mai groaznică Zi a Recunoștinței de până acum. Sper că a ta a fost mai bună.

Îmi venea să îi zic lui Dawn totul – chiar și despre Russell Anderson și despre căderea mea nervoasă, chiar dacă nu mai avusesem atât de multă încredere într-o prietenă până atunci – nu puteam să o fac. Nu încă. Așa că m-am oprit la povestea despre apelul mamei mele. Și, evident i-am spus despre cum Kaden a venit la mine și cum m-a însoțit la gală.

Când am terminat povestea, Dawn a oftat:

– Tipul ăsta te place așa de mult, a spus ea jucându-se cu o șuviță de păr.

– Aș vrea eu, i-am spus, dându-mi seama abia atunci cum suna asta.

Dawn s-a ridicat un pic:

– Deci ai și tu sentimente pentru el?

Am înghițit în sec.

– Da!

– Dar asta e genial, Allie!

– L-am auzit zicându-i mamei lui cum că eu am prea mult bagaj emoțional, mi-a ieșit pe gură, înainte ca ea să se bucure prea tare.

Gura lui Dawn a căzut deschisă:

– Ce?!

– I-a spus că nu vrea să se încurce cu cineva care se destramă așa de ușor.

Mă durea să repet acele cuvinte cu voce tare. Dawn s-a lăsat în jos și a tras pătura de pe capetele noastre ca să aibă aer.

– Ce nesimțit!

Am pufnit:

– Poți să mai zici o dată.

– Ce nesim...

– Dawn! am întrerupt-o răsând și m-am întors spre ea. Rânjeam una la cealaltă.

Am petrecut restul după-amiezii mâncând ciocolată, vorbind și împărtășind secrete din trecutul nostru. Am auzit despre relația cu tatăl ei. Pentru prima dată a vorbit despre mama ei, care a părăsit-o acum câțiva ani. Mi-a mai povestit și despre fostul iubit care a fost mereu acolo pentru ea, până într-o zi când a trădat-o. Apoi i-am povestit despre părinții mei, că am avut curajul să-i părăsesc pentru todeauna. Chiar dacă nu puteam încă să îi spun lui Dawn totul și, probabil, era valabil și pentru ea, mă simțeam mai bine. Aceste ore ne-au readus împreună. Eram pe drumul cel bun. Eram doar eu și Dawn împotriva tuturor.

– Cred că ar trebui să nu ne mai ascundem și hai să cucerim lumea, a spus Dawn la un moment dat.

Acum stătea întinsă pe spate cu picioarele ridicate pe perete. Iar eu stăteam întinsă pe burtă.

– Să cucerim lumea?! Am ridicat o sprânceană. Crezi că suntem pregătite pentru asta?

– Păi nu ziceam astăzi. Dar am putea, nu știu, să facem ceva. Și-a mișcat degetele de la picioare și pentru prima dată am observat că șosetele ei nu erau la fel.

Dawn mi-a rânjit.

– Deci, te bagi?

Oho, și încă cum!

Pentru prima dată de când ne cunoșteam, eu și Dawn eram la aceeași înălțime, dar doar pentru că ea purta cele mai înalte tocuri pe care le-am văzut în viața mea, iar eu trebuia să mă descurc cu cizmele mele plate. Îmi împrumutase unul dintre topurile ei cu decolteu adânc. Având sânii mai mari, era destul de strâmt pe mine. Dar cui îi păsa?

Eram fabuloase, iar restul lumii — cu mame trădătoare, cu foști iubiți lipsiți de sinceritate și Kadeni cu probleme în relații — putea să se ducă la naiba.

În acea zi, am ieșit în oraș și nu ne-a păsat de nimic. Nu am încercat să ne amorțim, așa cum făceam eu întotdeauna. Dimpotrivă. Eu și Dawn voiam să ne distrăm și să sărbătorim.

Am ajuns în Hillhouse exact la momentul potrivit. Coada era scurtă și, după ce ne-am arătat buletinele false, am fost lăsate înăuntru. Grupuri de oameni stăteau sau dansau, dar nu era prea aglomerat. Am comandat cocktailuri și chiar am găsit locuri bune la o masă din spate, unde am ciocnit în cinstea noastră.

— Hai să petrecem anul viitor Ziua Recunoștinței împreună! a propus Dawn.

— Asta este cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată.

— Suntem foarte... la naiba.

— Ce?

— Nu te întoarce, a spus Dawn printre dinți și s-a uitat la mine cu ochi de căprioară.

Dar evident că n-am scultat-o.

Monica, Ethan, Spencer și Kaden intrau chiar atunci. Am vrut să mă întorc și să mă prefac că nu îi văzusem, dar Monica deja ne văzuse și se îndrepta spre noi.

— Să plecăm? a întrebat Dawn, dar am dat din cap.

– Oricum locuim împreună. Așa că, dacă petrecem timp împreună aici, nu o să se schimbe nimic, am spus, mestecând capătul paiului din pahar.

– Hei, fetele, cum sunteți? Cum a fost vacanța? întrebă Monica, ajungând la masa noastră cu băieții după ea.

– Suntem super, a spus Dawn, privindu-l fix pe Kaden. El părea să nu își dea seama. Pentru o secundă, s-a uitat la decolteul meu, apoi în altă parte.

– Da, ne simțim nemaipomenit, am aprobat-o pe prietena mea și amândouă am chicotit.

Ethan se uita la paharele noastre pline:

– Asta e a doua tură?

– Nu, dar am mâncat o tonă de ciocolată, a spus Dawn prompt.

– Ți-a trimis Allie salutările mele? a întrebat Spencer așezându-se neinvitat pe scaunul de lângă ea. Obrajii ei se înroșiră.

Monica s-a așezat pe celălalt loc de lângă Dawn, iar Ethan în fața ei. Astfel Kaden nu a avut de ales decât să se așeze lângă mine. Grozav! A ezitat, de parcă era indecis. L-am ajutat eu, m-am ridicat fără să mă uit spre el.

– Eu merg să dansez, i-am anunțat și am dispărut pe ring.

Mi-am lăsat băutura pe masă. Alcoolul nu era de mine în această seară. Nu-mi venea. Nici nu puteam să stau în prezența lui Kaden și să mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai ales acum, când am recunoscut că simțeam ceva pentru el. Distanța era lucrul de care aveam nevoie. Urgent! Dar, din păcate, nu era atât de ușor dacă trăiai cu persoana respectivă și dacă mai aveai și prieteni comuni. Toți am ajuns destul de apropiați și nu voiam să stric lucrul acesta.

În loc să merg să dansez, am stat în cealaltă parte a barului, unde ceilalți nu mă puteau vedea. Mi-am comandat o apă și o amestecam cu paiul, neatentă. Am așteptat să treacă două melodii proaste și i-am evitat pe câțiva tipi care încercau să intre în vorbă cu mine.

După un timp, Spencer a apărut lângă mine:

– Allie? Se sprijinea de bar lângă scaunul meu.

– Hei! i-am răspuns, forțând un zâmbet și luând o gură de apă de parcă era tărie.

– Ce e cu tine? a întrebat. Nu i-am răspuns și a continuat. Hai, Allie, nu sunt orb. Kaden se simte nasol, și tu la fel. Ceva s-a întâmplat.

– Atunci du-te și întreabă-l pe el! am spus printre dinți, regretându-mi imediat tonul. Mi-am scuturat capul. Scuze, nu e vina ta!

Mi-a oferit o jumătate de zâmbet.

– Nu-ți face griji! Vrei să vorbești despre asta?

Am dat din nou din cap.

– Ok! a spus Spencer. Atunci o să vorbesc eu. De când te-ai mutat cu el, Kaden s-a schimbat. Nu l-am mai văzut așa de relaxat, și îl știu de mult timp.

– Nu are nimic de-a face cu mine, am murmurat.

– Ba da, are și știi și tu asta, mi-a răspuns. Era doar o chestiune de timp cu voi doi. Ar trebui să treci odată la acțiune sau altfel toată lumea din jur va avea de suferit.

– Eu...

– Nu, m-a întrerupt el. Privirea lui era pătrunzătoare. Ascultă, Allie. Kaden a trecut prin multe și are nevoie de timp mai mult ca să se poată apropia de cineva. Ai ajuns destul de aproape deja. Nu o să stau deoparte de data asta, privindu-l cum distruge singurul lucru care îl face fericit.

Și-a întins mâna. Confuză, m-am uitat la el.

– Ori vii cu mine acum, ori le zic tuturor cum ai plâns când ai văzut o pizza. Știam că Spencer nu glumea. Nu doar despre povestea cu pizza, dar și despre faptul că nu o să îl lase pe Kaden să scape așa ușor.

Și, dacă era să fiu sinceră, și eu îmi doream ca totul să fie ok între mine și Kaden. Doar că nu aveam nici cea mai mică idee cum să repar lucrurile.

Am împins apa deoparte și mi-am pus mâna în palma lui Spencer; m-a condus spre ringul de dans cu o privire cu subînțeles. În mijlocul ringului s-a oprit, și-a pus mâna în jurul taliei mele și m-a tras mai aproape.

– Ce naiba? Mi-am împins mâinile în pieptul lui, încercând să scap.

– Ai încredere! a fost singurul lucru pe care l-a spus. A început să se miște pe ritmul muzicii. De aici ceilalți sigur ne puteau vedea.

– Pe bune? Vrei să îl faci gelos? l-am întrebat, râzând. Atingerea lui Spencer nu era dură, ci prietenoasă, iar eu m-am relaxat, punându-mi mâinile pe umerii lui.

– Zece! a murmurat și m-a tras puțin mai aproape.

Nu îndrăzneam să mă uit în jur.

– Spencer! Asta e o glumă.

– Nouă! a continuat neafectat și m-a învârtit.

Kaden nu ar reacționa niciodată la o asemenea demonstrație stupidă de mascul alfa. La urma urmelor, nu i-a păsat deloc atunci când eu și Scott am dansat împreună. Iar treaba aia fusese, categoric, mult mai provocatoare decât spectacolul de acum cu Spencer.

– Opt!

Chiar dacă nimic nu se întâmplase până în acel punct între mine și Kaden.

– Șapte!

Îmi pierdeam speranța. Kaden nu mă voia și nici nu m-a vrut vreodată. Auzisem ce îi spusese mamei lui, iar ei îi spunea adevărul întotdeauna.

– Șase! Spencer mi-a dat părul la o parte și m-a tras și mai aproape. Chiar era bun. Ar trebui să încerce asta cu Dawn – i-ar mânca din palmă. Apoi a început să râdă foarte tare, ca și când i-aș fi spus ceva incredibil de amuzant.

– Cin...

Kaden a apărut de nicăieri. Stătea în spatele nostru. Totul s-a petrecut prea rapid.

– Ce naiba, frate? a mârâit, prinzându-l pe Spencer de cămașă cu ambele mâini.

În loc să pară cât de puțin îngrijorat, Spencer a zâmbit.

– Doar pentru că tu o tratezi ca pe un gunoi, Kaden, nu înseamnă că toți trebuie să facem asta.

Kaden i-a tras un pumn în față. Spencer a căzut.

– Kaden! am strigat și l-am prins de la spate, înainte să mai sară la gâtul prietenului său.

Tremura de furie în timp ce își scutura mâna și înjura. Cei din jur au început să se agite. Am văzut doi tipi de la securitate venind spre noi.

– Pleacă! a spus Spencer, încercând să se ridice. Ochiul drept începuse deja să i se umfle. L-a atins și a tresărit. Pleacă de aici!

– Spencer! a murmurat Kaden, dar Spencer a ridicat mâna, oprindu-l din vorbit.

– E în regulă, frate! Nu trebuia să merg așa de departe. A încercat să zâmbească dar nu i-a ieșit decât o grimasă plină de durere. Apoi a repetat pentru ultima oară: pleacă!

Kaden a părut că își revine din șoc. M-a luat de mână și m-a tras spre ieșirea de urgență. Eu speram că securitatea nu ne va urmări.

Aerul rece m-a lovit în față când Kaden a deschis ușa mare de metal. A început să meargă cu pași apăsați trecându-și mâna prin păr.

– La naiba! a răsunat vocea lui în toată parcare.

– Kaden! am început, dar el s-a întors și a ridicat mâna.

– Nu! a mârâit.

– Kaden, te rog!

– Lasă-mă în pace, Allie! Las-o așa. Apoi s-a întors și practic a alergat ultimii metri până la jeep. Ignorându-mă, a urcat în mașină și a pornit motorul.

Înainte să mă dezmeticesc, a pornit, lăsând în urma lui doar un scârțâit de roți.

Capitolul 26

Pentru o secundă, m-am gândit să mă întorc la bar, dar eram mult prea nervoasă. Așa că m-am îndreptat spre casă. Pentru prima dată de la incidentul din Portland, când i-am auzit din greșeală pe Rachel și pe Kaden discutând, nu eram tristă. Nu simțeam nimic altceva, decât furie. Mai ales când am văzut jeepul parcat în fața casei.

Idiotul mă lăsase singură în parcare și plecase acasă. Să nu mai zic de faza din club.

M-am grăbit pe scări, urcând două trepte deodată. Când am ajuns în fața ușii, mâna îmi tremura atât de tare, încât mi-au trebuit patru încercări să bag cheia în yală și să descui.

Muzica se auzea foarte tare din camera lui Kaden.

Mi-am aruncat pantofii pe hol, distrugând toată ordinea făcută de Kaden.

Jacheta mea a aterizat pe podea, iar geanta pe canapea. Măinile mi s-au încleștat și am pornit cu pas grăbit spre camera lui. Fără nicio urmă de ezitare, am deschis ușa larg. Nici nu m-am obosit să mă uit la Kaden și m-am dus direct la calculator și am apăsat tastele la întâmplare. Nu s-a întâmplat nimic. Într-un moment de frustrare, m-am aplecat și am scos din priză calculatorul. Liniște!

M-am întors spre Kaden.

– Îți bați joc de mine?

Stătea pe pat, sprijinindu-și coatele pe genunchi și cu ceva ce părea a fi o pungă de legume congelate pe mâna dreaptă.

Nu a spus nimic, doar privea în jos.

– Te-am întrebat ceva?! am spus eu pe un ton mai ridicat.

– Te-am auzit.

Nu era nicio emoție în vocea lui.

– Ce e în neregulă cu tine?

Era tăcut și își menținea privirea în podea.

Nu știam ce să fac cu furia pe care o simțeam. Tot ce voiam să fac era să îl iau și să îl scutur. Faptele lui din această noapte mă duruseră mai tare decât orice lucru auzit în discuția cu mama lui. Nu meritam să se comporte astfel cu mine.

– De ce faci astea? l-am întrebat. Știu că totul a devenit mai intens între noi, bine? Și îmi pare rău că ai ajuns să fii implicat în toată drama mea. Dar tu ai vrut să îți spun absolut tot. Așa că nu ai niciun motiv să fii răutăcios acum. Asta doar distruge tot, Kaden. Tot!

– Și dacă asta este exact ceea ce vreau să fac? a șoptit el.

– De ce ai face asta? m-am răstit la el.

Kaden s-a uitat la punga de pe mâna lui.

– Nu știu cum să fiu altfel.

– E cel mai stupid răspuns pe care am l-auzit vreodată. Vocea mi se calmase fără ca eu să bag de seamă.

Kaden se ridică. A lăsat punga să cadă și a făcut un pas spre mine, încet.

– Sunt un dobitoc, Allie, a spus el cu o voce blândă și cu ochii întunecați, impenetrabili. Un mare dobitoc, care își lovește și cel mai bun prieten. Obișnuiește-te cu asta! Nu se va schimba nimic.

Am pufnit.

– Nu l-ai lovit pe Spencer pentru că ești un dobitoc, ci pentru că nu suportă ideea de a mă vedea cu un alt bărbat.

– Mda...

– Nu poți să faci față deoarece s-a întâmplat ceva în trecut, ceva despre care nu vrei să vorbești și... m-am oprit să îl privesc. Ce ai spus?

A mai făcut un pas spre mine.

– Mda.

M-am dat în spate.

– Ce vrea să însemne asta?

Kaden a expirat ușor. Și-a frecat fața cu mâinile de câteva ori în timp ce dădea din cap. Când și-a lăsat mâinile pe langă corp, nu mai era distant și închis, era chiar... calm.

– Da, Allie! Da, văzându-te pe tine și Spencer așa, m-a înnebunit. Da, sunt nesigur și asta mă sperie aproape de moarte. Da, după Kendra, nu am mai lăsat pe nimeni să se mai apropie de mine și da, mă enervează că îmi inspiri nevoia de a mă deschide, de a mă oferi cuiva.

Mi s-a oprit respirația pentru o clipă. Sângele mi-a năvălit până în vârful urechilor în timp ce stăteam și mă uitam la Kaden cu gura căscată.

– M-ai dat peste cap. Nu am vrut să las pe nimeni să se apropie de mine, dar, cumva, tu ai reușit. Mă scoți din minți cu toată gălăgia ta și, uneori, tot ce vreau e să îți pun bandă adezivă pe gură, să taci odată.

Și-a trecut mâna prin păr și a continuat.

– Nu sunt un tip de treabă și nu vreau să fii și tu implicată în mizeriile mele pentru că știu că ai și tu destule probleme... dar la naiba, Allie – a izbucnit el – m-ai înnebunit.

Și-a pus mâna pe obrazul meu și am observat cum încerca să se abțină. Îmi mângâia fața cu degetul mare de la mână, atingere pe care am simțit-o prin tot corpul. A tras adânc o gură de aer.

– Sunt complet înnebunit după tine.

– Dar i-ai spus mamei tale... vocea mi-a tremurat.

– Ce altceva aş fi putut să îi spun ei? Nici eu nu ştiam ce se petrece cu noi, mi-a şoptit. N-o cunoşti pe mama. Dar să crezi că nu te doresc din cauza trecutului tău... Allie, fii serioasă! Îţi admir curajul şi încrederea pe care o ai în mine.

– Dar nici nu puteai să te uiţi la mine, am zis eu cu o voce confuză.

– Pentru că îmi era frică să nu îmi pierd controlul. Nu ai nici cea mai vagă idee cât de greu mi-a fost să nu vin la tine în ultimele nopţi. Te doream atât de mult...

Kaden mă privea acum cu ochi înfomeţaţi.

– Şi îmi face deosebită plăcere să fiu eu cel care te sprijină când eşti pe punctul de a te destrăma.

– Glumeşti! m-am bâlbâit eu.

– Sunt un nesimţit incurabil şi nu cred că există vreo salvare pentru mine. Dar mi-ar plăcea să fiu nesimţitul acela care e alături de tine. Care te scoate afară când nu mai suportă să stai înăuntru. Sau când vrei să te duci în Denver la părinţii tăi nebuni.

Se pare că discuţia luase o turnură la care nu m-am aşteptat deloc. M-am aşteptat la un Kaden închis şi neabordabil, dar acum stătea în faţa mea şi îmi spunea toate aceste lucruri care îmi făceau inima să bată din ce în ce mai tare.

– De unde am siguranţa că nu o să te trezeşti mâine şi o să simţi total opusul? Cum rămâne cu regulile? am spus eu, iar vocea îmi era răguşită.

Pentru un moment, chiar m-am gândit să mă întorc şi să fug din această situaţie, să scap de sentimentul pe care îl declanşa Kaden în mine.

Kaden s-a aplecat şi mi-a mângâiat obrajii cu buzele, înlăturând orice panică.

– Dă-le naibii de reguli, Allie! mi-a şoptit. Erau menite pieirii de când te-am văzut prima dată.

Capitolul 27

Nu m-a sărutat.

În schimb, și-a apăsât buzele pe obrazul meu și a așteptat răspunsul. Dar deja îmi pierdusem puterea de a mai gândi rațional.

Pulsul îmi crescuse și abia puteam să respir. Îi voiam atingerea atât de mult, încât aproape durea.

– Ești nebun după mine? am șoptit, neîncrezătoare.

– Destul de nebun. Câteodată chiar mă îndoiesc că aș fi sănătos la cap. Ca atunci când mă gândesc la preferința ta oribilă în materie de cafea sau la lumânările parfumate sau la CD-ul cu Taylor Swift...

Nu l-am lăsat să continue. În loc să-i răspund, mi-am încolăcit brațele după gâtul lui și l-am sărutat.

Kaden a scos un sunet surprins și a încremenit pentru o secundă, de parcă nu se aștepta la asta. Apoi și-a lăsat mâinile pe spatele meu cu blândețe, de parcă ar fi putut să mă rupă dacă apăsa prea tare... și m-a sărutat înapoi.

A fost un sărut încet, intim și o furnicătură a trecut prin tot corpul meu, din creștetul capului până în vârful picioarelor.

Lui Kaden îi fusese dor de mine.

Și-a împins cu delicatete limba în gura mea și a atins-o pe a mea. Am suspinat. Aveam nevoie de mai mult, de mult mai mult. Mă simțeam de parcă îl voiam dintotdeauna... iar acum urma să terminăm ceea ce am început de atât de mult timp.

Mi-am băgat mâinile sub tricoul lui. S-a blocat. Respirația îi era greoaie și mi-a spus, cu buzele încă lipite de ale mele:

– Nu știu dacă acuma este...

– Dacă termini propoziția aia, o să te rănesc, i-am murmurat înapoi, și mi-am plimbat degetele pe spatele lui.

A suspinat și a închis ochii.

– Întotdeauna îmi spui să nu mai gândesc atât. Și pot să îți spun că acum gânditul este ultimul lucru pe care îl fac.

L-am sărutat pe gât și l-am mușcat ușor până când a tresărit.

– Și eu sunt nebună după tine, Kaden, am șoptit. Orice s-a întâmplat în trecutul meu sau în al tău, nu schimbă cu nimic asta.

M-am uitat sus, în ochii lui flămânzi. Și atunci tot controlul lui a dispărut. M-a tras spre el până când nu am mai putut respira și mi-am adâncit degetele în umerii lui. M-a ridicat ca pe o pană, iar picioarele mele s-au încolăcit în jurul taliei lui.

Gura lui a regăsit-o pe a mea și sărutul nostru s-a adâncit. Mai intim. De data asta, el nu mai avea rețineri.

M-a purtat prin cameră și s-a oprit lângă pat. Mi-am despletit picioarele din jurul lui și m-a lăsat să alunec până când am fost în picioare în fața lui. Ochii lui ardeau de dorință. M-am uitat la el. Un fior mi-a trecut pe șira spinării. Și-a plimbat mâinile pe talia mea pe sub tricou. Am gemut când degetele lui mi-au atins în sfârșit pielea. Mi-a ridicat tricoul, iar eu am ridicat mâinile ca să mi-l poată da jos. L-a aruncat în spatele lui, apoi mi-a desfăcut dintr-o singură mișcare sutienul. Kaden încă se uita în ochii mei și nici măcar nu aruncase vreo privire spre corpul meu.

Vedeam cât de mult mă dorea. Și eu îl doream mai mult decât dorisem pe oricine până atunci.

Tremuram și am inspirat adânc în momentul în care el și-a lăsat ochii să se plimbe pe corpul meu. S-a aplecat spre mine. Respirația lui îmi străbătea gâtul și toată pielea mi se electriza când gura lui o atingea. M-a sărutat din nou și din nou.

– Ești minunată! mi-a șoptit. Ești atât de frumoasă!

A alunecat mai în jos, sărutând și mușcând blând pielea sensibilă de pe sâni mei. Când și-a pus buzele pe sfârcurile mele, mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii. Se juca și m-a făcut să scot un geamăt cum nu am mai scos vreodată.

Mâna lui a coborât pe spatele meu până la fund. M-a strâns în timp ce limba lui îmi încercuia sfârcul.

Mi-am băgat mâinile în părul lui când s-a aplecat peste mine, iar buzele lui alunecau în jos. S-a oprit la talia blugilor, a desfăcut nasturele și mi i-a tras jos până la glezne. I-am azvârlit cu picioarele.

Kaden se uita la mine printre genele lui negre și dese. Respirația îi era la fel de rapidă ca a mea. Niciodată în viața mea nu mă simțisem mai dorită.

– Ai prea multe haine pe tine, am gâfâit și l-am tras de guler. O jumătate de zâmbet i-a apărut pe față. S-a ridicat, fără să își mute privirea de la mine și și-a tras tricoul peste cap dintr-o singură mișcare.

Ochii mei îi devorau abdomenul perfect și îi urmăream linia de fire de păr care ducea în jos, sub buric. Când i-am descoperit umflătura din pantaloni, mi s-a tăiat respirația.

– Ai idee cât de mult m-am gândit la tine noaptea? a șoptit el. Încet, insuportabil de încet, și-a desfăcut nasturele și și-a dat jos blugii. Te-am vrut de când te-am văzut prima dată în apartamentul meu, îmbrăcată în nenorociții ăia de pantaloni scurți.

Fără să pot vorbi, am sperat că sărutul meu îi va spune tot. Kaden m-a prins de talie și m-a ridicat. În

secunda următoare, eram în pat, pe spate, cu Kaden deasupra mea, cu mâinile lui lângă capul meu și cu picioarele lui între picioarele mele. I-am încolăcit talia și m-a împins în el. Am tresărit când i-am simțit excitarea.

Kaden nu se grăbea... îmi mângâia, săruta, sugea, linge, fiecare centimetru de piele.

– Oh, Doamne! am suspinat.

Apoi a prins cu degetele marginea chilotului meu. Am ridicat capul. Kaden s-a uitat la mine cu ochi întunecați de culoarea caramelului.

– Ești sigură, Allie? Vocea lui era adâncă și gravă.

– Nu sunt virgină, i-am șoptit.

– Nu asta te întreb, a spus trăgând de bata chilotului. Apoi s-a așezat, și-a pus mâinile în jurul taliei mele și m-a ridicat în poala lui. Am găfâit și mi-am încolăcit mâinile în jurul umerilor lui. Vreau să știu dacă ești sigură de asta. Doar pentru că nu e prima oară pentru tine, nu înseamnă că nu e important.

Era la fel de important pentru Kaden, ca pentru mine. Avea încredere în mine. Aveam încredere în el. Așa că era doar un singur răspuns la întrebarea lui.

I-am mângâiat părul:

– Da! am șoptit. Sunt sigură. Vreau asta. Și am încredere în tine.

Răspunsul a fost destul pentru el. Dintr-o singură mișcare m-a întins pe pat și mi-a dat jos chilotul. Degetele lui îmi mângâiau interiorul coapselor, apoi le-a desfăcut, iar după încă o secundă i-am simțit gura caldă chiar în mijlocul meu.

Limba lui Kaden se învârtea ușor în cel mai sensibil punct al meu și am suspinat adânc. Cu o mână trăgeam de pătură, iar cealaltă era în părul lui, în timp ce el mă lăsa fără aer cu gura lui.

– Kaden! i-am suspinat numele, din nou și din nou.

Limba lui aluneca și mă tachina cu mișcări circulare. Mi-a prins coapsele și mă ținea strâns. Mi-am arcuit spatele, aproape cu disperare, în timp ce sărutările lui deveneau din ce în ce mai înflăcărâte, mai intense.

Apoi s-a oprit. Am oftat de frustrare și eram pe punctul de a protesta când a început să traseze o linie de săruturi de pe interiorul coapsei, peste stomac, peste sâni, până la fruntea mea.

– Mă înnebunești, am șoptit aproape de buzele lui și am simțit cum mușchii abdomenului lui s-au încordat la atingerea mea. Mi-am lăsat mâinile să se plimbe pe pielea lui și mi-am înfășurat picioarele în jurul soldurilor lui.

Kaden a scos un suspin adânc, gutural, când m-am împins în el și am început să îmi mișc soldurile.

– Porți prea multe pe tine.

Înainte să pot clipi, Kaden s-a dat jos de pe mine și și-a dat jos boxerii. Ochii mei se plimbau pe corpul lui dezbrăcat, pe mușchi, pe tatuajele lui, mai jos... A întins mâna spre noptieră căutând un prezervativ... l-am privit în timp ce și l-a pus.

Apoi corpul lui era din nou peste al meu, iar Kaden îmi mângâia obrazii:

– Putem să ne oprim oricând, a murmurat el. Oricând! Bine?

Am aprobat și mi-am pus mâinile pe umerii lui, să îl pot trage în jos, spre mine.

– Trebuie să te aud zicând asta, Allie. L-am simțit tremurând deasupra mea.

– E bine, Kaden! i-am șoptit și m-am uitat la el. Te vreau. Te vreau atât de mult, încât doare. Te rog, te rog, vino!

Și-a mutat greutatea și s-a lăsat pe mine. M-a sărutat cu pasiune și îl simțeam între picioarele mele. Le-am

depărtat și am suspinat adânc când a început să intre în mine.

S-a oprit pentru o secundă:

– E ok?

Am dat din cap și, de teamă că acest răspuns nu e de ajuns, mi-am ridicat un picior peste șoldul lui și l-am tras mai adânc în mine.

– Oh, Doamne, Kaden!

– Oh, Doamne, Allie! a gemut lângă urechea mea.

Și apoi a intrat cu totul.

Am găfâit și mi-am înfipt degetele în brațele lui. S-a retras puțin din mine, ca apoi să intre din nou.

Dorința mea se răspândește așa de fierbinte și de repede, încât simțeam cum tot corpul îmi ia foc. Îmi doream ca asta să fi fost prima dată pentru mine și mă consolam cu faptul că măcar într-un fel era o primă dată... Nu mă mai deschiseseam atât de mult față de nimeni, niciodată nu mai dădusem atât de mult din mine.

Mișcările lui erau încete și controlate. Dar nu voiam ca el să se rețină. Voiam să se dezlănțuie. Așa că i-am șoptit la ureche:

– Nu sunt de sticlă, n-o să mă sparg, Kaden. Ia-mă mai tare!

De parcă aștepta aceste cuvinte, un geamăt a ieșit din pieptul lui și a început să împingă mai tare, mai rapid. Mai adânc. Am gemut, mi-am înfipt unghiile în spatele lui și m-am împins tare în el.

– Ești... extraordinară! a exclamat Kaden și și-a apăsât gura pe gâtul meu. Mâna lui s-a întins spre a mea și a fixat-o deasupra capului, pe saltea. Degetele noastre se împleteau în timp ce Kaden mă penetra mai adânc.

– Kaden! am suspinat în timp ce orgasmul mi-a cutremurat tot corpul. Șoldurile lui Kaden se zdrobeau de ale mele, deja fără ritm și fără blândețe. Fiecare apropiere trimitea încă un val prin corpul meu.

Kaden mi-a gemut numele și și-a eliberat mâna din a mea ca să mă poată cuprinde. Și-a îngropat fața în gâtul meu și a împins pentru o ultimă oară, înainte ca un fior să treacă prin tot corpul lui și șoldurile să înceapă să îi tremure.

A trecut o vreme până când pulsul mi s-a calmat. Simțeam inima lui Kaden cum bate împreună cu a mea și am închis ochii. Nu știam cât timp a trecut. La un moment dat, Kaden s-a dat jos de pe mine și s-a întins alături. Sprijinindu-se pe cot, s-a uitat în ochii mei. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat.

– A fost... incredibil! am șoptit răgușită și i-am mângâiat pieptul, umerii, brațele.

– Și încă cum. M-a sărutat din nou, încet și adânc și mi-a promis mult mai mult decât o apropiere fizică. Asta era deja prea mult; nu puteam să îmi controlez emoțiile.

Apoi s-a întâmplat.

Nu m-am putut abține să nu plâng.

Kaden mi-a mângâiat fața, mi-a sărutat lacrimile și cu prezența lui mi-a alungat amintirile întunecate, făcând loc pentru altele noi.

Capitolul 28

Când m-am trezit, primul lucru pe care l-am băgat de seamă a fost mirosul lui Kaden. Al doilea lucru a fost faptul că nu mi-a dat drumul din brațe toată noaptea. Stătea în spatele meu, cu mâna pe burta mea, cu fața pe umărul meu, iar pătura și picioarele noastre erau atât de amestecate, încât nu puteam să mă mișc. Am închis ochii și am savurat respirația ritmată de pe gâtul meu.

Lui Kaden White îi place să stea îmbrățișat. Cine s-ar fi gândit?

Am simțit fluturi în stomac și am zâmbit cu capul băgat în pernă. Era atât de bine. Mă simțeam mult mai apropiată de el. Și nu era vorba doar despre sex, care de altfel, mi-a zguduit lumea, ci mai degrabă despre faptul că ne-am lăsat barierele la o parte. Kaden știa totul despre mine și încă mă dorea. O voce din capul meu mi-a spus să am grijă, dar am ignorat-o.

– Gândurile tale sunt atât de zgomotoase încât nu mă lasă să dorm, a mormăit Kaden. Încetează!

Am chicotit în pernă.

M-a tras și mai aproape de el. Degetele lui îmi acopereau pieptul și și-a presat buzele pe după urechea mea. Am tremurat.

– Am o slăbiciune pentru râsul tău, a suspinat și și-a băgat nasul în părul meu și a continuat. Sincer să fiu, am o slăbiciune pentru tot ce ține de tine.

Am râs din nou.

– Asta e bine. Nici tu nu ești de lepădat.

Într-o secundă m-am trezit întoarsă pe spate cu el peste mine.

– Nici eu nu sunt de lepădat? a ridicat din sprânceană. Avea o sclipire jucăușă în ochi.

Am dat din cap afirmativ.

– Pe o scară de la unu la zece, ești un șapte zdravăn.

– Șapte? a repetat el pe un ton șocat.

Am râs când i-am văzut expresia tâmpă de pe față.

– Oh, Bubbles! Ai făcut o mare greșeală, a bombănit el prinzându-mi mâinile și ținându-le deasupra capului meu. Apoi și-a apropiat fața de a mea. M-am oprit din râs și l-am privit. Și-a frecat nasul de al meu și și-a plimbat buzele pe fața mea, până pe gât. Barba lui îmi zgâria pielea, înnebunindu-mă, tot corpul meu a reacționat. Acum Kaden era cel care râdea.

– Hai să transformăm șaptele într-un zece! a mârâit.

Și așa am petrecut următoarele ore.

Eu și Kaden am fost nedespărțiți toată ziua, de la dimineața petrecută în pat, la dușul nostru comun, reușind să udăm toată baia, apoi după-amiaza noastră confortabilă lenevind pe canapea, uitându-ne la ultimele episoade din serialele preferate.

Mă sprijineam de Kaden, aveam pe mine doar un tricou de-ale lui și lenjeria intimă. Bărbia lui era rezemată de capul meu și din când în când îmi lăsam capul pe spate ca să îi privesc ochii strălucitori.

Oh, Doamne! Se întâmplase cu adevărat.

Soneria ne-a întrerupt starea de visare. Probabil era mâncarea pe care o comandasem. Când am vrut să mă ridic, Kaden m-a prins cu mâinile de șolduri și m-a tras înapoi pe canapea.

– Chiar dacă îmi place să te văd așa, nu mi-ar plăcea să te las pe jumătate dezbrăcată în fața ușii.

A zâmbit, apoi mi-a dat un sărut grăbit pe buze și a sărit în picioare, și-a luat portofelul de pe masă și s-a dus

la ușă. Brusc, stomacul meu a început să scoată sunete. După atât de mult efort fizic, eram complet lihnită. Din fericire, Kaden a comandat atât de multă mâncare asiatică încât, probabil, ne puteam hrăni din ea toată săptămâna.

L-am auzit pe Kaden cum deschide ușa. Dar, în loc de schimbul obișnuit de vorbe („Bună!”, „Costă atât”, „Uite, ăștia sunt pentru tine”, „Poftă bună!”), era liniște. M-am întins peste spătarul canapelei, dar nu puteam să îl văd decât pe Kaden sprijinit de tocul ușii.

– Hei! a spus. Vrei să vii înăuntru?

– Dacă vreau să vin înăuntru? se auzi o voce.

Alarmată, m-am ridicat în picioare. Era Dawn. Și părea destul de nervoasă.

– Prostule! Asta este pentru Allie. Și pentru ochiul vânăt a lui Spencer.

Kaden a suspinat surprins, iar Dawn a gemut dintr-odată de durere. Eram în picioare și m-am repezit spre ușă.

Ce am văzut m-a lăsat gură căscată.

Kaden se ținea de bărbie și se uita la Dawn, care sărea de pe un picior pe altul și își strângea o mână cu cealaltă. A început să lăcrimeze.

– Dawn? am întrebat șocată și ea s-a uitat spre mine.

– Cred că glumești, a zis ea, holbându-se la picioarele mele goale și la tricoul lui Kaden. Pe urmă m-a privit în ochi și a repetat.

– Cred că glumești.

– E... complicat! am oftat, uitându-mă de aproape la bărbia înroșită a lui Kaden. El încă se uita la Dawn, împietrit.

– M-ai lovit, a spus el, ca și cum tocmai realizase ce s-a întâmplat.

– Și probabil că mi-am rupt mâna în același timp, i-a ieșit pe gură prietenei mele, examinându-și pumnul. Era deja umflat și roșu. Am făcut o grimasă. Cu siguranță, o durea.

– M-a lovit, a repetat Kaden, uitându-se la mine. Dacă nu îmi făceam griji pentru Kaden, probabil că aș fi râs de expresia șocată de pe fața lui.

– Cred că s-a rănit ea mai grav, decât te-a rănit pe tine, i-am spus eu, mergând spre Dawn. Cu un braț pe umărul ei, am condus-o în apartament. Hai să punem niște gheață pe asta.

– Eram așa de nervoasă, pentru că te-a tratat în ultimul hal și apoi tu nu mai m-ai sunat și m-am gândit că... las-o baltă. În orice caz, și-a meritat-o, a spus printre dinți, iar pe fața ei a apărut o grimasă. O lacrimă i-a căzut din colțul ochiului. Dawn a șters-o cu mâna cealaltă.

M-am repezit la frigider și am luat o pungă de tortellini înghețați, am învelit-o într-un prosop și m-am întors la Dawn, care stătea confuză în mijlocul sufrageriei, de parcă nu avea curajul să se așeze.

M-a privit de sus până jos:

– Ești bine? mi-a șoptit.

Tipic. Probabil că ea își fracturase degetele, și tot ea mă întreba pe mine cum mă simt.

– Fabulous, i-am spus și a remarcat cum un zâmbet de fericire îmi lumina fața, puțin cam nepotrivit pentru acest moment. Dar nu puteam să îl înfrânez. Hormoni afurisiți.

– Deci s-a comportat frumos cu tine, după ce ați dispărut ieri? a întrebat.

– Da. Foarte frumos! El tot timpul susține că e un idiot, dar în realitate...

– Te aud... sunt chiar aici, s-a răstit Kaden.

L-am ignorat și am pus cu grijă prosopul rece pe mâna lui Dawn. A tresărit.

– Ar trebui să mergi la spital, i-am zis eu.

– Dă-mi voie să mă uit, a zis Kaden, apropiindu-se. A luat mâna lui Dawn și a examinat-o cu tandrețe.

– Arată destul de nasol. Și-a ridicat capul și s-a uitat la mine. Ai dreptate, are nevoie de o radiografie.

Am fugit în camera mea și am tras pe mine primele lucruri pe care am apucat să pun mâna. Mi-am luat repede geanta și m-am încălțat. Pentru Dawn, am scos din dulapul meu un cardigan gros, pufoș, pe care l-am pus pe umerii ei. Între timp, Kaden a pus pe el un pulover, pantalonii de alergat și basca pe părul dezordonat. În timp ce mergeam la mașină, Dawn se strâmba la fiecare pas. Speram să nu și fi rupt ceva. Nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

– Spencer abia își deschide ochiul.

Din spatele scaunului, am văzut-o pe Dawn privindu-l pe Kaden critic. Kaden oftă încetișor.

– Știu.

– Ai vorbit cu el?! am întrebat cu surprindere. Pe oglinda retrovizoare, Kaden îmi aruncă o privire amuzată. Am vorbit cu el la telefon.

– Când ai făcut asta?

– Noaptea trecută, după ce ai adormit.

M-am lăsat înapoi în scaun. De fapt, asta nu ar fi trebuit să mă surprindă. Pentru că, spre deosebire de ceea ce Kaden însuși afirma în mod constant, nu era un nemernic, ci avea grijă de prietenii săi.

– Fără detalii, spuse Dawn, acoperindu-și urechile. Imediat a scâncit de durere și și-a relaxat mâinile din nou.

– Tu cum de nu ți-ai rupt mâna, după pumnul zdravăn pe care i l-ai tras lui Spencer?

– Știu să lovesc cum trebuie, spuse Kaden.

– Trebuie să mă înveți asta, ca să te pot bate data viitoare.

Din fericire, asta a destins puțin atmosfera. Kaden se străduia să evite îmbulzeala și să nu zăbovească în drum spre spital, dar pe străzile din Woodshill era dificil. Tresăream de fiecare dată când vedeam durerea pe care o avea Dawn.

În camera de urgențe, am completat formularele pentru Dawn. Sala de așteptare era plină și îmi era foarte greu să stau și să aștept. Am așteptat... și am așteptat și am privit... cum degetele ei continuau să se umfle ca niște baloane până în punctul în care n-a mai putut să își miște arătătorul și degetul mijlociu deloc.

– Va fi bine! i-am repetat eu pentru a nu știu câta oară.

Dawn și Kaden se uitau unul la celălalt peste mine.

– Spune asta doar ca să se mențină calmă, a șoptit Kaden mult prea tare.

– Da! Și o spune pentru că se simte vinovată.

Dawn a aprobat dând din cap.

– La urma urmei, din cauza răfuielii dintre voi, am ajuns să te lovesc. Mă rog, asta a fost doar șaizeci la sută din motiv.

– Și restul de patruzei la sută a fost pentru Spencer?

A afirmat din cap:

– Cineva trebuia să îi răzbune fața umflată.

– Cât de onorabil din partea ta, am zis eu și i-am apucat mâna nelovită. Ne-am încrucișat degetele. Dawn era cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Și, chiar dacă voiam să o scutur pentru că s-a rănit de dragul meu, amândouă știam că și eu aș fi făcut la fel pentru ea.

– Dacă dau cumva de fostul tău, am să procedez la fel, i-am promis eu.

S-a strâmbat:

– Ar fi minunat, dar lasă-l pe Kaden întâi să îți arate cum se face. Altfel o să pățești ca mine.

– Domnișoară Edwards? a strigat o asistentă prin sală. Vă rog să veniți în sala 3.

Dawn și cu mine ne-am ridicat în același timp.

– Nu trebuie să vii cu mine, a spus Dawn aruncând o privire spre Kaden.

– Încetează, normal că vin cu tine, am zis eu și pe urmă m-am întors spre Kaden, gândindu-mă dacă să îi dau un sărut de rămas-bun. La urma urmei, nu vorbisem despre ce se întâmplase între noi. Însă a luat el decizia pentru mine. M-a prins de mână și a murmurat, cu buzele lipite de ale mele.

– O să te aștept aici. Apoi m-a sărutat rapid, dar ferm. Fața mea strălucea în timp ce o urmam pe Dawn spre sala de consultație.

Pe hol, și-a înfipt degetele în brațul meu:

– Te-a sărutat!

– Și nu e singurul lucru pe care l-a făcut cu mine, i-am șoptit în ureche.

Dawn s-a înroșit rău și pe urmă a râs foarte zgomotos.

Radiografiile ne-au arătat că nu erau oase rupte. Arătătorul îi era doar vânăt și avea să se vindece repede. Însă la degetul mijlociu era o problemă. Se fracturase, provocând durere și inflamare. Dawn va trebui să poarte o atelă două săptămâni, să ia calmante și să nu folosească degetele până la următorul consult de peste trei săptămâni.

După ce am plecat din sala de consultații, Dawn și-a pus capul pe umărul meu:

– Te rog să nu îi spui lui Spencer despre asta. Ar fi foarte jenant.

– Buzele mele sunt pecetluite, i-am promis eu râzând și aruncând cheia imaginară. Dar Dawn nu se mai uita la mine, ci spre sala de așteptare, la Spencer, care

stătea lângă Kaden. Acesta a spus ceva, iar Spencer a râs și l-a lovit ușor pe spate. Ochiul lui drept arăta urât de tot; albastru cu mov și inflammat atât de tare, încât era aproape închis.

De ce era aici? Îl sunase Kaden?

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Kaden s-a uitat în sus. A început să zâmbească, dar a înghețat când a văzut bandajul de pe mâna lui Dawn.

Am mers spre ei. Dawn abia își târâia picioarele. Nu mai am văzut-o niciodată rușinată.

– Cum arătăm amândoi? a murmurat ea, ridicându-și mâna bandajată. Ca o gașcă de huligani.

Spencer a rânjit. Cu ochiul inflammat arăta destul de înfricoșător.

– O gașcă de huligani nereușită. Iar Allie este șeful nostru sau ceva de genul. E singura care a scăpat nevătămată.

– Spencer! a mârâit Kaden.

– Sigur, aș putea să te ajut cu asta și să îți provoc câteva vânătăi ca să simți că faci parte din gașcă. Ce zici?

Kaden l-a lovit cu pumnul în braț.

– Oh, hai, frate! Chiar trebuia să faci asta? s-a răstit Spencer frecându-se în locul lovit.

– Da! am răspuns toți trei la unison.

Apoi am izbucnit toți în râs.

Capitolul 29

Mi se închideau ochii. Profesorul nostru era orice, numai motivat nu. Citea niște fapte istorice dintr-o prezentare. Cursul de Cinematografie și Televiziune obișnuia să fie unul dintre preferatele mele, dar astăzi era sub orice critică de monoton.

Kaden, care stătea cu câteva rânduri în spatele meu, părea să se simtă la fel. De fiecare dată când îl priveam pe furiș, se juca cu telefonul sau stătea cu privirea pironită în tavan. Am încercat să nu mă surprindă privindu-l, dar nu era ușor. Mai ales acum, când aflasem cum se simt acele brațe musculoase pe pielea mea goală.

Telefonul a vibrat dintr-odată.

Nu te mai uita așa la mine!

Am zâmbit și m-am uitat către Kaden, dar el părea să asculte cu atenție prezentarea.

De ce nu?

Am tastat și am apăsat „Trimite”. Mi-a răspuns imediat.

Pentru că nu ți-ai dori, cu siguranță, să sar pe tine, în văzul tuturor.

M-am înroșit. Mi-am ridicat sprâncenele către Kaden, iar de data asta el se holba la mine.

Poate chiar asta vreau.

L-am văzut și mai agitat în scaun în timp ce îmi citea mesajul.

Vezi, ce-ai făcut?

Am zâmbit.

Dacă vrei, mă ocup de problema asta mai târziu.

A scos un râset, dar imediat și-a acoperit gura ca să nu-l observe profesorul.

De ce nu vii aici și nu te ocupi de problema asta chiar acum?

Nu cred că ceilalți s-ar bucura de priveliște.

Bubbles, cine nu s-ar bucura de fundul tău gol?

Am simțit căldura răspândindu-se prin corp. Cu greu mă puteam abține să nu mă uit la Kaden. Fundul meu gol îți aparține numai ție — am tastat. M-am uitat la text mai bine și am strâmbat din nas. Nu, deja aberam prea mult. Am șters mesajul, apoi mi-am blocat telefonul și l-am pus în penar. Imediat a vibrat din nou.

Pun pariu că ai tastat ceva cu adevărat murdar, Bubbles.

Nu-i adevărat!

Chiar dacă recunoști sau nu, am văzut deja cum strâmbai din nas. Faci chestia asta când ești rușinată, știi?

Se pare că mă cunoști destul de bine.

Da. Printre alte lucruri, faptul că îți place să îți înfigi unghiile în spatele meu.

M-am înecat, telefonul mi-a căzut din mână izbindu-se de masă. Am mormăit o scuză către profesor, care se uita muștrător la mine. Telefonul a vibrat iar.

Serios, sunt plin de zgârieturi.

Mi-am închis telefonul și l-am pus în buzunarul genții, dintr-un singur gest, ca să nu mai fiu tentată să mă uit din nou.

Când am părăsit sala, după curs, Kaden era fix în spatele meu. S-a întins după mâna mea și și-a împreunat degetele cu ale mele. Făcea asta des în ultima vreme: mă atingea cu fiecare ocazie, indiferent de cine era în apropierea noastră și ne vedea.

Îmi plăcea asta. Mult.

– Te vreau, acum, a șoptit în timp ce mergeam împreună, afară. Și-a atins buzele de ale mele.

– Ce păcat! Am alte planuri.

– Te-ai supărat că te-am făcut să roșești.

– Nu-i adevărat, am spus ferm, desfăcându-mi mâna dintr-a lui.

Am ajuns în parcare, coloane de studenți treceau pe lângă noi în drum spre a-și lua prânzul. Pentru noi, fusese ultimul seminar pe ziua de azi, dar aveam un munte de teme pentru acasă, pe care voiam să le fac înainte de weekend.

– Vino aici, a murmurat Kaden, împingându-mă în jeepul lui. Simțeam metalul rece al portierei. Apoi m-a sărutat pasional.

– Kaden, am spus eu forțându-mă să vorbesc, suntem în public.

A murmurat în gura mea:

– Ești norocoasă că ai ieșit în siguranță din sala aia.

Am zâmbit și l-am împins. Ochii lui erau întunecați și de-abia putea să-și controleze respirația grea. În ultimele zile, am învățat multe despre el, în special, faptul că era mereu în stare de orice.

– Vrei să mergem într-o drumeție? am șoptit eu. Trebuie să lucrez la un eseu mai târziu, dar mi-ar plăcea să merg pe munte, am sugerat eu, surprinzându-mă până și pe mine de cât de seducătoare îmi era vocea. Și mai sunt și alte lucruri pe care le putem face după.

Lui Kaden nu a trebuit să-i spun de două ori, într-o clipită m-a aruncat pe scaunul din dreapta și a pornit motorul. Dar nu am reușit să ducem acest plan la îndeplinire. Nu am mai mers în drumeție. De fapt, nici măcar nu am părăsit jeepul. În schimb, am parcat la poalele muntelui, era singura mașină pe o rază de

câțiva kilometri. Intenționam să-i dau un sărut rapid, dar, cumva, am ajuns călare pe el.

Mi-am înfipt mâinile în umerii lui, în timp ce mâna lui se afunda sub bluza și sub tricoul de pe mine.

– Credeam că vrem să mergem într-o drumeție, am oftat eu în timp ce ne sărutam.

– Tu voiai să mergi într-o drumeție, m-a corectat el și s-a așezat astfel încât erecția lui îmi apăsa pantalonii. M-am înfipt în el. Eu te doream doar pe tine.

M-am uitat în ochii lui calzi.

– Mă ai, am șoptit eu, mângâindu-i obrajii. Fiecare părticică din mine.

– Vino aici! a șoptit el cu vocea răgușită.

– Sunt deja aici.

– Nu la asta mă refer. Kaden și-a trecut mâinile pe mijlocul meu și mai jos, până a ajuns la pantalonii mei. Banda elastică îi făcea ideali pentru drumeție și foarte ușor de dat jos pentru Kaden.

M-am chinuit cu cureaua lui Kaden și am scos un sunet triumfător când, în sfârșit, am desfăcut-o. Imediat după ea, au urmat pantalonii și boxerii care au fost trași jos, atât cât era necesar. Rămas fără aer, Kaden a râs și s-a aplecat să mă ajute. Apoi m-a sărutat cu multă pasiune și cu sete.

– Vino aici! a murmurat din nou. Nu știu cum a reușit să pună un prezervativ și nici nu-mi pasă. Am gemut când m-a așezat în poalele lui și a intrat în mine.

Pentru un moment, ne priveam unul pe altul găfâind. Apoi Kaden m-a ținut de șolduri. Mi-am ridicat bazinul, apoi m-am lăsat în jos. Din nou și din nou. Kaden m-a ajutat să găsesc ritmul potrivit, cu toate că îmi dădeam seama cât de greu îi era să mă lase pe mine să dețin controlul.

Ne priveam în ochi în timp ce ne mișcam împreună. Fiecare trezea pasiune în celălalt, iar trupurile noastre ardeau. Ne mișcam mai rapid, cu mai multă disperare, răsuflările noastre întretăiate umplând mașina.

Kaden mi-a gemut numele, apoi mi-a atins acel punct care mă înnebunea. M-a făcut să îmi dau drumul la scurt timp după, strigându-i numele. Kaden a terminat după mine.

Extenuată, m-am prăbușit peste el zâmbind, cu fruntea lipită de gâtul lui.

– Îmi place mult mai mult asta, a murmurat Kaden.

Încercând să înțeleg la ce se referă, m-am uitat la el cu sprâncenele ridicate.

– Să te fac să zâmbești în loc să plângi. S-a încruntat de parcă nu-i venea să creadă ceea ce tocmai spusese.

Cu fruntea sprijinită de a lui, am zâmbit și mai mult.

Capitolul 30

Am decis să nu mai mergem în drumeție, ci să ne îndreptăm direct spre casă. Deja era târziu.

Tot drumul m-am sprijinit de umărul lui și l-am ținut de mână care î se odihnea pe coapsa mea.

Mai avea doar un semn galben care amintea de incidentul de la Hillhouse. L-am mângâiat cu degetul mare.

Când am ajuns acasă, turna cu găleata. A fost suficient să fug din mașină până în casă, ca să mă ud până la piele. Kaden râdea auzindu-mă cum înjur; pe el ploaia nu-l deranja deloc.

Nici nu am deschis bine ușa de la intrare, și Kaden era deja înăuntru. M-a prins de mână și m-a tras după el pe scări. Am râs amintindu-mi cum a mai făcut ceva de genul ăsta și în trecut.

– Plănuiești să faci o altă gaură în perete?

S-a întors spre mine și a zâmbit larg, apoi m-a prins de umeri și m-a ridicat, cu toate că încă nu ajunsesem la etaj. M-a sărutat sălbatic, trimitându-mi un fior în tot corpul.

– Trebuie să fac un duș, a murmurat Kaden și m-a cărat până sus, cu picioarele încolăcite în jurul lui.

– Și eu, am râs în timp ce ne sărutam.

– Speram să spui asta.

Odată ajunși sus, m-a lăsat în picioare și a vrut să mă ia de mână, să intrăm în casă.

Dar s-a oprit atât de brusc, încât m-am împiedicat de el.

– Kaden, ce...?

– Ieși afară!

Confuză, am făcut câțiva pași înainte.

Sprrijinit de peretele apartamentului nostru era un băiat care purta costum și o cămașă albă. O jachetă asortată îi atârna pe un umăr. Părul lui blond era bine aranjat și ne-a întâmpinat cu un rânjet amuzat care m-a făcut imediat să mă simt incomfortabil.

Chiar dacă era doar un băiețel în pozele din casa lui Rachel, l-am recunoscut imediat.

Semăna foarte mult cu Kaden. În același timp, era diferit. Și trăsăturile lui erau fine și aveau aceiași ochi căprui, deși nu puteam găsi niciun sentiment de căldură sau de deschidere din partea lui, spre deosebire de Kaden și de mama lui.

– Vorbesc serios, a spus Kaden pe un ton amenințător, ieși afară!

Trăsăturile lui Kaden s-au tensionat, ca ale unei statui. Era rigid. Eram speriată.

– Și eu mă bucur să te revăd, frățioare, a spus Alex.

În comparație cu Kaden, corpul lui părea relaxat. Se uita când la mine, când la el. A zâmbit.

– Pe cine avem noi aici?

Această întrebare pare să îl fi trezit pe Kaden din starea de șoc. A făcut o grimasă, m-a apucat de mână și m-a tras spre ușa de la apartament. Strânsoarea lui era puternică și dureroasă, dar nu am spus nimic. Aveam încredere în el și, dacă reacționase în acest fel, însemna că avea un motiv întemeiat.

Nu mi-a dat drumul până când nu a descuiat ușa și m-a împins în hol.

– E vorba de tata, Kaden. Vrea să vândă o parte din acțiunile companiei. Alex stătea în aceeași poziție, rezemat nonșalant de ușa. Nici măcar nu și-a ridicat vocea.

– De ce ar trebui să îmi pese? i-a întors-o Kaden aruncându-și rapid jacheta spre cuier. M-am aplecat și i-am pus jacheta pe agățătoare.

– Sunt economiile pe care voia să le transfere în contul tău de când ai făcut douăzeci și unu de ani. Încearcă să te recruteze deja de ani buni, dar, dacă nu dorești partea din profit, le va vinde.

Kaden a încercat să-i trântască ușa în față, fără vreun alt cuvânt, dar Alex a fost mai rapid. Piciorul lui s-a repezit în față, rapid ca un fulger, oprind ușa. A deschis-o din nou cu mâna.

– Doar semnează actele, și am plecat, se rugă el.

Kaden părea că stă să cântărească situația. Fața lui era încremenită, s-a uitat la mine și a înghițit în sec. S-a aplecat și m-a privit în ochi:

– Te rog, așteaptă în camera ta! Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar Kaden mi-a luat mâna din nou și a strâns-o cu grijă. Te rog, Allie!

Cu buzele încleștate, am încuviințat. Apoi mi-am aruncat pantofii și m-am dus în camera mea. Aruncând o ultimă privire peste umăr, l-am văzut pe Kaden dându-se în spate și făcându-i un semn fratelui său să intre. Alex a intrat și, în timp ce pășea spre sufragerie, mi-a făcut cu ochiul. Cu un sentiment de greață profundă în stomac, am închis ușa.

Că el nu mă dorea prin preajmă atunci când discuta afaceri cu fratele său, înțelegeam. Chiar dacă îmi era greu să îl las singur într-o asemenea stare.

Oare ce se întâmplase între ei? Kaden mi-a împărtășit niște lucruri, dar tocmai fusesem martoră la interacțiunea dintre doi frați care au trecut prin ceva mai mult decât un

simpliciu divorț al părinților. Expresia lui Kaden ardea de ură. Și de frică.

Dar de ce?

Au trecut zece minute. Apoi douăzeci. Mă plimbam dintr-un capăt în celălalt al camerei, nu înțelegeam nimic. După treizeci de minute fără niciun semn, nu m-am mai putut abține.

Am crăpat ușa câțiva centimetri și, cu toate că nu puteam să-l văd pe niciunul dintre ei, îi puteam auzi foarte bine:

– Taci naibii din gură, Alex! a înjurat Kaden.

– Trebuie să treci peste. Câți ani au trecut? Doi? Trei? a continuat Alex, neafectat. Nu era ceva serios între voi, oricum.

Am auzit un zgomot.

– Dumnezeuule, îmi faci greață! Abia îl puteam înțelege pe Kaden, atât de furios părea.

– Ce mai vrei de la mine? Am greșit. Dar am mărturisit o dată și nu simt nevoia să repet. De ce nu e îndeajuns pentru tine?

– Ai mărturisit? Când? Cred că am pierdut partea aia, a șuiertat Kaden printre dinți.

– Pe vremea aceea, am luat o decizie care să protejeze familia, știi asta la fel de bine ca mine. Kaden a pufnit disprețuitor. Și dacă nu te-ai încăpățâna să fii atât de orgolios, nu ai trăi într-o groapă de gunoi ca asta. Nu ai avea nevoie de niciun coleg de apartament cu care să împarți chiria, a continuat Alex.

– Nu vreau nici măcar un leu din banii ăia murdari!

Mi-am ținut respirația. Kaden îmi spusese cum tatăl lui a refuzat să îl susțină financiar, dar nu a spus niciodată că nu are nevoie de banii lui.

Acum Alex era cel care a pufnit:

– Mai devreme sau mai târziu, mândria te va duce la ruină, Kaden. Nu-ți distruge viitorul, doar pentru că lucrurile nu au ieșit bine cu o fată.

Am auzit o pocnitură înfundată și eram aproape sigură că a izbit masa din sufragerie cu pumnii.

– Asta nu are nimic de-a face cu Kendra! N-o amesteca în asta.

– Atunci cu cine are, cu cea nouă? Alex a râs sec.

– Îți jur, Alex, dacă doar te apropii de ea, o să...

– Deci de aceea te-ai mutat aici? Pentru că aici nimeni nu știe nimic?

Kaden a scos un mârâit.

– Fata nu știe, nu e așa? l-a cercetat Alex pe Kaden. Poate că ar trebui să profit de această ocazie pentru a o inform...

Ceva a lovit podeaua cu un sunet puternic. Asta a fost îndeajuns: am deschis ușa și m-am dus spre camera de zi. Kaden stătea încordat în fața fratelui său, care se așezase pe canapea și nu părea afectat în vreun fel.

– Cred că e momentul să dispari, am spus eu, rece.

– O, ce drăguț. Alex s-a uitat la Kaden rânjind, apoi la mine, din nou. Un zâmbet i-a acoperit chipul, în timp ce mă măsură din priviri. Un fior rece și bine-cunoscut mi-a cuprins trupul.

– Ieși afară din apartamentul nostru sau chem poliția! am amenințat eu, fără să fiu în stare să-mi ascund tremurul din voce.

Rece și calm, Alex a adunat foile de pe masă și s-a ridicat. M-am îndreptat nervoasă spre ușă și am deschis-o larg, cât de larg se putea. M-a urmat, iar când să treacă de prag, s-a întors spre mine.

– Pe curând! a murmurat.

Mi-am ferit privirea și am simțit un nod în gât.

După ce a ieșit, am trântit ușa și am încuiat-o pe dinăuntru. Kaden rămăsese nemișcat, de parcă ar fi înghețat.

– A plecat, am șoptit punându-i o mână pe umăr.

A sărit ca ars și s-a întors spre mine. Părea atât de nervos, încât am făcut un pas în spate. Am deschis gura să spun ceva, dar nu am putut scoate niciun sunet.

Înainte să înțeleg ce s-a întâmplat, Kaden s-a întors și a dispărut în camera lui. Am închis ochii când el a trântit ușa în urma sa.

Desigur că avea nevoie să fie singur un moment. Cu toate că îmi era greu să nu mă duc după el și să-mi pun mâinile în jurul lui, așa cum făcuse el pentru mine când eram în Denver. Ca să mă țin ocupată, m-am întors în camera mea și am început să fac ordine, să îmi aranjez dulapul și să îmi sortez foile și documentele. Când nu a mai rămas nimic de făcut, am stat în sufragerie și am așteptat. Nu voiam să dau impresia că nu suport decizia lui de a fi singur. Așa că am stat și am așteptat.

M-am uitat la mai multe seriale unul după altul, m-am jucat cu telefonul și mă gândeam dacă ar trebui să îl sun sau nu pe Spencer să îi spun să vină. Am alungat ideea.

Kaden a reapărut și nici măcar nu s-a uitat spre mine. În schimb, s-a îndreptat spre ușă. M-am ridicat și l-am urmat pe hol.

– Ești bine? Unde te duci?

Și-a îndesat bocancii și m-a ignorat, apoi și-a azvârlit cheia în buzunarul de la spate.

– Kaden, unde te duci? am repetat eu îngrijorată.

S-a întors spre mine:

– Nu îți datorez nicio explicație, Allie.

Și a plecat.

Nu a mai venit acasă. Timpul parcă stătea în loc. Fiecare oră dura zile întregi.

Era insuportabil.

Îmi venea să-i sun pe Spencer sau pe Monica ca să-i întreb unde s-a dus. Dar m-am abținut, nu voiam să par una dintre acele iubite nebune care își sufocă iubitul și nu îi lasă spațiu să respire. La cât fusese Kaden de agitat, respectam faptul că acum avea nevoie de spațiu, mai mult ca niciodată. Asta era sigur.

Aveam măcar dreptul să întreb unde s-a dus? Nu am discutat niciodată dacă eram sau nu un cuplu. Nu am purtat niciodată o discuție de genul și nu știam dacă cuplurile făceau asemenea lucruri. Având în vedere cât de intimi am fost în ultima vreme, mie mi se părea evident. Pentru mine, nu exista altcineva în afară de Kaden. Speram că și el simte același lucru pentru mine.

Nu conta dacă era sau nu o etichetă care să denumească ceea ce simțeam unul pentru celălalt; eram foarte îngrijorată pentru el și eram pe cale să plâng.

Când a venit miezul nopții, nu am mai putut suporta. I-am scris un mesaj. Niciun răspuns. Mi-am petrecut restul nopții pe canapea ațipind din când în când și tresărind la fiecare sunet.

Dar Kaden nu s-a întors acasă.

Capitolul 31

În următoarea zi, când eram la universitate — obosită și cu cearcăne kilometrice în jurul ochilor — Kaden încă nu apăruse. Nu mi-a răspuns la mesaje. Eram bolnavă de griji. Mă înnebunea să nu știu ce se întâmplase cu el. Și cel mai dureros era că, după tot ce îi povestisem despre mine, el nu avea aceeași încredere în mine. Pe de altă parte, înțelegeam. Știam cât de dificil era să te deschizi.

Încercând să nu declanșez speculații, mi-am ascuns durerea și golul sufletesc spunându-le prietenilor că sunt răcită — o scuză plauzibilă având în vedere vremea din ulimele zile. Nu era treaba nimănui ce se petrecuse între mine și Kaden.

Când m-am întâlnit cu ceilalți la prânz în cantină, n-am putut să iau nici măcar o îmbucătură și, într-un final, i-am dat mâncarea mea lui Scott.

— Mulțumesc, scumpo! a oftat, apropiind farfuria de el. Știi cum să faci un bărbat fericit.

A mușcat atât de brusc și cu poftă din burrito și l-a strâns atât de tare, încât sosul a ieșit pe cealaltă parte. Dawn s-a strâmbat, apoi și-a împins farfuria în fața mea, ca să-i pot tăia carnea în bucăți mici. Acest lucru devenise rutină pentru noi în ultima săptămână, la fel ca întrebarea mea obligatorie de după:

— Cum sunt degetele tale?

— De fapt, sunt destul de bine în timpul zilei, doar amorțite noaptea. Și dacă lucrez prea mult pe laptop.

A împins farfuria în fața ei.

– Mersi!

– Ce trebuie să faci pe laptop? întrebă Scott, cu gura plină.

– Următoarele teste și termenele limită sunt peste doar câteva săptămâni, spuse Dawn, încercând în zadar să tragă un tăiețel cu furculița. Scoase un sunet de frustrare.

– Nu pentru facultate.

Scott și cu mine ne-am uitat nedumeriți. Dawn se uita nervoasă la tăiețel.

– Dar atunci? întrebă Scott.

– Pentru altceva, zise Dawn, apoi a lăsat furculița pe masă și a împins tăiețelul în gură cu degetele.

Scott scoase un pufnit.

– Nu fi atât de secretoasă...

– Allie, a întrerupt Dawn conversația, întorcându-se spre mine. Ce mai face băiatul tău iubitor?

Am oftat. Dar și pentru că mă muștra conștiința că nu îi spusese ieri despre incident. Fusesem pe punctul de a o suna când n-am mai putut să stau singură în apartament din cauza grijilor pentru Kaden. Dar Dawn fusese deja implicată în drama noastră – și nu se sfârșise prea grozav. Nu voiam ca ea să-și mai rupă vreun os din cauza mea.

– Este bine. Asta e tot ce am spus. Părea că mă crede.

Când s-a făcut după-amiază, eram atât de îngrijorată, încât îmi era frică să merg acasă și să nu-l găsesc pe Kaden acolo. Am decis să hoinăresc prin campus, după care să mă îndrept spre bibliotecă. Ba chiar am început să lucrez la o prezentare care trebuia făcută abia peste câteva săptămâni. Nu am plecat acasă până când nu s-a închis biblioteca.

Ajunsă la apartament, inima a început să îmi bată nebunește atunci când am văzut jeepul lui Kaden

în parcare. Am urcat câte două trepte și am intrat împiedicându-mă.

Apoi m-am oprit. M-am albit la față atât de rapid încât am amețit și a trebuit să mă țin de tocul ușii.

În mijlocul camerei era o valiză, iar lângă ea, niște cutii. Cutii folosite la mutat, pline cu lucruri care păreau cunoscute: pătura mea croșetată, poza înrămată cu mine și cu Dawn din ziua în care m-am mutat aici.

Gândurile au început să îmi alerge nebune, m-a luat cu transpirații.

Mi-am făcut drum printre cutii până la ușa camerei mele care era deschisă și am auzit un foșnet. Kaden a apărut în ușă cu o cutie în mâini. Nici măcar nu s-a uitat când a trecut pe lângă mine și a așezat cutia de carton lângă celelalte din hol.

– Ce... ce faci? am reușit să scot pe gură.

Kaden m-a ignorat și a mers înapoi în camera mea. Când a reapărut ținând în mână veioza, i-am blocat calea.

– Kaden, ce Dumnezeu faci? am întrebat eu, de data asta mai tare.

S-a uitat la mine, dar ochii lui erau reci și lipsiți de emoții, iar atitudinea lui era foarte ostilă.

– Te dau afară, a spus pe un ton indiferent. Fără notificare.

Pentru o secundă, nu am priceput. S-a împins în mine, ca să poată trece. L-am prins de mână și l-am forțat să mă privească.

– Ce naiba? vocea mea tremura. Mă simțeam de parcă pământul îmi aluneca de sub picioare. Simțeam că voi cădea în orice secundă.

– Nu am semnat niciun contract. Când spun că pleci, pleci. Așa că ia-ți lucrurile și pleacă.

Tonul lui indiferent m-a înțepat ca sute de cuțite. Asta nu era Kaden al meu. Asta era un robot. Rece și insensibil.

– De ce faci asta? am șoptit trăgându-l și de cealaltă mână. S-a smucit de lângă mine și a pus veioza jos. A vrut să se ducă iar în camera mea, dar i-am tăiat calea.

– Allie! a mârâit el cu dinții încleștați. Acum suna cât de cât a el.

– Ce ți-a spus fratele tău, de te-a convins că trebuie să scapi de mine? am întrebat eu, cu toate că realizam că eram pe punctul de a ceda nervos, iar vocea mea era fermă. Despre ce ați discutat?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Poți să spui orice, Kaden, așa cum ai promis că vei face, am spus cu vocea mai blândă acum. Te rog, nu te închide față de mine!

S-a uitat la mine, maxilarul lui era încleștat și i se vedea o venă zvâcnindu-i în tâmplă.

– Nu!

– Credeam că am depășit deja astfel de lucruri, credeam că avem încredere unul în celălalt.

– Ai crezut greșit.

L-am prins de umeri:

– Ți bați joc de mine, Kaden?! Ieri îmi spuneai cât de bine te simți când vezi că mă faci fericită, iar azi mă scoți afară din apartament fără niciun motiv?

– A fost o greșeală. Toată chestia asta a fost o mare greșeală, a șoptit el, de parcă încerca să se convingă pe sine.

– Ce s-a întâmplat între noi nu a fost nicio greșeală, l-am contrazis. Ceea ce s-a întâmplat între noi este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat mie, valabil și pentru tine sau cel puțin așa am crezut. De ce dai voie cuiva să ne fure asta?

A închis ochii și a înghițit în sec.

Mi-am plimbat mâinile pe umerii lui, pe gâtul lui, până i-am atins obrații.

– Eu nu sunt Kendra, nu o să dispar pur și simplu, Kaden, l-am asigurat eu.

A fost o greșeală să spun aia. Kaden m-a prins de încheieturi, smulgându-mi mâinile de pe fața lui și făcând un pas în spate.

– Ce s-a întâmplat între noi, a lăsat el cuvintele să curgă, a fost cea mai mare greșeală din viața mea.

Ceva s-a rupt în mine. Am suspinat, dar Kaden nu terminase ce avea de zis.

– Stai departe de mine, Allie, vorbesc serios! Nu pot să suport rahatul ăsta acum.

Mâinile mă furnicau, doream să îl plesnesc atât de tare încât să-i zboare dinții. Dar nu îi voi face pe plac.

În schimb, am simțit cum încep să mă închid. Durerea și frica deveneau atât de copleșitoare încât aveam două opțiuni: o lăsam să mă distrugă sau puteam să împing totul, fiecare senzație, în cel mai îndepărtat colț al inimii mele, până când nu mai rămânea nimic, decât un loc rece și gol. Puteam să mă îngheț, înainte ca durerea să facă asta în locul meu.

– Deci vrei să plec? am întrebat. Vocea mea era calmă, nu se mai simțea nici urmă din tristețea sau furia care mă sfredeleau.

Kaden a dat afirmativ din cap, ferindu-și privirea:

– Da!

– Vrei să termini relația noastră așa, dându-mă afară din apartament?

– Știai regulile de la început, Allie.

Mi-am încleștat maxilarul.

– Și erau sortite să pice încă de la început – cuvintele tale.

– Spun multe atunci când vreau să-mi fac poftele.

– Nu te comporta de parcă ai fi spus asta numai ca să mă convingi. Există și alte modalități mai convingătoare.

Kaden a expirat profund:

– De ce faci despărțirea atât de dificilă pentru mine?

– Pentru că, la naiba, nu sunt una dintre fetele alea cu care te poți combina și pe care apoi o arunci la gunoi. Sunt fata care a stat în brațele tale și a avut încredere în tine să-și spună tot trecutul dureros. Sunt fata care...

Kaden și-a pus mâna peste gura mea.

– Nu.

Am dat-o la o parte.

– Nu poți să mă oprești doar pentru că îți e frică să-ți împărtășești trecutul. Știu cât de dificil e, Kaden, crede-mă. Dar tot am făcut-o.

– Tocmai asta e și problema! a țipat el frecându-și fața cu mâinile.

Am înghețat.

– Ce ai spus?

– Allie, te rog, nu pot, am încercat... pur și simplu nu funcționează. A înghițit profund. Pur și simplu, nu pot fi împreună cu tine. Nu e din cauza ta, e...

– Din cauza lui Anderson? Din cauza chestiei cu mama mea? am rostit eu încet.

Și-a scuturat capul:

– Sunt unele lucruri care... s-au întâmplat. Lucruri care te vor distruge dacă le vei afla. Nu poate funcționa. Nu am cum să fiu cu cineva ca tine. Cuvintele lui m-au sfărâmat în bucăți. M-am dat înapoi. Ceva întunecat a licărit în ochii lui.

– Și, oricum, în cele din urmă, am fi ajuns să ne despărțim, crede-mă. E mai bine așa!

Mi-am ținut lacrimile. Zidurile mele de apărare s-au ridicat instant. Apoi m-am uitat în ochii lui Kaden cu toată răceala pe care am reușit să o adun. Eram rece

și calculată, cu toate că pe dinăuntru simțeam cum mă frâng.

– Nu sunt genul de femeie care fuge după nimeni, Kaden. Ar fi trebuit să știi asta deja. Mi-am îndreptat umerii. Dacă vrei să plec, plec. Dar să nu crezi că mă voi mai întoarce vreodată.

Am simțit că a trecut o eternitate până când a dat din cap:

– Pot trăi cu asta.

Așa că, am făcut-o: m-am întors cu spatele și am plecat, cu toate că inima mă durea atât de tare, încât abia puteam să mă mișc.

Capitolul 32

Dawn a deschis ușa și s-a uitat la mine surprinsă. Era pregătită să vorbească, dar a văzut perna din mâna mea și geamantanul jos, lângă mine. S-a încruntat îngrijorată și s-a dat la o parte să mă lase să intru. Sawyer nu părea să fie aici, dar nici nu îmi păsa. Chiar deloc.

Dawn nu a pus nicio întrebare. A tras geamantanul în cameră, apoi m-a luat de mână și m-a dus spre patul ei. A murmurat ceva, i-am văzut buzele cum se mișcau, dar nu auzeam nimic din cauza inimii care îmi bătea în urechi. Durerea mea, furia mea, toate se învălmășeau în mine, așa că nu puteam să o aud sau să o înțeleg. Dawn a ieșit din cameră.

M-am așezat pe pat, legănând-mi picioarele și uitându-mă la șosetele mele.

Dawn s-a întors cu două căni cu ceai fierbinte și le-a pus pe noptieră. A ridicat păturile și m-a ajutat să mă fac comodă. Apoi s-a așezat lângă mine și mi-a pus capul în poala ei și a început să spună tot felul de lucruri nesemnificative. Cu capul pe piciorul lui Dawn și cu puloverul ei strâns în pumnul meu, am lăsat lacrimile să curgă.

Am plâns ore întregi. Dawn nu s-a mișcat de la locul ei. M-a acoperit cu pătura și îmi mângâia părul murmurând cuvinte de consolare, în timp ce corpul meu se scutura de atâta plâns.

La un moment dat, am fost prea obosită să mai pot face altceva, decât să îmi fixeze privirea în perete. Mă simțeam e parcă cineva mi-ar fi smuls fiecare organ din corp.

Mă dureau toate.

Ochii mei au devenit grei și am căzut într-un somn adânc.

Restul săptămânii, somnul a ajuns să fie ritualul principal al zilei. Era singurul moment când nu simțeam acea durere insuportabilă. Să mănânc sau să beau devenise foarte dificil pentru mine. Mă ridicam din patul lui Dawn doar cât să merg la baie și nimic mai mult. Nu m-am dus la niciun curs, ar fi fost devastator pentru mine să-l văd pe Kaden acolo.

Dawn era un înger. A luat notițe de la cursurile noastre și a copiat de la Scott cursurile pe care nu le aveam în comun cu ea. Spre mulțumirea mea, Sawyer nu și-a făcut apariția prea des. Într-o zi, a dat buzna iritată în cameră, dar când mi-a văzut fața, s-a calmat instant. Apoi și-a luat rucsacul și a plecat cu el în mână.

Sâmbătă, Dawn a venit împreună cu Scott. Au adus pizza. Mirosul mi-a făcut stomacul să chiorăie.

Dar când Scott a deschis cutia, am simțit lacrimi în colțul ochilor. Totul îmi aducea aminte de Kaden. Era ridicol și îngrozitor, dar nu mă puteam abține. Cu toate că dormisem în ultimele mele zile mai mult decât în toată viața mea, mă simțeam sleită și epuizată.

Pentru prima oară în viață, eram îndrăgostită. Și pentru prima oară în viață, cineva mi-a frânt inima. Nu știam cum să trec peste. Mai ales când nici nu aveam unde să locuiesc. Ce m-aș fi făcut fără Dawn?

Mereu am depins de ceilalți – mai întâi de părinții mei, apoi de Kaden, și acum, de ea. Oricât de mult am încercat să înăbuș ceea ce se întâmplase în ultimele zile, un singur mesaj a reușit să răzbată: trebuia să îmi asum responsabilitatea pentru viața mea. Venise momentul să mă pun pe picioare.

– Am nevoie de un apartament.

Au fost primele cuvinte pe care le-am scos pe gură când am apărut la ușa lui Dawn. M-am uitat câteva minute la covorul spălăcit, apoi la prietenii mei:

– Am nevoie de un apartament.

Gura lui Scott s-a deschis și s-a închis. Probabil nu bănuia că asta va fi ziua în care voi rupe tăcerea.

Până și Dawn era surprinsă. A pus bucata de pizza înapoi pe farfuria de pe piciorul ei.

– Poți să stai aici cât vrei. Abia dacă verifică și, dacă o fac, vom face să pară cum că tu ai fi colega mea de cameră. Adică, și așa Sawyer nu e aproape niciodată aici.

A tot continuat să vorbească, evident bucuroasă că în sfârșit am spus ceva.

Am simțit că-mi tresare colțul buzelor, dar doar un pic. Scott și Dawn au observat.

– Scumpo? s-a aventurat Scott să mă întrebe cu grijă, încât să nu mă facă să par ridicolă.

– Hă?

– Voiai să spui ceva?

M-am gândit un pic. Durerea părea să se fi diminuat. Dar mă simțeam amortită și rece. Eram goală pe dinăuntru.

– Nu mai știu, am recunoscut eu.

– Suntem aici pentru tine, a spus el cu grijă. Întotdeauna. Ca să știi.

Dawn a aprobat și ea din cap până când i-a fluturat părul pe lângă urechi.

Am respirat adânc și m-am uitat la covor. S-au întâmplat multe în viața mea. Ani la rândul, m-am simțit singură, niciodată n-am fost capabilă să mă încred în ceilalți. Toate prietenii mele au fost superficiale, țineam oamenii la distanță din cauza experiențelor mele neplăcute.

În Woodshill, totul era diferit. Până și eu ajunsesem o persoană complet diferită, eram mai aproape ca oricând să fiu eu însămi. Cu toate că am fost rănită de Kaden, am învățat din greșelile mele și am ajuns să înțeleg că era mai bine să discut despre problemele mele, în loc să le țin închise în mine. Altfel, vor da pe dinafară cu o forță distructivă.

Nu aveam de gând să mă mai simt vreodată atât de frântă. Așa că m-am ridicat din pat, m-am așezat pe podea alături de Scott și Dawn și am început să vorbesc. Fusese nevoie de un efort colosal, dar reușisem.

Le-am spus despre părinții mei și despre viața din Denver. Despre Anderson, cu toate că am omis unele lucruri. Despre confruntarea oribilă din Ziua Recunoștinței, despre fratele lui Kaden și cum, de la un moment la altul, s-a schimbat radical, cu toate că ne apropiasem atât de mult unul de celălalt. În timp ce vorbeam – împleticindu-mă și încurcându-mă – am realizat cât de plăcut era sentimentul de a mă deschide de față cu Dawn și cu Scott. Aveam încredere în ei.

Când m-am oprit, Dawn s-a târât pe podea și m-a strâns în brațe. Scott mi-a luat mâna și a strâns-o.

– Ok, în primul rând, eu cred că totul se întâmplă cu un scop, Allie. Dacă nu s-ar fi întâmplat, atunci nu ai mai fi fost acum, aici cu noi, vorbind despre toate astea. Nu ne-am fi întâlnit niciodată. Poate că nu ai fi găsit niciodată curajul să îți urmezi visele; poate că nu i-ai fi spus mamei tale niciodată că dorești să devii profesoară. Și nu te-ai fi îndrăgostit.

Am privit-o pe Dawn și am încuviințat.

– În plus, a continuat ea, se pare că nu ești singura care trebuie să stea să proceseze întâmplări din trecut. Și Kaden pare să se confrunte cu aceeași situație.

Mi-am mușcat buza.

– Orice ar fi, nu e un motiv bun ca să o dea pe Allie afară din casă. Sincer să fiu, mă enervează, spuse Scott.

S-a încruntat de parcă ideea asta era complet absurdă pentru el.

– Mi-a spus că nu ar putea fi niciodată cu cineva ca mine. A trebuit să îmi dreg vocea fiindcă glasul începea să îmi tremure. L-am întrebat de ce și i-am zis să îmi povestească ce s-a întâmplat între el și fratele lui, dar nu a vrut să-mi spună.

– Ce vrea să însemne aia? Cum adică cu cineva ca tine? a izbucnit Dawn sărind în picioare. Ar trebui să îlbăt din nou. Încă mai am o mână bună. Și două picioare!

Era un gest drăguț, dar nu puteam nici măcar să zâmbesc. În schimb, mi-am scuturat umerii.

– Regulile au fost fixate de la bun început, am râs ironic.

Scott și-a scuturat capul.

– Ai auzit ceva de la el?

Am clipit. Telefonul meu zăcea nefolosit de o săptămână.

Zilele mele s-au rezumat la somn și la tentativele lui Dawn de a mă distrage.

– N-am idee.

După ce Dawn mi-a dat încărcătorul ei și am pus telefonul la încărcat, un singur nume a apărut: Spencer.

– Desigur, am murmurat eu. Spencer a fost, probabil, trimis să se ocupe de restul lucrurilor mele. Am închis telefonul din nou și l-am pus deoparte.

– Nu am idee ce să fac acum. Adică, nu pot sta aici pentru totdeauna, indiferent cât de mult îți apreciez oferta, Dawn.

Dawn mi-a aruncat un zâmbet.

– În primul rând, haideți să mergem cu toții să căutăm apartamente. Bănuiesc că nu mai vrei să împărți apartamentul cu nimeni de data asta, nu, Allie? a întrebat

Scott uitându-se la mine, apoi căutând în telefon. Faptul că cei doi nu m-au copleșit cu milă, ci au încercat împreună cu mine să găsim soluții practice, a făcut totul mult mai ușor.

– Nu, am răspuns eu. Fără colegi de apartament. Doar dacă aș putea să îi aleg eu. Încă mai am câțiva bani puși de-o parte, plus contul deschis de părinții mei. Mă pot atinge de el în caz de urgență.

Era adevărat, voiam să evit să mă ating cu un singur cent de banii aceia, dar mi-ar fi fost imposibil să găsesc o cameră de cămin în mijlocul semestrului – toate camerele erau ocupate, iar lista de așteptare era interminabilă.

– Hai să mergem! Scott a bătut din palme. Acum ai șansa să faci ce îți dorești, Allie!

Am inspirat adânc.

Apoi m-am ridicat.

Eram pregătită să reușesc de data asta.

Capitolul 33

Am făcut ceva ce amânasem demult: am sunat-o pe mama.

Sau, cel puțin, am încercat. Timp de o oră, am închis de fiecare dată după ce i-am format numărul.

Dawn s-a gândit să meargă la o plimbare ca să pot vorbi cu mama nestingherită, dar cumva, pur și simplu, nu mă puteam aduna să las telefonul să sune. Oricum, ce-aș fi putut să îi zic? Atât de multe s-au întâmplat între noi, încât nu ar fi fost suficient să zic: *Hei, mulțumesc pentru că mi-ai făcut viața un iad, în special ultimii ani.*

În plus, mă gândeam la cuvintele lui Dawn deja de câteva zile. Dacă nu ar fi fost experiența aceea oribilă cu Anderson și comportamentul oribil al mamei, nu m-aș fi mutat niciodată în Woodshill, și, fără acest nou început, nu mi-aș fi făcut acești prieteni minunați. Nu aș fi ajuns niciodată să mă îndrăgostesc — și nu m-aș fi gândit niciodată că asta mi se poate întâmpla mie. Și nu aș fi ajuns să învăț atât de multe despre mine sau să cresc atât de mult. Fără toate aceste experiențe nu aș fi cine sunt acum. Și, într-un fel, îmi place cum sunt. Cu alte cuvinte, lucrurile erau în regulă, într-un fel sau altul.

Inspirând adânc, am apăsat *dial* și am dus telefonul la ureche.

Mama a răspuns.

— Crystal! Când mi-a pronunțat numele, m-a trecut un fior pe șira spinării. Știam că vei suna, mai devreme sau mai târziu.

I-am ignorat aluzia, deși îmi venea să sar prin telefon și să o scutur.

– Bună, mama! am spus eu încercând să sune politicoasă. Inima îmi bătea nebunește. Cum mai ești?

Fă pași mărunți, mi-am amintit eu. Nu pune totul pe masă din prima.

– Cum ar trebui să fiu? M-ai făcut de răs la propria mea gală! Te afișezi cu un derbedeu oarecare și...

Abia am auzit ce a zis mai departe, deoarece o senzație neașteptată de calm s-a lăsat asupra mea.

– Mamă! am întrerupt-o eu.

– Acum eu vorbesc, Crystal, m-ai întrebat ceva, așa că poți să asculți răspunsul.

– Nu te-am sunat ca să mă certți. M-am lăsat pe spate și m-am uitat în tavan.

– Atunci, cărui fapt îi datorez această onoare?

– Te așteptai ca eu să vin la gala, nu? Așteptam răspunsul ei. Nu a venit niciun răspuns. Mă așteptai, așa cum chiar tu ai spus-o în Denver, atunci cum i-ai putut permite lui Russell Anderson să fie acolo?

A inspirat ascuțit.

– La început, n-am vrut să mă gândesc la asta, știi? am spus. Voiam să termin odată pentru totdeauna. Dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult mă întreb: cum ai putut să îmi faci asta, mamă?

Din nou, liniște. Mi-am dres vocea:

– Russell nu m-a violat, dar m-a abuzat. A lăsat o rană adâncă în sufletul meu. Ți-am povestit totul, am avut încredere în tine. Iar tu, ce faci? Îl inviți pe acest om în casa noastră și îi oferi un premiu în fața ochilor mei?

Mi-am acoperit ochii cu mâna. Nu aveam de gând să plâng. Voiam doar să pot închide cu adevărat acest capitol, voiam să o fac să vadă ce mi-a făcut, să o fac să

înțeleagă odată pentru totdeauna de ce am plecat de acasă și de ce am început să îmi clădesc o viață nouă.

– Cum ai putut să îmi faci asta, mamă? Sunt fiica ta. Se presupune că ar fi trebuit să mă protejezi, în schimb m-ai băgat la înaintare.

– Crezi că pentru mine a fost ușor? a întrebat ea cu o voce sugrumată.

– Da, exact așa părea! am recunoscut eu.

– Nu ai idee cât de greu a fost pentru mine să tolerez prezența aceluia om în fața mea! a spus printre dinți ea.

– Atunci de ce nu ai făcut ceva în privința asta?

Tăcea din nou.

– A donat foarte mulți bani, Crystal, a șoptit ea, și anul acesta pentru organizația caritabilă. Nu aveam de ales. Știi cum e în cercurile noastre.

Voiam să râd. Atunci ușa s-a deschis și Dawn a aruncat un ochi înăuntru. Văzând că sunt la telefon, a vrut să se retragă. Dar i-am făcut semn să se întoarcă.

Ridicându-mă, i-am făcut semn să se așeze lângă mine. Dawn s-a urcat în patul pe care stăteam eu, cu o expresie îngrijorată.

– Știu cum e, mamă. Dar asta nu înseamnă că propria ta fiică nu se putea aștepta la mai mult ajutor din partea ta.

– L-am ținut departe de tine, Crystal, am făcut tot ce îmi stătea în putere să previn ca el...

– Dacă ai fi făcut tot ce îți stătea în putere, nu i-ai mai fi permis niciodată aceluia porc să mai pună piciorul în casa noastră! am întrerupt-o eu. Ai fi făcut ceea ce ar fi făcut orice mamă normală – orice, ca să mă țină în siguranță și să-l bage pe degeneratul acela în spatele gratiilor! În schimb, m-ai forțat să mă îmbrac mai modest și ai acceptat banii murdari pe care ți-i dădea ca să păstrezi tăcerea! M-ai abandonat, m-ai lăsat singură cu propriile mele frici.

Am auzit-o inspirând ascuțit, dar încă nu terminasem.

– Nu mai vreau să trăiesc în trecut, mamă. M-am mutat în Woodhill pentru a o lua de la capăt. Nu pentru că voiam să îți complic ție viața sau tatei. Voiam doar să pot respira ușurată din nou. Dar asta nu se va putea până când nu clarificăm situația.

Se așternuse o liniște mormântală.

– Încerc să te iert, încerc să trec peste toată treaba cu Russell și să încep o viață nouă aici. Dar nu voi putea face asta dacă îmi vei influența în continuare deciziile.

Am strâns ochii și mi-am reținut lacrimile. Dawn m-a luat de mână.

– Nu am vrut niciodată să te rănesc, Crystal, voiam doar ce-i mai bun pentru familia mea. Știam că aceasta va fi singura scuză pe care o voi primi vreodată de la ea. Asta era. În schimb, am spus tot ceea ce ar fi trebuit să spun acum câțiva ani.

– M-ai rănit, mamă. Mult. Iar de Ziua Recunoștinței, mi-ai arătat din nou că sentimentele mele nu înseamnă nimic pentru tine. M-ai lăsat să particip la acest eveniment, cu toate că știai cine avea să fie acolo. Să dai bine în fața prietenilor tăi a fost mai important decât sănătatea mentală a fiicei tale.

A respirat adânc, dar a rămas tăcută. Dawn a ridicat sprâncenele la mine întrebător, iar eu am dat din umeri. Mama nu zicea nimic. Când, brusc:

– Deci eu te-am îndepărtat de casă?

– Nu mă întorc în Denver în viitorul apropiat. Woodhill e minunat!

– Tu aparții unui oraș mare, Crystal, a pufnit ea. Nu unui oraș în care toată lumea conduce camioane ruginite.

Aproape că m-a făcut să râd.

– Nu mai sunt Crystal, mamă. Nu mai sunt de câteva luni. Prietenii îmi spun Allie. Poate că accepti

faptul că îmi construiesc o viață nouă aici, o viață care mă poate face fericită. Am repetat cuvintele pe care mi le pregătisem înainte de a suna. Nu vreau să te exclud din viața mea, mamă, pentru că asta nu ne ajută nici pe tine, nici pe mine. Dar, dacă nu poți accepta cine sunt, nu există altă variantă.

Dawn m-a strâns de mână atât de tare, încât încheieturile mi-au pocnit.

– Nu pot accepta calea pe care ai ales-o. Orice ai gândi despre mine, vreau tot ce e mai bun pentru tine. Iar asta este, în opinia mea, complet altceva decât Woodhill și un derbedeu tatuat care nu va face decât să te îndepărteze de la calea ta.

Cuvintele ei au durut.

– Dacă e răutăcioasă, închide-i pur și simplu, Allie, a șoptit Dawn.

– Ești liberă să mă vizitezi. Sau nu. Depinde de tine. Dar nu mă mai întorc.

Am făcut o pauză.

– Iar acum trebuie să închid.

Mama a suspinat din nou.

– Ai grijă de tine, mamă! Dacă vrei, salută-l pe tata din partea mea, am spus eu pe un ton oarecum iertător.

– Ai grijă de tine Cr..., s-a reținut. Ai grijă de tine, Allie!

Am închis și am lăsat telefonul să cadă.

– Sunt mândră de tine, a spus Dawn afișând un zâmbet larg.

– Sună stupid dacă spun că și eu?

Acum prietena mea a dat din cap zâmbind în continuare.

– Chiar deloc.

Cu toate că eram încă emoționată și pulsul meu galopa, i-am întors zâmbetul. Am făcut-o, i-am spus mamei mele ce simțeam și m-am eliberat.

Acum mingea era în terenul ei. Rămânea ca ea să decidă dacă vom avea sau nu un viitor.

Capitolul 34

Găsirea unui apartament acceptabil în mijlocul semestrului a fost, cu siguranță, mai ușoară decât la început. Cele mai multe vizionări au mers bine. Ne-am uitat la apartamente în perechi și, uneori, chiar în trei, astfel încât situațiile bizare au fost evitate. Era obositor să merg la toate cursurile, să conduc de la un apartament la altul și să vorbesc cu proprietarii, dar mi-a distras atenția și mi-a făcut bine.

Uneori mai săream ca arsă când zăream în campus vreun tip cu șapcă sau pe cineva purtând un hanorac ca al lui Kaden. Niciunul dintre ei nu era Kaden. Numai la seminarul nostru comun l-am văzut. M-am gândit și la varianta să anulez cursul și să îl completez semestrul următor, dar am respins gândul. Cinematografia și televiziunea a fost unul dintre seminarele mele preferate și nu aș renunța la asta din cauza lui Kaden. De ce m-aș ascunde de el, doar pentru că a spus că nu poate fi cu mine?

În schimb, îl evitam.

Intram la curs cât mai târziu posibil. Și, pentru a nu fi tentată să mă uit spre el, mă concentram la ceea ce spunea profesorul. Mă prefăceam că nu există.

Tema cursului de astăzi era să amplasăm filmele și oamenii din diferite producții în categoriile și perioadele de care aparțineau.

Presupunerea să mergem în fața sălii și să lipim notițele noastre cu nume și titluri în coloana corespunzătoare de pe tabla albă.

Tocmai mă întindeam după un magnet pentru a pune prima notiță pe tablă, când am simțit pe cineva stând în spatele meu. Știam că era Kaden. Mirosul care mă învăluia îl știam prea bine, după atâtea luni. Mâna lui a trecut pe lângă mine și pe lângă umărul meu în timp ce a lipit o notiță pe tablă.

Am înghețat.

– Putem vorbi? Respirația lui Kaden îmi atinge urechea, stătea atât de aproape.

Voiam să fug și să mă întorc la locul meu, dar Kaden m-a ținut de încheietura brațului. Tot ce am putut să fac a fost să nu-l privesc, m-am uitat la mâna lui pe brațul meu. Pulsul meu era atât de rapid încât amețeam.

Nu poate să funcționeze, nu am cum să fiu cu cineva ca tine.

Cuvintele lui îmi sunau în cap.

Fără să mă uit în ochii lui, i-am desprins mâna de pe mâna mea. M-am întors la locul meu și, cu inima galopându-mi, am început să copiez notițele de pe tablă. Kaden s-a întors și a ieșit din sală.

După ultimul curs din acea zi, Scott și cu mine stăteam în cafeneaua campusului așteptând-o pe Dawn să termine cursurile. Amândoi voiau să mergă cu mine să vizionăm ultimul apartament pe ziua de azi. Ce m-aș face fără ei?

Cu cafelele în mână, Scott și cu mine ne-am croit drum pe treptele din lemn ale cafenelei. Toate locurile de la etaj erau ocupate, dar am găsit o masă mică în mijloc.

Nici măcar nu apucasem să ne așezăm, că Scott a și întrebat:

– Cum a fost cursul de Cinematografie și televiziune? Am expirat prelung. De fapt, voiam să uit de interacțiunea cu Kaden, dar, cumva, Scott avea mirosul fin când venea vorba de bârfe și de noutăți.

– Chiar a vorbit cu mine, m-a întrebat dacă putem vorbi.

– Și? Puteți? a întrebat Scott cu sprâncenele ridicate.

– Probabil că nu.

– Poate că trebuie să îți spună ceva important.

– Cum ar fi ce? Că mi-am lăsat tampoanele în baie? am întrebat un pic cam tare, că fetele de la masa vecină s-au oprit din vorbit și se uitau la noi, deranjate.

– Allie?!

M-am întors și am văzut-o pe Monica îndreptându-se spre noi, cu Spencer și Ethan după ea. Ochiul lui Spencer erau vindecați.

– Hei... am murmurat eu.

– Putem sta cu voi? întreabă Monica ezitând.

De parcă aș fi putut spune nu. Am zâmbit forțat.

– Cum ești? întreabă Monica.

– Bine. Trei perechi de sprâncene s-au ridicat. Sunt bine, bănuiesc, am adăugat eu, pentru că asta era adevărul, cel puțin până acum.

– Kaden nu e prea bine, adăugă rapid Monica.

Ethan a gemut exasperat:

– Iubirea mea, nu cred că...

Scott l-a întrerupt:

– Perfect! Nici nu merită altceva, spuse el cu un zâmbet.

– Kaden nu poate lăsa pe nimeni să se apropie de el, Allie, și știi asta. Dacă cineva încearcă, se panichează în momentul următor și îl împinge la o parte. Așa a făcut cu noi toți, nu e așa? S-a uitat la Spencer și la Ethan care stăteau lângă ea.

Ethan a râsuflat și a vrut să răspundă, dar Monica l-a fixat cu privirea până când a încuviințat. Spencer și-a încrucișat brațele la piept. Nu părea prea fericit.

– Atunci băiatul acela trebuia să se ducă de mult timp la un terapeut. Scott era furios.

– E ok, s-a terminat, am spus eu punându-mi mâna pe brațul lui. Dar cuvintele astea sunau ca de plastic pe limba mea. Reci și neadevărate.

– Allie, cu toții știm că asta nu e adevărat.

Spencer s-a uitat în sus, s-a încruntat și apoi s-a aplecat peste masă sprijinindu-se pe coate.

– De când a reapărut Alex, Kaden e un caz pierdut.

Monica a suspinat surprinsă:

– Alex a fost aici? De ce nu mi-a spus nimeni?

– Deoarece Kaden nu vrea să afle cineva.

– Ei, asta explică multe, frate. Ethan și-a plimbat degetele prin păr și și-a sprijinit brațul de scaunul Monicăi.

Scott a strâmbat din nas:

– Sunt curios ce presupune asta. Fratele cel mare și rău vine în vizită, iar Allie este scoasă afară din casă? Îmi cer scuze, fraților, dar asta nu are niciun înțeles pentru mine.

– Trebuie să îi spunem, a murmurat Monica, lucru care a atras o privire curioasă din partea lui Spencer.

Și-a scuturat capul.

– Spencer, Allie merită niște răspunsuri. Ethan era de acord cu Monica.

– Oare puteți să îmi spuneți și mie despre ce vorbiți?

Mă uitam confuză când la unul, când la altul. Apoi, ochii mei s-au fixat pe Spencer.

A gemut de parcă și-ar fi dorit să fie în altă parte.

– Kaden și fratele lui nu au cea mai fericită relație, hai să punem problema așa.

– Da, mi-a spus despre divorț și despre tatăl său și despre companie. Și despre Alex. Țineam minte fiecare poveste pe care mi-o spusese Kaden despre familia lui.

– Când avea optsprezece ani, iubita lui l-a părăsit, a spus Spencer.

– Kendra! am șoptit eu, iar el a încuviințat.

– Oh, ce are asta de-a face cu... oh! Ochii lui Scott s-au bulbucată. Frate-său s-a dat la ea?

Spencer a pufnit din nări:

– Nu, a violat-o.

– Poftim?! M-am holbat dezgustată.

– Alex a violat-o pe Kendra după o petrecere.

– O, Doamne! am exclamat eu.

Maxilarul lui Spencer s-a încordat și s-a chinuit să continue să vorbească:

– Kendra a plecat, deoarece Kaden nu a crezut-o. I-a luat partea fratelui său, care a negat totul, desigur. Pe atunci, Kaden avea foarte puțin contact cu Alex, știi că divorțul părinților i-a cam îndepărtat pe frați. Dar Alex era fratele mai mare, iar Kaden l-a idolatrizat de când era mic.

Lui Kaden nu i-a venit să creadă că Alex ar fi fost capabil de viol și, cu atât mai mult, să o atace pe prietena lui. Lucrurile dintre Kendra și Kaden s-au terminat destul de urât.

Spencer s-a uitat în jos, pe masa lui și a împins niște cristale de zahăr cu degetul. A aflat abia mult mai târziu că, de fapt, Kendra spunea adevărul. Lumea lui Kaden s-a năruit.

Un suspin mi-a scăpat printre buze și l-am prins pe Scott de mână. Și-a pus mâna pe a mea și a strâns-o.

– Incidentul a fost pus sub tăcere în schimbul unei sume mari de bani, altfel compania tatălui lui Kaden s-ar fi dus de râpă, a continuat Spencer. Nu ai cum să speli o astfel de reputație.

Am tresărit. În mintea mea, repetam fragmentul de conversație pe care o auzisem între Kaden și Alex. Totul

avea sens acum. Nici nu era de mirare faptul că Kaden își ura fratele.

– Kaden încă se învinovățește fiindcă nu a crezut-o pe Kendra imediat. Și, chiar dacă el nu recunoaște, îi e frică să nu mai rănească sau să mai dezamăgească pe cineva. Cred că de aceea nu-i lasă pe oameni să se apropie de el. Preferă să mențină distanța. Dar poți vedea și singură unde l-a adus asta.

– Putea vorbi cu mine despre asta, am oftat eu, gândindu-mă la experiența mea de a fi asaltată de Anderson și cum totul a fost mușamalizat cu bani.

Monica a oftat.

– Cred că, pur simplu, nu știa cum. Și îi era mult prea frică să nu te piardă.

Cuvintele ei m-au făcut să mă opresc:

– E oribil! Și vorbesc serios. Dar asta nu justifică ce ți-a făcut, Allie, a insistat Scott.

– Oamenii fac greșeli, a spus Monica fără să se uite la Scott. Sunt convinsă că regretă. O duce foarte rău, Allie. Stă doar în casă și nu vorbește cu nimeni, în afară de Spencer.

– Nici măcar cu mine, spuse Spencer.

– Și ce faceți, atunci? a întrebat Ethan, iritat.

Spencer a dat din umeri:

– Lăsăm așa.

– Atât?

A dat din cap.

– Dacă el nu vrea să vorbească, respect asta. Cred că, pur și simplu, are nevoie de timp ca să digere totul.

– Trebuie să plecăm, îmi aminti Scott. Acum iese Dawn de la curs.

– Unde mergeți? întrebă Monica. Tonul ei vesel suna forțat, dar apreciam că încerca să destindă atmosfera.

– Vizităm apartamentul numărul șapte.

Monica a deschis gura să zică ceva, dar Ethan i-a luat-o înainte:

– Chiar cauți un apartament?

– Poate că ar trebui să mai aștepti și să vezi ce..., începu Monica să zică.

– Nu, am întrerupt-o eu, încercând să zâmbesc.

În inima mea se dădea o luptă.

– Kaden înseamnă mult pentru mine, dar nu pot lăsa ca situația locuinței mele să depindă de cineva atât de incapabil să-și gestioneze emoțiile. Am terminat-o, Monica.

M-am ridicat și am încercat să respir adânc și calm.

Unu... Doi... Trei...

Inspiră! Expiră! Respiră!

Înăuntrul meu, totul urla după Kaden. Voiam să îl văd, să îl iau în brațe și să aud chiar de la el tot ce îmi spusese prietenii lui, dar asta era imposibil. Nu se putea așa ceva.

– Mulțumesc că mi-ai spus! am zis în timp ce plecam.

Am pus mâna pe umărul lui Spencer și am zâmbit către Ethan și Monica.

Spencer mi-a strâns mâna.

– Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor cu mutatul! Măcar cu atât să te ajut.

– Mulțumesc, Spencer!

Capitolul 35

Apartamentul numărul șapte era de vis. Era chiar mai frumos decât în poze.

Era poziționat la mai puțin de cincisprezece minute de campus, într-un complex frumos, care părea construit pentru persoanele în vârstă, pentru familii, dar și pentru studenți. Totul era bine îngrijit, de la spațiile verzi de la intrare, până la parcul mic de lângă scară. Iar apartamentul era absolut incredibil. Fusesse proiectat ca pe toată suprafața să aibă parchet închis la culoare, ceea ce, în combinație cu pereții albi, dădea camerelor o atingere rustică, dar modernă. Camera de zi spațioasă avea un zid de cărămidă, care mi-a plăcut foarte mult și se asorta cu ramele din lemn de la ferestre și uși. De fapt, doar un șemineu mai lipsea, și camera era ca o cabană. Bucătăria era mică, dar proaspăt renovată și mobilată, ca cea mai mare parte a apartamentului. Baia avea tot ce trebuia. Spre camera de zi erau două dormitoare aproximativ egale. O singură cameră avea ferestre mai mari — așa că mi-am rezervat-o deja în mintea mea.

M-am uitat în jur, dar euforia mea s-a diminuat la gândul că mai fusesem respinsă. De ce să am mai mult succes aici? Oamenii se băteau pentru apartamente ca acesta. Norocul nostru era că acest tur nu era organizat de un agent imobiliar, ci de proprietara însăși. Era o femeie în vârstă, de treabă, care ne-a povestit despre nepotul ei tâmplar, care și-a folosit talentul pentru a aranja apartamentul. Scott a întrebat-o despre nepotul ei, în timp ce eu și cu Dawn ne uitam în jur.

– Îl vreau pe ăsta, i-am spus prietenei mele și m-am uitat spre ea. Simt că e ok aici. Am avut același sentiment ca atunci când am văzut prima dată apartamentul lui Kaden – doar că fără comentarii și zgomot.

– Mi-ar plăcea să nu mai stau în cămin până la sfârșitul anului, zise Dawn îndreptându-se spre canapeaua din mijlocul sufrageriei.

În fața ei era un covor moale, pe care era o masă din același lemn ca podeaua.

– Arată mult mai confortabil decât canapeaua mea de dormit. Gândul la canapeaua mea iubită mi-a făcut rău. Era încă în camera mea veche. Scott se oferise deja să-mi ia bagajele rămase la Kaden, lucru pentru care i-am fost foarte recunoscătoare. O parte din mine nu voia decât să vorbească cu Kaden, să audă chiar de la el povestea despre Kendra și despre fratele său. Dar știam că avea să mă rănească din nou și nu-i mai puteam permite. Aveam nevoie de un apartament. Și aveam un plan. Voiam să mă întorc pe drumul cel bun, să am o siguranță și o stabilitate – lucruri pe care Kaden nu mi le-a putut da.

Oricât de mult aș fi dorit să fi fost diferit între noi, acum trebuia să mă gândesc la mine. Voiam să fiu independentă odată pentru totdeauna. La urma urmei, libertate era ceea ce căutam, în primul rând.

Am auzit-o pe doamna Collins râzând și ne-am întors să vedem de ce:

– Ești pe placul meu, Scott!

Eu și Dawn am făcut schimb de priviri amuzate.

– Dar nu tu ești cel care caută un spațiu de locuit, nu? a întrebat doamna Collins, uitându-se la Scott cu ochi visători. Aparent își folosise tot farmecul pentru a o convinge.

– Nu. Dar voi dori să îmi pot vizita prietena, pe Allie, răspunse Scott și s-a întors să îmi zâmbască.

– Ei bine, cineva cu prieteni atât de șarmanți trebuie să fie o persoană de treabă, a spus ea către mine.

Dacă îți place apartamentul, poți să-l închiriezi. Singura mea reacție a fost să rămân cu gura căscată.

Scott a sărit imediat:

– Ceea ce vrea să spună e că îl va închiria, cu siguranță, doamnă Collins!

Am zâmbit.

Câteva momente mai târziu, ne-am așezat la masa din bucătărie împreună cu doamna Collins și ne-am uitat peste contractul de închiriere. A spus că e de acord să închiriez a doua cameră, dar să îmi asum responsabilitatea pentru orice stricăciune.

Când ne-am despărțit, am îmbrățișat-o. Probabil că nu era foarte profesionist, dar îmi salvase ziua. Și nu doar atât: îmi redase libertatea, odată cu cheile pe care mi le-a pus în mână.

De vreme ce nu voiam să mai ocup patul lui Dawn mai mult decât era necesar, ne-am ocupat amândouă a doua zi să îmi mut lucrurile în noua locuință. Era aproape complet mobilată, ceea ce mi-a luat o problemă de pe cap.

Scott și Spencer m-au ajutat să-mi aduc lucrurile pe care le lăsasem la Kaden. Am evitat să îi întreb despre el, iar ei au avut îndeajuns tact încât să nu pomenească de el. Situația era oricum suficient de delicată.

Până după-amiază, deja asamblasem patul. Chiar și perdelele au fost prinse, mulțumită lui Spencer și lui Scott. Singurul lucru pe care trebuia să îl reasamblăm era canapeaua extensibilă. Nu știu cum s-au descurcat, dar dulapul a încăput în mașina lui Spencer. Monica a apărut și ea și m-a ajutat să decorez camerele. În plus, a adus un munte de plăcinte de casă. Pentru prima dată de când Kaden mă dăduse afară, simțeam că îmi revine apetitul.

Scott a vrut să ciocnească un pahar în cinstea noului meu apartament, dar nu am găsit niciun pahar de șampanie, erau doar căni de cafea cu inscripții haioase, cum ar fi *Cea mai bună bunică din lume*. Sigur au fost

lăsate de nepotul doamnei Collins după ce a terminat cu renovarea.

Am ciocnit în cinstea mobilei asamblate, apoi ne-am făcut de lucru cu valiza mea și cu restul cutiilor. Inima mi s-a rupt în două când am văzut cât de nepăsător aruncase Kaden totul înăuntru. Rama pozei cu mine și Dawn se crăpase. Dawn mi-a luat-o din mână și mi-a întins cana cu *Cea mai bună bunică din lume* ca să iau o gură de șampanie din ea.

În acea noapte, ghirlandele mele de becuțe atârnav deasupra canapelei, iar lumânările parfumate ardeau în sufragerie și în bucătărie. M-am așezat pe covorul pufos sprijinindu-mi spatele de canapea. Dawn s-a făcut comodă pe canapea, între Spencer și Scott, mult era prea ocupat să facă schimb de mesaje cu Micah. Monica plecase cu câteva minute înainte fiindcă avea de învățat, apoi se întâlnea cu Ethan. Dar am decis să deschidem o a doua sticlă de șampanie oricum.

– Sunt obosită, spuse Dawn căscând.

– Te cred. Hei, îmi pare rău că ți-am ocupat locul. M-am așezat și m-am uitat în sus la prietena mea. Mi-a dat la o parte părul de pe frunte și a zâmbit.

– E adevărat, te-ai cam întins. Dar măcar nu ai sforăit. Primești puncte în plus pentru asta.

– Serios? Mersi.

– Nici eu nu sforăi, sări Spencer și am izbucnit în râs.

Dawn și-a dat ochii peste cap.

– Tu nu primești puncte.

– De ce nu? Sunt extraordinar când dorm. Nu sforăi și ocup foarte puțin spațiu. De fapt, nici măcar nu port haine.

– Iar faptul că dormi dezbrăcat ar trebui să mă impresioneze pentru că...? întrebă Dawn prefăcându-se plictisită.

– Of, Dawn! oftă Spencer zâmbind. Dacă nu îți dai seama singură, nu știu ce o să mă fac cu tine.

– Îți rămân datoare, Spencer, am spus după o pauză. Vorbesc serios, mulțumesc pentru tot!

Cuvintele au venit din inimă. Nu în fiecare zi întâlnești pe cineva ca Spencer. Cineva care ar face orice pentru un prieten, chiar să primescă bătaie din cauza lui. Era loial, de ajutor și, cu toate că făcea glume pe seama altora, mai ales pe seama prietenelor mele, era serios și sensibil când trebuia.

– Nu-i nicio problemă, sper doar că totul va fi bine.

Singurul meu răspuns a fost să încuviințez din cap.

Eu și Dawn ne-am petrecut restul serii confecționând anunțuri colorate pentru a doua cameră, pe care voiam să le afișăm în campus. Scott a pus anunțul online, după ce i-am explicat ce caut la un coleg de apartament. Spencer ne-a ajutat cu sugestii folositoare, de genul: Doar unicornii roz au voie să aplice. M-a făcut să râd atât de tare, încât mi-a dat șampania pe nas.

Când au plecat acasă și am rămas pentru prima dată singură în noul meu apartament, nu știam dacă vreau să plâng sau să dansez. Mă simțeam grozav pentru că am găsit un apartament minunat, dar, în același timp, ceva în interiorul meu ardea. Așa că am decis să le combin pe amandouă.

Eram atât de bulversată și de amețită, încât nu puteam gândi limpede. Învăluită de efectul alcoolului, m-am întins după telefon și am început să tastez la întâmplare, l-am aruncat pe canapea, l-am luat din nou doar că să îl arunc și mai departe, ca să nu ajung la el și să fac ceva ce aș regreta mai târziu.

Dar am cedat.

Am sărit, l-am luat din nou și, înainte de a mă autoconvinge să nu fac asta, am selectat numărul lui Kaden.

Simțeam că e cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac și, în același timp, cel mai stupid.

Dar trebuia să îi aud vocea, îmi era atât de dor de el.

A răspuns după primul apel.

– Bubbles?

O, Doamne! Ar fi trebuit să mă gandesc mai bine. Lacrimile mi-au țâșnit din ochi și am simțit o nevoie puternică să îi cânt ceva de la Thirty Seconds to Mars. Sau orice, doar să nu mă audă cum plâng.

– E totul în regulă? vocea lui Kaden era joasă, doar o șoaptă.

Încercând să îmi adun tot curajul, l-am întrebat:

– De ce nu mi-ai povestit nimic? Despre ce s-a întâmplat cu Alex?

A inspirat brusc. Un timp nu a zis nimic, și mi-am cufundat fața într-o pernă de pe canapea, ca să nu umplu tăcerea cu propriile mele cuvinte, cuvinte pe care nu aş mai fi putut să le retrag. Chiar dacă era sufocant pentru mine, era rândul lui.

– Pot să vin acolo? întrebă Kaden cu o voce tremurândă.

– Nu cred că e o idee bună, am murmurat eu în pernă.

Kaden a inspirat din nou.

– Meriți o explicație, Allie, te rog! Lasă-mă să îți explic! Personal.

Șampania mă amețise complet și probabil, aveam să regret asta foarte mult a doua zi. Dar voiam atât de mult să-l văd, voiam atât de mult să aud și varianta lui, încât tot ce am zis a fost:

– Bine!

Zece minute mai târziu am auzit un ciocănit încet în ușă. Ridicându-mă, m-am simțit un pic amețită. După câteva guri de aer, m-am dus să deschid ușa.

Kaden arăta obosit, pentru prima dată am văzut cercuri negre sub ochii lui de culoarea caramelului. Arăta mereu odihnit, chiar și după o noapte de petrecere. Avea pe cap o șapcă albastră de baseball și mirosea exact cum îmi aminteam. Aromat. Și purta hanoracul meu. Mă rog, nu era chiar hanoracul meu, dar era cel pe care îl purtam de fiecare dată când mergeam în drumeție.

În ultimele săptămâni, am încercat să îmi suprim toate amintirile legate de timpul petrecut împreună, dar acum mă inundau toate ca o cascadă. A fost nevoie de un efort uriaș ca să nu mă arunc în brațele lui și să-mi afund nasul în umărul lui.

În schimb, am încuiat ușa.

Sentimentele lui Kaden păreau să fie la fel de amestecate ca ale mele. Ochii lui au sclipit când m-a văzut. Dar apoi cred că și-a amintit motivul pentru care venise, și privirea i s-a întunecat.

M-am dat la o parte și l-am invitat înăuntru cu un gest.

– Bine ai venit la *Casa de Harper!* am rostit cuvintele cu care mă invitase când m-am mutat în apartamentul lui.

Kaden a tresărit și am regretat gluma proastă. Și-a afundat mâinile în buzunarele hanoracului și a intrat în sufragerie.

– Te rog, ia loc! am spus arătând spre canapea. Vrei ceva de băut?

– Ce ai de băut?

– Șampanie? a fost mai mult o întrebare decât o afirmație. De fapt, nu, am băut-o pe toată. Apă de la robinet?

Buzele lui s-au ridicat pentru o secundă.

– Apă de la robinet sună perfect.

Am umplut una dintre cănile de cafea și am așezat-o pe măsuta din sufragerie. Apoi m-am așezat cât mai departe posibil pe canapea.

– Frumos loc, a remarcat Kaden, luând o gură de apă.

– Cum de ai știut adresa? am întrebat eu, complet confuză. Abia acum realizasem asta.

– Lucrurile tale nu au încăput în mașina lui Spencer, așa că am luat jeepul.

Am simțit cum mă încordez:

– Tu mi-ai adus mobila aici?

Kaden a dat afirmativ din cap.

– Sper că e în regulă.

Îmi adusesese mobila aici. M-am uitat la el, confuză. Ochii mei s-au plimbat de la privirea la buzele lui pline, peste umerii și brațele lui și înapoi la sprâncenele încruntate. Fiecare mușchi îi părea încordat, de parcă și lui îi era greu să stea liniștit în capătul celălalt al canapelei.

Cu toate că mă rănise, îl doream în continuare, fără alte întrebări. Tânjeam după atingerea lui. Degetele mi s-au înfipt în perna din poală, iar ochii îmi erau fixați pe o lumânare de pe masă. Am încercat să îmi țin pulsul sub control. Abia apoi am îndrăznit să îl privesc în ochi.

– Deci, am spus eu dregându-mi vocea, aveai ceva de zis.

Expresia lui mi-a oprit respirația. Era plină de durere și de dorință și a intensificat toate sentimentele din mine.

– Allie, șopti Kaden cu vocea răgușită. Și-a scuturat capul și a înghițit în sec. Apoi și-a strâns pumnii și s-a ridicat.

Mă uitam la el și nu îndrăzneau să mă mișc.

A venit spre mine. S-a aplecat și mi-a depărtat genunchii ca să se lase jos, în fața mea. Mi-am ținut respirația.

– Kaden.

– Vreau doar să vorbim, atât.

Și-a sprijinit mâinile de o parte și de alta a mea, atingându-mi coapsele.

– Dar nu mă pot concentra când ești în celălalt capăt al camerei.

Și-a dres vocea.

– E în regulă pentru tine?

Am încuviințat înainte să îmi adun gândurile. La urma urmei, îmi fusese dor de el. Sincer vorbind, corpul meu era convins de faptul că nu eram îndeajuns de aproape, dar creierul meu insista să mă adun. Aceste două părți din mine nu păreau să cadă de acord. Așa că am stat la locul meu și am strâns perna și mai puternic în brațe, de parcă mă protejам cu ea.

– În primul rând, vreau să îți cer scuze pentru comportamentul meu, a început el, am greșit tratându-te așa. Dar, în ziua aceea, eram sigur că am luat decizia corectă.

– De ce? Spune-mi, am șoptit eu.

Kaden a oftat adânc de câteva ori.

– Acum trei ani, am petrecut un weekend cu Spencer la Ocean. Trebuie neapărat să vezi locul acela, apropo. Natura e splendidă acolo. Munți care își înalță vârfurile deasupra Pacificului, valuri înspumate, plaje mai frumoase decât în orice film și...

– Kaden? l-am întrerupt eu. Nu vorbim despre coasta din Oregon acum.

S-a scuturat ca și cum ar fi vrut să își pună ordine în gânduri.

– Acum înțeleg de ce bolboroseai încontinuu.

M-am uitat la el și am așteptat. Făcea un mare efort ca să mi se destăinuie. A deschis gura de câteva ori. Doar ca să-și umezească ori să-și muște buzele, apoi o închidea la loc.

– După ce m-am întors acasă, continuă el, am vizitat-o pe Kendra. Nu o mai văzusem de o săptămână și eram atât de fericit să fiu din nou acasă și am vrut să... și-a dres din nou glasul, am vrut să îi arăt cât de dor mi-a fost de ea – dacă mă înțelegi.

Am încuviințat. Un nod începea să mi se strângă în stomac.

– A reacționat de parcă înnebunise, Allie. M-a împins, a început să tremure și să plângă. M-am oprit și am întrebat-o ce s-a întâmplat.

Kaden vorbea acum rapid, împleticindu-se în cuvinte.

– Credeam că era una dintre fazele ei; eram împreună de doi ani și deja îi știam toanele. Inițial, am crezut că e supărată pentru că am plecat cu Spencer, fără ea. Cel puțin, așa am crezut, până când...

A amuțit și a lăsat capul jos.

– Ce? am șoptit eu.

– Până când s-a despărțit de mine, atunci și acolo. Așa, pur și simplu.

Am dat din cap, încurajându-l să continue.

– Știam că ceva nu e în regulă și, după doi ani de relație, simțeam că îmi datorează o explicație. Când a continuat să mă evite și nici nu a mai vrut să mă vadă, m-am infuriat. I-am pus mâinile pe umeri să încerc să o întorc, să se uite la mine...

Pe fața lui Kaden se citea durerea.

– În momentul în care am pus mâinile pe ea, a început să urle. Din răspuțeri. Fără să se oprească.

A înghițit în sec.

– Părinții ei au dat buzna în cameră și au cerut să le explicăm de la ce fel de petrecere tocmai ne întorseserăm și ce i-am făcut acolo. Nu aveam idee despre ce vorbeau, având în vedere că nu o văzusem pe Kendra de câteva

zile. Am început să mă cert cu părinții ei și m-au dat afară din casă.

Kaden s-a oprit din nou. Amândoi păream că ne ținem respirația. Aproape m-am întins spre Kaden, dar nu era momentul. Nu puteam încă.

– Ce s-a întâmplat?

– În aceeași zi, am fost să o vizitez pe prietena ei cea mai bună, voiam să știu ce a pățit Kendra cât timp nu fusesem acolo. Mia nu a vrut să vorbească cu mine la început, dar am insistat, așa că mi-a povestit cum ea și Kendra fuseseră invitate de câțiva colegi la o petrecere de studenți. Kendra a dispărut de la petrecere și a apărut a doua zi la ușa Miei, panicată și speriată. Avea ciorapii ruși și vânătăi pe mâini.

– O! nu, am murmurat.

– Cred că amândoi știam ce s-a întâmplat, dar nici unul nu am îndrăznit să o spunem. Am condus ca un nebun până la tipul care a dat petrecerea, dar el nici nu știa despre cine vorbesc.

Kaden a zâmbit trist.

– Apoi i-am implorat pe părinții Kendrei să mă lase să o văd din nou. Ea încă nu le spusese ce se întâmplase și cred că erau destul de sperați. Așa că mi-au dat voie să o văd. Am reușit să o conving pe Kendra că poate avea încredere în mine, că vom trece prin asta împreună. În tot timpul acela, se uita la perete, prin mine. Dar nu am lăsat-o să mă evite. Trebuia să aud de la ea, oricât de mult uram ideea. Am întrebat-o direct dacă cineva a violat-o.

Kaden a tușit și și-a dres vocea din nou.

– Și a zis da.

Mi-am oprit respirația, cu toate că știam deja povestea.

– Am întrebat-o dacă a fost la spital și a zis că nu. Apoi am rugat-o să îmi spună cine a fost și a spus nu. Am

implorat-o din nou să îmi spună cine a fost. Un străin? Cineva pe care îl cunoștea? Dar ea doar își scutura capul și se îndepărta de mine, de parcă de mine îi era frică. Nu m-am simțit în viața mea atât de neajutorat.

Kaden își strângea și își frământa pumnii.

– În cele din urmă, i-am chemat și pe părinții ei. I-a luat o vreme, dar apoi mi-a spus cine a fost.

– Alex! am șoptit eu, iar Kaden a tresărit. De parcă trezit din transă, a ridicat capul și s-a uitat la mine. A dat din cap afirmativ.

– A zis-o brusc. Dacă nu ar fi fost o situație gravă, aș fi crezut că e o glumă.

Am înghițit în sec și mi-am dat seama cât de uscat îmi era gâtul.

– După ce l-a rostit o dată, a repetat numele lui Alex. Obsesiv. Stăteam doar și mă uitam la ea, era ceva de neimaginat pentru mine, de ce ar fi zis așa ceva? Nu am crezut-o. Nu puteam să o cred, oricât de disperată era, oricât de mult susținea că spune adevărul. Kendrei întotdeauna i-a plăcut să capteze atenția și am crezut că și de data asta juca un rol.

Și-a scuturat capul.

– Parcă eram în serialele alea cu detectivi, în care primul acuzat e mereu cel inocent. Alex era fratele meu, aș fi făcut orice pentru el. M-am dus la el în ziua aceea și mi-a spus, desigur, că el nici măcar nu fusese la petrecere. L-am crezut.

Kaden a răs nervos. Ochii lui trădau cât de mult îl dureau aceste amintiri și cât de furios era pe el însuși.

– Normal că l-am crezut, iar când acuzațiile au devenit tot mai puternice, i-am luat apărarea. Părinții Kendrei mă urau, la fel cei din cercul nostru de prieteni. Spuneau că nu vor să aibă nimic de-a face cu fratele unui violator. Toți m-au respins, în afară de Spencer. Eram ca într-un coșmar ce nu se mai termina. Alex putea avea

orice fată își dorea. Eram ferm convins că nu ar fi forțat niciodată o femeie, cu atât mai mult pe iubita fratelui mai mic. În plus, tatăl meu îmi spusese că Alex fusese acasă în noaptea aceea.

Vocea lui s-a stins. Suna atât de disperat și de rănit, încât nu m-am mai putut abține. M-am întins și l-am mângâiat pe braț.

– Ce s-a întâmplat apoi?

Ochii lui Kaden au devenit și mai întunecați.

– Părinții Kendrei au vrut să depună acuzație împotriva lui Alex, dar tatăl meu le-a făcut o ofertă. Nu e nevoie să îți explic că banii pot cumpăra orice.

Un timp doar a stat și m-a privit.

– Tatăl meu nu putea risca o reclamă negativă. Firma nu o ducea prea bine în momentul acela, orice reclamă negativă putea însemna faliment. Și l-am crezut. Eram atât de orb, încât cred că aș fi fost în stare să depun mărturie pentru Alex la proces, dacă s-ar fi ajuns până acolo. Părinții Kendrei au acceptat banii și au semnat un contract de confidențialitate.

Mi s-a făcut rău la gândul cum trebuie să se fi simțit Kendra.

– Alex a insitat în fața mea că nu el a fost. S-a jurat, s-a uitat în ochii mei de parcă nu avea idee despre ce vorbesc. Pur și simplu, m-a mințit în față.

Mi-am adunat curajul să întreb.

– Cum ai aflat adevărul?

Kaden și-a strâns buzele și a stat o secundă înainte să vorbească.

– Am auzit o conversație între Alex și tata. Tata a întrebat dacă măcar s-a protejat sau dacă urmează să fie bunic.

Am rămas cu gura căscată.

– Mi-am pierdut mințile și m-am năpustit asupra lui Alex. Îi trăgeam numai pumni și nu mă puteam opri. Continua să spună că îi pare rău, că a fost o greșeală și a insitat că ea era cea atrasă de el și că și-a dorit. Apoi, m-am dus direct la Kendra, dar ea n-a vrut să mă vadă. Am încercat să îmi cer scuze, să-i explic, dar au trecut luni până ca ea să poată da ochii cu mine, cu atât mai mult să poată vorbi cu mine. M-a iertat, dar mi-a dat de înțeles că nu mă mai poate privi cu aceiași ochi. Alex a distrus totul între noi, inclusiv prietenia noastră.

– Nimic din toate astea nu e din vina ta, Kaden, am insistat eu trăgându-mă mai aproape de el.

S-a uitat la mine. Avea chipul îndurerat și plin de remușcări.

– Nu sunt de vină pentru greșelile lui, dar am permis să îi fie acoperite faptele. L-am lăsat pe nesimțitul ăla să scape pentru că am avut încredere în tatăl meu și în fratele meu ca un idiot naiv ce eram.

– Dar nu tu ești cel care a mințit. E normal să ții partea familiei tale. Nu e nimic în neregulă cu asta. Am făcut o pauză. Stai puțin... atunci de ce m-ai dat afară? Kaden a strâns din dinți. Fiindcă ai crezut că te voi învinovăți pentru ce i s-a întâmplat Kendrei?

– Ce ți s-a întâmplat ție, Allie, începu Kaden cu o voce joasă, a fost tot o poveste mușamalizată. Cum aș putea fi cu tine știind al naibii de bine că și eu am făcut la fel?

A ridicat mâna ca să-mi oprească tentativa de a-l contrazice.

– Am văzut cât rău îți fac aceste amintiri, chiar și acum. Nu e corect ce ți s-a întâmplat, nu e corect, iar eu... Am protejat un blestemat de violator.

– Dar asta nu te face vinovat de această crimă! am strigat eu. Nici măcar nu știai că el a făcut-o!

– Ar fi trebuit să îmi pun și mai multe întrebări.

– Kaden...

– Ai luptat atât de mult să fii liberă, Allie. Cum aş putea să îţi fac aşa ceva? De fiecare dată când te vei uita la mine, îl vei vedea pe el.

Am alunecat de pe canapea în braţele lui. Măinile lui îngheţaseră. Era ca de piatră.

– Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta, Kaden, am spus eu punându-mi braţele în jurul lui şi trăgându-mă şi mai aproape de el.

– Cum poţi să spui asta?

M-am lăsat pe spate şi m-am uitat adânc în ochii lui. Era important ca el să înţeleagă fiecare cuvânt.

– Pentru că te cunosc. Nu ştiu cum erai în trecut şi nici cum m-aş fi simţit dacă Kendra ar fi fost prietena mea. Dar ştiu ce fel de bărbat ai devenit. Şi nu e nimic în neregulă cu asta. Bărbatul pe care îl cunosc ar trece prin foc pentru prietenii lui. Ar zbura mii de kilometri, lăsându-şi familia singură de sărbători, pentru a fi cu iubita lui când are nevoie de el. Da, te cunosc, Kaden. Şi niciodată nu te-aş acuza pentru ce s-a întâmplat.

A închis ochii şi m-a strâns în braţe. Îi tremurau umerii şi şi-a afundat faţa în umărul meu. L-am mângâiat pe spate şi i-am murmurat cuvinte liniştitoare lângă tâmpile. L-am ținut strâns şi am încercat să-i alung demonii trecutului, aşa cum făcuse şi el pentru mine.

Cumva, am ajuns întinşi pe jos. Măinile lui Kaden erau încă în jurul meu, iar faţa lui lipită de gâtul meu. Nu mai tremura, iar respiraţia i se calmase.

– Eşti cea mai bună!

Am ridicat capul puţin.

– Hmm?

– În seara aceea, la hotel, când am fost de-acord să facem un compromis, ți-am spus că ăla era al doilea cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

S-a tras de lângă mine și s-a ridicat. Fața îi era îmbujorată, dar el nu mai era la fel de disperat ca înainte. Părea de-a dreptul ușurat, de parcă o mare greutate i se ridicase de pe umeri.

– Cel mai bun lucru pe care l-am făcut a fost să te iau în apartamentul meu, Bubbles. Mi-a dat la o parte o șuviță de pe față.

– Și, totuși, m-ai dat afară, i-am adus eu aminte, încercând să nu am un ton de reproș. După ce tocmai avusese încredere să se destăinuie, cum aș fi putut să mă supăr pe el? Văzându-i suferința aproape că îmi sfâșiase inima din nou.

– Iar aceea a fost cea mai mare greșeală a mea.

– Sunt total de acord, domnule White.

– Îmi pare rău că te-am rănit atât de tare și că am distrus relația noastră, Bubbles, eu... S-a uitat la mine, foarte hotărât. O voi repara, în așa fel încât să ne revenim.

L-am privit și eu, mai puțin convinsă de data asta.

Lucrurile se schimbaseră. Acum știam că atitudinea lui Kaden avusese de-a face cu trecutul lui, și nu cu mine. Kaden cu siguranță va avea nevoie de timp să repare situația. Și nu va fi ușor pentru niciunul dintre noi. Cine știa mai bine decât mine de câtă putere e nevoie pentru asta?

Dar era vorba de Kaden, tipul de care eram îndrăgostită până peste urechi. Dacă nu va putea face asta singur, voi apela la resursele mele ca să-l ajut. O vom scoate la capăt.

– Nu suntem complet frânți, Kaden. Dă-mi doar puțin timp! am șoptit eu.

Zâmbetul lui Kaden făcea toți banii. Absolut toți.

– Bine! Iar între timp o să fac totul ca să zâmbești din nou.

Capitolul 36

Prima dimineată în noul meu apartament a fost minunată. Cel puțin, până am realizat că nu am un aparat de cafea, care mi-ar fi schimbat puțin starea de spirit. Am încercat în schimb să alung oboseala cu un duș, dar nu am avut curajul să las apa pe rece. Așa că dușul nu a avut efectul așteptat. Kaden plecase seara acasă. Am considerat că este decizia corectă. Cu toate că nu aș fi vrut să-l mai las să iasă vreodată din apartamentul meu, felul în care se comportase față de mine încă mă durea. Faptul că am stat de vorbă, dar și situația cu locuințele noastre au oferit relației o nouă șansă. Știam că reușisem, dar amândoi aveam nevoie de timp.

Tocmai mă machiam când cineva a sunat la ușă. M-am uitat pe vizor, dar nu am văzut pe nimeni. Am crăpat puțin ușa și am scos un sunet de uimire.

Pe covorul de la intrare era un aparat de cafea. Și nu orice aparat. Era al lui Kaden. L-am recunoscut după colțul spart de la tava de scurgere. La puțin timp după ce mă mutasem în apartamentul lui Kaden, când am vrut să-l curăț, l-am scăpat. De aceea, toată săptămâna care a urmat, Kaden a zâmbit fals la mine în fiecare dimineată. Pe atunci, mă enerva. Dar acum m-am bucurat când am văzut aparatul. Lângă el era o cutie albastră. Am deschis-o și am chicotit iar. Erau acolo multe cutiuțe de frișcă cu diverse arome pentru cafea. De la mentă până la vanilie și nucă de cocos, de toate erau acolo. Suficiente pentru câteva luni bune. Am strâns în brațe aparatul de cafea și cutia ca pe... niște prieteni vechi. Le-am dus în bucătărie și am căutat o priză liberă. Nu după mult timp umpleam

deja una dintre noile mele cești cu o cafea proaspătă și delicioasă și, pentru că nu m-am putut hotărî, mi-am pus două arome diferite de frișcă.

Cu ceașca la buze și cu ochii închiși de plăcere, mi-am făcut un selfie și i l-am trimis lui Kaden. A răspuns în mai puțin de un minut:

Ce aromă?

Am zâmbit și am sorbit din cafea, în timp ce tastam răspunsul cu o singură mână.

Cocos și caramel.

Rar am auzit ceva mai dezgustător.

Cred că nu voi scăpa toată ziua de zâmbetul de pe față.

A doua surpriză m-a așteptat când am ajuns la mașină. Temperatura fusese numai sub zero timp de câteva zile și deja mă pregăteam să curăț parbrizul, când am observat că cineva deja făcuse asta! Mi-am dat la o parte eșarfa de la nas și m-am uitat confuză în mașină. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că ar fi putut fi Kaden, care sigur venise aici înaintea mea. Bănuielile mele s-au adeverit când am găsit un pachet pătrat pe capotă. Am intrat în mașină și am rupt nerăbdătoare funda și hârtia. Am clipit de mai multe ori, nu-mi venea să cred. Erau numai CD-uri în cutie. Multe CD-uri, toate din mașina lui Kaden. Știam cât de mult însemnau pentru el. Îmi spusese mai demult că nu le-a mai împrumutat nimănui. Unul câte unul, le-am ridicat și m-am uitat la ele. Am învățat să iubesc câteva trupe doar datorită lui Kaden. Am înghițit în sec. Pe fiecare CD exista cel puțin o melodie pe care Kaden și cu mine o ascultasem împreună. Sub ele am găsit o listă cu toate acele melodii. La sfârșit, adăugase altele pe care nu le știam încă. Pe acelea le-am ascultat în drum spre universitate.

— Nu cred că ar trebui să lași garda jos acum, Allie, spuse Scott, fluturând furculița prin fața mea. Dacă Micah ar fi făcut așa ceva, ar fi trebuit să vină cu mai mult decât muzică și cafea.

Asta mi-a mai tăiat din elan.

Dacă punea problema la modul acela, nu era nimic special în gesturile lui Kaden. M-a trecut un fior pe șira spinării și, exact în acel moment, Dawn a spus:

– Nu te întoarce, Allie.

– Nu mai tot spune asta, sperând că o să te ascult. Data viitoare aș prefera să arăți spre mâncare sau spre Scott, pentru că, desigur, voi ...

Am simțit două mâini pe umeri și am înghețat. Încet, mi-am lăsat capul pe spate și am privit chipul amuzat al lui Kaden.

– Te-am auzit cum bolboroseai din nou, spuse el chicotind.

– Ce faci aici? Nu ai cursuri? am spus rapid și m-am rușinat imediat.

Eram ca un hărțuitor. Sau ca o prietenă pisăloagă. Sau ca o fostă iubită. Sau ca orice aș fi fost pentru el. Kaden își frecă gâtul.

– Am avut o întâlnire cu artistul care îmi face tatuajele.

– Ți-ai făcut unul nou?

A dat din cap, cu zâmbetul lui strâmb și misterios.

– Unde? Și ce anume? am întrebat.

Ca de fiecare dată când mă gândeam la tatuajele lui, inima a început să-mi bată cu putere.

– Ați vrea voi să știți, nu? Ochii îi sclipeau amuzați.

– E cumva un portret cu Allie pe fundul tău? întrebă Scott, iar Dawn și cu mine am izbucnit într-un râs zgomotos.

– Nu! Dar nu e deloc o idee rea...

– Nu-i da idei, i-am spus lui Scott.

Kaden a chicotit și s-a aplecat din nou către mine.

– Trebuie să plec, am vrut doar să aduc desertul. Și mi-a pus un vas fierbinte în față, din care m-a străpuns mirosul divin de ciocolată.

M-am aplecat și l-am adulmecat. Kaden îmi aduse o negresă. Am ridicat din sprâncene spre Scott, dar el nu avea ochi pentru mine, ci se uita uimit la cutia pe care Kaden i-o pusese sub nas. A deschis-o cu grijă și s-a uitat în ea.

– Mi-ai cumpărat o gogoasă? a întrebat el confuz.

– Iar pentru Dawn, spuse Kaden, împingând cea de-a doua cutie pe masă, o brișă cu afine.

– Nu-mi plac afin...

– Știu. Este ciocolată. Gata, trebuie să plec, o întrerupse el. În clipa următoare, s-a aplecat și am înțepenit. Pentru un moment am crezut că are de gând să mă sărute, dar el s-a aplecat până când gura lui mi-a atins urechea.

– Nu mă mai satur să te privesc cum radiezi, Allie. Ești frumoasă!

Apoi s-a îndreptat, i-a salutat din cap pe Scott și pe Dawn și a plecat.

– Bine, îl iert, spuse Dawn, mușcând cu poftă din brișă. Fulgii de ciocolată i s-au lipit pe buze. Scott se uita la gogoșa lui, de parcă ar fi descoperit o creatură nouă.

– Chiar vreau să-l urăsc, dar nu cred că pot să fac asta dacă îmi aduce gogoși.

Am oftat. Cafea, muzică, ciocolată. Kaden știa cum să cucerească inima unei femei și pe prietenii ei.

– Dar asta nu înseamnă că se anulează căutarea unei colege de cameră, nu-i așa? zise Dawn. Vreau să spun că deja am pus anunțurile peste tot.

Nu doar că nu am anulat, ci, pentru sfârșitul de săptămână, programasem un tur al apartamentului pentru oricine voia să-l vadă.

– Ce treabă are una cu cealaltă, spuse Scott scoțând umplutura din gogoasă cu un singur deget, gest care era în același timp amuzant și dezgustător. După și-a lins degetul, a început să gesticuleze cu el prin aer.

– Doar pentru că ăștia doi au început să-și vorbească nu înseamnă că trebuie să stea din nou împreună. Poate că această independență le va face bine.

Avea absolută dreptate. Povestea dintre mine și Kaden nu avea nimic de-a face cu apartamentele noastre. Pe lângă faptul că nu aveam nevoie de o cameră în plus, chiria era peste bugetul meu. Așa că în continuare căutam un coleg de cameră – indiferent de cât de delicios fusese desertul nostru.

Restul săptămânii s-a petrecut astfel: dimineța găseam o surpriză pe covorul de la intrare, parbrizul era curățat, iar Kaden aducea desert pentru mine și prietenii mei. În fiecare zi mă suna să mă întrebe ce mai fac și cum a decurs ziua. Și-a ținut promisiunea și zilnic m-a făcut să zâmbesc. Niciodată nu m-a sărutat sau atins intim, ceea ce m-a făcut să o iau razna chiar de a doua zi. Eu cerusem timp și tot eu eram cea care tânjea atât de mult după apropierea lui. Încă eram convinsă că nu trebuie să grăbim lucrurile, dar fiecare gest al său era atât de drăgăstos, încât abia reușeam să-mi controlez sentimentele. De fiecare dată când dispărea după vizitele lui scurte de la prânz, abia mă abțineam să nu fug după el.

Când am ajuns acasă joi, am găsit un alt pachet la intrare. Cutia era mare și grea și abia am cărat-o până la măsuța din sufragerie. Mi-am lăsat jacheta și eșarfa în hol și am început să desfac nerăbdătoare cutia. Abia așteptam să văd ce surpriză îmi mai făcuse Kaden.

Când mi-am dat seama ce era în cutie nu m-am mai grăbit. Cu mare grijă, am dat la o parte bucățile de polistiren. În cutie erau rame de tablouri. Rame pentru poze, de diferite dimensiuni și culori, cu modele colorate și din materiale diferite. Însă nu ramele mi-au acaparat

atenția, ci pozele din ele. Erau câteva rame mai mici, cu poze pe care le făcusem cu Dawn, și fotografiile cu mine, cu Dawn și Scott.

Într-o poză scoteam limba spre Scott, iar Dawn trăgea cu degetele de colțurile gurii. Era cea mai ciudată poză pe care o făcusem vreodată și o singură privire aruncată pe ea a fost suficientă ca să izbucnesc în râs. Apoi erau trei rame de dimensiuni medii. Prima era o fotografie alb-negru cu mine, Kaden și Spencer, făcută de Monica. M-am lăsat pe spate, cu capul pe marginea canapelei și cu picioarele în sus. Nu mai țineam minte când fusese făcută poza. Chiar dacă poziția în care stăteam nu mă avantaja, păream fericită. Kaden, în schimb, mă privea cu sprâncene ridicate și cu brațele încrucișate la piept, iar Spencer zâmbea și părea să fie singurul care știa că eram fotografiați în acel moment. A doua poză era cu mine și Kaden. Nu știu cine o făcuse, dar momentul era perfect: eu scoteam limba, iar Kaden râdea. Am trecut mâna peste fotografie. Ridurile alea de expresie îmi dădeau fiori. În a treia ramă era poza cu mine și Kaden în Portland. Țineam fiecare îndreptul feței o copertă de la un disc de vinil. Țin minte că am râs în ziua aia de mă durea burta. Aș vrea să-mi amintesc întotdeauna ziua aceea. Mi-am trecut ușor degetele peste fotografie. Apoi am scos din cutie rama cea mai mare. Era imensă și foarte grea. Am întors-o și mi s-a tăiat respirația.

Eram pe platou, la munte și priveam jos, în vale. Vântul îmi sufla în păr, iar cerul era un amestec de roșu, violet și portocaliu. Mă rezemam pe brațe, relaxată și liberă. Kaden editase poza, astfel încât culorile să mă avantajeze. Deși purtam hanoracul gri, silueta îmi ieșea în evidență în fundalul blurat. Chiar deasupra mea era scris un cuvânt, cu litere curbate. Libertate. Am încremenit. Într-o singură fotografie, Kaden reușise să surprindă sentimentul pe care l-am avut de fiecare dată când am fost pe munte. Și nici măcar nu băgasem de seamă. Probabil știa cât au însemnat pentru mine momentele petrecute acolo. Am izbucnit în lacrimi, dar, în același timp, zâmbeam. Eram

fericită. Era un cadou incredibil, minunat. Am mângâiat ramele simple și am vrut să le așez pe toate chiar atunci. Dar mai întâi am vrut să-l sun pe Kaden. Instinctiv, am ajuns la telefonul mobil și i-am selectat numărul.

– Bubbles! Nu mă mai deranja când îmi spunea așa. Deși porecla era complet stupidă, mă făcea să zâmbesc de fiecare dată și îmi provoca fluturași în stomac.

– Mulțumesc pentru poze, sunt frumoase! Vocea mea suna exact așa cum mă simțeam. Entuziasmată. Fericită. Nici nu știu ce să spun. Sunt minunate!

– Plângi? Întrebă Kaden și sunt sigură că zâmbea. Dar eu am vrut să te fac să zâmbești. E de bine sau de rău?

M-a pufnit râsul.

– E de bine, clar. De fapt, doar nu crezi că poți să-mi trimiți atât de multe rame și apoi să mă lași să fac toată treaba singură, nu?

S-au auzit niște zgomote, apoi Kaden a înjurat tare.

– M-am ridicat atât de repede și m-am împiedicat. Am râs și mi-am șters ochii de lacrimi.

– Eu m-am rănit aici, iar tu râzi, a mormăit Kaden, dar îl auzeam că era bucuros că l-am sunat.

– Vin acolo în zece minute?

Părea o întrebare și am dat din cap de mai multe ori până să-mi dau seama că nu mă vede.

– Abia aștept să te văd, am spus, cu toată inima.

Când a sunat la ușă, abia m-am abținut să nu alerg să-i deschid. Dar tot am rămas fără aer când l-am văzut. Kaden mi-a zâmbit și mi-a arătat o cutie cu scule. A trecut pe lângă mine și a intrat direct în sufragerie.

– Deci, a început el. Unde vor sta fotografiile?

L-am urmat încet, fără să mă pot concentra la poze. De fapt, voiam să-l iau, să-l târăsc în dormitor și să-l sărut până rămânea fără aer.

– Bubbles? Vocea lui profundă m-a readus cu picioarele pe pământ și m-am uitat la el îmbujorată.

– Da?

– Nu ești atentă.

– Scuze!

– Aici? repetă el întrebarea, arătând spre peretele din spatele canapelei.

Astfel, puteam să văd pozele în fiecare zi, ca și cum prietenii mei m-ar vizita. Dar... dacă noua mea colegă sau coleg se va simți marginalizat? La urma urmei, erau doar poze cu cercul meu de prieteni.

– Nu știu, am ezitat. Poate în dormitor?

– Nu vrei să le agăți în dormitor, așa că nici măcar nu le duc acolo, spuse ferm Kaden.

– De unde știi asta?

– Te cunosc, murmură el, luând o ruletă din cutia cu scule. A început să măsoare lățimea și înălțimea peretelui. S-a întors și s-a uitat la mine.

– Cred că ar trebui să le punem mai sus, ca să nu te lovești la cap. Ce zici?

Am dat din cap de mai multe ori. Părea logic.

– Știi în ce ordine vrei să le pui?

Am studiat pozele și am încercat niște variante în gând.

– La întâmplare, nu neapărat într-o anumită ordine.

Kaden a dat din cap.

– Ia, aranjează-le tu! Cât caut eu cuiele potrivite.

L-am ascultat și am așezat fotografiile pe jos. Cea mare ieșea în evidență, așa că trebuia să stea cu siguranță în mijloc. Am tot schimbat fotografiile și, deși a fost nevoie de mai multe încercări, până la urmă m-am hotărât.

– Uite! i-am spus lui Kaden. El a venit în spatele meu și s-a uitat peste umăr la ordinea pozelor.

Inima a început brusc să-mi bată cu putere.

– Aș lăsa mai mult spațiu între rame, spuse el tare. Peretele este destul de lat și ar putea părea ciudat.

– Am încredere în tine. Am lăsat capul pe spate și m-am uitat la el. A părut confuz pentru o secundă, dar a zâmbit mulțumit.

Apoi a trecut la treabă. S-a urcat pe canapea și a bătut cuie în perete, în timp ce îi înmânam fotografiile în ordinea de pe jos. După ce am agățat cea de-a doua poză și am verificat dacă stă drept, Kaden m-a rugat să țin cuiele și ciocanul, ca să-și poată da jos hanoracul. Când l-a tras peste cap, i s-a ridicat tricoul pe care îl purta dedesubt. M-am înfiorat când i-am văzut abdomenul lucrat. Mi-am mușcat limba ca să pot să-mi țin mâna întinsă. Momentul a trecut prea repede. Kaden și-a aruncat hanoracul pe canapea și i-am dat înapoi cuiele și ciocanul ca să-și termine treaba. Atunci i s-a ridicat puțin mâneca.

– Stai! cuvântul a ieșit de pe buzele mele fără să vreau. M-am ridicat și m-am la brațul lui. A lăsat imediat mâna jos, dar l-am apucat și l-am întors ca să văd ce scrie.

Erau niște rânduri negre, noi, pe care nu le știam încă.

*Not broken, just bent.*²

Mi-am trecut degetul peste cuvintele alea. Kaden a tresărit, dar nu s-a clintit.

– Ce e aia? am șoptit, privind în sus.

Kaden părea nesigur.

– Cuvintele tale, răspunse el, la fel de ușor. Ochii lui erau întunecați și plini de emoție. Cuvintele care m-au făcut să cred în mine din nou. Cuvintele care m-au înnebunit complet pentru că nu puteam să cred că cineva mă poate vedea așa cum o faci tu.

² „Nu frânt, doar îngenuncheat” en. în original (N. tr.)

Vocea lui s-a stins și a înghițit cu noduri. Mi-am amintit de ziua de la cascadă. Conversația noastră, toate semnalele ascunse pe care mi le-a trimis. Tot ce mi-a povestit. „Nu ești frânt, Kaden, poate doar îngenuncheat. Asta nu e ireparabil.”

– Ai... astea sunt cuvintele mele, pe pielea ta, am spus, privind brațul lui Kaden. Pielea era încă puțin roșie.

– Tot ce ține de tine intră pe sub pielea mea, Allie.

Kaden a coborât ușor de pe canapea și stătea acum în fața mea. Ochi mei se plimbau de la ochi, la tatuaj și înapoi la buzele lui.

– Chiar vreau s-o iau ușor, Bubbles, dar dacă continui să te uiți la mine așa... nu garantez.

Nu mă puteam opri. Nu voiam să mă opresc. În acel moment, aveam un singur gând: să-i arăt lui Kaden cât de mult mi-a lipsit.

– Te rog, Kaden! am spus cu glas tare. El a scos un sunet adânc și m-a tras spre el.

Buzele ni s-au atins, brațele lui s-au întins spre mine. Aproape mă durea, atât de strâns mă ținea, dar nu i-am dat drumul. El a oftat adânc când buzele mele s-au deschis pentru el și mi-am strecurat limba între buzele lui. Mi s-au înmuiat picioarele, dar Kaden m-a prins și ne-am scurs amândoi pe canapea. M-am agățat de el și am pus în sărutul meu tot: momentele de durere, singurătatea copleșitoare, fericirea pe care m-a făcut să o simt și toată dorința din ultimele zile și nopți. Tot!

Kaden mă mângâia și mă săruta pe gât, de parcă mă devora cu totul. Dar nu era suficient. Încă nu era de ajuns. Cu el nu era de ajuns. Mi-am lăsat mâinile să-i exploreze corpul și era la fel de bine ca prima oară. Inima îmi bătea nebunește. Sărutul nostru a devenit mai blând, dar la fel de plin de disperare. Kaden murmură cuvinte pe pielea mea în timp ce îmi săruta obrazii, fruntea, gâtul.

– Te iubesc!

Am înghețat sub el.

– Ce-ai zis? am șoptit abia perceptibil.

– Te iubesc! șopti el pe buzele mele. Te iubesc atât de mult, încât aproape doare.

Mi-am plimbat degetele pe bărbia lui. Simțeam greutatea lui peste mine. Am vrut să-l trag mai aproape, dar, când l-am apucat de tricou, mi-a luat mâna și mi-a ridicat-o deasupra capului.

Și-a ridicat ochii și m-a privit pentru mult timp. Nu știu ce a văzut, dar, dintr-odată, zâmbetul strâmb i-a apărut pe chip.

– Uau, Bubbles, te-am liniștit, în sfârșit!

Mi-am dat seama că încercam să calmeze tensiunea. Am încercat să-mi controlez respirația și am spus sec:

– Nu știam că doare să mă iubești.

– Dacă ai ști...

– Cum adică, doare? am întrebat.

Am vrut să sune a glumă, dar, spre surprinderea mea, Kaden a început să caute cuvintele potrivite. Îl ascultam, înmărmurită.

– Ca și cum tot trupul mă arde. Dar e bine. Totul în mine o ia razna când te văd sau când te miros sau... Nu mă pricep să spun chestii de genul ăsta.

A zâmbit periculos, a coborât capul și mi-a mușcat buza.

– Mă pricep mai bine la asta. M-a sărutat din nou, și, chiar dacă greutatea lui mă strivea, am vrut să-l trag și mai aproape de mine. Imediat, s-a ridicat în fund și m-a așezat în brațele lui. Nasurile ni se atingeau și ochii lui Kaden au strălucit:

– Am pregătit atâtea lucruri, spuse el.

Am înclinat capul și l-am privit uimită.

– Și mai multe cadouri?

– Desigur. Bubbles!

– Perfect! M-am obișnuit să mi se aducă desert la prânz.

Am ridicat sprâncenele, așa cum făcea Scott.

– Am pregătit ceva special pentru mâine, continuă Kaden, lăsându-se pe spate.

Mi-a pus mâinile pe umeri și m-a tras mai aproape.

– Și de aia vrei să pleci acum, am spus eu sobru.

– Nu! spuse el surprins. Doar dacă nu mă alungi. Am dat din cap.

– Deci... Din moment ce am planificat ceva pentru mâine, astăzi aș vrea să...

Mi-a netezit cămașa și mi-a aranjat-o. Nici nu observasem că se ridicase.

– Vrei să o iei ușor.

Kaden a dat scurt din cap. Apoi s-a încruntat.

– N-aș spune că vreau asta. Dar vreau să simt că o merit, că eu am câștigat acest drept. Vorbea răgușit, iar zâmbetul lui era pe jumătate trist.

– Știu că îți pare rău, Kaden, i-am spus blând, atingându-i obrazul. Eu te-am iertat demult.

– Atunci, așteaptă și vezi mâine.

– Negrese, iar? l-am întrebat.

Kaden a clătinat din cap.

– Altceva. Ceva și mai și!

Capitolul 37

Când a sunat alarma a doua zi de dimineață, am fugit să deschid ușa de la intrare. *Care ar putea fi marea surpriză?* Dar nu era nimic care să mă aștepte. Dezamăgită, am închis ușa.

Cursurile au fost interminabile în acea dimineață. A început să ningă pe la prânz, iar două persoane care se programaseră să viziteze cea de-a doua cameră au anulat vizionarea, deoarece nu voiau să conducă pe o astfel de vreme.

– S-au mai dus doi, am oftat eu ținând telefonul în aer.

– Câți au mai rămas? întrebă Scott în timp ce intram în sala de lectură.

– Probabil, șase, am spus. Cine știe dacă vreunul dintre ei e potrivit să stea cu mine?

Mi-am amintit de primul contact cu oamenii ciudați din Woodhill pe care îi întâlnisem când căutam apartament. De data asta lucrurile stăteau invers, eram într-o postură mult mai avantajoasă.

– Unul dintre ei se va potrivi, cu siguranță. Dacă nu, îi dau afară.

Ca întodeauna, stăteam în ultimul rând, unde erau șanse mai mici să fim chemați de profesoară.

Am zâmbit și mi-am pus geanta pe scaunul de lângă mine.

– Dacă nu, o va face Dawn.

Scott s-a uitat la mine.

– Vrei să spui că i s-au vindecat degetele?

– Da, de aceea nu e aici. Azi e ultima ei vizită la medic. I-am dat cheia mea de rezervă ca să meargă direct la apartament după programare.

– Super, abia aștept să văd ce oameni vin. Și-a frecat mâinile entuziasmat.

Nu eram sigură dacă trebuie să fiu veselă sau stresată. Desigur, va fi amuzant să îi am pe Scott și pe Dawn acolo și va fi super să le aud opiniile. Dar, dacă nici unul dintre vizitatori nu se va încadra în cerințele mele?

Ca de obicei, în timpul cursurilor, gândul îmi zbura la Kaden. Oare ce pregătea pentru azi?

Nimic nu se întâmplase încă. Nici măcar nu apăruse... putea să mă fi sunat sau să îmi fi scris măcar. Dar aveam răbdare, oricât de greu îmi era.

– Ești atât de îndrăgostită, că toată lumea poate să vadă asta, mi-a șoptit Scott la ureche, să nu audă profesoara Falcony.

Am zâmbit și am coborât privirea în caiet.

– N-ai cum să negi.

Am dat din umeri.

– De ce aș face-o? Nu ține de mine.

– El chiar se luptă pentru tine, trebuie să recunosc.

– Ieri mi-a arătat noul lui tatuaj, am șoptit eu entuziasmată.

– Șiiii? Presupun că nu e fața ta pe fundul lui. Scott a ridicat din sprâncene ca să mă tachineze.

– Și-a tatuat o propoziție ce... mi-am căutat eu cuvintele potrivite, care înseamnă mult pentru amândoi. Ceva ce am spus odată, într-un moment special.

Scott a fluierat încet printre dinți.

– Tipu' ăsta chiar știe ce face.

– Chiar că! am șoptit zâmbind din nou.

– Dacă tânărul domn și domnișoara din spate ne-ar face onoarea de a fi atenți, aș putea continua cu imaginea următoare, ne-a avertizat profesoara Falcony. Jumătate din sală s-a întors spre noi. Ups!

Femeia trebuie să fi avut niște urechi de liliac, dacă ne-a auzit de la o așa distanță.

După curs, am condus până la mine. N-aș zice chiar condus. Mai mult ne-am chinuit. Încă ninge și se depusese un strat de zăpadă cam de cincisprezece centimetri. Drumul de cincisprezece minute s-a transformat într-unul de o oră. În cele din urmă, Scott și cu mine am ajuns în siguranță la apartament. Discutam despre eseul pe care profesoara Falcony ni-l dăduse, când Scott m-a prins de mână și m-a oprit în hol.

I-am urmărit privirea și am observat o cutie în fața ușii mele. Era imensă, mult mai mare decât celelalte. M-am grăbit și am examinat-o din toate părțile. Avea un bilet pe care scria *Nu deschide până când nu ajung și eu acolo!* Am citit cu voce tare.

Ce ar trebui să însemne asta? Kaden nu spusese că ar veni încoace astăzi. Cât trebuia să aștept să văd ce e înăuntru?

Nu eram o persoană foarte răbdătoare, iar Kaden știa asta foarte bine.

– De ce ar pune un cadou aici și nu te-ar lasă să îl deschizi? întrebă Scott dezamăgit.

– N-am idee, am murmurat eu. Trebuia să fie ceva în legătură cu surpriza planificată de el.

Am încercat să ridic cutia, dar n-am reușit. Era grea. Foarte grea.

– Tu iei de partea aia, a spus Scott apucând de marginea cutiei, și eu iau de aici.

Am reușit să ducem cutia în apartamentul meu și am lăsat-o lângă un perete. Jacheta lui Dawn era deja

atârnată pe cuier și, înainte să apuc să o salut, a sărit din sufragerie.

– Priviți! Sunt liberă! A întins palma nebandajată spre noi și a mișcat degetele. Sunt liberă!

M-am uitat de aproape la degetele ei. Nu mai erau umflate, păreau flexibile.

– Înapoi la normal, spuse Dawn fericită. Apoi ochii ei au țintit cutia. S-a încruntat:

– Ce-i aia?

– Ultima surpriză a lui Kaden pentru Allie.

– Nu era aici când am ajuns eu, spuse Dawn cu ochi veseli. Sper că e ceva și pentru noi acolo. Apoi a văzut biletul. O, păcat! Cred că sunt o grămadă de jucării sexuale.

– Nimeni nu are nevoie de atâtea jucării, răspunse Scott. Oricum, e supergrea. Ia încearcă s-o ridici.

Dawn n-a reușit să facă mai mult decât noi.

– La naiba, ce-o fi înăuntru?

Scott și cu mine am târât cutia până în dormitorul meu, ca să nu le stea în drum potențialilor chiriași. Mai avea puțin și se prăbușea pe canapea când a văzut pozele de pe pereți. A fluierat admirativ și s-a apropiat de ele.

– Uau, pozele astea sunt superbe. Mai ales asta, a arătat spre cea mai mare, în care eram eu singură și admiram priveliștea. Astea sunt de la Kaden?

Am încuviințat.

– Le-a lăsat ieri la ușa mea.

– Ok, cred că acum și eu sunt îndrăgostit.

– Sunt superbe, așa-i?! a aprobat Dawn.

Am aranjat sufrageria și am dat cu aspiratorul în camera de închiriat ca să pară mai proaspăt. În tot timpul ăsta, am cântat melodiile noastre preferate și am dansat prin apartament. Nu ne-am mai distrat așa de mult timp.

Mă simțeam bine. Da, eram pe calea cea bună. Eram din nou în formă.

Primul vizitator a ajuns cu cincisprezece minute mai devreme. Îl chema Isaac. Arăta de parcă studia două sute de materii simultan, și avea un aer de tocilar, era haios. Avea ochelari cu rame groase și papion. Lui Scott i-a picat cu tronc imediat și se tot mainuțarea în spatele lui, lucru care pe mine m-a făcut să râd și pe Dawn să roșească. Nu a trecut mult și soneria a sunat din nou. Curând, apartamentul s-a umplut cu oameni care intrau din cameră în cameră, îmi puneau întrebări și care, probabil, își imaginau deja camera plină cu lucrurile lor.

Soneria a sunat din nou, Dawn s-a dus să răspundă în timp ce eu răspundeam la întrebările despre chirie, garanție și facturile de încălzire și electricitate.

– Allie? m-a strigat Dawn din hol.

– Mă descurc eu aici, a spus Scott imediat și a început să vorbească despre nepotul talentat al proprietarei.

M-am dus în hol și m-am blocat.

Era Kaden, stătea în ușă și ținea o copie a anunțului cu apartamentul.

– Am auzit că ai o cameră de închiriat. Vreau să o vizitez.

Am rămas cu gura căscată și nu eram în stare să scot vreun cuvânt. M-am uitat la Kaden, apoi am privit în jos și am scos un strigăt de uimire. Lângă el, pe covorul de la intrare, era o cutie cu găuri.

– C...ce-i aia? am întrebat făcând ochii mari.

– Țsta e cadoul de azi. Kaden a zâmbit. Dar, înainte să îl deschizi, trebuie să mă lași să vizitez apartamentul, ca toți ceilalți.

– NU! a fost primul cuvânt care mi-a ieșit instant pe gură.

– Cum adică, nu?

– Nu! Nu ne putem muta împreună. Tu... tu ai vrut să o luăm mai încet, ții minte? m-am bâlbâit eu, făcând un pas în spate în timp ce el a ridicat cutia și a intrat în apartament.

A ignorat-o pe Dawn și s-a uitat doar la mine:

– Ce a zis o odată o femeie înțeleaptă? A, da, cred că era ceva de genul *Vreau să văd afurisita aia de cameră!* A trecut pe lângă mine și s-a oprit în sufragerie.

– E nebun, am murmurat eu privindu-l din spate.

– După tine, a adăugat Dawn cu o privire cu subînțeles.

– Asta e de bine sau de rău? am întrebat-o eu, dar ea doar a zâmbit.

– Tu să-mi spui.

Nu mi-a venit niciun răspuns în minte.

– E careva dintre voi alergic la pisici? a întrebat Kaden. Atunci ați face bine să plecați de aici.

Ce naiba?

Din hol, l-am văzut pe Kaden punând cutia în mijlocul dormitorului liber. Una dintre fete a strâmbat din nas și a ieșit, lăsând ușa larg deschisă în urma ei. După ea a mai plecat cineva.

Kaden s-a aplecat și a deschis cutia.

– Faci mișto de mine? am reușit să șoptesc.

– Ssst, îl sperii pe Spidey. Vocea lui Kaden deveni foarte joasă și dulce.

– Spidey?

– De fapt, l-am numit Spider Man Junior. Dar Spidey sună mai bine. Haide, micuțule! Kaden își freca degetele și scotea sunete cu limba.

Nu avea cum să fie serios.

– Kaden! l-am avertizat eu.

– Ce? S-a uitat la mine, încruntat. Mereu mi-ai spus că vrei o pisică.

– Am... ce?

– Mereu mi-ai spus că vrei o pisică, așa că m-am gândit să ți-l dau pe Spidey. Care se pare că doarme acum. Bine, dormi. Kaden s-a ridicat și și-a scuturat pantalonii. Arată-mi și mie apartamentul, fă-mi turul oficial.

– Nu poți fi serios, am spus eu instant fără să mă mai gândesc. Nu mai eram în stare să judec limpede.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

– Apartamentul unde stau eu acum e gol. Am nevoie de o schimbare de peisaj, de un loc în care să o iau de la început.

Am dat din cap. Era complet nebun, dar, fie, puteam să intru în joc.

– Asta e camera, nu e mobilată. Va trebui să îți aduci propriile lucruri.

– Nu-i nicio problemă, am mobilă, a răspuns Kaden de parcă ar fi memorat scenariul. Am intrat împreună în sufragerie, toți ceilalți vizitatori erau adunați în jurul lui Scott care le spunea povești despre pozele înrămate.

– Aici e sufrageria, am spus eu gesticulând și am observat cum Kaden privea totul de parcă ar fi văzut apartamentul pentru prima dată.

– Frumoase poze, a spus el mijindu-și ochii un pic. Îmi place asta de aici foarte mult. A arătat spre poza cu mine și toată reacția mea a fost să dau din cap.

Ceilalți îl priveau pe Kaden curioși. El a observat asta și s-a scărpinat la ceafă. Apoi s-a întors și s-a uitat la fiecare în parte.

– OK, oameni buni, dați-mi voie să fiu sincer cu voi, a început el mergând spre mâna de oameni care stăteau pe lângă Scott. Apoi a arătat spre mine. O cunosc pe Allie Harper, am împărțit un apartament cu ea în ultimele luni.

Și nu a fost ușor. Nu e o colegă de apartament plăcută, în ciuda zâmbetelor ei dulci și a decorațiunilor ieftine înșirate pe aici.

– Kaden! am rostit eu printre dinți.

Și-a ridicat mâna:

– Nu, serios, Allie, nu ești o colegă de apartament așa bună.

– Despre ce vorbești? Mi-am pus mâinile în șolduri. Doamne, era foarte rușinos, îmi venea să îi lipesc gura cu scotch.

Am observat-o pe Dawn în spate cum se așază pe canapea și-l trage pe Scott după ea. Ceilalți stăteau acolo, stingheriți.

– În primul rând: plângi din orice, iar asta e adevărul. S-a întors spre străinii din cameră. Odată, a început să dea apă la șoareci pentru că i-am cumpărat pizza.

– Asta a fost doar pentru că...

– În al doilea rând, m-a întrerupt el, cântă la duș. Tare și afon.

– Oprește-te, Kaden! Obrajii mei erau roșii de rușine.

– În al treilea rând, a continuat el netulburat, amestecă gusturi și mirosuri care nu au ce căuta împreună, cum ar fi vanilie, cocos și mentă! Așa că aici miroase a fabrică de bomboane, zi și noapte. E ca o contra rețetă pentru durerea de cap. Mai rău, ca o mahmureală.

– Nu sună așa de rău! a intervenit Isaac-cu-papion cu un zâmbet timid. I-am răspuns cu un zâmbet recunoscător.

Kaden s-a îndreptat spre el scoțând flăcări pe ochi.

– Tu nu te muți aici sub nicio formă. Mai ales când arăți așa. Fă ochișorii ăștia de cățel în altă parte! Mișcă-te!

– Kaden, nu înțelegi! Pulsul îmi zvâcnea în urechi. Doar pentru că ne-am împăcat nu înseamnă că poți să vii aici și să îmi strici căutarea de noi colegi de apartament.

– Nu asta e intenția mea, a răspuns el.

Am ridicat din sprâncene și mi-am încrucișat brațele.

– Adică da, de fapt aia vreau. Numai că... și-a dres el gasul. Asta doar pentru că știu că suntem o echipă grozavă. Nu cred că îți va fi la fel de bine cu altcineva. În plus, dacă ne-am împăcat, voi veni aici foarte des și un coleg de apartament ne-ar călca pe nervi.

Am dat din cap:

– Nu poți să îmi arunci planurile pe geam doar pentru că nu coincid cu ale tale, am șoptit sperând ca ceilalți să nu audă.

Kaden a pășit spre mine, arăta ca și cum ar fi vrut să mă prindă, dar și-a lăsat mâinile în jos.

– Știu că am dat-o în bară. Rău de tot. Dar, te rog, Allie, te rog, mai dă-mi o șansă!

Am oftat. Pe cine păcăleam?

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Isaac, care se uita când la mine, când la Kaden. Apoi a scuturar din cap, a spus un Scuze spre mine și a ieșit din apartament. Un alt tip l-a urmat și am auzit ușa apartamentului închizându-se pentru a doua oară.

– Se mai gândește să se dea la prietena mea? a întrebat Kaden.

Am înghețat. Dawn a scos un sunet de uimire, iar Scott a rămas cu gura căscată.

– Cum mi-ai spus? am făcut un pas spre Kaden.

Când a realizat ce tocmai spusese, n-a mai fost atât de tupeist.

– De fapt, voiam să fac asta în alt context. Nu mă așteptam să fie atât de multă lume. Iar Spidey ar fi trebuit

să sară pe tine cu o fundiță la gât și să te cucerească instant. Și voiam să îți cer să mă ierți din nou, și apoi să te întreb dacă... În fine, ce sens mai are?

– Asta e mai rău ca o telenovelă, eu am plecat, a spus o tipă, apoi s-a ridicat și dusă a fost.

Dintre toți candidații, a mai rămas doar un tip. Confuz, se uita la mine, apoi la Kaden, apoi la Scott și Dawn și înapoi.

– Ei bine, eu nu am nimic împotriva telenovelelor, s-a aventurat el. Dar Kaden i-a aruncat o privire și s-a dat un pas înapoi.

– Ooo, vei găsi tu un alt apartament, sunt sigură că va fi bine, a spus Dawn bătându-l pe umăr, apoi i-a făcut semn cu capul lui Scott și amândoi l-au condus afară lăsându-mă singură cu Kaden.

Kaden a zâmbit și părea satisfăcut de toată situația. Iar eu încă eram blocată și nu-mi venea să cred ceea ce tocmai se întâmplase.

– Ia uite cine s-a trezit! Kaden s-a aplecat și a bătut ușor pe podea. O grămăjoară de puf roșcat a ieșit din cutia goală. Spidey motanul a făcut doi pași precauți înainte, apoi a început să adulmece podeaua, dar n-a trecut de pragul de la sufragerie.

– Am vorbit înainte cu proprietara apartamentului tău și l-am dus ieri să îi fac vaccinurile.

Kaden a încercat să momească micuțul motan în sufragerie, dar părea tare speriat. Până la urmă, Kaden a renunțat și s-a ridicat. Poți deschide cutia acum. Unde e?

Tot ce am putut face a fost să arăt cu degetul spre ușa de la dormitor. Kaden m-a tras după el. În timp ce el s-a făcut comod pe scaunul de la biroul meu, așa cum obișnuia, m-am întors spre cutia cea mare și, neștiind ce să fac, am smuls banda de împachetat și am deschis-o. Sprâncenele mele s-au ridicat mirate. Dacă astea erau jucării erotice, atunci Kaden avea cele mai bizare gusturi. Erau mingiute și pene și șoricei și foarte mult...

– Nisip pentru pisici? am spus eu uimită. Îmi dai nisip pentru pisici? Țsta e cadoul special?

– Nu e orice nisip de pisici. Miroase la fel ca lumânărelele tale oribile.

Cu siguranță, pe prima pungă scria *vanilie*, iar pe a doua *cocos*. *O, Doamne!* Am izbucnit într-o criză de răs.

Printre lacrimile de răs, am observat cum Kaden se ridică și vine spre mine. A întins mâna și m-a prins de talie. Am amuțit.

– Voiam să îți arăt noul tatuaj acum și speram că pisica să îi fi speriat pe toți și să fi plecat... dar nu știu ce-a fost în mintea mea cu toate astea. Sincer să fiu, am învățat de ceva vreme să nu-mi mai fac planuri când vine vorba de tine. Mă faci să-mi dau peste cap orice plan și orice regulă.

Ochii mei se plimbau pe chipul lui Kaden, analizând liniile care i se formau atunci când râdea, trăsăturile lui speciale, barba și ochii lui calzi, buzele arcuite într-un zâmbet care mă înnebunea.

– A fost groaznic fără tine, Bubbles. Nimic nu era bine, a spus Kaden cu vocea aspră. Îmi era dor de răsul tău, de puterea ta de a mă face să râd, de felul în care mă transformi în bărbatul care vreau să fiu cu adevărat.

– Și mie mi-a fost dor de tine, dar chiar crezi să are sens să o luăm pur și simplu de unde am rămas? Speranțele mele erau mari, dar încă simțeam frică în adâncul meu. Aveam încredere în Kaden, dar el avea suficientă încredere în mine?

– Vor fi zile negre, a spus el parcă citindu-mi gândurile. Zile în care va trebui să îmi aduci aminte cât de bine e să simți. Dar promit că voi face tot ce îmi stă în putere ca zilele bune să câștige.

Ceva m-a gădilat pe picior. Luată prin surprindere, m-am uitat în jos și am zâmbit. Spidey îmi adulmea piciorul. Arăta ca un ghem de puf ciufulit și avea dungi

portocalii. Kaden s-a aplecat să îl scarpine după ureche, iar Spidey a început să toarcă.

– Deci, Bubbles, și s-a uitat la mine, cum rămâne?

M-am aplecat și i-am întins o mână lui Spidey și l-am lăsat să o miroasă. S-a frecat de palma mea încălzindu-mă cu blănița lui drăgălașă. M-am uitat spre Kaden și am zâmbit.

– Vor fi niște reguli...

Epilog

Trei săptămâni mai târziu.

Mi-am tras mâneca rochiei, încruntându-mă la fața mea din oglindă.

Kaden a apărut în spatele meu, cuprinzându-mi mijlocul cu brațele. Mâinile lui calde erau lipite de mine și m-a sărutat după ureche.

– Iar gândești prea mult, a murmurat el. Și-a lăsat degetele să alunece în jos. Le-am dat la o parte rapid.

– Scott și cu Dawn își vor pierde mințile când au să vadă. Mi-am ridicat mâna dreaptă, iar Kaden a suflecat mâneca pentru a-mi descoperi tatuajul pe care îl făcusem cu două zile în urmă:

Not broken, just bent.

A răs și mi-a dus încheietura la buze. A plantat un mic sărut acolo, apoi a continuat să urce.

– Dacă e după mine, toată lumea ar trebui să îl vadă, a șoptit el pe pielea mea. Mi s-a tăiat respirația.

– Vor crede că suntem nebuni, Kaden.

– Și nu greșesc cu nimic, a spus el în timp ce îmi săruta gâtul.

– Mi-am făcut un blestemat de tatuaj pentru că sunt nebună. Pentru că tu ești nebun. Pentru că amândoi ne-am ieșit din minți și ne-am mutat înapoi împreună. Mi-am tras mâneca. Dacă părinții mei ar afla, ar înnebuni.

A făcut un pas înapoi și mi-a dat drumul.

– Sună de parcă ai căuta un motiv pentru ca lucrurile să nu funcționeze între noi, Bubbles.

– Acesta e adevărul.

Kaden a ridicat o sprânceană.

– Am locuit și înainte împreună. De ce ar trebui să ne pese de ceea ce gândesc alții despre asta? Nu e treaba lor. E treaba noastră.

Înainte să apuc să răspund, s-a plecat să mă sărute. Mi-a dispărut orice urmă de împotrivire și i-am înconjurat umerii cu brațele. Și-a plimbat buzele încet peste ale mele, dar după câteva secunde l-am împins. Dacă nu ne opream acum, nu mai ieșeam din cameră.

– Nu poți să mă săruți de fiecare dată când mă întorc.

A ridicat o sprânceană, dar ochii lui erau încă închiși.

– De ce nu? Funcționează foarte bine.

Voiam să îl scutur, dar mi-a prins mâinile la spate, răsând. Apoi m-a tras aproape, afundându-și fața în părul meu.

– Nu regreti, nu-i așa?

Nu îl puteam privi în ochi, mă ținea strâns și foarte aproape de el. Așa că l-am mângâiat pe spate.

– Nu regret nici măcar un singur lucru.

Și eram sinceră, din adâncul inimii. Sufletul meu îmi spunea că nu contează ce gândesc părinții mei. Nici despre apartamentul nostru. Nici despre tatuajul meu. Nici despre Kaden.

Pentru prima dată în viața mea, eram cu adevărat fericită. Doar gândul ăsta îmi umplea ochii de lacrimi.

– Bine, a răspuns Kaden pe un ton neutru și, înainte să îmi dau seama, m-a ridicat pe umăr.

Am scos un sunet acufit, apoi l-am lovit pe spate.

– Port rochie, Kaden lasă-mă jos, am urlat eu.

– Ei bine, ceilalți ne așteaptă de o veșnicie, iar, dacă tu continui să cauți semne despre viitoarea Apocalipsă a relației noastre, nu vom mai ieși niciodată de aici, așa că... A punctat ideea cu o palmă peste fundul meu. Am urlat și m-am răzbunat ciupindu-l.

A inspirat răsând și aproape că a dat buzna pe ușă. Nu m-a lăsat jos până când nu a închis ușa de la dormitor

după noi. Privirea lui vicleană i-a adus o palmă peste fund, dar fix atunci a apărut Dawn, întrerupându-mi tentativa cu o îmbrățișare caldă.

– În sfârșit! a oftat, apoi m-a prins de mâini și m-a privit în ochi de parcă ar fi vrut să verifice în ce stare e sufletul meu.

– Încercă să te ascunzi de lume din nou?

M-am uitat în jur, la sufrageria noastră decorată, la ghirlandele colorate și la celelalte becuțe, la cadourile primite de la Dawn după ce m-am mutat. Masa era plină cu snacks-uri delicioase. Scott râdea la o glumă pe care tocmai i-o spusese Micah în ureche. L-am cunoscut pe Micah abia azi, dar parcă ne știam dintotdeauna.

Spencer era în bucătărie, dezbătând cu Monica despre cât de mult ar trebui să stea pizza de casă în cuptor. Ethan stătea și asculta dând din cap și zâmbind.

Ochii mei s-au îndreptat spre Kaden care tocmai luase un ciorchine de strugure de pe masă și îl analiza. L-am zâmbit. Cu un mieunat plăpând, Spidey și-a scos capul de sub canapea. Kaden l-a mângâiat sub bărbie, iar când a început să toarcă, un zâmbet cald i-a luminat toată fața. Inima mea era grea și ușoară în același timp și o senzație cunoscută m-a străbătut până în vârful picioarelor.

– Nu mă ascundeam, am răspuns. Nu mă mai ascund.

Toată viața stătusem atât de mult ascunsă în spatele unei măști, dar totul s-a sfârșit când am venit în Woodhill. Am ajuns aici căutând libertate, dar am găsit mult mai mult. Sigur că vor fi zile negre, întotdeauna sunt.

Dar, în momente ca acestea, când inima îmi e atât de plină, realizez că a meritat toată suferința.

La urma urmei, prin suferință am aflat adevărata fericire.

•

SFÂRȘIT